Нашем у Господу уснулом брату у Христу
Милији Тановићу – Тану

1953 – 2014.

Упокој га Господе у Царству Својему!

Група аутора
ЧУВАРИ ВЕРЕ ПРЕДАЧКЕ

Главни и одговорни уредник
др Десанка Крстић

Уређивачки одбор

Биљана Диковић
Бобан Ковачевић
Горица Тркуља
др Милан Мићуновић
Милан Јездић
Миланко Рогоњић
Милојко Ђурић
Славко Радовановић
др Томислав Тришовић

Ниш
2014.

Група аутора

ЧУВАРИ ВЕРЕ ПРЕДАЧКЕ

РЕВНИТЕЉ
Ниш, 2014.

Библиотека
БРАТОЉУБЉЕ
Књига X

Где ти је брат?
Пост. 4.9.

До сада из штампе изашло:

1. мр Зоран Чворовић, мр Соња Спасојевић,
Истина о случају владике Артемија, Крагујевац, 2010.

2. проф. др Љубомир Протић, приређивач,
Чувар вере је народ (Истина о случају владике Артемија, 2), Београд, 2010.

3. Грешни Милоје,
Сине мој, не пристај, Чачак, 2011, рецензент Предраг Драгић Кијук (прво и друго, допуњено издање)

4. Коста Чавошки, Владимир Димитријевић,
Истина о случају мр Зорана Чворовића, Београд, 2011.

5. Група аутора,
Тајна безакоња, Чачак, Ниш, 2012. (прво, друго и треће, допуњено издање), рецензент Косара Гавриловић.

6. Грешни Милоје,
Не дај душу, роде, Ниш, 2013, рецензент проф. др Милан Мићуновић.

7. Патриотикус,
Ко и зашто гони владику Артемија, wordpress.com

8. Грешни Милоје,
Разговор са академиком Јованом Деретићем, Ниш, 2014, рецензент проф. др Томислав Тришовић

9. Грешни Милоје
Сагрешења у Српској православној цркви, Ниш, 2014, рецензент др Зоран Чворовић, уредник проф. др Љуба Протић.

10. Група аутора
Чувари вере предачке, Ниш, 2014, главни и одговорни уредник др Десанка Крстић

У припреми:
Група аутора
Где је коме Косово

О Тимотеје, сачувај повјерен ти залог,
клонећи се поганих и празних разговора
и спорова лажно названога знања,
којему се неки приволеше и отпадоше од вјере.
Благодат с тобом. Амин.

(1 Тим. 6.20-21)

СЛОВО ПРИРЕЂИВАЧА

Ова књига је настала као резултат упорног и неодступног настојања наших бројних пријатеља и сабораца у заједничком напору да сачувамо веру коју смо у наслеђе и аманет примили од предака.

Ми, народ Божји и светосавски, ништа ни од ког не тражимо. Нити желимо, не дај Боже, било коме, било шта да наудимо, отмемо или туђе присвојимо. Ми само желимо да сачувамо оно што смо од предака примили и да то предамо чисто и неупрљано деци и унуцима нашим.

Оно што смо наследили не дамо ником, ни по коју цену, док дишемо, с вером и надом да на то имамо право и по Божјим и по земаљским законима. По Божјим, јер од апостолâ научисмо да чувамо поверени нам Залог и да се клонимо лажног знања оних који отпадоше од вере[1], а по земаљским, јер су нам то очеви и ђедови наши у наслеђе и аманет оставили, и те свете тапије никоме не дамо.

Дакле, странице које следе изаврело су сведочанство из исконског исповедања вере, које износимо јавно и које желимо да оставимо онима што ће доћи после нашег пресељења у вечност. Нека, што рече Његош, *покољења дјела суде, што је чије дају свјема.*

Једно је сигурно: намере светосавског народа су чисте као Сунце. Оне нису мотивисане ни сластима ни частима. Тај верни народ не иште ни одликовања, ни признања, ни парохије, ни чинове, ни земаљску славу... То сластољубље, славољубље и властољубље препустили смо, мирне душе, нашим прогонитељима, тугујући и жалећи их што су рђав део изабрали.

Верни народ је молио вероломне владике и свештенство да нам не скрнаве светиње које су саградили ђедови наши, да се не ругају све-

---

[1] 1. Тим. 6.20-21.

тоотачком Предању које нам је остало од светих и богоносних отаца наших, да не руше поредак, да не руше Распећа и не батаљују иконостасе...

Уместо да услише те тихе вапајне молбе, они су, на својеврстан начин[2], истерали народ из наших светиња у које су увели нова, окупаторска, неправославна правила. Не приставши на то разбојништво, народ је наставио оним истим путем којим су ишли наши преци, уверен да се Богу може угодити и под шаторима, и у брвнарама, и на свакој стопи земље Господње. Народ се није осврtао нити зажалио што су вероломни одступници загосподарили царским лаврама и древним светињама, вођен надом и громогласјем старозаветних пророка *да ће колибе праведничке процветати* (Јер. 14. 11).

Лаос Божји не тражи никакву овоземаљску плату. Напротив, он је рад и кадар поднети скромну жртву труда, зноја, доброчинства, милосрђа... еда би заслужио макар коју мрвицу са Трпезе Господње.

Поштовани читаоче,

Ако ти ово сведочанство помогне да сагледаш куда су они што седе у врху наше Свете Цркве наумили да нас (за)воде – придружи се овом малом али непоколебљивом стаду Христовом. Јер је казано да се *Богу треба већма покоравати него људима*[3].

Ако, пак, сматраш да то христољубиво, светосавско стадо чини грех тиме што нарушава „мир и јединство“[4] онима што папу зову „свети отац“, што носе његово прстење, што се моле са јеретицима, што пале свеће по јеврејским синагогама, што руше иконостасе, што уводе јеретике и мирјане у олтаре обесвећујући их, што се проглашавају екуменистима и бискупима, што присуствују мисама и клече по католичким катедралама – и ако сматраш да то Божје стадо, а не они, наноси штету светосавској Цркви – те да је тај верни народ „парасинагога са све израженијом тенденцијом да прерасте у чисти раскол и секту“[5] – онда и ти узми камен и баци на тај народ, еда би га уподобио Светом архиђакону

---

2 О томе сведочи и акт Е бр33, Епископа жичког од 17.1.2011. који је приказан на стр. 175. ове књиге.

3 Дела Ап. 5.29.

4 В. Иринеј Буловић, папин прстеноносац: *Саопштење за јавност*, званични сајт СПЦ, 4. јун 2013.

5 Исто.

и првомученику Стефану, чијој слави и непоколебљивој вери, ктиторска породица Милојка Стефановића и верни српски народ, подиже и посвети манастир изнад Ариља.

Једно је сигурно: ни приређивачи ове књиге, ни наша браћа и сестре у вери, не идемо за владиком Артемијем, како то желе да прикажу црквене погорђене велможе. Тај светосавски народ иде за Господом Христом, за Његовим апостолима међу којима види Светог Саву, Светог Николаја Жичког, Светог Јустина Ћелијског. И гле радости: на том тесном путу тај народ Божји угледа владику Артемија и придружи му се. На том путу народ нигде не виде Патријарха, чланове Синода, нити портпарола Синода. И зато што их на том светосавском путу не види, него их види по синагогама, по католичким сабрањима, у папином друштву, испод слика Алојзија Степинца (будућег им – њима и њиховом „светом оцу" – „свеца") и другим збориштима која немају везе са светоотачким Предањем, Православљем и Светосављем, народ је одлучио да за њима, духом палима, а од Светосавља отпалима, неће ићи.

Нипошто.

Сем ако се покају и врате са пута погибли, са пута злога.

Зашто?

Зато што богонадахнутом народу Господ даде очи да гледа и разум да разуме реч Његову: **„Оставите их: они су слепе вође слепцима; а слепац слепца ако води, оба ће у јаму пасти"[6].**

У Ариљу, на дан Преноса моштију
Светог првомученика и архиђакона Стефана,
15/2 августа 2014. године Господње

[6] Мат. 15.14.

УМЕСТО ПРЕДГОВОРА

Св. Анатолије Оптински: О ХРАБРОМ ИСПОВЕДАЊУ ВЕРЕ

Чедо моје, знај да ће у последње дане настати времена тешка, како говори Апостол. И, гле, због оскудице у побожности, и у црквама ће се појавити јереси и расколи и, као што су предсказивали Свети Оци, **тада на архијерејским престолима и у манастирима неће бити људи опитних и искусних у духовном животу.** Због тога ће се јереси ширити посвуда и преластиће **(обмануће) многе**. Непријатељ рода људскога дејствоваће лукаво да би, ако је могуће, на јерес навео и изабране. Он неће почети да грубо одбацује догмате о Светој Тројици, о божанствености Исуса Христа, о Богородици, **него ће неприметно почети да унаказује Предање Светих Отаца** од Духа Светога – учење саме Цркве. Довијања непријатеља и његове „типике“ приметиће веома мали број њих, оних који су најискуснији у духовном животу. **Јеретици ће завладати Црквом, свуда ће поставити своје слуге и побожност ће бити занемарена**. Али Господ неће оставити слуге Своје без заштите и у незнању. Он је рекао: „По плодовима ћете их познати.“ И ти по плодовима, то јест по деловању јеретика, **настој да их разликујеш од правих пастира**. Ти духовни лупежи, који разграбљују духовно стадо „не улазе на врата у тор овчји него прелазе на другом месту“, као што је рекао Господ, то јест, уђи ће на незаконит начин, уништавајући насиљем Божје уставе. **Господ их назива разбојницима.**

Заиста, **њихова права дужност је прогањање истинских пастира,** њихово затварање, јер без тога се не може ни стадо разграбљивати. Зато, сине мој, **кад у Цркви видиш поругање божанственог чина, отачкога Предања и Богом установљеног поретка знај да су се јеретици већ**

појавили, мада ће можда до одређеног времена скривати своје зловерје, или ће неприметно унаказивати божанствену веру, да би боље успели, обмањујући и варајући неискусне. Прогањаће не само пастире, него и слуге Божје, јер ђаво, који руководи јересју, не трпи благочашће. Као вукове у овчјој кожи **препознај их по њиховој гордељивој нарави, сластољубљу, властољубљу – то ће бити клеветници, издајници, који свуда сеју мржњу и злобу**, зато је Господ и рекао да ћемо их по плодовима познати. Истинске слуге Божје су – смирене, братољубиве и Цркви послушне.

Велике притиске од јеретика трпеће монаси и монашки живот тада ће бити изругиван. Осиротеће обитељи, смањиће се број монаха. Који остану, трпеће насиље. **Ови мрзитељи монашког живота, који имају само изглед побожности, настојаће да иноке привуку на своју страну, обећавајући им заштиту и световна добра, а претећи изгнањем онима који се не покоре.** Од ових претњи малодушни ће бити веома понижени. **Ако доживиш то време, сине мој, радуј се, јер тада ће верници, који не буду имали других врлина, венце добијати само за стајање у вери**, по речи Господњој: „*Сваког, ко Ме призна пред људима, признаћу и Ја пред Оцем Својим Небеским.*“

Бој се Господа, сине мој! да не изгубиш припремљени венац, да не будеш одбачен од Христа у таму најкрајњу и муку вечну. Храбро стој у вери и, ако је неопходно, с радошћу трпи и прогоне и друге невоље, јер ће са тобом бити Господ и свети Мученици и Исповедници са радошћу ће гледати на твој подвиг.

Али, тешко у те дане монасима који су се везали за имање и богатство и који због љубави према удобности буду били ради да се потчине јеретицима. Они ће успављивати своју савест, говорећи: „ Сачуваћемо и спасићемо манастир и Господ ће нам опростити.“ Несрећни и заслепљени, уопште и не помишљају на то да ће преко јереси и јеретика у манастир ући и демони, и тада он више неће бити свети манастир – него голе зидине, од којих ће занавек одступити благодат.

Али, **Бог је јачи од врага и никад неће оставити слуге Своје и истинских хришћана ће бити до краја света**, али ће они бирати усамљена, пуста места. Не бој се невоља, него се бој погубне јереси, јер она одгони благодат и одваја од Христа. Зато је Христос и заповедио да јеретика сматрамо као незнабошца и цариника.

И тако, крепи се, сине мој, у благодати Христа Исуса, радошћу **хитај на подвиг исповедништва и подношења страдања, као добри војник Исуса Христа** (2. Тим. 11,1-3), Који рече „*Буди веран до смрти и даћу ти венац живота*“ (Откр. 2,10). Њему са Оцем и Светим Духом част и слава и сила у векове векова. Амин.[7]

[7] Подвлачење приређивача.

ПРВИ ДЕО

СТРАЖАРИ НА БРАНИКУ ВЕРЕ

СТРАЖАРИ

Крајем деведесетих година минулог века, ми обични људи, бавећи се свакодневним пословима и бригама овога света, почели смо уочавати неке небивале појаве у нашим светим храмовима у које смо одлазили празницима и недељом. Били смо у недоумици: о чему се ради? Некако смо осећали „мирис“ неверства, нечег што личи на издају, на лукавство, на неискреност, на глуму, на злодух...

Да отклонимо сумње које су нам се јављале, почели смо одлазити у манастире на свете Литургије и слушати беседе духовних пастира који су нам уливали поверење. Тако смо разазнали да се у врху наше свете Цркве догађа скретање са спасоносног пута, који су трасирали наши свети и богоносни оци.

Прогледавши тако, полако али сигурно, препознасмо да нам време у које нас је Господ сместио (поред световног страдања кроз које је прошао српски народ и кроз које још увек пролази) доводи тешку неман – неман екуменизма и отпадништва од вере предачке и светосавске. И схватисмо да је то дело нечастивог, с циљем да подјарми једину веру живоносну и спасоносну – веру православну – и стави је под јарам римског папе. Оног, дакле, архијеретика што по речи Светог Јустина Ћелијског, мисли да је стао на место Христово и тиме се изједначио с ђаволом, преко кога хоће да се зацари антихрист, тј. ђаво.

Користећи материјалну беду нашег ојађеног и напаћеног народа, исцрпљеног ратовима и материјалним разарањима, наш непријатељ користи опробано средство покоравања нација и народа, тако што прво покорава врх државне и црквене јерархије, разним језуитским методама, влашћу, чашћу и уценама. И тако неприметно нестаје наша држава Србија и са њом наша вера православна и светосавска.

Али човек снује а Бог одлучује. Двехиљадитих година Господ шаље своје гласнике да пробуде успавани српски род, како би кренуо у

борбу за очување вере отаца својих, вере наше православне и светосавске. Међу првима који су се осмелили и почели храбро и бескомпромисно да бране веру предака наших, чији глас је допро да наших срдаца, јесу оци: Сава Вазнесењски, Венијамин Преображењски, Жарко Гавриловић, Симеон Рукумијски, Јоил и други. А са оне стране океана до нас је допрло громогласје пастира доброг, оца Матеје Матејића.

Ево једне руковети из великог стога њихових вапаја, њихових уздаха, њихових поука, које су распалиле кандило вере у срцима нашим, које нам почеше отварати духовне очи – да разликујемо пастире од вукова у јагњећој кожи, које нас призваше у борбу за веру.[8]

[8] Ми тада нисмо ни знали за битку коју бије владика Артемије. Нисмо знали за његово писмо Синоду 2000. године, ни за научни скуп у Солуну (2004), где је владика Артемије добар рат ратовао да би веру сачувао, нити за његово настојање да се иступи из Светског савета цркава, нити за његово залагање за очување вековног богослужбеног поретка, нити за његову побуну против збитија у Равени 2007, нити за његово тражење да се заустави кривоверје коме се уче млади богослови 2007/2008... То смо сазнали накнадно, идући трагом интервјуа Амфилохија Радовића „Куриру" (23.11.2010), када је обзнанио да је Синод братоубиство владике Артемија припремао и „чекао пуних 10 година". Тада смо схватили да је Синод загазио у бешчашће, у безакоње, у издају. Тада смо потпуно разумели глас горе поменутих отаца.

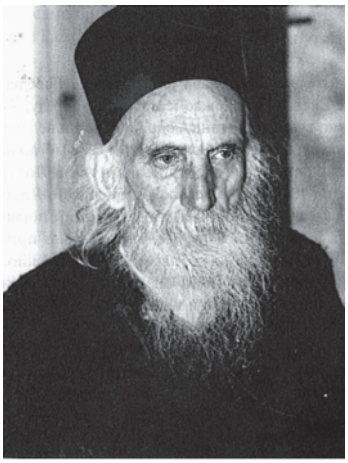

Отац Сава Вазнесењски
ПОБОЖНОСТ – ПУТ СПАСЕЊА
(Одломци из беседа)[9]

О молитви

И ја имам неку дужност, и то велику дужност, према свима вама. Ја се вама нисам одужио, нити могу да вам се одужим, онако како треба да вам се одужим. То могу само да кажем: *Господе, деци Твојој дај срећу Твоју; деци Твојој учини што ја не могу да учиним: учини им милост, дај им моћи и могућности да Ти служе, да Ти се моле – то је највеће! Они имају хлеба, хлеба им дајеш. Хлеба и свиње траже; али нама треба још нешто, највеће и најпотпуније – побожност. А ја кажем: Господе, чувај децу Твоју; чувај њихове потомке; чувај њихову породицу, снабдевај их милошћу Твојом, Ти си моћан, Ти си свукуда, не треба да Ти се ја молим; Ти све знаш и Ти чиниш све, Ти знаш, да Ти ја не причам да су то деца Твоја, али ето, ја као човек, као неки који знам нешто, бајаги, више, па се молим за те људе, за ту Твоју децу...*

Ти мораш стати да се молиш, а кад се не молиш, ти си као коњ без улара. Идеш, радиш шта хоћеш, као без домаћина, као дете сироче. Као без господара, не полажеш ником рачуна. Ал' кад ти знаш, кад се ти молиш, ти се разговараш са Богом. Тражио си од Њега, у својој молитви. Тражио си Царство Божје: *Господе, све што имам, све ово није ништа...*

Морате се молити ви, морате клечити, чепутати *Молитвеник*. Не сме да се легне док се молитва не очита; па то није дугачка молитва...

---

[9] Беседе су објављене у књигама: *Господе, чувај децу Твоју*, Схиигуман Сава, манастир Св. Вазнесење, Овчар Бања, 2005, штампа Графичар, Ужице и *Отац Сава, слуга Бога живога*, манастир Св. Вазнесење, Овчар Бања, о Спасовдану, 2007, штампа Информа Чачак. Наслови и подвлачења наши.

Колико проведеш времена за софром кад једеш? Колико времена проведеш овде или онде? А зашто ти не можеш да одвојиш једно време за молитву... Да идеш у цркву, то ти молитва? Па то иде се недељно једанпут и на празнике... Па пробај тако да једеш! Немој да једеш до недеље, немој да једеш до празника, па да видиш да л` можеш да издржиш. Е тако ти је и молитва, **то је духовна храна, то је разговор са Богом...**

О светом причешћу

И ти слушаш како те неко *разрешио* да не постиш суботу и недељу кад хоћеш да се причестиш? Побогу и забога! Како може да се сједињење са Богом поравња са суботом и недељом? Ти хоћеш да се сјединиш са Богом кроз причест: *Ко једе Тело Моје*... То је Тело Божје и Крв; ти имаш да се спремаш, без обзира је л' то субота и недеља, јер је то захватила субота и недеља. Ако се субота и недеља не пости у обично време, данима преко године, али кад хоћеш да се причестиш – онда је то за тебе посно, и субота, и недеља...

Не знају тӣ ништа; кажите им ви. И ја им увек и говорим овде. Не знају они ништа. Ти што кажу, да човек може да се причести, а да не сме у суботу и недељу да пости, ако га то закачиње тих дана, које треба да пости, тај број дана. Они не знају ни до носа; **нису они никакве учитеље имали; то су шарлатани – не знају они ништа.** Погледајте њихово служење: то је једно ништа, као мачке кад метнеш у џак – е то ти је њихово служење... као у циркусу... Све то мора да буде да се учи, све је то важно; а не само: окреће се, окреће се, обрће се, андара, мандара, као у циркусу...

Бројте увек те дане, да увек шести дан долази Ваведење, или седми да се људи причешћују; то је први Причест, као што је субота Теодорова у Великом посту први дан Причешћа. Тако и Преображење у Господином; то су све свети људи одредили, да се довољно пости за Причест, да се дани изброје посни за Причест, а не са три дана или још са мање...

...Ако не пости, не може никад да се причести. **Без поста причешћа нема!**

Тамо каже: *Ако свештеник хоће да се причести, а ако не служи, има да пости недељу дана, као мирски човек.* Свештеник!

Католици немају Причест. И протестанти, немају Причест; могу и да не посте, могу и да се не причешћују. Или се причешћивали, или се

не причешћивали, они немају везе са Христом; и са правом вером. А ми, који примамо Бога у себе и сједињујемо се са Богом, морамо да постимо онако како су свети људи прописали: недеља дана, без зејтина. Немој мени никад нико да дође другачије, а ко хоће да тражи другачије пост, тамо нека иде код онога ко му препоручује то. Код мене немој да долази, па ма ко то био.

Борба за живот вечни

Много треба снаге за данашње време, за данашњи живот, за данашњу обавезу и позив човека. Нема дремања, никад није ни имало дремања. Сви људи који дремају, па се запуштају у непобожан и какав било живот, бије Бог њих... они су међу вама, бијени и пребијени, и ошамућени, онеспособљени, зато што су се играли са вером, играли су се са својим карактером...

Како ћеш да се молиш ти, кад ти делима вређаш Онога који треба да ти помогне? Вређаш Онога Који је власт, не чиниш ти њему поштовање, не живиш по његовој вољи, и кукаш како не можеш да живиш побожно. То си ти крив!

А шта мислиш сутра, кад те смрт таквога нађе, шта онда ти мислиш? Је л᾽ и то требаш да чекаш како било? И о том не треба да мислиш, је л`? И за то не треба да се спремаш? Па онда ти не знаш шта радиш; онда твој живот, он све је дужи и све грешнији, све већи терет за твоју душу и за твој вечни живот.

Бог је нас дао само за то, да зарадимо вечни живот. Ако га ми не зарадимо, не стекнемо својим делима богоугодним, у овом веку, никад више нећемо имати могућности да стекнемо живот вечни. Све би човек чинио, не би имало места где не би он живео, и ком не би робовао, и шта не би поднео, кад би могао да дође из онога света, после, да види како је он изгубио ситуацију, како је он све то изгубио. Или у какво је зло пао, зато што се није молио и зато што није трпео.

Све би после могао, могао би да се рве са ђаволима, и то како би могао да се рве са ђаволима, јер ђаво не може човеку ништа, души. Телу може. Јер кад ти живиш побожно, ако и ђаво нападне право на тебе, ако и лично на те нападне, ти кажеш: *Можеш да ми убијеш тело, то можеш ако је Бог дозволио, али не можеш да ми узмеш вољу да служим Богу; не можеш да ми узмеш жељу да служим Богу, не можеш да ми узмеш моју послушност и покорност Богу...*

Не трађите време; пролеће је да сејеш — да жњеш на јесен, да пуниш амбар. Тако и живот је твој да сејеш, да течеш добра дела и да имаш сутра да те шта брани кад пођеш из овога света. **Неће те ништа и нико бранити, него твоја дела...**

Цео век је овај само за битку за вечни живот, до гроба. Јер онај је неограничен: вечна радост или вечни огањ. Да не би човек био у вечност бачен на вечну осуду, он мора да се бори за вечни живот...

Тамо где ђаво руши, Бог зида. Не бојте се ви. Само будите побожни, чувајте побожност. Чувајте закон Божји, живите по вољи Божјој. Немој да вам је то тешко. Треба да вам је лако да будете Богу послушни, да се у вашим домовима види да сте побожна породица, да је то хришћанска породица, да сте онај народ који је требало да наследи немањићку државу...

Зато ја вама говорим о тој вашој душини. А јок о телу. И ја имам душину, ej! И ја морам моју душину да чувам, хоћете ви да чувате моју душину? Хоће л' да ми је чува отац, ил` мајка, ил` ко? Ја морам моју душу да чувам; а не да ми је ви чувате. Тако и ви вашу душу мора да чувате... Кад знате науку Божју, онда ћете да умете да чувате душе своје...

Коров расте у њиви, коров расте у винограду, коров расте у башти, штета долази; штета, ненадокнадива. Хоћеш да дозволиш ти то? Нећеш. Тако исто, не смеш да дозволиш ни за своју душу, да се у твојој души, производи и побеђује, и напредује грех и порок. Не смеш да дозволиш.

Богу не може нико да забрани, да Сунце излази и да залази. Не може нико да забрани, да ветар пушта и да уставља. Не може нико да забрани, да воде теку и да стану. Исто тако, не може Богу нико да забрани, не могу ја Богу да забраним, и да онемогућим живот мој. Ако је мој живот, материјални, телесни, привремен, њега је дао Бог као привременог, и казао Адаму: *Земља си, и у земљу ћеш отићи*. А кад је створио душу, кад је дунуо Адаму у лице, и постаде Адам, постаде као човек *душа жива*. Не можеш ти то живо, душевни живот, никад да га уништиш.

То треба да знаш, **да је твоја душа вечно жива, и да она зависи сутра од твојих дела**. А то није капут: метни га где хоћеш, и нека буде с њим шта хоће. Него, то си ти прави човек, и права вредност, прави живот, то је душа...

А наша моћ је само до гроба. Кад изгубимо физичко тело, кад изгубимо тело наше, онда смо ми на осуди. Онда прелазимо на она наша

дела која смо чинили, ради којих ћемо, или спасти душу, или изгубити душу...

Ми нисмо господари овога света; и сами своји господари нисмо. Нисмо господари своје имовине та имовина – чија није била, чија неће бити? Али смо господари своје вредности пред Богом – ту смо прави господари.

Јер ми можемо себе тако да исправимо, да будемо прави правцати праведници пред Богом. А можемо себе да запустимо; и себе такве да поставимо, да нисмо ни побожни, ил` да смо побожни; ил` да имамо неку вредност, па и да је немамо никакву, да смо на некој средини: ни тамо ни тамо. Не може да буде човек ни тамо ни тамо. То је Господ казао, Бог: *Два господара нико не може служити; нико не може служити Богу и ђаволу.*

И ти си ту властан, властан сам над собом. Па ма где био и ма с ким живео: ти си своја потпуна власт, имаш потпуну моћ и могућност да будеш богоугодан човек. Не смеш на средину да се изговараш; не смеш на положај да се изговараш; не смеш на непобожност своје породице да се изговараш: твоја породица није твоја тинтара. Они имају у својој тинтари другачије виђење, другачију жељу; и они су слободни, ако је то твоја породица и ако они могу да буду много грешни, и много пред Богом лоши, а ти, као побожан, мораш да будеш исправан и истрајан у побожности; и можеш.

Пролази лик и лепота и богатство, све пролази, а Господ каже: *Теците благо тамо где мољац не једе, тамо где рђа не квари*. Тамо су праведници текли своје благо и своје богатство, своју срећу. То је и нама могуће; јер и ми живимо у телу, као што су они живели у телу. И од нас се тражи труд, послушност према Богу, као што се и од њих тражило...

Вратите се Богу. Ако не можете свет да поправите, молите се Ономе који може да поправи свет, а то је Бог. Он ће чути вашу молитву!

Не плашите се

...Али кад то дође, онда ћемо видети шта ћемо. Јер, како Апостол Павле каже: *Не спремајте се шта ћете говорити, јер Отац ваш, Он ће говорити тада када буде требало*.[10] Како је Бог прославио мученике и свеце? Он је говорио преко Божјих угодника. Тако и све ово што се прети да ће доћи, ако дође, онда ћемо да видимо шта ћемо...

[10] Мт. 10.19-20.

Тако Свети Оци и кажу: у последње време ће се **умножити грех и безакоња, али умножиће се и ревнитељи**, умножиће се и заступници, и чувари науке Божје. Проповедници, учитељи науке Божје умножаваће се. Знају то непријатељи. Зна ђаво то. Врло добро они знају, али не могу да спрече онамо где Бог њих спречи. Они плету мреже као паук са свих страна и свакако, али не знају где и како ће да их Бог спотакне.

Не плашите се. И ово што се прича да ће наши изменити календар. То није мала ствар. Кад треба да га мењамо, треба да видимо који је то календар бољи од нашег календара. Ми нисмо глупи. Ми знамо шта је основ једном календару, а шта је другоме. Од кад потичу. То су хиљаде година.

Стари календар је онај који су установили свети људи, чудотворци које ми славимо, које је Бог чудотворством прославио. Да ми њихов пропис и њихово постављење погазимо и понизимо, и да узмемо? Шта? Чије?

Напад на Православље

Јер нас Србе, православце, не чека добро. Као што нас ни до сад није чекало добро, и од сад нас не чека добро; јер су сви устали противу Православља; смета Православље, прво ђаволу, а после смета и Ватикану. **Највећи непријатељ Православне цркве је Ватикан...**

Јер је народ ишао за владиком Николајем. Не би црвенокапци долазили код нашег патријарха да је Николај ту; само док удариш длан о длан, он би створио милион војника, Срба. Све би они то погужвали, све би они то почистили, и Србију, и све што је српско. То је био ауторитет...

Западни свет је пут безакоња.

Јер то мора да буде тако. Је л' да се одрже Хрвати и да се одрже ватиканци, који су убијали народ будацима, и дете у колевци? Је л' то побожност? Каква то вера, каква то побожност!?

И сви народи који су пошли за неверјем, који су пошли за грехом, за жељама телесним, они су упропастили и себе, и државу, и нацију и све. Путем греха је овакав свет данас дошао, какав је, али то је све због греха. Јер они што су хтели да буду, да живе по својој вољи и по страстима, по осећањима и жељама тела, они су први одступили од закона Божјега, зато што су хтели да угађају себи. Мењали су зато и веру, и по-

божност; и зато што су мењали, онда су све даље ишли од Бога. Као Адам. Кајинови синови, они све даље одлазе од Бога. А Авељеви синови, они су све ближе ишли Богу; све су бољи и ваљанији били.

Нама је Запад познат као *културан свет, напредан свет*. Али **то је безбожан свет**. Он живи само за телесни живот; код њих је то циљ главни, да они удобно живе, да буду задовољни, као оно животиња, кад је добро нахраниш, она је мирна; ако је не нахраниш, она не може да буде мирна, није добра.

А људи не смеју тако. Они се не мењају према храни, него храном господаре. Оно што њима, што им је штетно за веру, што им је штетно за њихов карактер, они то не употребљавају. Ако је у питању пића много, ако је у питању грамжљивост велика, себичност, незадовољство, трговина, то они избегавају, побожни људи.

А они су давно изгубили православну веру, и немају православно осећање; немају православне жеље. Поред тога што су они, као, један свет *културан*, они показују кроз то једно велико дивљаштво. Једно велико зло за човечанство; једну тешку, неопростивуману. Дошло је код њих у памет, да не треба Бог да влада, и да не треба да владају Божји учитељи, они који науку Божју шире, него они који шире срећу у земаљском животу, срећу телесну, материјалну, то код њих живи, и они за то живе, и код њих то напредује; то је дошло зло са Запада зато што нису православни.

О свештенству

Каже, кад је Бог сагорео Содом и Гомор, рекао је, ако буде толико праведника... и после је смањио на десет. *Рече: нећу их погубити ради онијех десет*.[11] Но није ни пет праведника нашао. А Бог и због једног праведника даје лепша времена народу и бољу власт и боље црквене људе. Народ непобожан, не воли препоруке побожних, не тражи Царство Божје. Он тражи царство земаљско. Он тражи живот раскошан. А ти њему да говориш о вери. Он је то заборавио давно. Он је то давно метнуо за леђа. И ти сад то њему да говориш. Не може то. Запуштено је то. Али има људи свукуда који лепо чују, који лепо разумеју па ма где били. Да л' је то Шумадија, да л' је Стиг, да л' је то Мачва – **свуда има благословених људи**, само кад би свештенство имало снаге.

[11] 1. Мој. 18. 32.

А **свештенство нема снаге**. Много шта њега напада. Напада га луксуз. **Напада га савременост**. Напало га то што је народ непобожан. Где ће да му говори о побожности? То је нешто што он не може да свати, нешто што он не разуме. То он не тражи. Тражи раскош, тражи живот, сит живот, добар живот...

Тако и ја вама говорим; **може, доћи ће време кад вам нико толико неће говорити, кад се нико неће толико старати за вашу побожност.** Неће, не може; нема снаге, и онда за то нема ни воље, ни знања. Али ја вам то говорим, зато што желим да ви будете побожни, озбиљно побожни, јер ја ако нисам озбиљно побожан, ја не могу да служим Богу...

Погледајте њихово служење: то је једно ништа, као мачке кад метнеш у џак – е то ти је њихово служење... као у циркусу... Све то мора да буде, да се учи, све је то важно; а не само: окреће се, окреће се, обрће се, андара, мандара... као у циркусу...

„Као у циркусу“: поп Дмитар Луковић „проповеда“ екуменистичку љубав ватиканским плесом.

Каква ће та моја служба да буде, да л` ће Бог да је прими, кад је каква било? Кад ја могу свакаки да будем и сутра да служим службу - па таман посла да би Бог оскудевао за такве службе, ej! Па зар је Богу стало за таквога ништака, да му он служи и да му приноси неку жртву? Па то, то је гад. То ја морам да водим рачуна, да моја молитва, да моје служење користи том неком за кога се молим.

О побожности

Учите веру и поштујте веру; служите Богу да бисте срећни били, јер нема среће без побожности. Људи су мислили да има среће без побожности, па су тако и радили. Али сад су видели да нема среће без побожности, и верни и неверни... И они који су комунисти и који нису; виде да нема среће без побожности, нема јединства у народу без побожности; без традиције наше, без поштовања предака, наших славних вођа и мученика нема ни јединства, ни традиције, ни ништа. Док смо ми имали побожне владаре, краљеве и цареве, дотле је био народ побожан; а кад је народ изгубио побожност, Бог му је узео побожне владаре, па му је дао непобожне владаре, као и што је народ непобожан; баш онако исто. Уколико се народ боље враћа, цео ће свет да се врати ваљано Богу...

То што ја вама говорим, никад вас нећу питати, да л` сам вам досадан – не. Ја од вас не зависим. Ако ви нисте побожни, ви мени не требате ич ! Што ћете ви мени и што ћу ја вама? Не требамо ми једно другом, ако нисмо побожни. **А ако смо побожни, ондаг ће наша Црква да пева; онда ће наша душа да пева, и моја, и ваша; и ваше деце; и ваше куће и ваше породице; онда ћемо ми бити срећни.** Зато ја вама говорим то. Не да од вас створим не знам шта, него да створим побожне људе и богобојажљиве људе. Оне који треба сутра да путују из овога света, да иду слободно, са делима богоугодним...

То мора код човека да оживи и да му да снагу, да он може да буде побожан. Ако неће да буде побожан, нека гледа у њиву, нека гледа у ливаду, нека гледа у свет, нека гледа у новац, нека гледа у своје дипломе, а **видеће да ће то све да остане**, и он ће отићи без имало добрих и богоугодних дела, јер га је то занимало, то га је интересовало. Своје жеље, своју услугу, предао је свем том, само није бризи своје душе, и како по-

сле Бог да га спасе? То није побожан човек, који тако може да буде порочан, и тако заокупиран, и тако унакажен, да он може да каже да је побожан....

То Бог тражи од човека; и сама наша душа, само наше осећање, и сама наша воља, траже од нас да смо ми побожни људи. Кад нисмо побожни, одмах подбацимо, одмах скренемо с пута, одмах смо се везали са неким грехом, одмах грешимо; а кад смо побожни у души, онда нас та побожност прати; она нас прати свукуда: и у самоћи, и у друштву, и она је мерило, она нам диктира како ћемо да се понашамо, и никад нећемо да претерамо нешто; а кад човек није побожан, онда хоће да претера. Хоће да претера у гњеву, у много којечему хоће да претера; а кад је побожан, он онда има меру.

Побожност је код човека најважнија ствар. **Све шта имаш, то твоје није**, који зна чије је било и који зна чије ће још бити; а побожност, ако немаш побожност, нећеш имати богоугодна дела, нећеш имати праведничка дела. И кад немаш праведничка дела, шта ће да те прати у онај свет кад пођеш? Пратиће те твоја грешна дела, јер ниси имао праведна.

Сама непобожност је тежак грех; сама непобожност, незнање и небрига о Богу и о души, то је тежак грех...

Побожност има свој глас; побожност има свој живот, има своју моћ, и има своје право те се налази; и ти можеш да чујеш и да видиш, и да осетиш потребу побожности. Побожни људи, они увек и кроз све чују глас Божји и виде да их Бог зове у побожност, у послушност Богу, ради вечнога живота...

Ја вама увек говорим о побожиости и знам ја да је вама то корисно. Да није корисно и потребно, не би Бог слао пророке, не би Бог оставио Апостоле и светитеље, да говоре о науци Божјој. И Црква данас зато постоји, да говори о науци Божјој.

Благо ономе човеку који слуша науку Божју, а зло и наопако човеку који не слуша науку Божију. Кад ће да је зна, кад ће да искористи овај живот... и да буде сретан у вечном животу, кад? Никад више. Зато је Бог и казао: *Радите док је дан, доћи ће ноћ кад нико не може да ради.*

Зато ја вама говорим, угледајте се на свеце, на свеце које славите. Сви ви славите, имате крсно име, и сви ви славите Божје угоднике. Ти Божји угодници су вама врло познати. Бог даје оном славару који слави

своју крсну славу, даје му кроз његово осећање, да он разуме свеца и поштује свеца баш за то, што је он Божји угодник.

Тако можемо ми увек да имамо у себи и око себе сигурну науку која нас води Богу. Шта се тебе тиче ако неко неће да се спасава? Увек је било таквих, увек је било нерадника, увек је било лопова, увек је било голанфера, зато што су нерадници. Ал' је било и радника, било је и трезвених, и способних; и није се марило, и нису гледали на те лошије људе. Тако и ми имамо на кога да се угледамо, имамо кога да питамо, и да будемо побожни.

Наша срећа, и у дому, и међу старијима, и млађима, зависи само од наше побожности...

Побожност је код човека најважнија ствар. **Ако нема побожности – пропада!** Пропада породица, пропада свака установа, пропада држава.

Ми смо данас једна пропала држава; и та наша држава не може да се окрепи никако, јер нема праве побожности у народу. Зла навика, зли обичаји, то је одвело народ далеко од Бога. Не може он своје зле навике да преиначи, да окрене у добро, у служење, у побожност. Зато ми, као држава и народ један, апсолутно пропадамо: нешто данас, нешто јуче, а нешто сутра, и после неколико дана и времена – пропаст је неминовна.

Побожан човек не гледа шта о њему други људи мисле, шта о њему други људи говоре, какву вредност они њему приписују и признају. Он гледа оно што је Богу угодно, и тако се влада, како је Богу угодно, а где се налази, и с ким, то њему није важно.

Брани свој карактер и образ

Читајте Свето писмо; зашто не читате Свето писмо? Зашто не читате побожне књиге? Све друго читате, оне новинчине – очи вам поистеривале, ej! И телевизори вам очи поистеривали.

И ту нема ништа да ваља: ни на телевизији, ни у новинама. То је само једна брљанција, једна занимација, једна трговина: и они који дају чланке, и они који износе, пишу чланке; то је једна трговина, да се плаћа, да они живе од тога – ако, нек живе од чега хоћеју. Ако телевизор треба да платим и морам да платим – нећу да га гледам. У новинама немам ништа да нађем да ваља, ништа: неко млаћење празне сламе, ништа ту

нема национално; ништа ту нема уљудно, ништа ту нема што те саветује паметно и уљудно. Као да немамо ни просвету, као да немамо никакву власт, као да немамо никакве стараоце за нас, који нас представљају.

Све је то замрло и све је то огрубело – огрубело да не може ама горе да буде. Али у твојој кући није то огрубело и не мора да огруби. У твојој главини, у твојем бићу не мора то да огруби. Ти си власт самом себи: сам своме карактеру си власт, па **брани свој карактер и свој образ; брани своју вредност пред Богом – брани је.**

Тако су сви људи побожни увек радили: бранили су своје достојанство пред Богом, бранили су своју вредност пред Богом; мислили су, старали су се да њихова вредност буде ваљана пред Богом. То не може нико ни за кога.

За ким ти то идеш? Гледаш на друге људе што живе непобожно и што су Богу непослушни? И то ти је нека радост и задовољство? И то ти је нека нада и срећа? А не видиш, и правиш се луд као да не видиш, да то иде све у суноврат: и видиш, и не хајеш.

Чувајте своје породице

Ништа нема лепше од своје породице, то ви сви људи знате; лепше је то од сваке имовине, од сваког богатства. Породица је нешто што живи животом, живи свешћу, живи присуством, и то је задовољство за све њих, породично. Зато су некад људи чували породицу, бринули о породици, нису дали да се раскопа породица, да се деформише ил` да се нешто деси у породици убитачно, штетно...

Кад човек пази на свој карактер кућа цветава, и његов посао и рад цветава, ради га свесно, свесрдно га ради. А кад не пази на свој карактер, он не може да ради посао, ни свесно, ни свесрдно. Омета га нека груба жеља, омета га нека штетна посета ђаволска...

И тако је некад било, тако нека буде у вашим домовима. Ако не може да буде у општини, па нека буде како може, што те се тиче. Ако не може у држави, па нека буде како може, што те се тиче. Ко ће криву Дрину да исправи! **Али ти можеш у дому твоме, и мораш да направиш ред.** Ако не направиш ред, биће тешка ситуација. Иза нереда долази тежа ситуација.

Све зло, и у домовима, и у државама, дошло је отуд што су људи оставили побожност. То се видело одмах, као што се види, чим сунце зађе долази мрак; тако исто се видело и то, чим је народ оставио побожност, да је он огрубео, свукуда огрубео и за све огрубео; постао је неспособан: неспособан родитељ, неспособан домаћин, неспособан студенат, неспособан просветни радник, неспособан лекар...

Не може кућа да буде без домаћина да ваља... **До домаћина зависи ред у кући и имовина.** Тако и у држави, ако побожан није владар – пропала ствар! То добро да знате...

Тако, ми немамо никакве везе са овим народом са којим данас живимо – кад умиремо и одлазимо у онај свет. На то мислите ви и спремајте се! Помозите своју кућу и своју породицу да буде побожна, да служи Богу, помозите, ви који сте домаћини. **Па све зависи од домаћина**; од домаћина зависи све — зар не зависи моја кућа од мене? Зависи од чељади, ал' највише од домаћина. Тако и од вас: све од домаћина зависи. **Будите пример у животу, побожности, исправности, да би деца имала да се на кога угледају...**

Ако не мож' да будеш праведник, као што су праведници били, зашто ниси покајник? Зашто ниси онај који си преокренуо живот свој од лоше побожности, и каке било, зашто ниси постао побожан човек? Зашто, кад је толико богатство, толике драгоцености Бог учинио ради нашег спасења, а ти о њима да не знаш? Ништа ти више не треба, него само да признаш, и да поправиш живот.

О народној побожности и народним вођама

Око нашег српског света вије се нека тајна. Она може сутра да избије, или повремено да избија на површину – врло лако. Може у народу да дође, и сигурно да ће да дође жеља за побожношћу, жеља за стварном побожношћу, за потпуном побожношћу, јер људи виде да без побожности не може ни образ свој да се сачува. Па кад ниједан од нас нема ваљан образ и карактер, како ћемо заједно да живимо, како да општимо, како да сарађујемо, како да зависимо један од другога, ако немамо образа ни карактера. И онда у човековом осећању јавља се жеља; у човековом осећању долази до препорода, преокрета, и он је сам уверен. То је као нешто стихијско, нешто што доноси потпуну снагу, однекуд.

Откуд? Ми не знамо откуд. Од самога Бога. Неће Бог да остави свој народ, а народ не може да се покаје, да живи побожно, ако не стекне то осећање и ту жељу. Неће Бог да га остави.

Ми не можемо имати никад добре вође, ако нису побожни. Никад! Они ће да буду штури, плиткоумни, кратковиди, све докле буду непобожни. Хвале они побожност наших старих тамо преко новина, али још нису прибрали снаге, још нису дотерали до дувара да морају да буду побожни. Видите ви како мајка бије дете, бије га докле се не поправи. Па кад види да се дете поправило, онда га пригрли, онда га узме у наручје, и воли га, зато што је оно сад друго дете, сад ће оно да буде добро. Сад тек мајка показује љубав према њему. Тако и наш народ. Он не може да се спасе грдних несрећа, које су навалиле са свих страна.

Не може да се спасе, јер наше вође не ваљају, наши политичари не ваљају, нису побожни! Они не знају шта раде. Имали су Немањиће, имали су Карађорђевиће, имали су и побожне вође и политичаре и просветитеље, али неће да живе побожно. Е, оћеш, господине, чекај, чекај! Још батину Он није употребио колко може да употреби и како ће да употреби за нас непокорне. За све, не само за једног, него за све.

Како верујеш? Некако. Не можеш ти некако, ej! Дођи ти код мене да радиш, или код неког домаћина, па да радиш *некако*. Како ти можеш у туђој кући да радиш *некако*? То Бог не да, то домаћин не да. Мораш да прихватиш закон Божји. Вође ће Бог да постави. Нећеш ти да будеш вођа, нећеш ти, неваљалче да водиш народ Божји! Не да то Бог. Него ће Бог да нађе, створиће Он међу људима побожне, способне људе, који ће жељно да служе Богу, и народу ће да дадну вољу такву да једва чека да се ослободи оних неверника; оних формално побожних, који помињу име Божје, а нимало не живе по вољи Божјој. Тако ће народ једнога дана да се ослободи њих, ма ко били они, па ће да их отера. Шта ћеш ми ту кад ниси побожан?

Не можемо ми да поправимо карактер, не можемо ситуацију да поправимо, не можемо морал да поправимо ако немамо побожност ваљану. И заиста је народ грешан. Јесте данас народ грешан, као шго никад није био; запуштен и много што шта друго. Али, иако је народ грешан, Бог може да опрости том народу и може да га дотера у ред и да га врати у ред праведника. То ће Бог да учини. Одузеће Бог снагу тим нашим непријатељима, знајте ви, једнога дана...

А кад Бог буде њих запослио другим пословима и мукама, онда ће баш, у то време, да дође српском народу и могућност и ситуација да пожели да живи побожно и да тражи побожност. Родиће се у глави нашег човека, који сада дрема, побожност. Неће да запне, неће да се истакне као побожан. Неће, фали му нешто. У „чутури“ му фали, нигде на другом месту! Да му у пети фали не би био шашав, али кад фали у „чутури“, онда је то шашав човек! Е, доћи ће том народу могућност и снага и воља да постави за вође људе побожне и карактерне.

Није наш народ сав пропао. Он не чује још, он не хаје за науку Божју, ал кад му Бог буде дао да пожели да чује, не овим ушима којим ми слушамо, него једним потпуним ушима, једним ушима које утичу, једним ушима које владају човековим бићем, онда ће он да пожели да буде побожан и препоручиваће побожност свету.

Свету је потребна побожност. Побожност нам је потребнија од било чега. Изгубили смо све због тога што смо занемарили побожност. Кад се побожност узме као главна потреба у народу, онда ће све друге потребе да дођу на своје место. А без тога неће никако. Ја сам једном политичару казао: *Ако ти не мариш да ти народ буде побожан, неће ти ни бити побожан, нити ћеш моћи с њим шта да учиниш.*

Никад Бог није помагао вође непобожне, и народ непобожан. Мораш да мариш, да желиш, да запнеш, све да учиниш да народ буде побожан. Ама што се тебе тиче што неко не слуша? Нису баш сви – неко. Ако је неко непобожан, нисмо сви ми.

Тако и наш народ мора да дочека да једног дана никну, да се истакну истински побожни људи.

То је могуће јер у народу све има. Ми мислимо да нема. Има све, има кад Бог да. Људи који су до јуче непобожни били, данас могу то да буду и да проповедају и веру и да живе побожно. То се вије око Срба, то иде око Срба. Та Божја понуда близу је српског народа.

Ми смо увек имали побожне владаре, и побожне вође, а сада не. Боје се вође, не смеју да се истакну као побожни пред народом. Боје се да их неће народ примити, да их неће прихватити; питају се да ли ће народ да их исмејава. Ма што се тебе тиче да л’ ће неко да те исмејава; ама што се тебе тиче да л’ ће да те прихвати? То је народ коме треба да буду вође побожне, и ти, ако је дошла та ситуација да будеш на челу народа,

мораш да будеш побожан, мораш да проповедаш веру, јер то није народ који неће да слуша.

Кад народ српски није слушао о вери? Кад није слушао о побожности? Увек је он слушао о побожности. Ако није слушао потпуно и најпотпуније, али је увек слушао колʼко било, и враћао се Богу и Бог га одржавао. Тако ће исто у нашем народу да се појаве побожне вође које неће само да говоре о побожности, него ће и да живе побожно. Неће само да говоре о побожности, а да и сами не живе побожно. Човек који је побожан је здрав човек, он је вредност. Човек који живи побожно, тај ће да проповеда побожност. Како је народ ишʼо за Николајем? Што је ишʼо за Николајем? Што је био побожан. Није што је доктор. Каки доктор? Има доктора колко оћеш, ал он је био побожан човек, праведан човек. То му је Бог дао. И велико знање му је дао и дао му да га народ воли. То народ хоће, то ће народ да натера да буде побожан. Одбациваће све што је непобожно, па макар ко био.

То мора да дође у народ. А то ће да дође. Јер грех човеку досади. Човеку безакоња досаде...

Запад не воли да су наши побожни; све чини да ми не будемо побожни; све чини да ми православни не славимо Бога и да се изгубимо, али то није Божја воља. Бог не жели да се људи изгубе, Бог не жели да људи буду непобожни, и **Бог ће да дâ благословену ситуацију коју ћеш ти да доживиш, или твој син, или унук. ..**

И Црква зависи од побожности, и ваш морал, и ваше осећање, и ваш образ зависи од побожности. Колʼко сте побожни, толʼко сте образни. Кад човек није образан, све вредности губи, све вредности су мах само; све су вредности један шљам, а кад је побожан, онда је све на свом месту, и син и отац и слуга и господар, и радник, све је то на свом месту. Народ види да без побожности нема благостања, ал није дошло време, ал није дошла ситуација да га неко дрмне за раме, да га неко ухвати за руку, па да каже: О*вамо, ево светла! Јел не видиш светло? Ево ти светла, ево ти Бога, ајде да идемо заједно за Богом...*

Ничија до зоре није горела

Кажу мени они, кад сам ја био у затвору, 55-56. године, у Крагујевцу, неки удбаши, кажу:

Да ли је о. Сава слутио да ће попови и полиција истерати из његове и Божје куће његове духовне ћери. На фотографији: опсада Вазнесења о Спасовдану, 2012.

Ми смо преварили, подвалили, и радикалима, и демократама, па смо ми, комунисти, дошли на власт.

А ја њима кажем:

И Турци су владали петсто година Србијом, па су прошли, били и прошли; све је то пролазно.

Па – каже – *јесмо ли и ми пролазни?*

Е, то ће да видите, и ви, и ја; дочекаће неко.

Командир Тихомир Салевић са наоружаним полицајцима демонстрира силу над голоруким народом у Вазнесењу

Ваистину: Све је пролазно! Након прогона сузе је
заменила радост: поздрав вазнесењских монахиња владики Артемију,
на чијем путу су нашле мир душама својим

Благослов

Нека би дао Бог да сутрашњи дан, **Божић**, Христово рођење, дочекамо весело, здраво и побожно; нека би дао Бог да наши млађи, потомство наше, да и они прослављају Бога и уче веру, и прослављају праведне оце, и прослављају празнике, догађаје, које ми прослављамо, и које су наши претци прослављали и нама оставили.

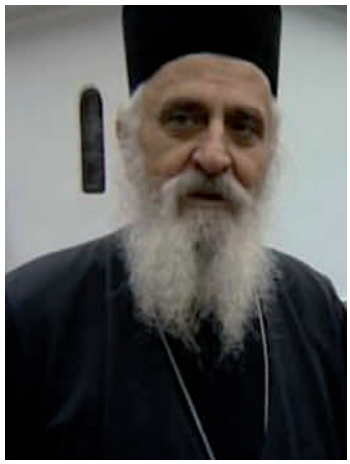

Отац Венијамин:
ДАНАС МНОГИ У МАНТИЈИ
СЛУЖЕ АНТИХРИСТУ

Отац Венијамин, настојатељ овчарског манастира Преображење из Епархије Жичке, одржао је потресну беседу о савременим збивањима у Српској цркви:

„Сви ви који пратите и телевизију, и радио, и читате штампу… сигурно сте и збуњени и запањени… И застрашени… догађајима који се одвијају као на филмској траци. Који се брзо смењују. После човек да... не може да их све региструје. Не мож' да се начуди шта се то збива са нашим православним народом? Шта се то збива са нашим вођама и у држави и у цркви?

Јесмо ли ми Православни хришћани? Је ли Православна вера и православна Црква Једна Саборна и Света Апостолска Црква? Ван те Цркве, све је јерес, све је лаж, све је пропаст, све је зло**!**

Ви сте сведоци да се све и свашта прича и све и свашта ради.

А зашто?

Зато што је много раслабљена вера, и код оних који воде цркву, и код оних који воде државу. И код свих нас верујућих. Зато је такав налет сатане и његових слугу… такав налет јеретика да нам заривју своје канџе!

Они који нису са Господом животом својим, вером својом, надом својом, љубављу својом… Они журе у загрљај том, несрећном… светском… светском поретку… и светској религији. Само ако се то оствари, може се зацарити антихрист!

И на жалост, многи данас, и у мантији служе… **не Христу него антихристу**. Сви они који се представљају у Цркви да су прави право-

славци… животом својим доказују да су **сребroљубци, и славољубци… и сваштољубци**, који… за шаку девиза продају своју веру.

За плакање је, и страшно је… Јер не може да стане у ум једног православног хришћанина, једног православног епископа, једног православног калуђера, једног православног свештеника… Не несхватљиво је како поједини сада називају и **римокатоличку јерес сестринском „црквом".** Како… епископи иду на поклоњење папи у Рим. Воде своје свештенике, иду на разговор… да се боље упознају. Да признају „сестринску цркву"… Да иду што пре у загрљај том светском поретку – **тој светској надрелигији.**

Већ сам поменуо – да л' ми имамо ума и разума? Шта се то дешава, тешко је објаснити. Православна Црква је лађа која плови по узбурканом мору, и трпи ударце са свих страна. Али, знамо да ту Православну Цркву… На том броду је Крмарош Господ Христос који ће је кроз све невоље провести и довести до тихог пристаништа. А они који данас, они који данас воде Цркву… они хоће да иду… да без борбе дођу у пристаниште. Они хоће… Што каже мудри Јустин: устајале баре, а не узбуркано море.

Највећа је наша пропаст данас што немамо исповедника за веру.

Што нисмо готови да пострадамо.

Да будемо лишени много чега материјалног.

Да будемо прогоњени!

Да будемо затварани!

Да будемо исмевани.

То је Православље!

А није Православље… да пристајемо на све и сваштa. Да идемо папи на поклоњење да бисмо били у миру с њим.

У миру са ђаволом. Папа је највећи претеча антихриста… **Папска институција је највећи претеча антихриста!** Свеједно који био папа. Нико од њих не носи ни трунку покајања. Ама баш нико. А ми журимо њима у загрљај.

Шта је то? Каква је то логика? То није љубав према њима. То је мржња према њима. Дозвољавамо да остану у заблуди. А ако им укажемо да не можемо с њима, такви какви су… да не бисмо и себе упрљали… ставиће прст на чело, па ће онда неко од њих доћи памети, па ће се вратити Православљу. То је љубав према њима! А не ово…

Ревнитељи или каноноломци и вероломци?

Опростите што овако вичем – тешко ми је. Сигурно је тешко и вама… у овом, мутном времену.

Али – не дајмо се!

Један једини хришћанин може спасити Цркву.

Један једини епископ може спасити Цркву ако остане да исповеда веру поштено – да га секу на комаде. То је богатство Цркве!

За њим ће кренути и остали, и спасиће Бог оне који су… који треба да се спасавају… и који су свесни да без јеванђелског пута **нема другог пута у Царство Небеско**. А јеванђелски пут је посут трњем.

А ми бисмо хтели да се возимо бесним колима и авионима, да нам нико ни једну ружну реч не каже и да уђемо у рај. Не може тако у Рај… Шта се дешава – Бог ће знати.

Бог нек им буде милостив. И овима који државу воде, који журе на сваки начин у Европу, која је потпуно сатанизирана!!!“[12]

[12] Извор: http://www.novinar.de/2008/03/09 /otac-venijamin-danas-mnogi-u-mantiji-sluze-antihristu.html

Протојерej ставрофор
др Жарко Гавриловић:
ПИСМО ЕПИСКОПУ ЖИЧКОМ
ХРИЗОСТОМУ

Његовом Преосвештенству Епископу жичком
ГГ Хризостому Столићу, Краљево
Ваше Преосвештенство,

Нисам веровао да ћу икада имати потребе да Вам се писмено обратим, ма да од догађаја са стјеничким сестрама, са чим ја немам ама баш никакве везе, изузев што сам од Вас негативно поменут на скупу, касно ноћу пре више од годину дана, у канцеларији чачанске цркве.

Сада, од како сам оштро наступао против богослужбених новотарија у СПЦ на разним трибинама, где су ме верници и организатори позивали, доста се гнева накупило у мени, а верујем и у Вама, јер су ми различити гласови стизали са разних страна и од разних особа: да сте ме врло **жестоко жигосали**, а да ме никако нисте хтели да позовете на разговор, осећам потребу да Вам се обратим овим Отвореним писмом. Верујем да сте љути на мене због мог ангажовања против богослужбених новотарија које, **Ви и Вама подобна браћа архијереји,** углавном из Србије, уводите „на мала врата“ у нашу Цркву, и то самовољно, неовлашћено, противканонски, противдогматски и антитипички, дакле **насилно заводите, супротно канонима Цркве, Номоканону Светог Саве, богослужбеним уставима**, Вашој доскорашњој пракси у Хиландару и у СПЦ, заклетви коју сте положили пред браћом архијерејима: да ћете чувати канонско и богослужбено јединство Цркве, па је потом погазили; супротно својој речи и обећањима датим два пута у Сабору: да ћете се вратити на „стару праксу“ богослужења, па и то погазили те, напокон, супротно и одлукама Св. арх. сабора СПЦ: да се богослужење

врши по вековној пракси. Ви и даље, упорно и тврдоглаво, богослужите новотарије за које немате канонско покриће.

Покушали смо: моји пријатељи, ја и мноштво верника, како Ваше тако и других епархија СПЦ, да Вас одобровољимо да тако више не чините, дословно користећи учење Светог писма и заповести Господа нашег: „Ако ти згреши брат твој…“ (Мат. 18, 15-17), да Вам некако прво дотуримо добронамеран глас наше савести, а онда и писмено захтевамо (ја преко Синода) и усмено преко разних трибина и револта народа Србије, да то не чините ни Ви ни Вама подобни архијереји. Па, пошто нећете никога од нас ни да чујете, а камоли да нас примите у аудиенцију, и пошто сте се о те наше апеле оглушили, па нисте ништа ни марили за њих, него сте, напротив, предузели хајку и гоњење невиних и часних свештенослужитеља, монаха, монахиња и верника Ваше епархије, који се држе вековима устаљене праксе богослужења, те да их премештате, саслушавате, претите им казнама и чак сте почели да их кажњавате.

Морам да Вам кажем да смо од Вас, као Хиландарца, очекивали ортодоксност и ортопраксију. Ово тим пре што је требало да се потврдите будући да су Вам неки пришивали назив **„ћумурџије“ Хиландара,** а Ви још и више са Вашим једномишљеницима, испадосте **коморџија Ватикана**.

Такође смо мислили да ћете нас правилно поучавати учењу Господа Христа, Светог Саве, светих отаца и учитеља Цркве, а не да ћете Ви газити каноне, догме, вековну праксу Цркве, своју заклетву, своје монашке завете и одлуке нашег Сабора.

Сада сте почели да прогоните и вернике, дакле лаике, да бисте их застрашили и натерали да Вас слушају, Вас који не слушате и не служите ваљано Господа Христа, Његову Цркву и Сабор, какав је случај са прогоном г. Владе Димитријевића, најбољег вероучитеља кога је наша Црква имала, а да постављате за вероучитеље нешколоване, незналице, лакрдијаше, само зато што су Вама подобни, да позивате на саслушање под претњом и друге, какав је скорашњи пример са г. Милојем Стевановићем, који је један од најбољих верника које имате у својој епархији, и са многим другим верницима.

Срамота ме је што ја учим Вас Православљу, јер је Ваше звање у Цркви веће од мога, али знам да није већа Ваша ревност за Православље и стадо Христово од моје. Па зато и тврдим: да сваки онај који није послушан Господу, Цркви ни Сабору, који га је изабрао и уврстио међу клирике, оваквим гажењем канона, своје заклетве, устава Цркве, одлуке

Св. архијерејског сабора, не може да тражи послушност од верника и свештенослужитеља, сам је себе одлучио од свете Цркве по канонима ПЦ, без обзира да ли има ко сада да ту одлуку у СПЦ донесе и спроведе, због тога што многи епископи данас у нашој Цркви, част малом броју часних, имају много ***„путера на глави“***:

- живе врло порочно, чак и перверзно, супротно канонима и датим заветима пред Господом;
- неки чак имају жене и децу,
- већина живе као аџувани, бисексуалци,
- неки чак и као педофили,
- скоро сви живе у нехришћанској раскоши, као да су незнабожачке велможе, док верници гладују;
- многи богослуже и сарађују са јеретицима, какав је недавни пример двојице наших архијереја у Равени (не зна се ко их је тамо послао и за чији рачун), и на другим местима;
- неки чак отворено проповедају јереси, као епископ браничевски, као да нису учили православну Богословију, већ екуменизам Зизјуласов;
- други заводе расколе и поделе у Цркви: међу једноверном, понекад и једнокрвном браћом;
- многи деле вернике на подобне и неподобне, сервилне и лицемерне, уместо да их окупљају и хришћански едукују;
- већина њих цепају ризу Светог Саве, уместо да је крпе, јер су је комунисти до сад цепали, рашивали и упропаштавали;
- многи заводе страховладу, уместо владавине љубави у Господу према свом духовном стаду;
- доста њих се одмеће у „црквену хајдучију“, како сам то рекао у својим интервјуима;
- има их који чак препоручују Зизјуласа уместо Господа Христа! Шта да Вам више набрајам?!

Како сте и мене нападали „иза леђа“, што није хришћански (ја сам прво писао Синоду писмо, где сте и Ви члан, о побуни народа у Вашој епархији против Ваше праксе, а ви нисте дали ***„ни пет пара“*** за наше вапаје и преклињања да се оканите ђавоље работе, већ сте, напротив, код верника и „својих пријатеља“, што не пристоји епископу Вашег положаја, продужили да ме клевећете, па ћете ме, бојим се, Ви и Вама подобни архијереји, који уводите новотарије у СПЦ одређене на Другом ватиканском концилу, толико изазвати да устанем и јавно саопштим

српском народу: каквим, Ви и поједине Ваше колеге, порочним животом живите, супротно заветима датим Господу; како самовољно и користољубиво руководите црквеном имовином, која Вам је поверена на чување; како поштујете: учење Светог писма, каноне и догме ПЦ; како и колико се придржавате датих обећања, завета и заклетви, које сте положили, зашто не држите дату реч на Сабору: да више нећете служити литургију по „ватиканском обреду", да нећете претити верницима или, као што је то случај са епископом шумадијским, који изводи „умировљеног епископа" Атанасија, да га брани пред верницима у Венчанима, који је можда „идејни творац" ових ваших новотарија, коме је „учености ударила у главу" па не зна „где и на кога удара", а епископ шумадијски изводи на стотине полицајаца против својих верника и томе слично, не обазирући се на знамења крвоточивих икона у својој епархији, појаву змија, где богослужи неблагодатну литургију и томе слично. А Ви, исто тако, мирно гледате како свештеници, међу њима помахнитали намесник пожешки, туку своје вернике, уместо да их поучавају.

Ја сам потпуно свестан тежине ових мојих речи, те не желим, и нећу, да имам улогу Лутера, Калвина, Хуса и Цвинглија у нашој Цркви. Али сам, свакако, **дужан да говорим истину**, чак и пред пушчаним зрном, макар био и на свом распећу. Ово чиним баш што сам свестан своје свештеничке заклетве: да ћу верно служити СПЦ, да ћу у време и невреме говорити истину, чувати веру и борити се за свето Православље и Светосавље. И то ћу чинити док сам год жив, кунем се пред Богом живим и јединим! Ја тим својим ставом немам шта да изгубим у овом свету, напротив, имам да добијем: у оном вечном животу, па ћу испити своју чашу горчине до дна, ако ми је Господ досуди. И добићу много, чак све од Господа за овај свој став, и у пролазном животу стећи Царство небеско и заједницу с Богом. А то је, требало би да се сложимо, нешто највеће за све нас, а за мене: све што могу, што хоћу и што желим.

Само да знате да брига о Цркви није само епископска дужност, иако је првенствено његова, него и свих осталих клирика и благоверног народа Божјег, због чега сам се и дрзнуо да Вам напишем ово Отворено писмо и да говорим на трибинама.

Ви немате, иако сте епископ, монопол на епархију Светог Саве, нити је то Ваша очевина и прћија; нити такво право има ма који епископ у СПЦ: да се понашате као да сте „безгрешни" римски папа, јер Ви нисте римски папа; а ако хоћете да будете, пређите у римокатоличку

веру, па да знамо да нисте с нама. Али свакако је тачно да многи међу Вама, можда и у већини случајева, **пате од прелести гордости и високоумља**, сматрајући да не подлежете за свој живот и науку ни суду Божјем, ни суду својих верника и свештеника, ни суду Цркве, само зато што сте епископ, већ заводите најцрњи облик „пролетерске" диктатуре, окружујући се лакејима и лицемерима, који ће Вам, чврсто верујем у Бога, и „доћи главе". Јер наш народ не каже узалуд: ***„С ким си, онаки си!"*** Све ово Вам рекох и спасох душу своју! А Ви сада чините шта Вам је воља, ако вере у Бога немате као коректора, да чините само оно што је сагласно Вашој савести, Вашем звању у Цркви, Вашим заветима и заклетви.

Можете, кад сте већ сада и члан Синода, да ме тужите црквеном суду за ово моје писање; мене можете, кад већ нисте смели да тужите епископа Пахомија за његову кривицу, јер он **зна много о свима Вама и запретио Вам је.** Но и ја знам много о стању у Цркви, и не претим Вам, али Вас опомињем у духу хришћанске љубави, и то знање о свима Вама ме оптерећује, те сам увек спреман, ***„као запета пушка"***, да то кажем хришћански у лице и пред целим народом, као пред Богом, да одговарам за сваку своју реч и сваки свој поступак.

Молим за благослов Божји, јер верујем да ми Ваш нећете подарити.

Одани служитељ СПЦ и следбеник Светог Саве
Др Жарко Гавриловић, протојерej СПЦ
Београд, ул. Максима Горког бр. 37

П. С. Чекаћу десет дана на Ваш одговор, а после ћу, ако одговор не добијем, ставити ово писмо на интернет и упутити га јавности на читање. То није претња, него једини начин моје борбе и отпора злоупотребама у Цркви!
Београд, 18.6.2008.[13]

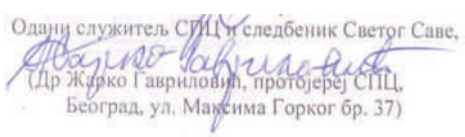

[13] Извор: http://www.novinar.de/2008/07/10/dr-zarko-gavrilovic-otvoreno-pismo-vladici-zickom-hrisostomu.html) (Аутори књиге располажу једним примерком оригинала)

Отац Симеон Рукумијски:
ОДГОВОРИ БОГОТРАЖИТЕЉУ

Љубав према Богу је прва заповест Божја. Како стећи такву љубав према Богу, да га волимо свим својим умом, срцем, душом и свом снагом својом? Са друге стране, на који начин се припремити за сједињење са Господом кроз Свету тајну Причешћа?

Нама грешницима за то треба времена и мислим да човеку уопште треба времена да би постигао оно што је потребно. Видимо то из искуства наших Светих Отаца. Свети Антоније, на пример, каже: „Ја се више Бога не бојим, јер Бога волим.“ А он је то рекао на крају својих подвига. Није рекао на почетку, кад је био у оном гробу и кад се борио са свим оним злим силама, него на крају својих подвига. Зато што љубав изгони страх. Тамо где је љубав нема страха. Али кад је малена љубав у питању, кад се човек бори са злим помислима, он показује исто љубав према Богу, али не тако велику. Зато је страх Божји „со“ читаве наше побожности. Човек треба очигледно да има страх Божји. Ми треба да се плашимо, не грома, него да не отпаднемо од Бога. Ако смо се причестили, примера ради, ми треба да чувамо тај Дар. Није битно само чување пре, него је нарочито битно чување после Причешћа. Када си већ добио тај драгоцени Дар, онда га чувај. А ми људи то не чинимо. Него, одемо за трпезу, па кренемо да се частимо, рачунајући да смо постили.

Постоји једна прича о Ђури Јакшићу. Он је по изласку из кафане био жедан, па је дошао до бунара, и сам себи почео говорити: „Ђуро, Ђуро, докле си догур’о?“ А један жандар у близини му на то одговори: „До бунара Јосифа жандара.“

После тога, Ђура реши да више не пије. Прошао тако једну кафану, па другу, па трећу, па четврту… па онда сам себи каже: „Е, сад је ред Ђуро да те частим. Издрж'о си да не скренеш на толико места." Тако и ми, као Ђуро, после поста хоћемо себе да частимо. А у духовном животу, за православни, монашки, хришћански живот, нарочито је важно уздржање. Када је пост, ми употребљавамо храну према Типику наше Цркве. У Божићном посту се најчешће једе понедељком, средом и петком храна припремљена на води, уторком и четвртком на уљу, а суботом и недељом једе се храна на уљу, једе се и риба, а може да се попије и чаша–две вина, с тим што не треба да буде претеривања ни у чему. Може да буде разрешена храна на уљу ако се слави неки светитељ са великим славословљем на јутрењу. Ми сада имамо ове календаре у којима је наведено шта се може у одређене дане поста узимати од хране, али без преједања. Требало би да узимамо потребну количину хране. Свети Јован Касијан учи да постоје три степена узимања хране. За молитву је најбоље остати мало гладан. Ко хоће да буде борац, најбоље да остане мало гладан после трпезе. Није грех ни ако се једе до ситости. Међутим, ако се преједемо, већ то је грех. Ако се узима храна са жељом и то је грех. Када нам донесу храну да се послужимо, треба да узмемо оно парче које је нама најближе, без обзира какво је, јер таква је у конкретном случају воља Божја за нас, па њу треба и да следимо.

Уздржање је, подвлачим, јако важно, јер оно подржава молитву. Ако човек жели да има унутрашњу пажњу, да се моли Богу, да се труди да се што више моли Богу у току дана, онда је потребно да имамо уздржање стомака. Ако стомак не уздржавамо, постајемо његови робови. Ми знамо у ствари како то треба, али немамо снаге да то испунимо. Значи, да би човек употребљавао силу Божанску, благодат Божју, која нам је дата на Светом Крштењу, потребно је да слушамо. Ми се Богом богатимо кроз Свето Причешће. Потребно је да слушамо Свете Оце, да слушамо Апостоле, да слушамо Господа Христа, да слушамо Његово Јеванђеље, а не као што неки данас све то одричу и поричу и траже да слушамо њихове, ја кажем, заблуделе учитеље и њихова погрешна тумачења Светог Јеванђеља. Ако неко себе ставља изнад Светих Отаца или Светих Апостола, он је онда сигурно у некој заблуди. То су јереси. Ту нема шта да се каже. („Али ако вам и ми или анђео с неба проповиједа јеванђеље друкчије него што вам проповиједасмо, анатема да буде!"– Гал. 1,8-9) Јер увек се учимо од наших старијих. Не може се човек учити од неког савременика, а да је тај човек у несагласју са својим родитељима,

односно Оцима нашим. То нема смисла. То је без везе, Боже ми опрости.

Када се пак припремамо за Свето Причешће, онда постимо, узимајући храну на води. Примера ради, празник Ваведења је ове године био у четвртак, а Божићни пост је почео у петак претходне седмице. Ко је хтео да се причести на Ваведење, све дане је до Причешћа требао да узима храну на води. Нема разрешења на уље, без обзира што су субота и недеља падале у те дане припреме за Причешће. Нема прекидања поста. Сви дани су на води. Увек је тако било у Српској Цркви. Значи, постимо на води, зато што хоћемо да се причестимо, а не ради нечег другог. То је у српским кућама важило и за децу и за одрасле. Видите, каже се у канонима, где се не пости ни једна субота на води осим Велике Суботе. Али, треба знати Закон па судити. А не напамет судити и осуђивати. Какав је то и који је то пост Велике Суботе? То је употреба хране једанпут у току дана, на води. Обично у Српској Цркви Литургија светог Василија Великог, која се служи на Велику Суботу, почиње око један сат после подне и завршава се након два, два и по сата. Ако има причасника, негде и три сата прође. Значи, тек око пола четири, четири по подне ми идемо за трпезу. И то једемо храну на води. Ако човек тај дан употреби јело на води два пута, он је тиме већ разрешио пост Велике Суботе. И без хране на уљу, тај човек је већ прекршио пост, јер је на Велику Суботу два пута на дан узимао храну, без обзира што је на води. Али, када не бисмо уопште узимали храну суботом или недељом, ако је то ради Христа, ако је то ради Причешћа, онда то уопште није погрешно. Онда је то сасвим нормално. Имате један пример из Житија Светих, где су неки калуђери наишли на једног старца у пустињи, који је на Васкрс био у посту, не знајући да је Васкрс. Они му рекоше: „Оче, ти постиш, а данас је Васкрс?!“ „Шта кажете, Васкрс?“ – упита их. Он је подигао руке ка небу и сва три дана Васкрса је са подигнутим рукама ка небу славио Бога. Није ништа ни јео ни пио. Значи, треба да га одлучимо од Цркве по канонима, је л’? То су глупости! Оно што човек чини треба да чини Христа ради, да би се тако Богом богатио. Свети Серафим Саровски каже: „Све што чинимо, чинимо Бога ради, Христа ради, да се тако богатимо Богом“, да нам Бог даје своју нестворену енергију – благодат Божју. То је живот, у ствари. Такав је човек жив. А сад што се у Цркви другачије прича и саветује, то је други проблем… Ти људи у Цркви који тако погрешно причају, сматрам да нису свој духовни живот правилно почели. Да су почели са пробуђењем, покајањем, очишћењем и

причешћем, како смо ми и почели овај разговор, по саветима светог владике Николаја, не би тако било ни случајно. Данас имате епископа у Српској Цркви, то вам одговорно тврдим, који још нису почели да се кају. Завршили су велике школе, докторирали су у Грчкој или другде, а не знају шта је покајање у пракси. Немају манастирско искуство и они су главни носиоци данас тих неприлика у нашој Цркви. Они су ти који ће можда направити и раскол у њој и који су на неки начин већ у расколу са Српском Црквом. Они нама Светосавцима пребацују као да смо ми расколници, али то не може бити никако. Ми следимо пут Светога Саве. Ми следимо пут Светог владике Николаја. Ми слушамо Сабор наш и његове одлуке и ми не можемо бити расколници, него они који не слушају, они су расколници. И не само расколници, него и јеретици. Зато што уче да је душа смртна, зато што сматрају честице на дискосу да су тело Христово и да се може њима причешћивати („Али ако вам и ми или анђео с неба проповиједа Јеванђеље друкчије него што вам проповиједасмо, анатема да буде!“ – Гал. 1.8-9). Онда дозвољавају да се сипа вино у путир, зато што причешћују свештенике који не служе, већ који окаче епитрахиље уочи Причешћа и употребе крв Господњу, а после народу сипају вино. Па сад види српкињо, да ли си се причестила на таквој Литургији? Да ли да се човек причести уопште на таквој Литургији? Да ли да се уопште молимо Богу са таквима? Дошло је дотле, да би морао Сабор, чак можда и Васељенски Сабор, да ту ствар рашчисти и да непослушне Цркви удаљи из Цркве, да се одсеку као загнојени удови од тела, или да се покају.

У неколико наврата ми се дешавало да сам на питања везана за те новине у Богослужењима, добијала одговор, да то није јерес, али и да није наше да се тиме бавимо, мислећи на жене, јер по њима никада ниједна жена није одбранила Православље, а и сва богослужења су у надлежности искључиво свештеника и монаха, па ће они дати одговор за то пред Богом?

Православну веру нашу, треба да бране сви, и мало и велико. Цркве су ваше, наше, Светосавске, а не њихове – новаторске. Треба да је брани најпре патријарх, а затим наши епископи, свештеници, калуђери, народ, деца… Сви треба веру да бране. Нема изговора. Ако је човек болестан, треба да се дигне, ако може икако, ради одбране вере. Вера је наша велика светиња и сви треба да је бранимо. Ја ћу вам навести како

је једна руска бабушка бранила своју веру од „обновљенаца“ руских. **Када је владика „обновљенац – новотарац“ делио нафору, бабушка је приступила, целивала крст, пљунула му руку и прошла… Разумете ли шта то значи? Ми када се на уводном делу Свете тајне Крштења одричемо сатане, ми онда дувамо и пљујемо на њега. Тако је и она поступала. Попљувала му је руку, а крст је пољубила. Веру је пољубила, а његову веру је попљувала. Љубећи крст, љубила је Распетог Господа Христа, веру своју Православну у Васкрслог и распетог Господа Христа, а пљување у руку је значи пљување лажне вере. Одрицање од лажне вере**. (Подвлачење наше). Е, тако су се руске бабушке бориле. И те како треба да бранимо веру. Али, да бисмо је бранили, треба да је знамо, односно још више треба да се трудимо да живимо према њој. А то је све ово што смо досад говорили, по питању пробуђења, покајања, очишћења и причешћа. То и јесте живот по Господу Христу. И такви људи ће и да бране веру, до крви. Колико их има данас, то је тешко рећи, али ја мислим из дана у дан да их има све више и више. Узмите само Смедерево, које је имало једну врло успешну ТВ емисију, која је требала да траје сат времена, а трајала је два сата. Да видите та питања? Водитељ је таква питања постављао, да је то било право чудо Божје. И такви су одговори били, да се читав град скоро укључио у тај програм. Они су видели о чему се ту у ствари ради и ко су ти новотарци, ко су ти, да не кажем, секташи у Српској Цркви, који тренутно држе наше цркве по неким епархијама, захваљујући заблудама њихових владика, али народ види „одакле ветар дува“. Види се одакле то долази. Види се куд они иду по савет: иду у Цариград, иду у Рим, за новац можда, и тако даље… Народ сагледава читаву ту ситуацију, али му није лако данас. Ако ти данас треба крштење, мораш да се обратиш свом парохијском свештенику. Он може да буде у погрешном веровању по питању душе и још других ствари, по питању држања те новаторске праксе, уопште да буде непослушан Цркви, а ти рецимо мораш да тражиш да ти крсти дете. Шта да радиш? То је већ мука… Мука је ако хоћеш да се венчаш, мука је ако мораш некога да сахраниш. То би требао све да раскрсти Сабор. Али то на жалост, споро иде. Видим како зло пушта све дубље корене. Та нова наука јеретичка је овде дошла са неким од тих владика. То учење и такве ствари нам нису биле уопште познате за време покојног владике Саве и покојног владике Хризостома. Ми смо сви били као браћа. Сви свештеници и калуђери. Није било никаквих проблема. Служило се како треба. А данас је ово страшна ствар. То је насиље једно над душама. Зато се

ја са таквима Богу не молим. Већ више од 10 година са таквима не служим. Нити мислим да служим – док се не покају. Ако се покају, ако им Бог да покајање, то је добро, ако не, то је њихов избор.

Проблеми о којима говорите су присутни и у неколико других епархија, оче. Ако је највиши орган наше Цркве заузео став да се ништа у црквеним богослужењима не мења, откуда онда такво непослушање од стране неких представника наше Цркве? Како ми као обични верници да се према томе правилно поставимо?

Наш један борац за Православље, који је био свештеник једне од тих епархија, у којима се богослужења врше по новом, морао се склонити отуда у другу епархију, јер је био под забраном служења на неограничено време. Он је ту забрану издржао неколико месеци, а онда је прешао у другу епархију, где таквих проблема нема. Када је пре годину и више дана у посету његовом храму, требао да дође владика, код кога је био у немилости, он је свом народу, који је са њим чекао на долазак владике, говорио: „Будимо пре свега људи. Пазимо шта говоримо, уколико буде неких речи и дискусија. Ви треба да слушате мене, ја њега као владику, а он треба да слуша Сабор наше Цркве, а Сабор наше Цркве треба да поштује одлуке Васељенског сабора, а Васељенски Сабор мора у свему бити послушан Богу Живоме.“ Каже се: „Изволи се Духу светом и нама“, на Првом Сабору апостола у Јерусалиму (Дап. 15.18.). Богом – Духом Светим је све то решавано и они су били сагласни Божанским одлукама. Е, то је тај поредак Цркве. Ако епископ не слуша Сабор, њега не треба слушати. Он је проклетиња једна! Проклет је ако не слуша! Ви можда мислите да је то строго, али то је истина. Ако не слуша Сабор, онда не слуша Цркву, а ако не слуша Цркву, онда не слуша ни Бога Живога и на њега падају страшне Христове речи: „Ако ни Цркве не послуша, нека ти буде као незнабожац и цариник“. Јер, „непослушањем једног човјека посташе многи грешни“ (Рим. 5.19). Тако и пад прародитеља наших Адама и Еве није донео такво зло зато што је плод који су окусили био отрован, него што су прекршили Божју заповест. Како ја онда смем и могу њега да слушам? Ко је онда он да га слушам? У дилеми између њега и Сабора, као највишег органа наше Цркве, ја сам дужан да се определим – да слушам наш црквени Сабор, да на себе не бих навукао анатему своје Цркве.

Постоје тврдње да је Христос тамо где је владика, где он служи Литургију? Како да се према томе одредимо?

Да, Христос је тамо где је владика Православни, а не новотарац. Значи, ако је владика послушан Сабору, онда је он у лику Христовом. Такво учење владика новотараца, „да је Христос тамо где владика служи", само је један корак до непогрешивости, као што је то и за папу предвиђено. То је пут за Рим. То је у ствари поравнавање пута до Рима, до Ватикана. На то се цела прича своди. То је поравнавање пута до секти, којих на Западу има преко 30.000, да би се створила једна нова црква – антицрква. Тело антихристово – то је крајњи циљ.

Ако се нађете у неком од храмова у тим епархијама, па свештеник почне Литургију а не затвори двери, па још чујете на почетку Литургије речи: „За мир свега света и СПАСЕЊЕ НАШЕ", а не речи: ***„За мир свега света и СПАСЕЊЕ ДУША НАШИХ",*** слободно се само прекрстите и изађите напоље, јер ту не служе православци него јеретици. То није исто. Значи, ако није затворио двери, и тиме показао своју вољу и непослушност Сабору српске Цркве, и још има тај уметак у великој Јектенији („спасење наше" уместо „спасење душа наших") на Литургији, онда немате ту шта да тражите. Зашто су у великој Јектенији изоставили реч „душа"? Где је душа? Ко зна да ли они уопште верују да има душе? Ко зна да ли они уопште душе и имају? И ко им је то благословио да промене, ко им је то одобрио? Ко је тим епископима благословио да то чине? По чијем налогу то чине? Коме су покорне те владике – ако не Сабору Српске Цркве? То је дрскост невиђених размера! Ја то не могу да схватим никако! Како неко може бити дрзак да Литургију прекраја и због чега, на крају крајева? Зашто то чиниш? Кажи ми, одговори ми, зашто то чиниш?[14]

[14] Извор: http://www.pogledi.rs/diskusije/viewtopic.php?p=156202&sid=d32accf9d8fec51273208306b6d26969 http://borbazaveru.info/content/view/233/1/ под називом: Казивања оца Симеона о новотаријама у СПЦ.

ВАСКРШЊА БЕСЕДА ОЦА СИМЕОНА (РУКУМИЈСКОГ), 2010.[15]

Христос воскресе, браћо и сестре!

Господ наш Исус Христос, Превечни Син Оца Свога Небескога, из савршене послушности према Оцу Своме претрпео је тешка страдања и смрт на крсту, али ево данас славимо Његово славно и победоносно васкрсење из мртвих.

Бог у кога ми верујемо је Света Тројица: Отац, Син и Свети Дух. Оно што хоће Отац, то хоће и Син, то хоће и Дух Свети. Воља Очева је била да Син Божји постане човек, да се оваплоти ради нас и ради нашега спасења, да пострада (да би нас тако спасао), да васкрсне из мртвих и да Он буде та прва ласта која ће нам пропутити пут до Оца нашег Небеског.

У Цркви Божјој, која слави свој рођендан на дан силаска Светог Духа на Апостоле, дакле, за педесет дана, савршен је ред и поредак и зна се тачно ко, какву и колику власт има у њој. Угледајући се на Свету Тројицу, у Цркви Божјој треба да буде, или да се тежи савршеној послушности мањих према већима. А то значи да Црква Божја треба да се покорава својој Глави, то јест Господу нашем Исусу Христу, распетом и васкрслом из мртвих. Он је глава Цркве, а Црква је Његово Тело. Његово Тело чине Бесплотне Небеске Силе – милијарде и милијарде анђела и сви људи (и старог и новог завета) који се упокојише у истинитој вери у Истинитога Бога. И те душе славе Бога на небесема онако како то Бог хоће, а овде на земљи би, такође, требао Бог да се слави онако како Га славише наши Свети Апостоли, онако како Га славише наши Свети Оци. Не могу а да као пример не поменем Светог Владику Николаја Жичког и Охридског. Дакле, како они Бога славише, тако треба и ми данас да Га славимо.

---

[15] Извор: http://borbazaveru.info/content/view/2289/58/ под називом: Васкршња беседа оца Симеона (Рукумијског)

Свака Помесна Црква треба да се покорава врховној власти, то јест Живоме Богу, односно да поштује Његово Свето Јеванђеље. И сви чланови једне Цркве треба да поштују реч Божју, Седам Васељенских Сабора, Десет Помесних Сабора и правила Светих Отаца која су део нашег Свештеног Предања. Иначе, једна Помесна Црква нема власт да ишта мења у своме поретку, а нарочито у својој Вери. Она нема ту власт. Ове речи, које вам сада говорим, говорим вам из одређених разлога. Дакле, једна Помесна Црква треба да је сагласна и по питању Вере, и по питању богослужења, са осталим Помесним Црквама. Ако неко, па макар то био и патријарх у једној Помесној Цркви, или Синод, или два-три епископа, или један епископ, ако чине нешто несагласно богослужбеном поретку, нарочито Светој Литургији, ако нешто мењају по своме, такве не треба слушати. Значи, ако неко нешто новачи у Цркви, такав не заслужује ни послушност ни поштовање које уживају православни епископи у Православној Цркви. Такви могу бити само за трпљење од стране правоверних – оних који поштују богослужбени поредак своје Цркве. Јер ако је Сабор наше Цркве три пута донео одлуку како треба да се врши Света Литургија, Синод је требао ту одлуку да спроведе до епископа, а епископи да је спроведу до намесника, а намесници до манастира, односно до Црквених општина. Таква је процедура спровођења саборских одлука. По Уставу наше Цркве, те одлуке морају да се спроведу. Ако неко то не учини, он мора бити позван на одговорност. На пример: ако Синод једне Помесне Цркве не спроведе одлуку Сабора, Сабор мора такав Синод да позове на одговорност; ако је Синод упоран у непослушности, Сабор ће морати да такав Синод на свом првом заседању распусти. Јер, не може бити непослушности у Цркви. У Цркви мора да буде послушност, и да она инстанца која је донела одлуку позове на одговорност непослушну инстанцу. Ако је Синод једне Помесне Цркве послушан Сабору, и спроведе одлуку Сабора до епископа, а епископ не послуша ни Синод ни Сабор, он мора бити позван на одговорност, односно на црквени суд. Исто тако, ако је епископ послушан, па спроведе одлуку Сабора до намесника, а овај до манастира, односно Црквене општине, а тај манастир не послуша одлуку свог епископа, онда такав старешина манастира, или свештеник на парохији, мора бити позван на одговорност. То је свакој души јасно, како се одлуке спроводе. Значи, онај ко не спроводи одлуку, он мора да се позове на одговорност. Јер он је кривац. А не да тај кривац проглашава неког другог за кривца. Ја сам много пута поновио да се нећу покоравати таквим (непослушним) епископима. И

даље тако остаје. Да не мислите да ће можда Симеон попустити пред неким силама овога света, или пред некима који не слушају своју Главу, Господа нашега Исуса Христа. Дакле, од попуштања нема ништа, ако се неко надао томе, него ће бити још жешћа борба! Ми ћемо се борити за Цркву своју, за Господа Христа. Јер Он је наш живот. Он је наше васкрсење. Ко то не зна из искуства, да му Бог дâ да се увери, и да му дâ снаге да исповеда Истину, да исповеда свето Православље, нарочито на Косову и Метохији, које желе да ставе под шиптарску власт. Али, на њихову жалост, неће то дуго потрајати. Они ће успети у томе, имају они силу и успеће у томе. У тој њиховој работи, на жалост, учествују и неки из Српске Цркве. Знате ви добро ко учествује. Али неће то дуго трајати. Даће Бог, па ће се остварити старачка пророчанства, да ће доћи православни цар да ослободи наше земље, нарочито Косово и Метохију. Доћи ће ти дани. Они који мисле да продају нешто своје на Косову, нека то не чине. Ви који сте са Косова, не продајите ни земљу ни куће. Све ће то бити поново наше, односно ваше, оних који су власници тих кућа и земље. Дакле, доћи ће дани, по пророчанству и наших и руских светих калуђера, када ће Православље да ојача тако да ће се врхунити у једној глави, најпре у нашем Господу Исусу Христу, а после и у његовом помазанику, нашем православном цару, који ће бити силан да ће наши непријатељи дрхтати од њега. И зато се не треба плашити никога осим Живога Бога. Треба се плашити само греха, јер се грехом отпада од Живога Бога. И никога се другог немојте плашити.

Трудимо се само да живимо по закону Божјем, и чувајте се удица језуитских да их не прогутате, па да вас после не избаце негде на огањ, да вас не испрже и да вас не поједу звери. Чувајте се тих удица, јер су се оне данас намножиле по Србији. Римокатолички старешина у Београду каже да нису никада били ближе циљу – да никада нису били ближе да се Српска Црква сједини са њиховом јересју, са латинском јересју. Неће од тога бити ништа, ако Бог Живи да! Неће бити сједињења са Латинима никада, јер ми знамо ко су нам крвници. Ако то не знамо, онда треба то да сазнамо – ко су они који су нам највише проливали крв. Као детету су ми причали моји стари, пошто сам ја рођен у Мачви, недалеко од реке Саве, да су видели преко пута Босута како свадба иде повезана... Младожења и млада и сватови жицом повезани и плове Савом. То су нам они радили. И не само то. Ко зна каква су нам зверства све чинили ти људи. И то у име њиховог бога. Не у име Живога Бога, него у име њиховог бога, јер њихов бог није наш Бог. Они су Господа Христа уна-

казили. Као што је Св. Сава рекао за неког ко хоће да из муслиманске вере пређе у православну, да мора најпре да се одрекне Мухамедовог бога. То значи да ми немамо истога Бога, као што то данас екуменисти проповедају и труде се да ту лаж људима убаце у главе. Наш Бог је Истинити Бог, а они који зло чине у име Божје, они не служе Богу, него служе сатани. И, гледано по делима, сатана је њихов бог. Јер ако ја нешто чиним рђаво, и окрвавим своје руке у име Бога, то није по Божјем благослову, него су то ђаволска посла. И за своја злодела сваки ће човек да одговара. А Латинима можемо пожелети да им Бог да покајање. Исто тако и Муслиманима и осталим народима треба да јављамо Радосну вест, да сведочимо Господа Исуса Христа. Као што је Св. Сава, наш духовни родитељ чинио, тако и ми треба да чинимо, да будемо људи, Православни Хришћани. Јер за њега Муслимани Арапи рекоше, када је био у Палестини, када је био на Истоку на поклоничким путовањима, говорили су да такав Хришћанин још њима није долазио. Такве је он био побожности. И зато желе нас Србе да смакну одавде са планете Земље – због Светосавља, због нашег светог Православља. Е, то ми треба да чувамо, и да се трудимо да више радимо, а да мање говоримо. Али кад је Истина у питању, не сме се ћутати!

Веромучитељи

"Циљ хришћанства није испуњавање заповести Божјих"[16]

[16] То је једна од безумних небулоза Игњатија Мидића. Види: Владика Артемије: *Одбрана православног исповедања вере од кривоверја проф. др Игњатија Мидића, Београд, 2014, стр. 54.*

Ја ћу вам прочитати Васкршњу посланицу, али од неких њених делова ја се јавно ограђујем. Не тајно, него се јавно ограђујем! Јер не можемо да хвалимо некога ко је насилнички избацио канонског епископа са Косова и Метохије. И да тај „чини тамо мир", да је он „миротворац". Он никада није био миротворац, нити ће, изгледа, икада бити миротворац. Као да га је задојила вучица! Можда су ово тешке речи, али таква су му дела. Јер како да онај чија је то епархија буде тако насилнички избачен?! Кажем, гледајући по делима, гледајући како је то све ишло, како се то кретало, ја сам и изговорио ове речи. Јер, заиста, тај човек узнемирава нашу читаву Цркву, и то узнемирење је почело на почетку Часнога поста. То је нешто недопустиво! Постоје реакције и других Православних Цркава. Можда оне за нас нису толико јавне, али Патријарх Српске Цркве за то сигурно зна, и Синод то сигурно зна, какве су реакције на оно што су они учинили владики Артемију. То ће се чути. Све ће се то обелоданити. И не можемо ми да прихватимо то што је богопротивно, што је противно поретку црквеном, не можемо то да прихватимо и још да хвалимо у дане Васкрса кроз Посланицу. Ја то не могу да прихватим. И ја сам спреман за ове речи да одговарам, ако ме неко буде прозвао због тога, што тако чиним данас. Јесте данас Васкрс, велики празник и треба свима да опраштамо. Сваком оном ко ме је икада увредио у животу ја му опраштам. Али онај ко је крив, он треба да се каје за своје грехе. Ја се кајем за све своје рђаве речи које сам упутио на адресу овдашњег епископа, на адресу Синода Српске Цркве, ја се кајем за све такве речи и то сам исповедао до сада... Можда поново треба непослушне епископе у Српској Цркви замолити да буду послушни Светој Цркви, да спроведу одлуке Сабора, да би тако био мир у нашој Цркви. Али се поставља питање: ако не слушају Сабор, кога слушају? И то је то основно питање: кога слушају они који не слушају свој Свештени Сабор?! А по свему судећи, гледајући колико се Латини радују овоме Васкрсу 2010. године, и говоре да никада Српска Црква није била ближа њима, онда по томе можемо видети до кога они нама поравнавају пут.

Свети Сава никада није био у Ватикану, а до прошлог века не знам да је ико од наших епископа ишао у Ватикан. А данас имамо и оне који се школују у Ватикану, а знам и за једног ђакона који држи папину слику на зиду у својој кући.

Пошто живимо у тако тешким временима, морамо се старати да нашој деци предамо истиниту веру, која се најкраће изражава кроз две речи: Христос воскресе![17]

---

[17] Угледање на Свету Тројицу по послушности значи да нам је Света Тројица узор саборне љубави, која се нарочито пројавила у личности Господа Исуса Христа, који, иако савечан Оцу по природи, као Бог који је постао човек, каже: „Отац мој већи је од мене" (Јн. 14, 28).

Отац Јоил Ћириловачки:
ВИЂЕЛА ЖАБА ЂЕ СЕ КУЈУ БИВОЛИ

На питање верног народа зашто поједини Епископи настоје на реформи свете Литургије, отац Јоил сериозно-шаљиво одговара:

“Он је научио високе школе, па неће више: свети Јован Златоусти да пише Литургију, но и он оће да пише.

Ја кажем за овога што је мењао, кажем: светом Јовану Златоустом сишао апостол Павле, и три дана му нешто причао на уво. Три дана и три ноћи, ваљда није оговарао, него учио како ће Литургију написати.

А мене и тебе вељу, владико, ни комарац није зазујао на уво, а не да ми прича апостол Павле. А оћемо Литургију нову.“[18]

Прстенован – веран свом „светом оцу“

[18] Извор: https://www.youtube.com/watch?v=s0aCyJpvF3I под називом: Отац Јоил о новотаријама у Цркви.

„Реформе су направиле раскол.[19] А раскол је највећи грех што може да постоји на Земљиној кугли.

Не треба дирати што је Васељенско. Није моја Литургија! Није ни твоја! Није Литургија ни Руска. Није.

То су људи вођени Светим Духом саставили.

Свети оче ми ти се кунемо

Са том Литургијом су постали највећи светитељи.

Зашто дираш?

Јер де ово сад, што се на Литургији туку, излази свештеник и удара песницом народ који онђе ћути, ни крив ни дужан. Онај ђакон излази на олтар и удара ципелом у слепоочницу оног молитвеника и побожног човека.

По плодовима ћеш иг познати, је ли то добро? Ако је љубав добро је, ако је мржња од ђавола је.

[19] Гле чуда. Зар Раскол није направио владика Артемије, како телале они што златан прстен (папин!) носе на руци?

Паки паки и овоме папи поклонимся, или
Стотину ћу промјенити вјера...[20]

Требало би на Сабору да рјеше и рекну, нека све буде као што је било и умирише се Срби".

Тако је говорио о. Јоил. И говорио нам: *и жене и ђецу водите на устанак против јереси екуменистичке.*

Говорио.

Док се није уморио...

[20] Сваком папи одан. Види: Амфилохијеви хвалоспеви о римским папама (видео). http:/www.srbel.net/z013/02/18

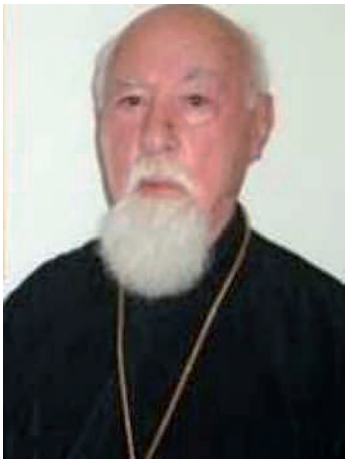

Протојерej ставрофор
др Матеја Матејић:
У ПРАВУ СУ, АЛИ... ГРЕШЕ

Вековима се православни Срби, и други православци, припремају за примање светога причешћа молитвом, постом и исповешћу. У последње време неки *обновитељи древних хришћанских обичаја* кажу да је то погрешно. У почетку хришћанства, говоре нам, света тајна причешћа није била везана за пост и исповест. Први хришћани, кажу они, који су примали свето причешће *свакога дана,* нису морали ни да посте, нити да се исповедају да би примили свето причешће. Према томе, пост и исповест не треба да буду, и нису услов за примање светог причешћа.

*Они су у праву, али... **греше.*** Ако хоћемо да се вратимо на *првобитно*, ако хоћемо да упражњавамо само оно што је било *у почетку*, а да заборавимо и одбацимо све оно што је **Света Црква** прихватила и завела у току од двадесет векова свога постојања и развоја, онда треба да установимо, ако је могуће, шта је било у почетку и да будемо свесни последица повратка на *само оно што је било у почетку.*

Припремање једне листе, која би обухватила *све* догмате, каноне, литургијску праксу, правила и другие појединости, које су сачињавале и сачињавају *живот свете Православне Цркве,* захтева много времена и простора. Ради тога ће овде бити изнета само једна скраћена листа.

1. У почетку није било хришћанских храмова. Хришћани, који су у почетку били гоњени, обављали су богослужења на гробовима мученика, у приватним домовима и у катакомбама. Ако хоћемо да се држимо само онога *што је било у почетку, зашто смо градили и градимо богомоље.* Треба ли да их напустимо, или чак и да порушимо све храмо-

ве које смо изградили, у којима вршимо богослужења и да богослужења вршимо на местима на каквим су их први хришћани обављали?

2. Догме наше свете Православне цркве су формулисане првенствено на седам васељенских сабора, који су одржани у времену од 325. до 787. године. Да ли нас чињеница да Сабори нису одржани у првом веку разрешава обавезе да поштујемо те Саборе и да се придржавамо њихових одлука.

3. Монаштво није постојало у првим вековима. Настало је тек у четвртом веку. Треба ли га зато укинути, зато што није постојало у почетку?

4. Епископи нису носили митре, нити свечане црквене одежде за време гоњења хришћана, нити су имали палице као символ своје духовне власти. Свештеници такође нису имали раскошне одежде, ако су имали икакве. Треба ли ради тога да заведемо правило да епископи и свештеници буду одевени у грађанска одела када служе свету литургију и остала богослужења и свештенорадње?.

5. *У почетку* епископи, као и апостоли били су жењени. Треба ли да захтевамо од својих епископа да се ожене, како би се одржао *древни обичај?*

6. Имамо представу о структури апостолске литургије, али нам њена тачна и пуна садржина није позната. Знамо толико – да је била кратка и проста. А што се тиче других најстаријих хришћанских литургија, а има их укупно... неких шездесет и осам, знамо да већина њих не садржи многе делове које садрже три свете литургије што се данас служе. *Символ вере,* који је формулисан на Првом и Другом васељенском сабору, 325. и 381. године, постао је део свете литургије у шестом веку, а у првом, дакле, није ни постојао. *Трисвета песма* је укључена у свету литургију када је Прокло био Цариградски патријарх, од 325. до 381. године, односно после његове смрти. Литургијска песма *Јединородни Сине*, која се приписује цару Јустинијану, постала је део Свете литургије у шестом веку. Овде су наведени само неки, не сви делови Свете литургије, који нису били саставни делови Свете литургије *у почетку.* Треба ли их зато избацити? Ако неко каже **да**, онда морамо избацити и служење Литургија светог Јована Златустога, Светог Василија Великог и Литургију Пређеосвећених дарова светог Григорија, јер су оне из четвртог, а не из првог века. Да ли је чињеница да су те Свете литургије из четвртог, а не из првог века довољан и оправдан разлог да се одбаце, иако се у светој Православној Цркви служе већ шеснаест векова?

7. Највећи део православних богослужења, а нарочито вечерње и јутрење, садрже велики број црквених богослужбених песама. Тих песама, односно стихира, има на хиљаде. Колико њих је из првог века? Немамо имена аутора свих тих стихира, али су нам нека ипак позната. Позната су нам њихова имена, време и место где су живели. **Ниједан** од њих није живео у првом веку! Свако ко је упознат са историјом и развојем Хришћанске, а посебно Православне Цркве, зна да су све црквене стихире које су укључене у наша богослужења, стваране углавном од четвртог века и да се и данас стварају, за новоканонизоване светитеље и мученике. Да ли су црквене песме у служби за светог Хермана са Аљаске из првог века?

8. Да ли су рукописи, а штампане књиге нису постојале до краја петнаестог века, који садрже црквене стихире, постојали у првом веку? Ако нису, треба ли да одбацимо употребу служабника, минеја, триода, пентикостара, осмогласника и других богослужбених књига којима се служимо при богослужењима?

9. У почетку црквени календар, ако је уопште постојао, садржао је главне Господње празнике и, можда, имена неколико мученика и светитеља. Савремени црквени календар свете Православне Цркве садржи огроман број светитеља, мученика и преподобних које прослављамо. Најмањи број њих су из првог века. Да ли треба из црквеног календара избацити све оне чија су имена унета у календар после првог века?

10. На којим језицима је служена света литургија у првом веку? Сигуран сам да није на енглеском. Да ли треба и сада да служимо само на јеврејском, грчком и латинском, како је некада било правило у римокатоличкој цркви?

11. Како су свети апостоли ишли када су одлазили на мисионарска путовања? Сигурно нису могли користити аутомобиле, возове и авионе јер нису постојали у првом веку. Треба ли да захтевамо од својих епископа и свештеника да не употребљавају модерна превозна средства зато што нису постојала у првом веку?

Ако желимо да се вратимо *првобитном стању*, онда се не можемо и не смемо ограничити на завођење само *једне* старе праксе. Морамо схватити да Црква није окамењена љуштура *већ живи организам.* Ради тога *немамо* право ни овлашћење да самовољно одлучујемо коју од црквених пракси да прихватимо а коју да одбацимо. Бити *православан* значи управо *прихватање свега онога што света Православна Црква учи и захтева, не само од почетка, већ у току целе њене целокупне историје и вишевековног развоја.*[21]

---

[21] Извор: http://www.pravoslavljedanas.info/OM1.htm под називом: У праву су... али греше.

КРИВДА КАО ПРАВДА[22]

У својој мукотрпној историји, Српска Православна Црква је трпела и претрпела разна мучења и разне опасности. Разни освајачи српских земаља, који су насртали на српску државу, увек су насртали и на Цркву, јер Црква је увек била снага и упориште и православља и српства. При налетима спољних непријатеља верни народ се збијао уз своје добре архипастире и пастире и одолевао нападима.

Тако је било док су налети долазили споља. Али сада опасност не долази споља, него изнутра. Можемо се заваравати да је све у реду и да нема никакве опасности. Али треба бити слеп, и глув, и малоуман па не видети да није тако. Имамо једну Цркву, али не и јединство у Цркви. Имамо исту Свету литургију, али је не служимо подједнако. Нису услови за примање светог причешћа свуда исти. Негде их и нема. Није иста унутрашњост наших храмова; негде нема више иконостаса. Негде су иконостаси остали, али су царске двери уклоњене. Нема мира и слоге у епархији која је у колевци српства и православља.

Његово Преосвештенство епископ рашко-призренски и косовско-метохијски, Артемије, лишен је управљања својом епархијом, наводно због непокоравања одлукама светог Синода. Није јасно: да ли му је суђено, када му је суђено, и када је и да ли је осуђен, али казна се извршава. Постављен је администратор његове епархије и тај администратор, **за кога је опште познато да се не покорава одлукама Светог Архијерејског Сабора**, гвозденом руком и силеџијски жари и пали.

Иако није доказано, узмимо да је заиста епископ Артемије крив и да се не покорава одлукама Синода. А како стоји ствар са следећим архијерејима:

---

[22] Извор: https://borbazaveru. info/content/view/2066/1/. под називом: Прота М. Матејић: Кривда као правда (фотографије са фејсбук профила).

1.*Умировљени епископ Атанасије*. Пошто је напустио своју епархију, наводно због болести, посећује епархије других архијереја па, и где му је дозвољено и где није, служи **по свом личном типику**, иако је одлука Светог Архијерејског Сабора да се по том типику **не служи.** Када је у Западноамеричкој епархији, у којој је епископ за кога су неки Грци и епископ Атанасије највећи ауторитет, служи по свом типику. И не само то. Него у току свете литургије, у олтару, стојећи пред светим престолом, отима служебнике из руку саслужујућих свештеника, што је ипак непристојно. Сада, када је **привремени администратор** у епархији

Епископ или циркузант?

Панагију заклонио да би се масонском знаку поклонио

Циркузантска представа умировљеног еп. Атанасија Јефтића са славским колачем[23]

[23] Преузето: Циркузантска представа умировљеног еп. Атанасија Јефтића са славским колачем, Борба за веру, 6. јун 2012, где, уз остало, стоји: "Да ли је тренд – могуће је, јер од новотараца можемо свашта да очекујемо. Да ли је због врућине ставио колач на

епископа Артемија, и сам служи и другима наређује да служе по његовом типику. И без суда и без кривице смењује игуманију, која није његов следбеник, и кажњава монахиње, које нису ништа скривиле. Другим речима, он себе поставља и изнад Синода и изнад Сабора, **али му нико ништа или не може или неће. Можда зато што је, како би се овде у Америци казало, политички исправан (politically correct).**

2. Епископ браничевски, Игњатије. На теолошком факултету, где се одгајају будући свештеници и можда и владике, он отворено **износи јеретичка учења**, и то је архијерејима добро познато, али му нико ништа или не може или неће. У својој епархији освећује новоподигнуте **кусе цркве** (цркве без иконостаса), а иконостасе уклања и из појединих раније сграђених храмова. Те цркве немају ни двери, ни царске, ни јужне, ни северне, јер немају ни иконостасе. **Када је и да ли је Српска православна Црква икада одобрила то што ради епископ Игњатије?** Изгледа да је и код њега, као код протестаната, правило да свако верује онолико колико хоће и шта хоће, или ништа. Али као да његова самовоља никоме не смета, па **не постављају администратора у његовој епархији.**

главу – и то је могуће, али то, сигурно, није главни разлог. Јуродив? – то је већ светогрдно помислити. Мислимо да је ово учинио у намери да насмеје окупљену дечицу, јер дотични већ деценијама пројављује циркузантске склоности. А човеку без страха Божијег, фалсификатору тропара и Псалтира, једно светогрдно дело више или мање значи ли шта? Једно питање, међутим, остаје, за сада, без одговора: да ли је неко на овој слави окусио од колача?"

Девојчица десно носи иначе познату екстравагантну „митру" тзв. епископа.

Што би реко о. Сава Вазнесењски: „Ко у циркусу!"

П.С. Не зна се која слава је била. Али ако је била посна, учињен је преступ: преко славског колача народ је прекршио пост.

O tempora o mores!

Јадна Цркво шта си дочекала
Те од Тебе циркус начинише.

Екуменистички „олтар“ Смедерево:
Говорећи да су мудри полудели (Рим 1.22)

Екуменисти и новотарци на одбрани доктората игумана Тихона[24]

3. Епископ шумадијски, Јован. Усред свете литургје, управо пред каноном евхаристије, прекида богослужење да би се извикао на појце и народ зато што се не држе новотарског типика. Јасно се чује како на народ виче *марш напоље,* а и он и појци и народ **су већ напољу**. Да ли он има одобрење светог Синода или светог Сабора да служи онако како се вековима није служило у Цркви чији је епископ? **И да ли је свети Синод**

---

[24] Извор: http://borbazaveru.info/content/view/6717/77/ под називом: Спрема се нови удар на српске храмове, где се каже:

“Иако живимо у радосне дане Васкрсења Христова, ипак не смемо заборавити како је опасно наше доба, и колико се новотарци у СПЦ труде да нам покваре сваку радост уносећи туђа и неправославна учења у нашу средину. Када смо, на Велику Суботу, у „Политици“ прочитали вест о томе да је докторирао, и то на тему олтарске преграде, један од перјаника новотарских снага у СПЦ, архимандрит Тихон из Студенице, и када смо прочитали његове тезе, одмах нам је било јасно да се још један новотарски удар, и то „теолошки заснован“, спрема на СПЦ, у којој су модернисти, екуменисти и папофили, попут владика Игњатија и Григорија, већ протерали иконостасе из својих, неправославно уређених, храмова, зато што верују да су само они (онакви какви су, самољупци и гордоумници) иконе Христове, које народ треба да гледа уместо икона Господа, Мајке Божје и светаца.

Сви знају да је отворени олтар папистичка особина, и да унијати такође имају отворене олтаре, тако да нам је сасвим јасно куда жели новопечени доктор Тихон да нас води. Ипак, да не би било смутње, наше читаоце упућујемо на електронско издање књиге Владимира Димитријевића, нашег уваженог сарадника, „Дођи и види“, у којој је ова тема подробно изложена.

Читајте, штампајте, дајите другима да читају, и не смућујте се лажном ученошћу новотараца.

Христос воскресе!“

Из народа изавре и ова измудрица, а зашто не зна се:

Благо оном ко рано полуди,
сав му живот у весељу прође.

и у његовој епархији поставио администратора јер се не покорава одредбама своје Цркве?

Срећан у свом заклону који чине кордон полиције и Атанасије

Има још неколико епископа у чијим се епархијама ради противно одредбама светог Архијерејског Сабора, али нема потребе да их све поменемо. Мислим да је и оволико довољно да се види да се у случају епископа Артемија ради по *искривљеној правди.* Но није трагедија ако само један епископ страда неправедно, **већ је трагедија у томе што нам је и сама Црква у опасности да страда, не од непријатеља, већ од својих пастира, по оној** *тешко теби од тебе, Јерусалиме!*

ДА ЛИ ЈЕ ОН ЦРКВА?[25]

Званични сајт СПЦ објавио је 8. марта 2010. године чланак умировљеног епископа Атанасија Јевтића под насловом *Одговор проти Мамеју Мамејућу*. Текст је, иначе, преузет са новог сајта Епархије рашко-призренске, који је покренут после уклањања епископа Артемија са његовог владичанског трона и постављања администратора на његово место.

Разарачи Предања Светих Отаца?

[25] Извор: http://borbazaveru.info/content/view/2087/59/ под називом: Да ли је он црква? (Фотографије преузете са фејсбука).

Званични сајт СПЦ функционише на исти начин као и *Православље,* формално гласник српске Патријаршије, а стварно нека врста партијског листа у коме је сарадња омогућена само изабраним члановима једне клике. По угледу на некадашње новине и часописе за време владавине комунизма, у којима су објављивани само чланци који одговарају идеологији властодржаца, тако и сајт СПЦ и *Православље* објављују само чланке и дописе *привилегованих.* То знам из искуства. Написао сам и објавио приказ књиге *Непозната писма светог Николаја Охридског и Жичког* коју је објавио Жељко Јелић. На његову молбу послао сам тај текст и *Православљу,* јер ми је Јелић рекао да је разговарао са уредником *Православља* и да му је овај обећао да ће приказ објавити. Послао сам текст уредништву. После кратког времена уредник ми је послао електронску поруку у којој ме је обавестио да ће приказ објавити ако дозволим да га скрате јер је предуг. Пристао сам. Али приказ до дана данашњег није објављен и НЕЋЕ бити објављен јер вероватно није дато одобрење од гавнокомандујућег.

Пошто нисам члан клике погрчених владика и моји чланци и дописи нису прихватљиви за објављивање на званичном сајту СПЦ, тако да морам свој одговор преосвећеном умировљеном (и друге своје текстове) да објавим на сајту, који је за преосвећеног умировљеног псевдозилотски и расколнички.

Да се овде задржим на питању: *ко су расколници и одметници од Цркве?* Пре тога треба разјаснити КО ЈЕ ЦРКВА? У својој неизмерној гордости владика Атанасије сматра ДА ЈЕ ОН ЦРКВА. Он, наводно, због болести није могао да обавља дужност у својој епархији, а може да **влада целом Црквом.** Какву то власт има над епископима када не дижу гласове противу оних који су себе поставили **изнад Цркве?**

Јован Зизјулас и Иринеј Буловић на чије главе су залутале митре, да би тако маскирани били „легални“ прогонитељи *Догматике* Светог Јустина са београдског Богословског факултета.

Свакако и епископи Игњатије, Григорије, Теодосије, Иринеј Буловић, Јован, западноамерички Максим и још неки сматрају да је свако од њих **Црква**, па чим се неко усуди да укаже на њихову самовољу, одмах настаје узбуна да се *напада Црква.* У ствари, они који су за умировљеног владику расколници и псевдозилоти су **стварно браниоци Цркве** какву смо наследили од праотаца и каква је била све до појаве нових мудраца са Запада, односно групе **погрчених епископа**. Бранимо догме и праксу Цркве како су исповедали, практиковали и бранили свети владика Николај, Јустин Поповић, патријарх Варнава, патријарх Гаврило, епископи мученици Платон, Сава, и безброј других истинских архијереја свете Српске Православне Цркве. Јесу ли и они били расколници и псевдозилоти?

Јесу ли садашњи архијереји који нису прихватили промене и самовољу погрчених епископа расколници и псевдозилоти?

А да ли су горе поменути епископи, и други, непоменути али познати, **у Цркви**, или су себе ставили **изнад Цркве?** Да ли су надлежне власти Цркве, другим речима, да ли је Црква **одобрила** промене у богослужењу? Да ли је Црква **одобрила** уклањање иконостаса и двери? Да ли је Црква **одобрила** одбацивање званичног и од Цркве одобреног служабника и наметање свога личног? Да ли је Црква **одобрила** јеретичка учења владике Игњатија? Да ли је Црква **сагласна** са одбацивањем канона, односно да каноне *обеси мачку о реп,* како поручује умировљени владика.

Да се осврнем и на комунистички метод којим се преосвећени умировљени служи у обрачунавању са својим стварним или умишљеним противницима. Како је бар већини нас, ако не свима, познато, комунисти су уместо објективне дискусије са својим противницима свима њима прилепљивали по неку негативну и непопуларну етикету и на тај начин их чинили непопуларним.

Ја не тврдим да је умировљени владика комуниста, јер бих се онда служио његовим методом. Не знам да ли је ико из његове породице био комуниста или партизан. Али знам да је владика одрастао под комунистичким режимом. Он није био и није сада у партији, али нешто од партије је остало у њему. Ако човек непушач седи у соби пуној дуванског дима, тај дим се увлачи у његова плућа и његову одећу, па смрди на дуван иако не пуши. И код онога који је одгајен за време комунистичке владе, увукло се нешто од комунистичких схватања и праксе.

У првом нападу на мене, после објављивања мог чланка *Чије је и какво је ТО православље,* главни адут владикин против мене је био његова тврдња да сам *познати љотићевац.* Тај исти **адут** владика понавља и у овом нападу речима *Списаније* **познатог љотићевца у мантији...** Ако сам заиста познати љотићевац, онда владика нема потребе да то понавља. А ако нисам, онда он врши *улогу* **цинкароша** каквих је било доста у време владавине комуниста.

Умировљени владика пише: *Све информације велеученог, а мало схватајућег Проте истичу или из извора рекла-казала или, као у* **претходним случајевима** *са клеветничких антицрквених кругова.* Ово је ничим недоказана тврдња, по комунистичком рецепту. А они који знају и који су и сами сведоци терора који спроводе поједини епископи и свештеници, знају да пишем и говорим само оно што је и другима познато.

А да се вратим на уводни параграф филипике преосвећеног умировљеног. Вели: *Познати, а слабо упознати са ставом о Цркви Православној уопште, и о Српској Цркви посебно, прота Матеја Матејић, из Америке, написао је још један памфлет...* Рекао би човек да ме преосвећени познаје тако добро, као да смо заједно одрасли. А нисмо! Знао сам за њега јер је некада био светлоносац. Али лично сам га видео само три пута.

Први пут сам га лично упознао у Софији, у Бугарској. Он је био гост бугарске Цркве, а ја гост бугарске Академије наука. Становали смо у истом хотелу, али нисмо имали прилике да се састанемо. Кад год сам се на крају дана враћао у хотел, портир ми је давао цедуљу коју је за мене остављао тада архимандрит Атанасије. Тражио је да се обавезно састанемо. Најзад се указала прилика: оставио сам му поруку када ћу бити у својој соби.

Дошао је. Још са врата је почео да грди Бугаре. Знао сам да ми је соба озвучена, па сам га молио да изађемо напоље, што смо и учинили. Када смо били напољу, напоменуо сам му да је моја соба озвучена и да није паметно грдити домаћине. Одговор је био: *А баш мене брига!*

После тога ми је објаснио разлог зашто је инсистирао на томе да се видимо. Рекао ми је: *Онај мој луди Риста (***то су његове, а не моје речи!***) кадгод идем негде ван Србије тера ме да му купујем књиге. И ја их накупујем. Али на граници ме претресу, само што ме голог не скину, и одузму ми све књиге. Овог пута сам накуповао велики број књига, и знам да ће ми их све одузети на граници. Да ли имаш неку везу овде да ми помогне да књиге пренесем?*

Познавао сам Директора за заштиту ауторских права, који је био надлежан за увоз и извоз књига, а уз то је био други потпредседник владе. Замолио сам га да помогне о. Атанасију, што је он и учинио. Довео сам о. Атанасија у Агенцију за заштиту ауторских права, а он је је донео гомилу књига. Директор је све те књиге послао *дипломатском поштом* на адресу коју му је о. Атанасије дао.

Извесно време после тога, када сам био у Солуну, идући према хиландарској кући, видео сам о. Атанасија који је трчао у супротном правцу. Када је био поред мене, није се јавио, није застао, али ја сам га упитао *Да ли су књиге стигле?* Не заустављајући се, у трку ми је одговорио *стигле су, стигле*, а ни поздрав, ни хвала. То је био други пут када сам га видео.

Трећи пут сам видео још увек архимандрита а не епископа Атанасија у Колумбусу, Охајо. Дошао је у Америку са богословским хором и било је уређено да гостују по разним парохијама, укључујући и парохију у Колумбусу чији сам тада био парох. Са управом парохије сам уредио за преноћиште певача, њихову исхрану, и концерат код нас.

Пре доласка хора, телефонирао ми је о. Атанасије. Мислим да је позвао из Чикага. Питао ме је да ли у Колумбусу постоји грчка црква. Рекао сам да постоји. Питао ме је у каквим сам односима са грчким свештеником. Рекао сам му да смо у најбољим односима. Онда је захтевао да се вечерње богослужење на коме ће хор богослова певати одржи у грчкој, а не у нашој цркви. Рекао сам му да ћу имати проблем и са управом и са парохијанима ако се ова промена у распореду учини. Наравно, то није био његов проблем.

Некако сам успео да донекле смирим управу и парохијане. Објаснио сам им да је нас мало и да ако је вечерње богослужење код нас, биће нас јако мало јер Грци неће доћи. Ако богослужење буде у грчкој цркви, имаћемо поред нас бар и известан број Грка, па ће бити лепше.

Одслужена је вечерња. Био сам први на реду да говорим. Да бих још више умирио незадовољне парохијане и чланове управе, моја тема је била *Ширина и дубина православља*. После мене је говорио о. Атанасије. Његова тема је била *Специфичност српског православља.*

Те вечери о. Атанасије је био гост у мојој кући. Није му сметало што сам љотићевац у мантији. Док је обедовао, рекао сам му зашто је тема моје беседе била о ширини и дубини православља, и замерио му што ми је својом беседом опонирао. Он ми је мирно одговорио: *Ја тебе нисам слушао!*

Тешко ми пада што умировљени епископ криви епископа Артемија *за злорадње људи најближих њему, од којих су неки већ у затвору*. Да бих га подсетио да су и неки од његових блиских пријатеља осуђивани за злодела и да су били у затвору, прилажем ову добро познату фотографију преосвећеног са његовим пријатељем Зораном. Владика зна да је Зоран био у затвору због недела, а и да је остао његов пријатељ.

Има преосвећени умировљени и врлина и одлика које му нико не може оспорити. Он јесте један од наших најинтелигентнијих и најученијих епископа. Али управо у томе је његова трагедија. Због тога пати од комплекса супериорности или, српски речено, од **гордости.**

Многима је позната и листа његових погрдних израза које користи и за прост народ и за понеке од своје сабраће.[26] Својим грубим изразима ниподаштава и понижава оне којима се обраћа. Мржњом је надахнуо свога пулена, васпитаника, који је познат као *поп Мрзан* јер мржњу проповеда и са амвона. Тај свештеник чија вера ни у ком случају није љубав, користи комунистички погрдан израз **љотићевци, који су комунисти** употребљавали за припаднике

[26] „….Мирашевци, псевдозилоти, секташи, евроспинавци, трабанти, комуњаре, медиократитетски менталитети, скоројевићи, конвулзивни 'духовници' и њихови суфлери и епигони, духовни слепци који су веру учили по звездама и месечевим менама, новопечени 'типичари', зилоти, маловерни смућени и смушени људи окорелих савести, путујући циркузанти, дојучерашњи удбаши који срамоте храм Божији, црни магови, дозлабога срамне пропалице, неупућени и болесни људи са папистичком 'непогрешивошћу' који углас певају будибогзна шта и леже по патосу, људи који имају своје надимке, а не знају ни да бекну, велеучени 'канонисти', а у ствари дилетанти и секташи, мутиводе и црквоурушитељи, фамозни и неславни одметници, безаконици, бесавесници, антидуховници, несрећни народоразбијачи, заведени и незнавени богомољци, слични јеретицима, језуитски инквизитори, шпијуни, огавне уходе и жбирови, бескрупулозни лажљивци, клеветници и подметачи, фанатици који праве халабуку и брукају Цркву, хистерични људи неуротичне ускости, искључивости, незнања и бесловесја, инквизиторски, медиократитетски менталитети, штрајкачи, откачени попови…“

хришћанско-етичко-политичког покрета. Он је од те именице исковао још једну, још погреднију **– љотићевштина.**

Као што је Смердјаков био творевина Ивана Карамазова, тако је тај поп Мрзан духовни пород умировљеног владике. А и он, Смердјаков, и преосвећени умировљени, близанац Ивана Карамазова, су род рођени старца Ферапонта. Док су Зосима и Аљоша стално са људима, Ферапонт, који је стално затворен у својој келији, привиђа ђаволе и јури их по соби вичући *изгоњаја, изгоњају (изгонећи, изгоним)!*

И владици и његовом пулену се привиђају љотићевци, па и они ако не вичу, макар у себи понављају **изгоњаја, изгоњају!** Шестдесет и четири године после завршетка и светског и грађанског рата, они још увек ратују противу љотићеваца. Дивна изрека умировљеног владике коју је изрекао у беседи у цркви светога Николе на Косову, **вера је љубав**, изгледа важи само за Шиптаре и њима је намењена, а не Србима, а поготову не љотићевцима.

Према Достојевском постоје две врсте интелигенције. Једна је богомдана интелигенција оца Зосиме и Аљоше. Друга је луциферска интелигенција Ивана Карамазова и Кирилова. Нека преосвећени умировљени размисли и одлучи које врсте је његова интелигенција.

БЛАГОДАРЈЕ СТРАЖАРИМА

Ето, то су за нас, обичне људе, били стражари на бранику вере.

Они су угледали опасност и подигли узбуну.

Они су народ почели да буде.

И зато овим сведочанством желимо да овековечимо нашу захвалност горе поменутим оцима, надајући се да ће и сада, кад се народ буди, истрајати на светој стражи, на бранику вере светосавске.

А блаженопочившем оцу Сави Вазнесењском, уз благодарје на поукама, узносимо молитву за покој душе његове, уздајући се у његово заступништво пред Престолом Творца. То што нам Тимотеј Миливојевић не допушта да се молимо на гробу оца Саве, само распаљује нашу љубав према њему.

ДРУГИ ДЕО

БУЂЕЊЕ НАРОДА

СЕЉАЧКА БУНА У ТУЛЕЖУ

Стрпљење народа, када је *догорео луч до ноката*, издало је када су на сцену наступила два помахнитала архијереја, који су међу верни народ дошли са кордоном полиције. Били су то Јован Младеновић и Атанасије Јевтић. За илустрацију њиховог светогрђа овде наводимо део сведочанства свештеника Небојше Стевића:[27]

„У јуну 2006. године, епископ Јован доноси акт којим званично започиње реформу богослужења у Епархији шумадијској: 'Наређујемо свем свештенству да убудуће на Св. Литургији молитве имају читати наглас, јасно и разговетно, почев од прве молитве верних па до краја Св. Литургије. Такође, наређујемо да се Царске двери све време Св. Литургије имају држати отворене.' С обзиром на то да део свештенства и монаштва наставља да службе врши по Уставу СПЦ, епископ Јован убрзо доноси нови акт у којем се између осталог каже: 'Свако даље непоштовање ове одлуке санкционисаћемо забраном служења Св. Литургије.' У наредном периоду поједини свештеници и манастири бивају кажњавани, а међу верницима долази до спонтаних реаговања на насилно увођење новотарија у служењу Свете Литургије.

У склопу Венчанске парохије је и село Тулеж.

У селу Тулежу је на Павловдан 13. јула 2006. епископ Јован освештао темеље нове цркве, посвећене Светом Николају Мирликијском. За време Свете Литургије вређао је народ речима: 'Марш напоље!', зато што је народ певао у току Свете Литургије оно што треба да се пева (по правилима Цркве), не прихватајући насилно наметање новотарија са његове стране. То је био први случај, забележен камерама, у српском народу, где се види ичује глас народа светосавског који не жели да прихвати издају православне вере. Да је свака генерација наших предака мењала понешто, питање је да ли би од вере православне и правилног богослужбеног поретка ишта до данас остало. Зато су ти славни наши преци строго пазили да све примљено од Светога Саве неизмењено предају потомцима, тј. нама, а ми даље нашим потомцима. Ето разлога

[27] Види опширније: Грешни Милоје, *Не дај душу, роде,* Ниш, 2013, стр. 223-231.

због којег не треба обраћати пажњу на Јована шумадијског и њему сличне, који немају страха Господњег, па зато мењају утврђени богослужбени поредак и веру, руковођени својим умовањем а не Духом Светим...

Извесно је једно, а то је да је у историји Цркве Христове било много оних који су, слично Јовану шумадијском, новотарили, али је, такође, извесно и то – да је вера Христова остала у правоверним душама непромењена, док су новотарије осуђиване, раније или касније, на њихову пропаст.

Када сам на једном свештеничком састанку поставио питање сабраћи свештенослужитељима: 'Могу ли да кажу да су претходних десет, двадесет и тридесет година погрешно богослужили зато што су се држали Служебника, а да сада, тј. откад је стигао акт Јована шумадијског о преиначеном и скраћеном начину, служе исправно?' Одговор сам добио после неколико минута од једног свештеника који је рекао да је претходних 35 година служио исправно, по Служебнику, али, пошто се боји да не изгуби пензију, прихватио је новотарије. Слично одговара већина свештеника када их питате зашто не служе онако како треба да се служи. Не помишљају да ли ће уопште дочекати те пензије и да ли је пензија важнија од свештеничке заклетве коју свесно крше. Не помишљају на Јуду који је ради „пензије" у износу од 30 сребрних новчића (које није стигао да потроши), издао Господа Исуса Христа Сина Божјег!...

Јован шумадијски, знајући да не служим на новатарски начин, сходно његовој самовољној одлуци, брзо ми је изрекао забрану свештенослужења и та ми је забрана трајала дуже од три месеца.

Могло му се тако јер нема осећај страха од супротстављања свештеним канонима Цркве Христове...

Народе српски, чуј и почуј реч Јованову : „Марш напоље!"

Поменућу још један пример за сведочанство о томе како је Јовану шумадијском кршење канона постало нешто сасвим нормално. А ево о чему је реч. Иако канони најстроже забрањују каматарење, зеленаштво или лихварство (прилаже се копија признанице) у Епархији шумадијској постоји 'Фонд Свети Јован Милостиви' који ради по благослову епископа Јована, и уместо да помаже свештеницима Епархије шумадијске, у стварности намена му је каматарење, тако што се новац (из фонда) позајмљује свештеницима на одређено време (најчешће ради изградње њихових приватних кућа), који при враћању позајмљеног новца морају да плате и камату. То је светогрђе које је, по свештеним канонима, за најстрожу осуду. Познато је да Свети Јован Милостиви није каматарио, већ је делио милостињу.

Документовано сам обавестио Свети архијерејски сабор СПЦ о неканонском деловању епископа шумадијског Јована, који ми је без разлога изрекао забрану свештенослужења. Обавестио сам и о томе да ми је из цркве украдена комплетна архива и матични печати, за које сам задужен; да је крађа пријављена полицији (постоји документ); да је два дана после нестанка поменуте архиве свештеник из села Раниловића издао крштеницу, за чије је састављање морао имати пред собом украдену моју архиву, јер је из ње преузео неопходне податке. Напомињем да смо само тај свештеник и ја имали кључеве од цркве из које је архива украдена. Крађа архиве је вешто изведена, тако што су црквена врата после крађе била закључана. Полиција ме никада није обавестила да ли је пронађен лопов моје архиве, али сам зато ја обавестио Свети архијерејски сабор СПЦ и послао им крштеницу коју је, као што сам већ поменуо, написао два дана након крађе свештеник из Раниловића, не знајући да ће та крштеница доћи у моје руке.

Сабор архијереја сам, такође, упознао са податком да се 'Фонд Св. Јована Милостивог', на чијем је челу епископ Јован, бави каматарењем.

О много чему сам још упознао Свети архијерејски сабор СПЦ што се односи на штетна чињења Јована шумадијског, не би ли одговарао али ваљде од тога није било. Чак је, управо као рушитељ вере и богослужбеног поретка награђен тако што је постављен за администратора Епархије жичке којом је некада управљао Свети Сава. А сада? Јадни ли смо, ко нам је све на трону Светога Саве!

У светлој седмици 2007. у моју парохију дошао је епископ Јован са пратиоцем Атанасијем Јевтићем. Са њима двојицом око 200

специјалаца. Покушали су, пред око 1.000 верника, да ме представе као непослушног свештеника, али народ је у њима видео људе непослушне Цркви, који уз пратњу толико специјалаца полиције више личе на државне функционере, неголи на архијереје СПЦ. Колико нам је познато, никада архијереји нису имали потребу да их полиција чува од верника који их издржавају; увек су архијереји водили и предводили народ а не полицију...

Много се тога издешавало од када сам прешао код владике Артемија. Поменућу само део тога. Много пута нам је долазила полиција и саслушавала ме, и код куће и у полицијској станици, а имао сам утисак да је њима сасвим јасно да се ради о црквеним питањима за која нису надлежни да их решавају. Долазила ми је и комунална инспекција која ми је рекла да је Епархија шумадијска поднела тужбу против мене зато што ми је неуредно двориште. С обзиром на то да је око осам километара удаљеност између епархијског двора и моје сеоске куће, с разлогом се питам: на који начин моје двориште може да смета епархијском седишту? Да ли им можда више сметамо ја и моја породица само због тога што се трудимо да правоверно служимо Српској православној цркви?

Рекао сам инспекторима да је непознато лице на Васкрс те исте године бацило некакав експлозив у нашу кућу и изазвало пожар, приликом којег је изгорела дечја и наша гардероба, као и већи део кућних апарата. Рекао сам, такође, да је случај пријављен полицији и да је истрага у току. На жалост, ни једне новине нити било који медиј нису то објавили. Као да се ништа није ни десило, и то у центру Шумадије. Приликом експлозије стакло је летело по дворишту па је можда некоме из Епархије засметало то стакло које је наше двориште учинило неуредним. Зато сам том приликом комуналној инспекцији рекао: 'Поручите онима у Епархији шумадијској да ћемо средити двориште од стакла када истрага буде завршена, а до тада нећемо ништа уклањати.'

Чувши све то, инспекторима је било непријатно када су сазнали да нам је бачен експлозив у кућу од стране непознатог лица, и то на Васкрс 2011. године око поноћи, док смо моја породица и ја били на васкршњој Светој Литургији у манастиру Светог Јована Крститеља у селу Љуљаци. Починиоцу овог недела, као и његовим налогодавцима, нека Бог опрости.

Истрага поводом тог случаја је, према речима инспектора криминалне полиције, у току, као што је у току и истрага за све остало. По-

сле неколико дана, добили смо папир из комуналне инспекције у којем се каже да се обуставља тужба која је покренута против нас због нашег, наводно, 'неуредног' дворишта...

Из свега реченог може се закључити да је у Српској цркви стање хаотично које Свети архијерејски сабор пропраћа ћутањем и одобравањем.

Нико никоме не полаже рачуне, ради ко шта хоће!

Сваки се епископ у својој епархији понаша као мали папа, јер зна да ће сваку његову одлуку морати сви у његовој епархији да прихвате као непогрешиву, а ако се неко и са много доказа успротиви, биће по кратком поступку кажњен, без могућности да се брани. Све се то спроводи по принципу: 'Владичанска се не пориче' што представља чист папизам.

Свака епархија је као засебна црква. Нико од епископа не жели да проблем у једној епархији схвати као проблем свих епархија. Епископи обично кажу: 'Врана врани очи не вади.' Због тога се не замерају међу собом, а последица тога је да епископи који заслужују да буду рашчињени остају некажњени. И тако, мало по мало, дођосмо до овог хаоса у СПЦ, за који су најодговорније владике. Њихова самовоља се огледа у следећем:

Не служе Свету Литургију и остала богослужења по правилима Цркве;

Одлазе у јеврејске синагоге, у џамије, у Ватикан код папе и Бог зна куда још;

'Скромно', кажу, живе, а епархијски дворови, епархијски намештај, аутомобили и много шта друго показују да не испуњавају 'завет сиромаштва' дат пред Богом;

Претње и проклињања могу се редовно чути из њихових уста: претње свештеницима Црквеним судом, па премештајем на сиромашну парохију, затим рашчињење (све су то начини помоћу којих модерни епископи изграђују култ сопствене личности, сејући страх и трепет међу свештенством и верујућим народом);

Проклињање свакога ко неће да прихвати екуменизам. А где је благосиљање, где су благе речи, благе поуке? Према њиховом схватању, као да је све то застарело;

Кад свештеника или верујући народ хоће да казне, онда се позивају на каноне и Устав СПЦ, а кад греше, не дозвољавају да им неко каже да је то противно канонима и Уставу Цркве Христове. Не поштујући

Црквена правила, на жалост, остају некажњени и тако постају непослушни Богу, а захтевају да њих сви слушају. Таквом непослушном владики не треба бити послушан јер је лош пример архипастира, који стадо Божје усмерава ка пропасти.

Једини лек за оздрављење од свега тога је покајање.

После епископске одговорности, на ред долази свештеничка одговорност за хаотично стање у СПЦ. Заклетва коју свештеник полаже Богу (а не владици) обавезује свештеника да поштује Црквена правила и да буде послушан епископу само уколико епископ даје послушања која су у складу са Црквеним правилима. Уколико епископ даје наређења која су противна Црквеним правилима, тада је свештеник (као и народ) обавезан да одбије послушност таквом епископу, зато што их води кривим путем.

Епископ ће одмах, највероватније, казнити свештеника, као јединку, зато што не поштује његову самовољу, али ако се више свештеника сложи и одбије послушност самовољном епископу, не може их он све казнити, зато што ће народ стати уз те свештенике и, наравно, може се очекивати да се такав епископ уразуми, да одустане од своје самовоље и постане послушан Цркви Христовој.

Претња самовољног епископа упућена свештенику да ће га преместити, рашчинити или на други начин казнити, изазива код свештеника велики страх од којег почиње да се тресе.

Не тресе се због тога што крши заклетву положену Богу, већ због тога што се плаши епископа. Зашто то, брате свештениче, дозвољаваш себи?

На Страшном суду неће ти судити епископ већ Бог. Зато угоди прво Богу, свештениче Божји, знајући да ће и тај епископ пред истим Богом стајати на Страшном суду. Не бој се човека, бој се Бога српски свештениче! Бог ће ти помоћи на путу праведничком, пут грешнички и самовољни води у пропаст. Не брини се шта ћеш јести, пити и у шта ћеш се оденути. Бог ће ти све то дати. Непослушном и самовољном епископу помоћи ћеш да постане послушан Цркви само уколико га не следиш.

А шта рећи правоверном народу Божјем?

Да ли треба слушати епископе и свештенике који не поштују Црквена правила? Не, браћо. Таквима треба отказати послушност. На тај начин их уразумљујете, враћате вери православној, зато што су они без вас нико и ништа. Јер, владика који нема уза се народ – коме је владика? Коме је свештеник – свештеник ако уза се нема народ? Зато, прави

верници, знајте да за ово хаотично стање у Српској цркви и ви имате велику одговорност, али мању од њихове. Свако одступање епископа и свештеника од православља дужни сте и обавезни да не прихватите. То вам је света обавеза, јер тако чувате веру православну, а залуталим епископима и свештеницима помажете да се врате православљу.

Сва одступања у СПЦ плод су екуменизма, који увелико упливава да разори српско православно стадо јер, према речима аве Јустина Ћелијског, реч је о свејереси.

Екуменизам, поред осталог, значи молити се са неправославнима, а Свети Сава нам је као завештање оставио Беседу о правој вери у манастиру Жичи, 1221. године, у којој између осталог каже: '... а примамо и све Свете саборе који су се Божјом благодаћу у разна времена и места сабирали ради утврђивања јеванђеоског учења, које прима Саборна Црква. А оних којих се одрекоше ови Свети Оци, одричемо се и ми; и које проклеше они, проклињемо и ми.'

Следујући Светога Саву и сваког епископа који није изневерио учења која нам је он предао, молимо се и верујемо да ће Бог помоћи да пропадну сви планови екумениста и сличних њима, а да ће народ српски благодаћу Божјом очувати:

Веру, предату нам од Апостола и светих Отаца;

Свету Литургију и сва остала богослужења онако како су нам предата;

Манастире, свете иконе и иконостасе у њима;

Своју крсну славу;

Стари календар;

Постове и све што је свето. Амин.

Богу слава и хвала за све!"

ЧАЧАНСКА БУДИЛИЦА

Као што је у Епархији шумадијској народ са свештеником Небојшом Стевићем устао у одбрану вековног богослужбеног поретка 2006, тако је у Епархији жичкој о Никољдану 2007. године, група од петнаестак православних верника најавила свој долазак архијерејском намеснику трнавском Радославу Милинковићу и старешини вазнесењске цркве у Чачку Саши Јоловићу.

Архијерејски намесник је без трунке љубави игнорисао молбу верника да се прекине са новотаријама у богослужбеном поретку, које он и једна група свештеника спроводи, насупрот прописима о богослужбеном поретку и донетим саборским одлукама.

О том бахатом и непастирском понашању архијерејског намесника јавности се обратио протојерej-ставрофор др Матеја Матејић:[28]

Потојерej-ставрофор др Матеја Матејић
ДА СОЗЕРЦАВАМО

Цитат: „У Суботу 22. децембра. 2007. године Господње, група од петнаестак верника је након претходне најаве предала молбу архијерејском намеснику господину Радосаву Милинковићу и старешини храма Вазнесења Господњега, господину Саши Јоловићу. Нису били много љубазно примљени, осуђени кривци, а не скромни молиоци.“

Да подсетимо проту Радосава да најстарије хришћанске јереси, од гностицизма, манихејизма, и хилијазма, а онда и аријанства, несторијанства, евтихијизма, монотеизма, монотелитства и иконоборства, *нису биле дела мирјана, већ епископа и свештеника.* Аријанизам је почео свештеник Арије; Несторијанизам – патријарх цариградски Несторије, монофизитизам – архимандрит у Цариграду Евтихије. Та традиција се наставља. Неки епископи, не стварају нове јереси, али стварају раздор и немир у Цркви.

[28] Извор: http://borbazaveru.info/content/view/1366/9/

Тачно је да су се у почетку хришћанства молитве на светој литургији изговарале гласно. Нису постојали писани или штампани молитвеници, а сада постоје. Постојао је велики број разних литургија јер није све до касније одлучено које од њих да се служе у свим православним црквама, а које не. И у рукописима, а нарочито у штампаним Служебницима, текст тих литургија постао је стандардан за све.

Нису постојали иконостаси јер нису постојале ни грађене богомоље. Богослужења су се обављала на гробовима мученика, у приватним домовима и у катакомбама. *Код римокатолика и протестаната храмови су без иконостаса. Да ли је то разлог да их и ми православни морамо уклонити? У Браничевској епархији су два новосаграђена храма без иконостаса!*

Осиони архијерејски намесник Раја, осионо каже *раји* да је **Сабор – епископ.** Не знам откад је тако. Много ми личи на римокатоличко учење о папи.

Прота Раја осионо каже *раји* да он слуша епископа, а „зна се кога епископ представља". Мисли: ХРИСТА. Реч *представља* има више значења. Једно од њих је **глумити**. Надајмо се да прота Раја није ту реч употребио у том смислу.

Вели прота Раја да епископ није писмено наредио како да се служи света литургија, него да је усмено рекао да свако служи *по својој савести*. Преведено на српски народни језик то значи *како ко хоће*. А може ли у *једној Цркви* да сваки служи како хоће?

Прота Раја **пита** *рају*: „Знате ли ви ко је епископ? **Епископ је –Црква."**

Не, није тако! Епископ у православној Цркви је архипастир, архијереј, духовни старешина Цркве. Њега треба поштовати, а он треба да чува своје достојанство и народно поштовање. Али он сам није и не може бити Црква. Заједено са свештеницима и **народом** он сачињава **земаљску Цркву,** а то је само један вид Цркве, која је **божанско-људска установа.** Мора да је прота Раја негде чуо (у нечијем преводу, или је сам превео) латинску изреку „Ubi episcopus – ibi ecclesia"**!** Тачан превод ове изреке је: *Где је епископ – тамо је Црква***.** Дакле, не **он** је Црква – већ **тамо где је он је Црква.**

Пробајте да замислите епископа, без свештеника и народа? Да ли је то Црква? А без народа, ко би издржавао ту цркву, ко би подизао силне храмове по целоме свету?

Елем, након ове неправде верници су изабрали делегацију која је отишла Епископу жичком. Није удостојена пријема, а ни молба писана није узета у разматрање, „јер није заведена код намесника“.[29]

Однос архијерејског намесника према верницима, поновио је секретар владике жичког – Ђорђе Лазаревић и других владикиних сарадника, па и самог епископа Хризостома за последицу је имао неслогу, поделе...

Секретар владике Хризостома, Ђорђе Лазаревић, је пун себе, надмено и гордо рекао петорици стараца који су, по трећи пут неуспешно, тражили разговор са Епископом, 30.1.2008, између осталог:[30] „А у Ариљу нема проблема. У Ужицу такође. Једино ви из Чачка идете па правите проблеме. Па вам се скупи једва двеста.“

Колико је екуменистичком помахниталом заслепљеношћу видео овај ђак из школе из које су протерали *Догматику* Светог Јустина Ћелијског, најбоље показују фотографије из књиге *Сагрешења у СПЦ*[31] где се види да је тих „једва скупљених двеста“ нарасло на хиљаде и хиљаде јагњади Божјих. О тој „пастирској“ мудрости биће речи у поглављу које говори о *Ариљу на грудобрану вере*. Они који су поверовали осионом екуменисти Ђорђу, нису утврдили наук Господа нашег Исуса Христа који векује у Јеванђељу по Матеју.[32]

Видевши да званична јерархија неће да разговара са верницима, нити хоће да прима и разматра њихове молбе, верни народ Чачка и околине, на сабрању коме је присуствовало неколико свештеника, већи број монаха и монахиња из овчарско-кабларских манастира, оснива Удружење грађана *Законоправило* еда би преко конференција за штампу могли своје вапајне молбе дотурити до ушију власт имајућих, а отуђених од народа, у Епархији и СПЦ.

Истовремено, *Законоправило* организује православне трибине у Чачку, Г. Милановцу, Пожеги, Ужицу... на којима говоре проф. Миодраг Петровић, протојерej-ставрофор Жарко Гавриловић, Предраг Драгић Кијук и други.

Епископ жички креће у прогон монаха и свештеника који одбијају да новотаре, што ће изазвати спонтано окупљање народа у саборној

---

29 Детаљније: Грешни Милоје, *Не помичи старе међе*, друго издање, Г. Милановац, 2008, стр. 91-94.

30 Цитат из транскрипта разговора.

31 Грешни Милоје, *Сагрешења у СПЦ* , Ниш, 2014, стр. 54-72.

32 Оставите их, слијепи су вођи слијепима; а слијепи слијепога ако води, оба ће у јаму пасти (Мт. 15.14).

цркви Светог Вазнесења у Чачку, у циљу подршке прогнанима. Та данонoћна молитва и певање духовних песама збунила је и полицију која је више пута добијала захтеве из епархије и од старешине цркве да растера народ. То сазнање је уплашило и растерало овчарско-кабларско монаштво, па чак и оца Венјамина, осим игуманије Јелене Вазнесењске и њених сестара. И кад је изгледало да је битка изгубљена, пошто су духовници посустали, једне ноћи се, у препуној чачанској цркви, појављује отац Симеон Рукумијски, који својим ставовима: *да је проклетство слушати непослушне епископе, какви су браничевски, бачки, жички...* укрепљује народ и распаљује ревност.

Отац Симеон бодри борце за веру, у Чачку, о Савиндану, 2008.

Када је број верника дошао до цифре 1.661, Епископ жички је повукао своја безумна акта. Ту његову нову одлуку је прочитао пред олтаром окупљеном народу његов послушни полтрон Тихон (Ракићевић) који је, иначе, Студеницу претворио у полигон за обуку новотараца, и који ће оскрнавити студеничку светињу безумним и бездушним рушењем иконостаса и другим јеретичким новотаријама. Преко актуелног чачанског министра, Епископ је обећао да ће од предстојећег Сабора служити, како он тако и сав његов клир, сагласно одлуци Сабора. Касније ћемо видети да то што рече срамно поче.

Кад је Сабор поново донео одлуку да се има поштовати вековни богослужбени поредак[33] Законоправило на конференцији за штампу издаје поново *Саопштење.* Међу бројним новинама које су о збитију у Чачку писале, то *Саопштење* у целости преносе *Чачанске новине* од 3. јуна 2008. године:[34]

Први пут Епископ жички одговара на ово саопштење својим актом.[35] Додуше, не зна се тачно да ли је на његову изопачену свест деловало ово *Саопштење* или догађај у Душковцима. Јер, када се увидело да

[33] Та одлука, уз додатак Епископове лицемерне реченице, објављена је на страни 98. ове књиге.

[34] Грешни Милоје, *Не помичи старе међе*, друго издање, Г. Милановац, 2008, стр. 150.

[35] Исто.

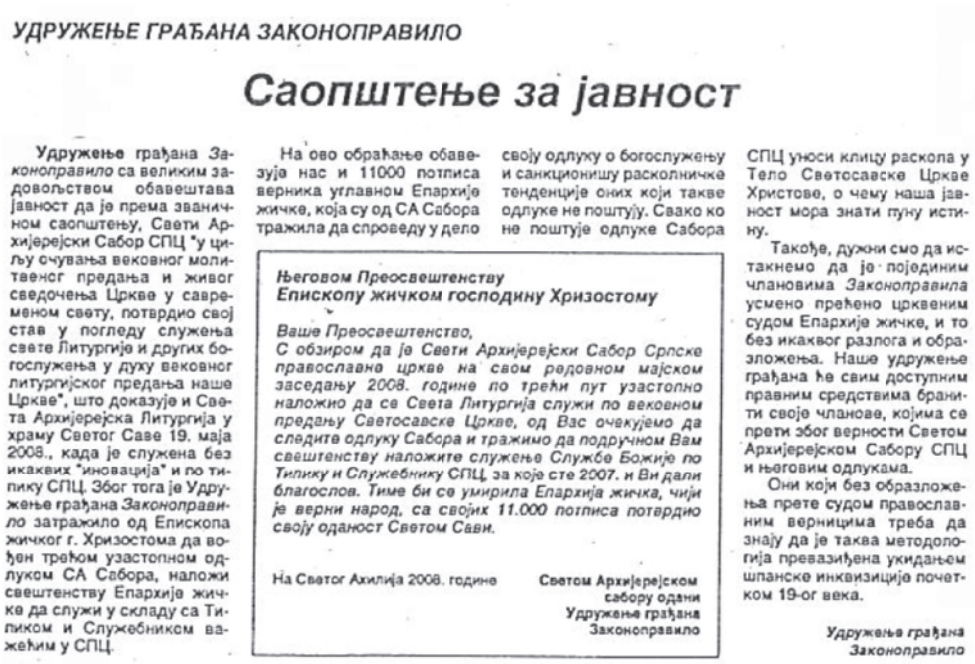

УДРУЖЕЊЕ ГРАЂАНА ЗАКОНОПРАВИЛО

Саопштење за јавност

Удружење грађана *Законоправило* са великим задовољством обавештава јавност да је према званичном саопштењу, Свети Архијерејски Сабор СПЦ "у циљу очувања вековног молитвеног предања и живог сведочења Цркве у савременом свету, потврдио свој став у погледу служења свете Литургије и других богослужења у духу вековног литургијског предања наше Цркве", што доказује и Света Архијерејска Литургија у храму Светог Саве 19. маја 2008., када је служена без икаквих "иновација" и по типику СПЦ. Због тога је Удружење грађана *Законоправило* затражило од Епископа жичког г. Хризостома да вођен трећом узастопном одлуком СА Сабора, наложи свештенству Епархије жичке да служи у складу са Типиком и Служебником важећим у СПЦ.

На ово обраћање обавезује нас и 11000 потписа верника углавном Епархије жичке, која су од СА Сабора тражила да спроведу у дело своју одлуку о богослужењу и санкционишу расколничке тенденције оних који такве одлуке не поштују. Свако ко не поштује одлуке Сабора СПЦ уноси клицу раскола у Тело Светосавске Цркве Христове, о чему наша јавност мора знати пуну истину.

Његовом Преосвештенству
Епископу жичком господину Хризостому

Ваше Преосвештенство,
С обзиром да је Свети Архијерејски Сабор Српске православне цркве на свом редовном мајском заседању 2008. године по трећи пут узастопно наложио да се Света Литургија служи по вековном предању Светосавске Цркве, од Вас очекујемо да следите одлуку Сабора и тражимо да подручном Вам свештенству наложите служење Службе Божије по Типику и Служебнику СПЦ, за које сте 2007. и Ви дали благослов. Тиме би се умирила Епархија жичка, чији је верни народ, са својих 11.000 потписа потврдио своју оданост Светом Сави.

На Светог Ахилија 2008. године

Светом Архијерејском сабору одани
Удружење грађана
Законоправило

Такође, дужни смо да истакнемо да је појединим члановима *Законоправила* усмено прећено црквеним судом Епархије жичке, и то без икаквог разлога и образложења. Наше удружење грађана ће свим доступним правним средствима бранити своје чланове, којима се прети због верности Светом Архијерејском Сабору СПЦ и његовим одлукама.

Они који без образложења прете судом православним верницима треба да знају да је таква методологија превазиђена укидањем шпанске инквизиције почетком 19-ог века.

Удружење грађана
Законоправило

се Епископ служи нечасним средствима, да и поред нове одлуке Сабора, и даље осионо и бахато наставља са новотаријама, окупио се народ у селу Душковцима – намесништву папољубивог Дмитра Луковића, да се тамо погледне *у очи јуначке* са својим лажним пастиром. Тек, углавном, он се, најзад, огласио својим фарисејским и лицемерним актом Е бр. 741, којом ће дефинитивно сахранити своје епископско и људско достојанство, јер ће радити насупрот и у инат себи, да би извршио обећање које је дао своме шефу, што је, вероватно, ушло у цену за митру, која му није припадала.

Пре него што учинимо кратак осврт на Душковце, желимо рећи да је и овога пута потврђена она народна: *Ко с ђаволом тикве сади о главу му се лупају!* Наиме, Епископ је заиграо у ђавољем колу. Зато што је служио свете литургије супротне одлукама Сабора, и у том безакоњу подстрекавао своје подређене, он је унео злу коб. Као кад се кост баци међу гладне псе, тако су многи свештеници – полтрони (они који су своју свештеничку мисију заменили занатом за бољи овоземаљски живот), почели трку за боље парохије рушењем светоотачког предања, богослужбених прописа, одлука Сабора, рушењем своје дотадашње праксе, слављењем католичког Божића... да би касније почели чак и иконостасе да руше ...

У таквој, духовно загађеној атмосфери, *догодили су се Душковци*. Од тада тзв. епископи на литургије и у светиње иду са кордонима полиције и телохранитељима.

Зашто?

Зато што се *безбожници и сенке своје плаше.*

Додуше, мора се признати, да је тај „изум", по коме епископ одлази на литургију са полицијом, дело Атанасија Јевтића и Јована Младеновића, будући да их је снашла гадаријска болест. У том бесомучју умислили су да Божје анђеле, који су побегли од њих, могу заменити „плавим анђелима".[36]

После су тај *изум* почели да примењују и други епископи које је закачила епидемија, од које су оболели бесомучна господа Атанасије и Јован.

[36] „Плави анђели" – полицајци (http://www.mup.hr/main.aspx?id=29160).

ДУШКОВЦИ: НАЈАВА УСТАНКА ПРОТИВ БЕЗАКОЊА

„Сведок“, Атанасије Јевтић, чак из Тврдоша је (попут гатаре Ванге) „видео“ да је за устанак народа у Душковцима крив „патријарх Милоје“, иначе „удбаш“, који је својевремено „уперавао пиштољ поповима у леђа“.[37]

Овој бесомучној и параноичној клевети г. Атанасија, у народу познатог као *Поганоусти (с)Атанасије,* придружио се и г. Јован Радосављевић који је, по сопственом признању пред стотинак људи у овчарском манастиру Благовештење, извршавајући задатак који је, каже, добио од Иринеја Буловића, сведочио (лажно!) из Новог Сада – где се налазио, о томе шта се догодило у Душковцима. То лажно сведочанство је објављено у *Жичком благовеснику* и којекуда. Али најбедније од свега је то што је он своје лажно сведочење бестидно објавио под следећим насловом:[38] „Архимандрит Јован Радосављевић ученик и савременик Св. Владике Николаја Жичког: ИНЦИДЕНТ НА ОСВЕЋЕЊУ НОВЕ ЦРКВЕ У ДУШКОВЦИМА КОД ПОЖЕГЕ“. Дакле, (зло)употребом имена Светог Владике, Архимандрит се мимикрирао као камелеон покушавши да лаж учини истином.

---

37 Види детаљније: Грешни Милоје, *Не помичи старе међе*, друго издање, Г. Милановац, 2008, стр. 167-182.

38 http://www.pouke.org/verujem/index.php?topic=6493.110;wap2 Напомена: Ускоро ће бити емитован документарни серијал у коме ће бити објављен аудио запис лажног сведока и чувеног клеветника Јована Радосављевића о томе како му је Иринеј Буловић заповедио да напише лажно сведочанство о Душковцима, а он заповест извршио, иако се за време тог догађања налазио у Новом Саду. На његову жалост, митра коју му је Буловић обећао нешто касни, иако је ради ње дао и част, и образ и достојанство. Све. Тим пре, што је своје бешчашће покушао да заклони представљајући се као „ученик“ Св. Николаја. Тако је бивши професор богословије постао необразован (без образа). То његово бешчашће се може видети и у следећим изворима: http://srbinaokup.info/?p=44869; http://borbazaveru.info/content/view/5415/1/. И многим другим.

А у Душковцима су се, поред онога што су камере забележиле,[39] догодила три витешка подвига исповедника вере православне:

Подвиг први

Славко М. Радовановић из Лучана је у свом обраћању пожешким свештеницима, пред масом народа, између осталог, рекао и ово:

... „Окрећете се Ватикану а не Исусу Христу. Мислите да смо 'говеда'. Све вам сазидамо, храмове... Све вам платимо и плаћамо.

Моје срце није покварено. Овде гори ватра јер нам је преко главе свега. Ватиканци... цепају нам Цркву! Цепају је уздуж и попреко.

Шта ћу рећи мојим унучадима (имам их четворо), где сам био кад су ми цепали светосавску Цркву?

Немамо више ни Сабора, ни Синода. Нема ничега.

Ја нисам жељан славе, не треба ми никаква слава, нити је имам. Ја сам обичан радник, један бедни роб. Такав сам се овде испред народа појавио. Док сте ме шутали у главу, клечао сам испред Тебе. Само вам је мало требало. Да кажеш: Владико, нареди мир!

Мало нам треба да се љубимо и волимо. Ми клечимо и молимо. Нема победника нема поражених, сви треба да будемо једно..."[40]

Подвиг други

Милош М. Стефановић из Ариља је Епископу жичком и помахниталим поповима у брк скресао истину о њиховом безакоњу и упозорио их на последице, уколико наставе да безаконују и да се ругају светоотачком Предању. Ево како је то било.

Незадовољни како се владика Хризостом и даље понаша, игноришући разна писма верујућег народа, позиве на разговор, и незаузимања јасног става о богослужењима (увек користи прилику да

[39] Види: https://www.youtube.com/watch?v=zGV3r6JsTFQ; https://www.youtube.com/watch?v=alHDcUnyaGU; https://www.youtube.com/watch?v=RrPPCZSuj6k; https://www.youtube.com/watch?v=oJBVHee8Xuc;

[40] http://www.youtube.com/watch?v=wXdcD-uYs5o

каже „ја нисам никоме наредио како да служи“) верујући народ из жичке Епархије одлучује да искористи прву прилику где владика буде служио или чинодејствовао, и да затражи одговор на питање: како свештеници треба да служе свету Литургију? Да ли по одлукама светог Сабора СПЦ, или по својој слободној вољи? И, Богу хвала, указала нам се прилика да се сусретнемо са владиком Хризостомом у селу Душковцима на Духовски уторак, 4/17. јуна 2008. године, када нас је на освећење храма позвао Бобан Костић, домаћин славе.

Дошло је доста народа са свих страна: из Чачка, Ужица, Пожеге, Ариља... На почетку све је изгледало нормално, прво је било освећење храма. Света Литургија, кад је народ почео да одговара према *Одговарањима Светог Јована Златоуста*, служена је како треба (одустали су од тога да хор који су довели да би певао по „новом“ и одговарања препустили народу. Све је било ваљано до *заамвоне молитве*, када се служашчи свештеник (који се доказивао да би добио премештај из забачене Добриње) окренуо народу тј. западу, уместо истоку. Народ је реаговао и он је наставио, не обазирући се на захтеве народа. Видећи велико незадовољство народно, владика Хризостом, уместо да се обрати народу и одговори на питање треба ли да се поштују одлуке Сабора – он са служашћим клиром креће да изађе напоље, без обзира што је храм био пун верујућег народа. Народ је клекао желећи да тим понизним чином одобровољи владику Хризостома да проговори народу коју реч и да се страсти смире. Међутим, клир, на челу са протонамесником Митром Луковићем, почиње да удара и гази народ који је клечао, удара сниматеља и преко оборене бабе Раде са све штакама, излазе напоље. Неко је већ био позвао полицију, она се одмах ту створила и није дала народу да излази док владика Хризостом, и са њим попови, нису отишли у црквени дом.

Међу народом је настало велико незадовољство и метеж, зато што му се Владика није обратио. С друге стране, попови су тукли народ и позвали полицију. Народ тражи од попова, да Владика прими делегацију на разговор. Он неће. Народ тражи да прими бар двојицу из народа на разговор. Он неће. Народ тражи да бар једног из народа прими. Он неће. И тек на молбу једног од домаћина – Бобана Костића, Владика одлучује да прими Милоша Стефановића из Ариља. Ево његовог сведочења о том разговору:

„Када сам ушао у тај црквени дом, било је поред владике Хризостома присутно и петнаестак попова и ђакона и један од домаћина који се презива Јелић.

По хришћанском обичају пришао сам преосвећеном Владици и уљудно узео благослов од њега, а он ме је благословио. Атмосфера у тој сали је била доста напета и наелектрисана. Осећао сам се као да сам на оптуженичкој клупи, јер су ме попови тако третирали погледима и коментарима. Њихов израз лица је говорио да би ме, кад би могли, са задовољством разапели.

Владику сам питао: Преосвећени владико, шта ово би? Зашто ово дозволисте?

Он мени одговара : *Како сам ја дозволио? Ја сам био ухапшен од свога народа!*

Рекох: Па, Преосвећени владико, како ухапшен, када је народ клечао и молио се? Па ваљда не постоји понизнији положај једног човека преме другом када овај један клечи пред оним другим што стоји? Нико није са пушком дошао, нико ником није претио, а Ви, преосвећени, и Ваш клир, прегазисте преко понизног народа. (Настаје огромна граја и повика попова на мене: да ја хулим на Владику...)

Ја сам морао да питам владику да ли ја њему претим? Да ли га вређам и могу ли да наставим? Он ми је одобрио, а њима наредио да ућуте. И ја онда наставим, говорећи: И Ви, Владико, изађосте напоље, а Ваши попови остадоше да ударају народ и снимателља и истерују их из храма.

Владика каже: *Па ја сам хтео напољу да се обратим, а ви ми нисте дали.*

У даљем обраћању владици Хризостому, покушавао сам да му објасним суштину незадовољства народа. Да Владика треба да зна да у црквеном животу верујућег народа Епархије жичке постоје велики проблеми, да је он (Владика) окружен људима који му не говоре истину, јер

му увек причају да се ту ради о шачици бунтовника и људи који раде за нечије туђе интересе, да је углавном у свим градовима црквени живот у реду.

Рекао сам Владици да народ јасно и гласно тражи од свога епископа само једно: да се он изјасни написмено како свештеници треба да служе свету Литургију!

Да ли онако како је свети Сабор СПЦ доносио одлуке три године за редом, или како поједини свештеници кажу, да они у служењу Литургије следе свога владику и да је за њих то једино меродавно?

Рекао сам Владици и то да ја потичем из домаћинске куће, у којој се ред увек поштовао, да имам своју сопствену, озбиљну фирму, у којој се такође поштује ред и одлуке које се донесу, а сви заједно живимо у држави која, када преко својих законодавнох тела донесе закон, дужни смо сви да поштујемо, па макар нам се он и не свиђао. Немогуће је да у нашој СПЦ не важе иста правила, тј. да одлуке које донесе највеће законодавно тело, Свети архијерејски сабор, не поштују сви, јер то води у безпоредак.

На то владика Хризостом рече:

Па ви господине и не знате шта је Сабор!

***Ја сам Сабор**, ја сам члан Сабора, ја присуствујем Сабору, и где ја дођем то је Сабор!*

Немате ви право да говорите када нисте члан Сабора и нисте на њему присуствовали!

Ја на то кажем: ја не могу ни да будем на Сабору, али то није ни важно. Важно је да оно што је тамо донето, ваљда, треба и мора да се поштује. И још: Ваљда није забрањено да се зна шта је тамо одлучено?

Владика:

Па ви господине не умете да тумачите одлуке Сабора, ви то не разумете, ја сам Сабор и где ја дођем, ја представљам Сабор.

Ја му на то рекох: колико разумем, Ви можете представљати Сабор и тумачити његове одлуке, али не можете бити Сабор, јер Сабор је сабрање више људи, а не један човек. И ваљда је увек Сабор изнад сваког појединца. Ваше представљање Сабора нас и интересује. Ми очекујемо да Ви донесете акт у складу са одлуком Сабора, у вези са служењем свете Литургије, и то је суштина проблема. (Поново је настала велика граја и повика на мене да вређам владику и хулим. И поново сам морао да замолим преосвећеног да их умирује. И поново су се умирили на његову интервенцију).

Владика каже:

Ја нисам никоме наредио да служи по 'новом'!

А ја сам му на то одговорио: Па Ви служите по новом, а свештеници слепо следе Вас. Него Ви треба, управо, супротно да радите: Да наредите да сви на Вашој Епархији служе у складу са одлукама Светог сабора. И проблеми ће нестати! Рекао сам Владици да нико од присутних верника нема ништа против њега лично, нити да има намеру да учи Владику како се служи Литургија, само тражимо да се он написмено изјасни да ли треба да свештеници и остали клир поштују одлуке Сабора или да следе њега.

Владика је рекао да ће он пренети наше ставове и ситуацију у Синод, и да ће доћи у Ужице и Пожегу и разговарати са свештеницима у вези са служењем свете Литургије, пошто је у Ариљу и Чачку све у реду. Ја сам рекао да у Ариљу баш и није све у реду јер је свештеник Мирчета Крупниковић почео да служи по 'новом' баш онако како Ви волите.

Он је са ироничним осмехом, у ствари, прокоментарисао моја запажања.

На крају Владика је питао да ли ја могу да гарантујем њему безбедан пролазак до кола. Ја сам му рекао да се не плаши од свога народа, и да могу да јемчим да му неће нико ништа наудити, осим ако буде имао незгодна питања. На крају разговора сам искао и добио благослов од Владике и са њим и његовом пратњом отишао до кола, без икаквих проблема. Само га је пред самим колима пресрела једна стара бака Славка (Симеуновић) из Ужица, која га је питала отприлике: *Зашто Владико мењаш Литургију? Ја 70 година идем у цркву и вако никад није било...*

Он на то ништа није одговорио. Игноришући вапај старице која је клекла на колена, сео је у аутомобил и отишао у непознатом правцу...“

Подвиг трећи

Старица Славка Симеуновић из Ужица је, бацивши се на колена пред острашћеног Владику, кроз сузе завапила:

„Владико врати нам старе службе!

Молим те!

Реко си да смо руља! А ја сам побожна 70 година.

Бојите ли се Бога?

Врати Службе, Владико!“[41]

[41] https://www.youtube.com/watch?v=zGV3r6JsTFQ

Сведочења присутних верника забележила је новинарка **Биљана Диковић**.[42] Ево тих сведочанстава:

Ђорђе Бојић из Пожеге:

„Дошли смо на освећење цркве и на Свету архијерејску Литургију. Освећење, Литургија, све је текло како треба, чак је и сам Владика служио донекле како треба, по одлуци Сабора, и како се служило у вековном служењу у Српској православној цркви, од светога Саве па до дана данашњег. За време заамвоне молитве, при крају Литургије, свештеник се окренуо ка западу, што нигде у светим књигама и богоотачким учењима не пише (да се окреће ка западу). Јер, Бог долази са истока, ми смо источна православна Црква, молимо се Богу који је на истоку. Онда је то изазвало бес код неких верника, јер толико сви знамо о вери, да се окрећемо истоку кад се молимо Богу. Онда су сви почели да вичу да би се свештеник окренуо ка истоку, да се моли Богу, а не папи. Пошто то није уродило плодом, ми смо сви клекли и тражили од преосвећеног Владике, ако га можемо тако и назвати, слободно можете написати да сам тако рекао. Јер свако ко не слуша одлуке Сабора свете Српске православне цркве или помесног Сабора, губи благодат Духа Светога. Тражили смо да изађе и да нам објасни зашто се не поштују по трећи пут донесене одлуке светог Сабора СПЦ и зашто се не служи како се вековима служило, не само у СПЦ...

Када смо клекли, Дмитар Луковић, намесник, лично је прошао кроз народ, поред мене је прошао, и говорио да изађемо напоље. Запитах: зашто да изађемо, оче, када није завршена Литургија, не излази се док се не заврши. Он је дрско рекао да се излази напоље да се реже колач. Одговорили смо да ћемо изаћи када се Литургија заврши. Пошто Владика није хтео да нам се обрати, ми - верујући народ - клекли смо и у тако понизном положају чекали да нам Владика одговори зашто се Литургија мења и реформише противно одлукама Светих сабора, 2006, 2007 и 2008. године.

Самим чином клечања ми смо показали покорност и

[42] *Ужичка недеља*, од 20. јуна 2008. године.

поштовање према владици Хризостому, јер ми нисмо дошли да се свађамо и бијемо, нити пак да некога прогонимо, већ само да нам се објасни како и зашто се мења служење свете Литургије у појединим црквеним општинама.

Намесник Дмитар Луковић је први почео да виче на народ и да га гура и гази, како би обезбедио пролаз Владици, који је прекорачио преко брата Славка из Лучана као да он није ништа, као да је земља. Мене је Дмитар Луковић повукао за рукав, ја сам био поред врата и држао одлуку Сабора са печатом СПЦ и потписом Патријарха, повукао ме за главу и ударио неким тупим предметом у руку (претпостављам крстом) и ударио ме руком у лице. О овим догађајима има видео запис и огроман број сведока. Исто је то Дмитар урадио и са Мишом Вукојчићем, хаџијом, који је држао исту одлуку Сабора, са њим се вукао и хтео да му поцепа исту одлуку, али је она била пластифицирана, па није могао.

Верном народу, и ономе који мало верује, поручио бих да се добро распита: куд нас воде ови свештеници и поједини епископи јер, као што каже свети Теодор Студит: *нико нема право, кад је вера у питању, да каже: немам времена. Ни земљорадник, ни сељак, ни радник, ни официр, ни војник.* Одбрана вере је најпреча и најбитнија."[43]

Живомир Симеуновић из Ужица, обућар са Слануше, ходочасник, хаџија и носилац часног крста према Голготи, шест пута је био на Хиландару, преко шездесет година у вери, каже:

„Наш владика, Хризостом, крив је за све ово!

Он бежи од свога народа, никада се народу није обратио, нити хоће благослов да даје! Зашто бежиш од народа?

---

[43] Под притиском црквених власти, против Ђорђа Бојића је Јавни тужилац у Пожеги поднео оптужни предлог 13.12.2010. Кт – 302/09, чиме је Основном суду у Пожеги убачен врућ кромпир у руке. Како Ђорђе није имао друге кривице осим што је држао лицемерни акт Епископа жичког изнад кога је писало: „Владико, дао си реч! Држимо те за реч!" и што није савио кичму пред бесомучјем обрваним и избезумљеним Дмитром Луковићем – Суд је морао одбацити оптужни предлог (јер нема дела). Али то би могло бити поражавајуће за намесниково „достојанство". Суд вероватно није знао да је намесник то достојанство својим понашањем давно изгубио, па се изнашло *соломонско решење*: Суд је сачекао проток времена, па је **одбио оптужни предлог због застарелости кривичног гоњења**. То сведочанство стоји записано у *Решењу*, поменутог Суда, К број 1727/10. од 5.10.2012. „Тако су *вуци сити а овце на броју*". **Једино је истина сахрањена**. Али, она ће, као и увек, васкрснути, с Божјом помоћи.

Па изађи пред народ и кажи ко те је платио, шта радиш?

Зашто издајеш Православље?

Био си 19 година на Хиландару и служио Господу како треба, а шта сада радиш и зашто?

Ја сам био шест пута у Хиландару и тамо сам њега упознао и те каноне које он служи су католички, ми нећемо ту службу, оћу да слушам ону службу која је Богом дана!

На освећењу цркве у селу Душковцима ја сам протествовао против њиховог новотарења клечањем, и после инцидента који су они изазвали био сам са још петорицом одређен да идем на преговоре са владиком, али он није хтео да нас прими. Није хтео да прими ни трочлану делегацију из народа, па је на велику интервенцију домаћина примио нашег брата Милоша из Ариља. Њему је рекао да нам пренесе да ће он доћи у Ужице и Пожегу и да ће се тамо обратити народу и да ће све наше захтеве изнети на Синод СПЦ.

Народ је огорчен и давно би дошло до инцидента да ја нисам тај жар незадовољства гасио, и предлагао да се на миран и леп начин све то реши, да се оде код Владике, да нас прими и саслуша, и да се нађе решење. Али он никада није хтео да нас прими. Он мора да одговара пред народом зашто мучки, иза леђа, спроводи новотарије и ништа написмено неће да уручи, него свештеницима даје усмене препоруке: ја бих волео да ви служите како ја служим, и наводно неће ником ништа ко га не следи. Али пример свештеника у Чачку, који су то одбили, он их је одмах преместио у неку забит по потреби службе, као и наш поп Видоје, кога пошаље из Ужица у Мокру Гору, па онда у Ариље, по казни, као непослушног. То је велико лукавство, не даје ништа написмено у смислу казне, а суштински он те казни, и нормално међу свештеницима заведе страхопоштовање. Ја се уздам у Господа и православни народ наш, да је на нашој страни правда и да ће се то све регулисати и вратити на ону праву службу Божју, као што је некад било.

Овај наш владика Хризостом успео је да завади и народ и свештенике, и једне против других, и саме свештенике међусобно, тако да је направио прави раскол и хаос. Ако се ово на време не спречи неће ваљати ништа, нити за народ, а Богами ни за свештенике. Волео бих да се ово брзо заврши, јер није лепо да сутра улицом пролазим поред свеш-

теника и да прелазим на другу страну. То је понижење и за њега а и за мене. Брука и срамота. Они у овом случају нису ништа криви, овде је главни кривац Владика, и он може ову грешку и да исправи. Једноставно, пошаље акт своме клиру да служе Господу по Одлукама Сабора и ето ти мира и поновне љубави једних и других. Амин, Боже дај."

И заиста, преосвећени владика Хризостом непосредно после догађаја у селу Душковци код Пожеге, доноси акт: Е. Бр. 741, од 20. јуна

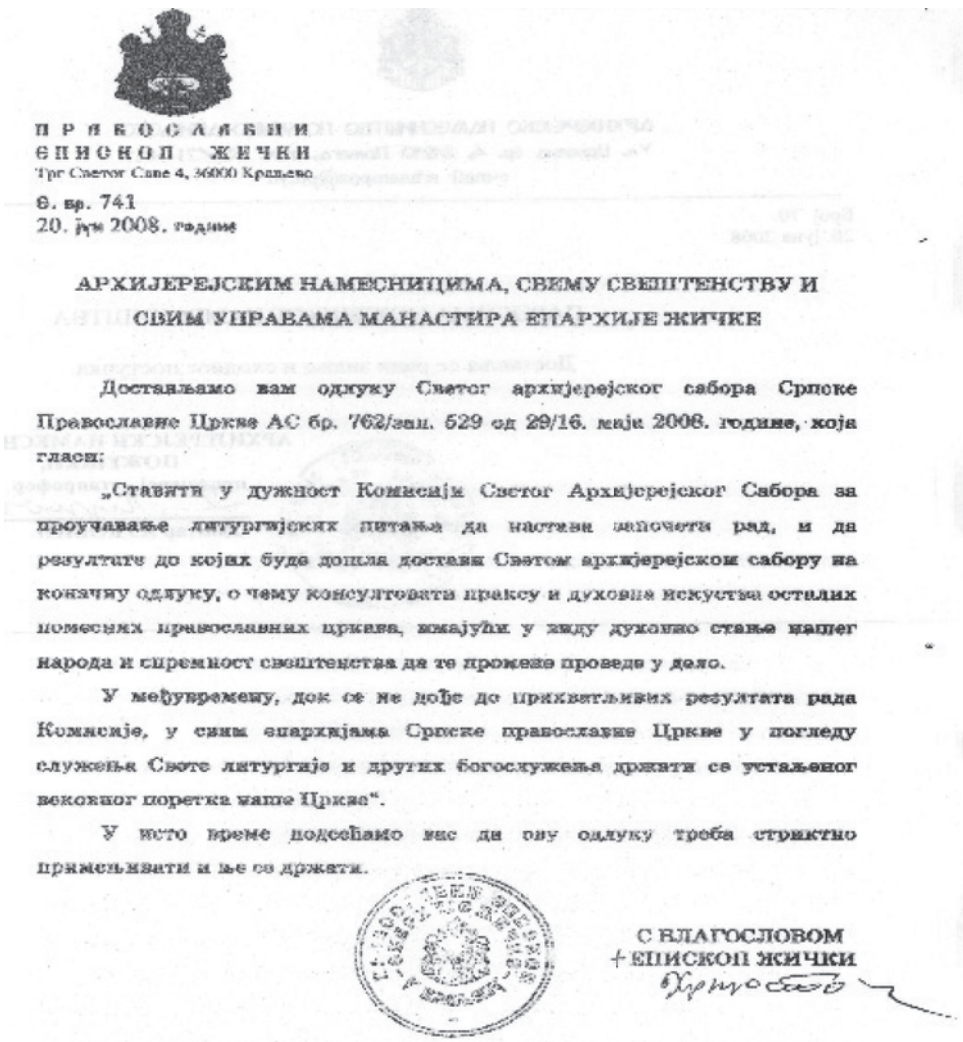

ПРАВОСЛАВНИ
ЕПИСКОП ЖИЧКИ
Трг Светог Саве 4, 36000 Краљево

Е. бр. 741
20. јун 2008. године

АРХИЈЕРЕЈСКИМ НАМЕСНИЦИМА, СВЕМУ СВЕШТЕНСТВУ И СВИМ УПРАВАМА МАНАСТИРА ЕПАРХИЈЕ ЖИЧКЕ

Достављамо вам одлуку Светог архијерејског сабора Српске Православне Цркве АС бр. 762/зап. 529 од 29/16. мај 2008. године, која гласи:

„Ставити у дужност Комисији Светог Архијерејског Сабора за проучавање литургијских питања да настави започети рад, и да резултате до којих буде дошла достави Светом архијерејском сабору на коначну одлуку, о чему консултовати праксу и духовна искуства осталих помесних православних цркава, имајући у виду духовно стање нашег народа и спремност свештенства да те промене проведе у дело.

У међувремену, док се не дође до прихватљивих резултата рада Комисије, у свим епархијама Српске православне Цркве у погледу служења Свете литургије и других богослужења држати се устаљеног вековног поретка наше Цркве".

У исто време подсећамо вас да ову одлуку треба стриктно примењивати и ње се држати.

С БЛАГОСЛОВОМ
+ЕПИСКОП ЖИЧКИ
Хризостом

2008. године, у коме цитира одлуку Светог архијерејског сабора Српске православне цркве, и каже да је треба **стриктно примењивати и ње се држати**. Као такву он је прослеђује намесницима, у нашем случају на-

меснику пожешко-ариљском Дмитру Луковићу, који исти документат са полеђине потврђује и заводи под бројем: 70, од 26. јуна 2008. године, у коме каже: 'Доставља се ради знања и сходног поступка'

Милина једна. Прави одговор који смо тражили.

Шта се даље одиграва? Они свештеници који су лојални Владици и његовом начину служења Литургије служе и даље неправилно: у Пожеги, Ужицу, Косјерићу, Ивањици, Гучи, околним селима... Такође, у манастирима: Жичи, Студеници, Никољу, Јовању, Успенију, Придворици, Клисури, у Добрачама, Стјенику и ко зна још где. Значи, Владикина одлука се поштује само тамо где је народ упоран и чврст у свом ставу, а то је у делу овчарско-кабларских манастира: Преображење, Сретење, Вазнесење, Благовештење, Тројице, и у градовима: Чачку и Ариљу. Уместо да сви поштују одлуку Владике и Сабора, а да буду санкционисани они који је не поштују, наставља се тихи и невидљиви притисак на оне који држе до исправног служења Господу и који поштују одлуке Сабора и формалну (боље речено: лицемерну) одлуку Владике. У томе се нарочито истицао првоборац безакоња Дмитар Луковић.[44]

На велику жалост и још већу штету *слепима никад није вредело намигивати, нити глувима дошаптавати* – што каже народ.

Тако ни након збитија у Чачку и Душковцима: безаконици су, заслепљени и оглувели, наставили да безаконују, да грехе умножавају. Да грехе носе и њима се поносе. Епархија жичка, са малим 'енклавама' је потонула у беспоредак, безакоње, хаос, неслогу, трвења, рушење богослужбеног поретка, рушење гробаља, рушење иконостаса... Ни пожари, земљотреси... као опомена Божја, не вредеше, погорђеним и осиљеним 'вођама' духовним. И након упокојења владике Хризостома, Бог нека му душу прости, догодило се по оној народној: *Удри зло да дође горе,* или *Сјаши Курта, да узјаши Мурта.*

За администратора Епархије Жичке доћи ће ариљски земљак Јован Младеновић и довршити ђавољи посао који је са Атанасијем Јевтићем започео у селу Тулеж, 2006, о чему ће касније бити речи.

---

[44] Иначе, вероломни поп Дмитар Луковић, као истакнути борац гажења светоотачког Предања, па и своје књижице коју је са, такође вероломним попом Милићем Драговићем, приредио *(Одговарања на Литургији Св. Јована Златоустог,* Пожега, 1998). И о овоме његовом преумљењу биће објављена документарна емисија, ако Бог да. Као јуришник у подршци беспоретку који је био у задатку добивеном од Владике, он је „јуришао" у „прве борбене редове", па је о Божићу, 2009/10, уочи католичког Божића, донео и прислонио бадњак уз пожешку цркву, што ће хроничари овековечити у тексту: **„Покатоличио се српски поп?!? ДА ЛИ АРХИЈЕРЕЈСКИ НАМЕСНИК ДМИТАР ЛУКОВИЋ МУДРУЈЕ ИЛИ ЛУДУЈЕ?"**
Видети: http://borbazaveru.info/content/view/1843/1/

Оваква безакоња и безумља ће довести до тога да данас на територији Епархије жичке народ подиже и сотвори повише богомоља: Лозница, Љуљаци, Леушићи, Врњачка Бања, Прањани, Мушвете, Ново Вазнесење, Семењево, Крива Река, Ариље, као и испоснице на Савинцу, на Јелици, у Рамаћи и у непосредној близини манастира Љуљаци.

И док помахнитали епископи и јереји развољују царске двери, кидају Јефимијине завесе, бацају распећа Господња и руше иконостасе, дотле верни народ подиже иконостасе, Богу у славу, по брвнарама, под шаторима ...

Помилуј нас Господе, по великој Милости Твојој!

Тако, будући млак, и ниси ни студен ни врућ,
избљуваћу те из уста својих (Откр. 3.16).

После догађаја у Чачку, Душковцима и Ариљу, богонадахнути народ Епархије жичке лутао је као у време оно Израиљ што луташе пустињом.

Неки духовници су га охрабривали из потаје, па се повлачили у своје удобне келије, пазећи да се не замере власт имајућима у Цркви, и водећи бригу о томе да набаве још који аутомобил, направе још коју гаражу, хладњачу, сушару за рибу, да фуруне замене радијаторима и сл.

Бројни свештеници су такође храбрили народ, говорећи: *Хајте ви, стићи ћемо ми вас.*

Трећи су говорили: *Ви сте на правом путу. Издржите. Бог ће вам помоћи и то решити.*

Четврти су говорили: *Мудри људи чекају да се замућен извор избистри, па тек онда прилазе и пију воду.*

Пети су говорили: *Важно је да је борба почела. Али знате, црквене борбе трају деценијама, па и више*. Наводили су примере иконоборства и сл. умујући да не треба журити и да је јединство најпре. На питање требамо ли бити у јединству са самопроглашеним екуменистима и бискупима, са папиним прстеноносцима, са палиоцима свећа по јеврејским синагогама, и треба ли такви да управљају речју истине Божје, они су одговарали: *Не треба ми да судимо.*

Једна игуманија је говорила: *Ви, народ, морате да се борите. Ми у манастиру не смемо, могу да нас протерају, а вама не могу ништа...*

Неки су се правили као да ништа не разумеју. *Моје је*, вели, *да однесем славски колач да ми пресече поп, да освешта водицу и да, кад могу, одем у цркву да запалим свећу. У њине ствари нити могу нити хоћу да се мешам.* Разлози да то нису „њине“ него „наше ствари“ остале су као глас вапијућег у пустињи.

Све у свему, са свих страна су стизали сигнали који су полако почели горе светосавске борце да уљуљкују, да их полако али сигурно успављују, да их од врућих претварају у млаке. Чак и неки „првоборци“ у чачанској будилици, почели су да говоре: *Докад више да се делимо; Није време да се иде до краја; Треба сачувати наше манастире и наше монаштво.*

А онда се догодило Божје чудо. Ђавоимани људи, носиоци папиног прстења, почеше спроводити своју богоборну мисију започету 1996. године, речима вође вероломља и папиног прстенлије, Иринеја Буловића[45]:

„Сломићу ја кичму Артемију."

„Синод на ту одлуку чека пуних 10 година!" – узвикну, у тренутку искрености, други папин прстеноносац, Амфилохије Радовић, 2010. године.[46]

Тај догађај братоубиства, неправде, вероломства, била је она искра што је подстакла народну ревност и распалила жар вере православних душа, упркос томе што су поједини умртвљени, узмлачени и успавани, бивши ревнитељи, утихнули.

Овде остављамо запис – сведочанство, које је источило из срца и пера протосинђела Евтимија, настојатеља манастира Светог Саве на Косову – епархија рашко-призренска и косовско-метохијска у егзилу.

---

[45] *Тајна безакоња*, треће издање, Ниш, 2012, стр 189. Међутим, Иринеј Буловић, као познати фалсификатор и плагијатор, у свом умоболном покличу о „ломљењу кичме" – само је преписао идеју свог „светог оца", 1935. уписану у Споразум између комуниста и усташа, који су потписали Моша Пијаде и Миле Будак, где у т. 2 стоји, између осталог, и Буловићев стратешки темељ: **„... до комунизирања Балканског полуострва не може доћи *док се не сломи кичма српству и православљу*..."** http://srpskaistorija.wordpress.com

Дакле, г. Буловић је један од извршилаца овог споразума са незнатном терминолошком модификацијом, према датом тренутку, која изгледа овако: ***До евроунијаћења Балканског полуострва не може доћи док се не сломи кичма србству и православљу чији стожер је владика Артемије.***

Ко јаје јајету.

Из овог првог јаја испилио се кичмоломац и вероломац Иринеј. И он сада на Богословском факултету полаже кукавичја јаја из којих се пиле нови вероломци.

[46] *Тајна безакоња*, треће издање, Ниш, 2012, стр. 187.

Ни г. Амфилохије није оригиналнији од свог брата по папином прстену и крижу, Иринеја – јер је приликом ружења владике Артемија: „ђавоиман", „дрогиран"... имитирао Тита, који је питање оних који не наврађају воду на воденицу млевења – сатирања србства решавао исто као Амфилохије, говорећи: **„Склоните тог луђака"**. Иначе, г. Амфилохије ће многим Титовим следбеницима (међу којима и бив. председнику ЦК СК Србије – Душану Чкребићу) окачити Орден Светог Саве. (В. Г. Милоје, *Не дај душу, роде*, Ниш, 2013, стр. 285).

Протосинђел Евтимије
КРАТАК ОСВРТ НА ПРОГОН
ВЛАДИКЕ АРТЕМИЈА
Ако мене гонише, и вас ће гонити (Јн. 15, 20)

Епископ Артемије (Радосављевић) постављен је за Архијереја Епархије рашко-призренске и косовско-метохијске 1991. године.

Безаконом и неканонском одлуком Синода СПЦ суспендован је са места епархијског Архијереја у фебруару 2010. године.

Маја месеца, 2010. трајно је уклоњен одлуком СА Сабора СПЦ са управе Епархије рашко-призренске.

Неканонском одлуком СА Сабора СПЦ, без саслушања и суђења, у одсуству, лишен је епископског чина у новембру 2010. године..[47]

„Сви који побожно хоће да живе у Христу Исусу, биће гоњени."

(II Тим, 3. 12; Дела Ап. 14. 22)

„И Господ Исус ово је прорекао, и Својим примером доказао. И апостоли су ово рекли, и својим примером доказали. И сви богоносни Оци Цркве, исповедници и мученици, ово су рекли, и својим примером доказали. Може ли благородна воћка расти украј друма, а не бити ометана од мимопролазника? Тако ни Црква побожних душа не може не бити гоњена, и то гоњена: од незнабожаца, од идолопоклоника, од јеретика, од одступника, од страсти и порока, од греха и безакоња, од света и демона. Исто тако нити једна побожна душа не може остати без гоњења, било спољашњег било унутрашњег, све док се не растави од тела и света. Који хоће побожно да живе, биће гоњени. То апостол прориче у почетку хришћанских векова, а двадесет хришћанских векова одају многогласни ехо, који потврђује истинитост пророчанства."[48]

47 Сајт ЕРПиКМ у егзилу

48 Свети владикаНиколај, Беседа о гоњењу побожних, *Пролог*, 27. април.

Прогон епископа Артемија потврђује ово и данас! И сви који су отворено стали уз њега били су такође гоњени – монаси и мирјани. Као у случају великих Отаца који су страдали заједно са својим верним ученицима, и попут светих апостола који су страдали за свога Учитеља. То је доказ побожности и храбре жеље да се уподоби Христу, Који је непрестано био гоњен – од рођења у Витлејемској пећини, све до крсне смрти на Голготи.

Ради целовитог сагледавања овог јединственог случаја у историји СПЦ, неопходно је да претходно потражимо одговор на питање: У чему се епископ Артемије разликује од свих осталих епископа у Православљу, па се на њему тако јасно испунила пророчка реч Христова и апостола?

Пре свега погледајмо од каквог је корена овај изданак и чији је ученик и син? Он је истинско и верно чедо преподобног Авве Јустина Ћелијског, једног од највећих савремених Отаца Цркве и стуба Православља, Новог Богослова, исповедника, Старца, литургичара (и њеног свакодневног служитеља), молитвеника са даром суза, громовног беседника, највећег борца против екуменизма и сурово гоњеног, што представља печат изабраности од Бога.

Владика Артемије је родом из села Лелића, познатог као родно место светог Владике Николаја. Он је истински монах, који једини може бити и истински епископ. Доктор је теологије, васпитан и назидан на светим Оцима, потпуно веран светоотачком учењу и Предању и своме оцу, чији благослов је наследио, што је, по монашком предању, најважнија тековина у монаштву. Пошао на монашки подвиг у запустели манастир Црна Река, из жеље да Христову науку о спасењу спроведе у праксу, кроз аскетски подвиг очишћења, освећења и охристовљења, по светоотачкој поуци: *Прво просвети себе, па просвећуј друге*. У томе постиже огроман успех и постаје учитељ и обновитељ савременог српског монаштва. Црна Река је постала својеврсна монашка кошница, из које су се ројиле младе монашке душе и пуниле косовске и рашке манастире. И напуниле су их до те мере, да су нови кандидати понекад морали да чекају на место. На препоруку Патријарха Павла постао му наследник на трону епископа рашко-призренског. Са тог места је наставио да окупља монаштво и пуни обновљене и новоподигнуте манастире. Неуморни прегалац и неимар у обнови древних и подизању нових манастира у епархији. У његово време почиње обнова древних српских светиња, чији су урушени зидови вековима били без богослужбеног и молитвеног живота. Од његовог доласка долази до општег процвата епархије на свим пољима, у

ванредно тешким и окупационим околностима за Цркву, Србе и Србију. Обновитељ и парохијског живота, у коме је искорењивао неправославну праксу и обичаје. Оврлињен и огњен исповедник, ревнитељ и чувар вере. Богомудри и расудљиви епископ – Старац, са замонашених 150 монаха и 52 монахиње, до прогонства и још 17 монаха и 20 монахиња у егзилу, што укупно износи 239 замонашених душа! Брижни духовни отац. Добри пастир који је остао на свом послушању и са својим стадом у најтежим искушењима на окупираном и распетом Косову и Метохији. Велики родољуб и храбри борац за Косово и Метохију, због кога и са кога је сурово прогнан. Трпељиви и смирени страдалник за веру и отачаство. Облагодаћен подвижник и молитвеник, који је на почетку прогонства прославио 50-годишњицу од монашења. Најистакнутији борац против јереси екуменизма. Аутор више књига и радова. Стално активан у јавним наступима, на трибинама, предавањима, како у отаџбини, тако и широм света. Неуморни беседник, учитељ и заштитник вере и гром против јереси екуменизма, чувен надалеко. Стално клеветан, вређан и нападан. Он је постао знак против кога се говори у данашње време али и савест СПЦ, попут свог оца. Прогнан од лажне браће епископа и марионетског београдског режима, а по жељи Западних моћника. Као Божји човек, он се не плаши људи нити им угађа, ма ко они били. То га је и коштало земаљских лишавања, али не и благодати Божје. Удостојио се да ходи путем свога великог Старца. Неуморни прегалац и ретко плодоносан светосавски делатник на њиви Господњој.

Можда је, после овог одговора, јасније шта је претходило прогону епископа Артемија и зашто се удостојио тог дара, заједно са множином својих верних ученика. Једно је јасно, не треба нико да нам говори и објашњава ко је владика Артемије и куда иде, нарочито не његови клеветници и прогонитељи, јер његова дела и плодови говоре јасније, гласније и убедљивије од свих речи. Господ је рекао: *Дрво се по плоду познаје*, па ко има очи да види, нека види. Заиста, ко има очи да види Владику Артемија, види Аву Јустина и владику Николаја, а ко њих види, види светога Саву и Пут воводјашчаго в жизањ, па не може да залута. Много је било душа које су долазиле у нашу епархију, во времја оно, и били су освојени и заробљени оним што би тамо видели и доживели. То је одлика Православља – дођи и види, као у време светих апостола. Сећам се једног догађаја са монашења у манастиру Кончулу поред Рашке. Владика је замонашио неколико искушеница те вечери, на посебан начин како само он то уме и ради. Било је пуно

монаштва и верног народа као и обично. Када се монашење завршило, изашли смо у широку порту манастира. Поред мене се налазио један свештеник из суседне, жичке епархије, који је тада видео епископа као правог оца од кога се шири мир и радост а не страх и трепет. Присутни народ је изгледао као једна породица, што је оставило снажан утисак на свештеника који је прокоментарисао: „Ово је права заједница епископа, монаштва, свештенства и народа, о којој нама стално причају, а сада то први пут видим у пракси."

Десетак година пре почетка хајке и прогона, Владика је био константно изложен клеветама, нападима и противљењима. Један део је долазио из Цркве и браће архијереја, а други од световне власти Милошевићевог, а потом и Тадићевог режима. Првима, екуменистима и новотарцима, није се свиђало његово чврсто стајање у светоотачком Предању, разобличавање и сасецање свејереси екуменизма и разног новачења у вери и богослужењу, његова убедљиво најплодоноснија епархија и чврст, родољубив став по питању Косова и Метохије. То је изазвало не малу завист, љубомору, па и мржњу, а затим отворено, неканонско мешање и дрско роварење у живот епархије рашко-призренске од стране оне лажне браће који су се авај, касније показали као савремени гонитељи хришћана, присни другови јеретика и издајника на власти. Овим потоњим нису дале мира Владикине јавне критике, због вођења неодговорне и антисрбске политике, посебно према Косову и Метохији, где је он надлежни епископ.

Када је по избору новог патријарха куцнуо њихов час (таме), групица епископа-пучиста јурнула је на Косовску епархију и њеног верног предстојатеља. У почетку изокола, нападајући његове најближе сараднике, а када су наишли на јаку и аргументовану одбрану, онда су директно и жестоко насрнули на њега.

Њихови планови су само делимично успели јер су хтели да га на брзину макну, а нису ни сањали да ће да га истакну, јер гле, он је у прогонству постао вођа светосавског Пута и народа, а и шире. После велике и драматичне борбе, епископ Артемије је подвукао црту, огласио себе доживотним и јединим канонским епископом рашко-призренским и одбацио све прошле и будуће неканонске одлуке Синода и Сабора спрам њега, његове епархије и духовне деце.

Од тада, ево већ четири и по године, наша страдална епархија наставља свој пуни црквено-богослужбени живот и мисију тамо где је и њен законити епископ, а то је – у прогонству. У суштини она је остала

оно што је и била, епархија рашко-призренска и косовско-метохијска, али у ванредним околностима прогонства, због чега је и добила додатак - у егзилу. Тај драгоцени додатак је као бесцен бисер, јер се у њему налази удео блажених душа и залог вечне радости и весеља, по учењу Христа Спаса о блаженствима: *Блажени прогнани правде ради, јер је њихово Царство небеско. Блажени сте кад вас срамоте и прогоне и лажући говоре против вас свакојаке рђаве речи, због мене. Радујте се и веселите се, јер је велика плата ваша на небесима, јер су тако прогонили и пророке пре вас (Мт. 5,1о-12).*

О Илиндану, 2014. Године, Жеровница – Космет.

***

Тако, зли људи и опсенари, са окупаторском и шиптарском оружаном силом, протераше владику Артемија и његова духовна чада из њихове куће, а српска полиција се потруди да тај прогон буде што даље од косовске колевке.

Где их протераше?

У егзил!

И у Господњи заклон!

И нама у загрљај!

Јер, богољубиви народ, најпре на простору Епархије жичке, а потом широм земље, отвори вратнице својих срца и својих домова духовној деци владике Артемија.

У историји Православља, о Епархији жичкој ће златним словима бити уписане три велике и неизбрисиве истине, као сведочанство пред Богом и родом:

Прва, да је Свети Сава у Епархији жичкој подигао барјак Православља и правоживља.

Друга, да је у овој Епархији столовао равноапостолни Свети Владика Николај Жички, који је богомољачким покретом и својим делима усправио посрнули барјак Светосавља, који су конкордатом хтели да оборе издајници Рода и Бога.

И треће, да је народ Епархије жичке примио духовна чада владике Артемија, будући прогнана правде ради, и да је верни светосавски народ на територији те Епархије подигао прве светиње Епархије рашко-призренске и косовско-метохијске у егзилу, као и то да су у Лозници код Чачка одржани Молитвени црквенонародни сабори, под духовним

настојатељством владике Артемија – оног што, по речи проф. др Теодора Зисиса, *следи пут Светог Јована Златоуста*[49] – чиме је обелодањена и заустављена срамна издаја у коју се опучише власт имајући у СПЦ.

Истовремено, у историји Српске православне цркве ће остати црним словима уписано:

Да су у ово наше време поједини српски епископи издали свој род и веру својих предака и примили од папе кардиналско прстење и напрсне крстове, међу којима су Иринеј Биловић и Амфилохије Радовић;[50]

Да су се поједини епископи самопрогласили бискупима и да су, ко последње моралне мизерије, клечали по католичким катедралама на заједничким молитвама са јеретицим, као што је Григорије Дурић;[51]

Да се Патријарх српски одрекао своје вере и прешао у свејерес екуменизма.[52]

---

[49] Проф Зисис, уз остало каже: **„Случај прогона епископа Артемија је веома болан, али и пун наде, јер нас поново враћа у време Отаца, показује да живимо у времену Отачком, у времену изазова. А велики Отац Цркве, који је данас прогоњен и понижаван, јесте косовски епископ Артемије, за кога сам, чим сам сазнао за најновија догађања, схватио да следи пут светог Јована Златоуста.“** В. опширније: Грешни Милоје, *Сагрешења у СПЦ*, Ниш, 2014, стр. 416.

На територији епархије Жичке настали су, са изузетком оца Небојше Стевића (из Еп. шумадијске) прва страдања: Милоје Стевановић је искључен из Цркве, свештеник Слободан Илић је рашчињен и искључен из СПЦ. Али то није донело очекивани страх због подршке владици Артемију, већ је донело праве подвиге боготражитеља. Подсетимо се само оца Јакова и његовог сабрата Натанаила, који напустише Епархију нишку и дотадашњег двоженца (Епископа и Патријарха истовремено), оца Василија кога у поноћ, како и приличи духовима таме, протера тзв. епископ - Давид са полицијом, оца Лазара из Бора, игуманије Јелене Вазнесењске и њених монахиња-јунакиња, исповедника вере светосавске, оца Димитрија Преображењског, монахиње Матроне Сретењске и др. На територији Епархије жичке верни народ је подигао петнаестак богомоља, у којима се слави Име Господње и Светосавље, које су почеле да ничу ко печурке после добре и благородне кише, широм земље, па и даље.

[50] Грешни Милоје, *Сагрешења у СПЦ*, Ниш, 2014, стр. 481.

[51] http://borbazaveru.info/content/view/5447/33/ и видео запис: https://www.youtube.com/watch?v=NnwS3pkf7zY

[52] **Патријарх подржава посету папе** Танјуг | 30. 09. 2010. – 12:15h | Фото: Ројтерс /.../ **Патријарх српски за себе каже да је екуменист и пацифиста**. У складу с тим, с**матра да би било добро да дође до посете папе Србији,** али и да тај позив треба да дође од Светог архијерејског сабора.

„И нека Бог да да га (папу) Сабор позове и да он дође“, казао је патријарх уверен да је доста било раздвајања и свађања двеју цркава од чега су последице, тврди, имали само Срби.

„Верујем да оног погрома у Хрватској током последњег рата и касније не би било да су односи наши били ближи и да је било разговора“, навео је Патријарх, који се Богу моли да дође до јединства двеју цркава.

Да су у овом времену порушени иконостаси у Студеници, Жичи, Јовању, Заблаћу и којекуда;

Да је у овом времену порушен вековни богослужбени поредак;

Да се Синод СПЦ бесрамно сликао испод будућег им „свеца“ Алојзија Степинца;

Да Патријарх и Синод прижељкују „светог“ им оца у земљи Светосавској и Светониколајевској.

Дакле, прогон владике Артемија је плод Промисла Божјег. Он је дошао као добро семе на повољно народно тло.

Не остави Господ децу своју. И кад су неки пастири, што због страха, што због раслабљености утихнули, посла Господ народу своме учитеља. И као да чусмо речи свише: *Иштите царство Божије, и ово ће вам се све додати. И: Не бој се мало стадо! Јер би воља вашег Оца да вам да царство(Лк.12.31,32).*

Не даде Господ да малакшемо. Ако је понеко и малаксао, то нас није обесхрабрило, будући да је казано: *Много је званих, али је мало изабраних* (Лк.12.24). Дакле, као и у време оно: звани су сви хришћани, а изабрани су они који верују и живе хришћански.

Ако је неко и издао, ни то нас није обесхрабрило, јер знамо да од дванаест апостола и Господа, један од њих, издаде.

Тако, дакле, прогон владике Артемија је Божји дар. Био је то *удар који је нашао искру у камену*, који је распалио веру у народу.

Тај светосавски народ је почео да подиже богомоље и иконостасе, док безумници и папине слуге руше.

А до тог јединства, каже, нека буде контаката, разговора, успостављања људских односа, као темеља дубљег суштинског разговора у коме ће се полако и на јеванђелски начин прићи том проблему.

Он тврди и да од односа двеју цркава у многоме зависти стање у свету и када би, каже, „ми ту учнили оно што Бог жели“, сигурно би свима било боље него што јесте.

Према његовим речима, прослави Миланског едикта 2013. године треба да присуствују представници свих цркава, јер то није само црквени, већ и државни догађај.

„То је крупан светски догађај који треба обележити, јер би могао да допринесе да хришћани крену новим путем, путем дијалога који ће донети добро целом свету“, поручио је Патријарх српски.

http://www.blic.rs/Vesti/Drustvo/209566/Patrijarh-Da-ustolicenje-prodje-u-miru-i-redu (Подвлачење наше.)

Тако је силеџијски г. Јован Младеновић, на Преображење 2013, укаљао манастир Преображење у Овчару, тј. порушио богослужбени поредак у њему којом приликом је поклекао старац Венијамин погазивши своје проповеди којима је деценијама учио своју духовну децу.

Горње фотографије показују призор кад су новотарци – екуменисти успели да изазову предају оца Венјамина који погази дату реч: , **„Ако бих ја служио по новом, бежите од мене!“** Његово, до тог дана,

верно чедо – отац Димитрије је испунио аманет свог духовног оца: побегао је под омофор владике Артемија. И тиме извршио завет светоотачки: **„Бежите, дакле, од њих, браћо и од сваког општења са њима. Такви су лажни апостоли, лукави посленици прерушени у апостоле Христове, што није чудо, јер се и сам Сатана прерушава у анђела светлости. Није онда дакле, никакво чудо што се његове слуге претварају као слуге праведности, чији ће крај бити по делима њиховим… Но како вам је светим апостолима одређено, стојте држећи предања која сте примили, како писана тако и неписана!“** *(Св. Марко Ефески).*

Да ли ће о. Венјамин следити својим речима куда је упутио своја духовна чада, или ће се уморити и одустати од пута?

Говорио је: „**Али – не дајмо се!**

Један једини хришћанин може спасити Цркву.

Један једини епископ може спасити цркву ако остане да исповеда веру поштено – да га секу на комаде. То је богатство Цркве!

За њим ће кренути и остали, и спасиће Бог оне који су… који треба да се спасавају… и који су свесни да без јеванђелског пута **нема другог пута у Царство Небеско**.

А јеванђелски пут је посут трњем.“

Тако рече. Ваљда не пореч̀е? Сад је утихнуо. Привремено или заувек? – питање је сад.

Оно што је најважније: његове жеље су се испуниле и пророчанства остварила:

Његова бројна чада (сем користољубивих калкуланата и оних што нису *ни студени ни врели, него млаки*, на које ће се гадити Господ те их *избљувати*) **се не дају!**

Појавио се *један једини* *Епископ који исповеда веру,* ***да га секу на комаде!***

За њим су, ***јеванђелским путем*** *који је посут трњем, кренули многи!*

Само оца Венјамина тамо нема!

Засад.

Можда ће доћи.

Уколико, у међувремену, није пронашао неки *други пут* који води у Царство Небеско.

Или у царство земаљско.

Бог зна.

УДАР НАЂЕ ИСКРУ У КАМЕНУ

Удар нађе искру у камену,
без њега би у кам очајала...
Његош

Прогон владике Артемија је велика Милост Божја, која се у овим смутним временима догодила српском роду. Богољубиви народ је тај камен који је проговорио,[53] а прогон владике Артемија је био онај *удар* који *нађе искру у* том *камену.*

Народ је чувар вере, како благовестише у својој Посланици (1848) источни патријарси, као што и Игуман Стефан у Горском вијенцу вели:

Муж је бранич жене и ђетета,
народ бранич цркве и племена;
чест је слава, светиња народња.

Будући да су власт имајући у Цркви помахнитало почели да се ругају светоотачком Предању, Служебнику, да разваљују иконостасе и склањају распећа Господња, верни народ је широм Србије, па и на простору Епархије којом је начелствовао Свети владика Николај Жички, почео да подиже богомоље и да у њима, макар то биле брвнаре и шатори, подиже иконостасе, онако како су то чинили очеви и ђедови наши од вајкада, онако како је то чинио и Свети Владика Николај када је обнављао и подизао светиње у Овчарско-кабларској клисури и којекуда. У тим катакомбним богомољама деца светосавска ишту и налазе духовне мелеме за спасење душа својих, у којима чувају ону веру коју су од отаца наследили не пристајући на њено прљање, на њено сакаћење...

Дакле, светосавски народ је свестан да су цркве и манастире подигли очеви и ђедови наши. Тај народ зна да је и ово покољење на дарове својих предака дотурало, од срца, по коју своју лепту. Знано је, дакле, да је тамо уграђен народни зној и народна љубав, и да то није прћија неких Буловића, Јевтића, Радовића, Младеновића, Мидића... који су нам то отели и који су почели, већ за живота, „иконе“ себи одсликавати о народном трошку. Зна род наш да је вероломни и одступнички врх СПЦ окупирао наше светиње претварајући их у пећине разбојничке. Али из дубине његовог бића дамара свест исказана дворечјем: *Отето проклето.*

[53] Лк. 19. 40.

Зна народ српски да, како Његош учи: *Вук на овцу своје право има ка тиранин на слаба човјека.*

Ал зна народ светосавски и светониколајевски да: *Тирјанству стати ногом за врат, довести га к познанију права, то је људска дужност најсветија!*[54]

Зашто народ Светог Саве, Светог Николаја, Светог Јустина... гради богомоље, не желећи да саучествује у безакоњу помахниталих, па ни оних који из „дужности послушања" или у циљу „чувања" манастира у нашим светињама чине безакоње, макар и невољно. Они који се заклањају за „дужност послушања" сметнули су с ума да се не може служити Богу и мамону истовремено. И нису пред својом савешћу расправили коме и чему служе и кога слушају: Свете Оце или вероломце? И да је проклетство ићи за онима који су непослушни светоотачком Предању. Али то питање препустимо њима самима, њиховој савести и њиховој вери.

Дакле, лаос Божји има самосвест и зна *да иде час и већ је настао* када се испуњава реч пророка Јеремије да и *кошута у пољу оставља младе своје, кад нема траве.*[55]

Дакле, у нашим оскрнављеним светињама народ не налази више духовну храну, нити може утолити духовну жеђ.

Питао се један од оних који су умислили, па се чак не либе ни да говоре за себе да су „мудри и високоумни",[56] зашто народ, код толико предивних храмова, иде у катакомбе. Заборавио је овај набеђени „научник-теолог" како је казано да је *проклетство ићи за непослушнима.* Он мисли да народ треба да буде послушан њему и његовим ортацима у рушилачком јуришу на светоотачко Предање,[57] а не за светим оцима. Заборавио је овај горди човек да народ зна да *не треба примати јеретичких благослова, јер су они више злословља* (проклетства) *неголи благослов.*[58]

А ко су јеретици?

---

54 Његош, *Горски вијенац.*

55 Јер.14.5.

56 Атанасије Јевтић, који је на пљувачком-кочијашком предавању у Чачку, о Савиндану 2014. „запретио" да ће написати књигу о томе како је Св. Јустин био екуменист. В. Грешни Милоје, *Сагрешења у СПЦ*, Ниш, 2014, стр. 466-485 и 509-518.

Иначе, то саблазно „предавање" се може видети на youtube: https://www.youtube.com/watch?v=DDzPL58TCrs

57 У том „предавању" је устврдио да Иринеј Буловић и Амфилохије Радовић нису примили прстен од папе и да је то лаж. Он је лажју и дреком покушао да спасе неспасиво, да опере неопериво. В. Грешни Милоје, *Сагрешења у СПЦ*, Ниш, 2014, стр. 466-485.

58 32. правило Лаодикијског Сабора.

Ако ћемо слушати Свете Оце, онда су јеретици: екуменисти, бискупи, они који носе папине кардиналске крстове и прстенове, они који пале свеће по јеврејским синагогама, који се моле са јеретицима, тј. са римокатолицима, протестантима, унијатима...

А таквијех нема у Царству небеском.

Такви, нажалост, седе у Синоду наше свете Српске православне цркве...

Е, за таквима народ неће.

Неће, јер су обезбожени.

А ми смо од нашег Светог Владике научили и добро утврдили лекцију коју нам је довикнуо *Кроз тамнички прозор: Без Бога, ни преко прага!* Па ни у цркве које нам отеше безаконици, протеравши отуд Бога, а призивајући тамо папу који се уподобио ђаволу, протеравши Бога са земље и стајући на његово место. Ти вероломци уводе у светиње, које саградише ђедови наши, папине служитеље и друге јеретике и иноверце. Кад се поново светиње наше врате ономе коме припадају – народу светосавском – мораће се наново освештати јер су обесвећене уласком јеретика у олтаре њихове.

И не само то. Зна тај Божји народ и верује у пророчанство премудрог Соломона *да ће се дом безбожнички раскопати, а колиба праведних цветаће.*[59]

Једној од тих праведничких колиба – манастиру Светог Стефана у Грдовићима, изнад Ариља – посвећујемо наредно поглавље.

Пре тога само да подсетимо, да је верни народ Ариља и околине, међу првима притекао у помоћ црноречким монасима који су за својим духовним оцем, владиком Артемијем, кренули у егзил и нашли уточиште у Лозници код Чачка. Народ из Ариља је несебично доносио постељину, замотуљке намирница и долазио на духовне разговоре са оцем Николајем и његовом избеглом сабраћом из Црне Реке.

Након искључења из СПЦ српског домаћина који је на своје имање примио избегле монахе, под шатором у Лозници су одслужене прве литургије, којима је начелствовао владика Артемије, а на којима је био запажен веома велики број верника из Ариља. Овде ћемо поменути три таква случаја у којима су Ариљци били у првим редовима борбе за веру.

[59] Сол. 14. 11.

Прва Литургија под шатором у Лозници
на дан светог кнеза Јована Владимира, 2011.

Првој Литургији у Лозници је присуствовало око 400 православних душа, а три полицијске патроле су добиле задатак да попишу све регистарске бројеве приспелих аутомобила. Али и ово лукавство, које је потекло из Синода, није уплашило Србе. Тако ће се после две недеље поново разапети шатор у Лозници, под којим ће се овај пут окупити преко 800 верника, а хроничари ће забележити:

„И овом приликом је, као и за празник светог Јована Владимира, шатор послужио уместо храма за приношење бескрвне жртве на Божанственој Литурији. Благодат је учинила да овај шатор за све присутне буде Света Скинија, тј. „Шатор од састанка", тј. место јединства Бога и Људи, Неба и земље.

Братство црноречке обитељи, које је прослављало свог молитвеника и небеског заступника и заштитника светог Петра Коришког, крај чијег кивота ово братство деценијама служаше Богу, потрудило се да уз помоћ Божју, као и уз помоћ домаћина ове славе и етно-села у коме је братство смештено, брата Милоја Стевановића, након Свете Литургије све присутне укрепи и духовно и телесно, припремивши послужење за све присутне вернике.

Оно што је још увеличало овај празник и умножило празничну радост јесте произвођење јереја **Небојше Стевића** у чин протојереја, на шта су сви присутни како доликује узвикнули *аксиос – достојан*, на опште задовољство и уверење да је овај свештеник заиста заслужио унапређење с обзиром на његово непоколебиво исповедничко крстоношење. На свом подвигу овај слуга Божјег олтара, са својом породицом, непоколебиво одстојава, крепљен силом Божјом, чију веру исповеда и чува, рушећи тако изговоре многих свештеника који би такође отворено исповедали веру, али се „боје“ за своје породице и њихову будућност.

И овај празник, као наставак живота наше Епархије у ненормалним условима прогонства, које је последица страхотног посрнућа узурпатора црквених власти не само на нивоу наше Епархије, већ на нивоу читаве Помесне цркве, па и шире, представља знак да наша Епархија и њен архијерej не стварају ништа ново, никакву секту или раскол, већ само продужавају своје постојање на догматским и канонским основама, потврђеним од стране свеукупног светоотачког Светог Предања Цркве.

Друга Литургија под шатором у Лозници на дан Светог Петра Коришког, 2011.

На ово је подсетио и Епископ Артемије, који се с великом радошћу и задовољством због великог броја присутних, обратио свима срдачном и надахнутом беседом..."[60]

Квасац вере богоносне и спасоносне нараста. Трећа по реду Света Литургија у Лозници је одслужена на Младог Николу 2012. године, на којој ће се сабрати преко 1.200 православних душа, да би се Света Божаственa Литургија од тада до данас служила сваког богоданог дана.

Освећење цркве Светог Николе у Лозници код Чачка, 22. маја 2012.

Верни народ притиче у Лозницу са свих страна и својим трудом и прилозима из више хиљада благочастивих руку претвара бивше етно- - село, Милошћу Божјом, у предиван манастирски комплекс .

Манастирска капија, дар земљоделца Сава Стевановића из Горачића, на којој је уклесано:
Благословен који долази у име Господње
свакодневно је отворена за жедне хришћанске душе

[60] Извор: http://www.eparhija-prizren.org/bogosluzenja/katakombe/406-sveti-petar

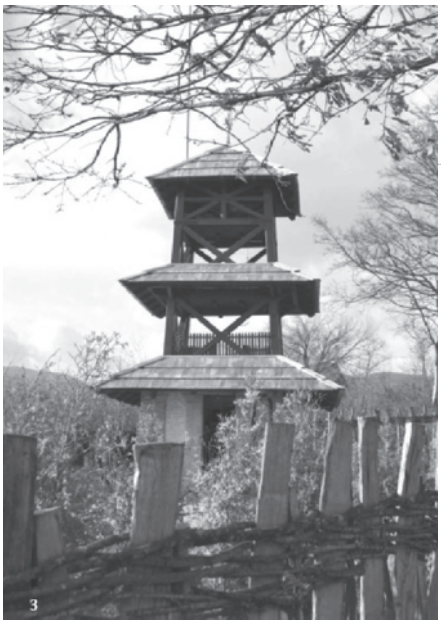

Звонара коју светињи са звоном дарива
Милојко Стефановић из Ариља
чији синови ће ускоро постати
ктитори манастира Светог Стефана

Дошавши да се причести у овој светињи и први пут чувши брујзвона које је са звонаром даривао манастиру, старина Милојко Стефановић је, уочи Преображења Господњег 2012. године, изговорио речи које ће се заиста и обистинити. Овде ћемо за сведочанство оставити то казивање многољетног сељака из Грдовића код Ариља:

- Па, ет, дјете, кад се мора није тешко. Вољо сам да видим ову светињу. А кад погледнеш, и моро сам. Знаш, благодаран сам Богу што ме држи. Ево загазиг подобро у девето десетљеће. И фала Богу, на Његовом дару, те дочеках осморо унучади и осморо праунучади, а с Божјом помоћу, и девето е на путу.

Ал да ми је неко причо да ћу дочекати да ми искаљају задужбину Драгутинову, не би му верово. Ту је боље прошла моја покојна жена, што не виђе ову бруку и ову срамоту. И ет, сад под старос морам д-идем, иако цркву светог Ахилија видим из авлије, на волики пут да се исповедим и причестим ко чоек.

Ти наши весели попови, узвијонули ко нека недотавна ђеца. Нашли се они паметнији од свијег до сад, па почели неке будалаштине д-изводе по цркви. Мора д-имају неку фалинку. За овијег осамдесет и пет година, памтим осамдесет, никад се није у цркви будалило и измотавало. Они се сад нашли да паметују. Не ваља им служба ко што се служила од памтивјека. Њима. Ко да су они тујнак због њиг, а јок због народа. И кад су вићели да им народ окреће леђа, и да је пет-шест стотина људи потписало протест против њиније глупоштиња, они почели да саслушавају људе, рекоби су пандури, а јок попови.

И да им брука бидне већа окаче тамо на неку таблу коекаке бљувотине ко на вашариште. На једну артију турили да тебе не примају у цркве и да не разговарају са тобом. Зато примају Хочевара, по Ужицу

и кое ће, како прича народ. Ајд да им то одбијеш на глупоштињу. Ал да виш ти, шта су турили на другу артију. Каже, оне из народа који опште с владиком Артемијом и иду код њега и његовијег, на службе не примати, вели, у храмове, не причешћивати иг и коешта.

Будибогснама. Они ће мене д-уче ће ћу ја д-идем! И коме ћу ја мојој душу да поверим. Па ја њима сад, после овијег њинијег будалаштина, не би поверио ни неко крџаво, кусо прасе да чувају, а јадно ти да им поверим душу. Ко да им је свракељица мозак попила. Не знају они да ће остати сами и да ће се ужељети народа, ал народа код њиг бити неће, јер сви виде да они продадоше веру за вечеру. Једном попу запослили сина да бидне црквењак, другом треба да запопе сина, а најмлађег турили за старешину... Сваког купили по мено. Тако они мисле да примером уче народ вери, правди, поштењу, поретку. Веселници. Није то попа ни вићело, ко да се не ваља. Ал није ни чудо. Знаш како е казано: *Од луда оца бидну шашава ђеца.* Вићели од овијег са митрама, како се лижу с папом. Зову га „свети отац". Мисле, веселници, да се једе све што лети. Вамо, јопет, гледам како се удварају Степинчевом окоту... Ко неки шљепаци, зинули те се сликали испод слике Степинца. Срам иг било, да иг срам било. Пролазе поред Јасеновца ко поред турског гробља, а лижу се са србоубицама...

Него да не сметнем. Турили и трећу артију. Потрпали њина имена одреда на тој артији. Каже, чега би се паметан стићо, штиме би се шашав поносио. Те и то. На тој артији написали вако. Каже, дошли смо одлуку таку и таку. Вели, једаред да се служи с отвореним Царским дверима и с читањем молитви како су то одвајкад радили православни свештеници, а следећег пута – по циркузански. Ко у циркусу. Нако како иг уче ови што носе папине напрсне крстове. И што су се ко каке женетине верили са тим ђаволом из Ватикана. Срам иг било, од Бога, пошто су образ сатарили.

Нашли да се ценкају, да тргују. И то ш чим? С вером! Са Светим Савом! Са Ахилијом! Са Господом! Срамота! Срамота и греота!

И још да им брука бидне већа, каже да се служи мено правилно, а мено циркузански, спорадн, вели, духовније потреба обадвије стране. Ко да у вери имају двије стране. Мисле да смо ми, ко и они, продали душу сотони. Па да служимо мено Богу, а мено ђаволу, Боже прости и саклони.

И знаш шта су још натрабуњали на тој артији? Каже, све ово спорадн мира и јединства...

Углавном ја сам за овијег, аман 90 љета, поцјепо подоста опанака идући по овом бјелом свјету. Знаш, наслушо сам се свакакијег мишљења и наука. Ал једну сам лекцију добро научио. Чоеку који страда и који је

у невољи треба припомоћи. Под обавезно. И споради тога сам ишо код овијег честитијег чељади владике Артемија. Да иг за јуначко упитам здравље. Да им дотурим комад љеба и ш љеба. Да им припомогнем направити каку грађевиницу ће би могли главу склонити и Богу се молити. Ја учиник тако, јер су и моји стари тако радили. Трудили се да припомогну невољнику. Томе сам и ћецу учио. И фала Богу научио. Мило ми је кад видим да помажу сироту, да помажу невољнике кое је мука нагнала у избеглиштво, ћецу без родитеља, сиротишта, болнице, вишећетне родитеље, инвалиде...

Фала Богу. Стално сам им говорио да је то севап. Јел, знаш како ти дође: подашна рука потље бидне још богатија. Бог ти то накнади. И то троструко. Каки троструко. Стоструко. Те тако и сад. Зар да не помогнемо нашем добром и поштеном владики Артемију и његовој ћеци који се боре да сачувају веру нашу, коју Јеринеји крчме буђ зашта. Ако због тога ови, назови попови и вајни епископи, не дају д-идем у моју Цркву, и неће да ме причесте – и не морају. Ако ће мое спасење зависити од њиг, а јок од Бога, онда нек пропаднем. И готова ствар...

Ко гој се врабаца плаши, нек не сије пројУ. То су говорили наши стари. Ако чоек поштено мисли, поштено ради и поштено збори, он је ондак с Богом. Ако нешто шепртља, ако мува, ако једно мисли, а друго збори, а треће твори, то чоека није вићело. То је ђавољи слуга. А то су ти ови папини копилани.

Онај који је с Богом, тај је утврђен. Укорењен дубоко. Томе не могу наудити ништаци. Зар није тако?...

Оћу д-оставим аманет ћеци, да ми ови циркузанти не долазе на опело. Јок. Ујели су ме за câмо-câмо срце овим брукама. Оћу ћецу да задужим да ме владике Артемија свештеници отпрате, а јок ови лицемери...

Јесте, жими. Један је живот и не треба га проћердати у ништаклуку. Целог живота сам се борио да га живим часно и поштено, д-идем усправно и да нем посла с ништацима. Нећу д-издам веру ћедова ни сад, па макар ме не саранили, но одвукли кукачом у поток. Нек мртваци сарањују мртве, што каже Христос. А ми ћемо ш Њим и за Њим у живот вечни, ако Бог да.

Што велиш моји? Нису они (ариљски попови) више моји. Јок. А неће бити ни ариљски, ако наставе да бидну ко циркузанти. Жив бијо па вићо.[61]

[61] Изгледа да се предвиђање деде Милојка (из 2012) обистињује: у Ариљу све више верника своје духовне потребе опскрбљује у РПКМ епархији у егзилу, а све више људи се залаже за изградњу катакомбне цркве. Види цео текст: *Чудо у Ариљу: Попови од цркве направили циркус*, Грешни Милоје, *Не дај душу, роде*, Ниш, 2013, стр. 25-35.

ТРЕЋИ ДЕО

АРИЉЕ НА ГРУДОБРАНУ СВЕТОСАВЉА

Цвељај, аго, сиротињу рају,
Проклеће те сиротиња раја,
Сузе ће те њене угушити, —
Еда Бога и Божије правде.

Св. Владика Николај,
у Г. Милановцу, 1937.

АРИЉЕ – ГРАДИЋ ШТО НА ГОРИ СТОЈИ

Живети у близини светиње, као што је храм св Ахилија у Ариљу, велика је привилегија и част, али у исто време велика одговорност и обавеза.

Храм светог Ахилија у Ариљу, крај двадесетог и почетак двадесет првог века

Ариљска црква, посвећена мало познатом епископу Ахилију из Ларисе, ватреном борцу против аријанске јереси и учеснику првог

Васељенског сабора, у Никеји 325 године, тесно везана за светородну династију Немањића, првог српског архиепископа, светога Саву, и злосрећног краља Драгутина, уздигнута у својој нестварној белини и виткости, и данас доминира језгром западносрпске варошице Ариља, као светионик вере Христове. Њена дуга и загонетна историја, прожета легендама и страдалништвом монаха и народа овога краја, сачувала се у фрагментима оштећеног живописа с крајем 13 века, остацима средњевековног утврђења и станишта манастирске заједнице, мноштву костију мученика, расутих у данашњој порти, али без и најмањег писаног документа из времена свог настанка.[62]

Свети Ахил епископ Лариски би рођен у Кападокији. Учествовао на првом Васељенском Сабору 325 године, у Никеји, и на њему посрамио јеретике, како својом ученошћу тако и светошћу, и изазвао велико дивљење. Узевши један камен Св. Ахил викне Аријевцима: „Ако је Христос створење Божије, како ви кажете, реците нека из овог камена потече јелеј?“ Јеретици су ћутали и чудили се таквом позиву св. Ахила. Тада светац опет рече: „а ако је Син Божији раван Оцу, као што ми верујемо, нека потекне јелеј из овог камена.“ И јелеј заиста потекне, на удивљење свију. Св. Ахил упокојио се мирно у Лариси 330. године.[63]

Ахилијеве мошти налазиле су се у Лариси све до 985-986. године, када их је по освајању овог града, Самуило пренео у своју престоницу на Преспи, на острвце Аил, где њему у част сагради храм.[64]

Када и како су на узвишицу у Ариљу стигли први грчки монаси и страдални народ Тесалије не зна се тачно, али се поуздано зна да су са собом донели мошти светог Ахилија и похранили их у већ постојећи храм у Моравицама. Колико година или векова су оне пребивале у ариљском храму не зна се, али се поуздано зна да су сада у Лариси. Једна

---

62 Тамара Огњевић, *Црква на немирној граници*, Ариље, 2000, стр. 7.

63 Владика Николај, *Охридски пролог,* 15 мај , стр. 367.

64 Татјана Суботин – Голубовић, *Зборник радова* са научног скупа 25-28.5.1996. год. на тему: *Свети Ахилије у Ариљу*, Београд, 2002, стр. 30.

делегација из Ариља је била у Лариси пред прославу 700 година ариљског храма и уверила се у то.

Каква је судбина првобитног храма у Ариљу, и какве је радове на њему изводио свети Сава, претворивши га у седиште „Моравичке епископије", не зна се поуздано, али се са сигурношћу може рећи да је то било 1219. или 1220. године.

Када су Кумани упали у Србију 1292. године, порушили су и спалили цркву Светог Спаса у Жичи, Милешево, Бијело Поље и са великом извесношћу може се рећи да је тада страдао Манастир Моравице.

У каквом је стању **краљ Драгутин** затекао цркву у Ариљу крајем тринаестог века не зна се тачно, да ли потпуно уништену, или пак делимично, али он се званично води као њен **ктитор**, а поуздано се зна да је по његовој заповести и живописан храм 1296. године.

Важно је знати, да место где је сграђен данашњи храм посвећен светом Ахилију (задужбина краља Драгутина), има изузетну духовну традицију , јер је у старо време на том месту била римска богомоља (налаз археолога), па је пре СветогСавебилавизантијска Црква, коју је свети Сава обновио и прогласио је седиштем Моравичке епископије, коју су Кумани порушили. На њеним темељима краљ Драгутин је сградио данашњи храм. Као први епископ моравички помиње се Дионисије, па затим следе Меркурије, Јевсевије 1286-1296, Герасим 1299, Кирил 1301-1303, Никола 1317, Гаврило 1651. године.[65]

Краљ Стефан Драгутин – детаљ фреске
на јужном зиду припрате

[65] Милка Чанак Медић, *Свети Ахилије у Ариљу*, Београд, 1996, стр. 8.

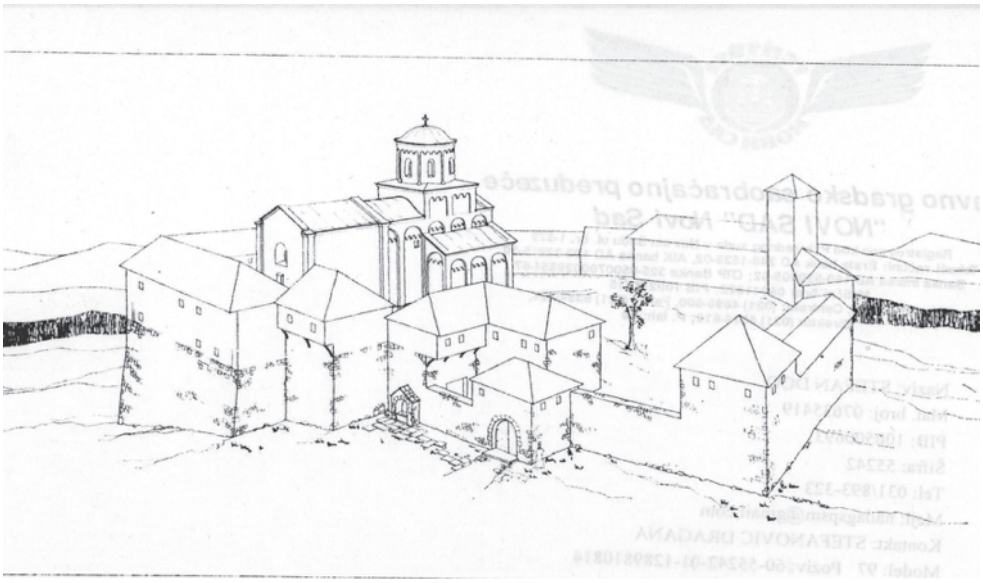

Манастир Моравице из тринаестог века

Манастир Моравице је врло рано, још за време цара Душана подигнут на ниво митрополије, по проглашењу Српске Патријаршије 1346. године, и све до митрополита Марка, 1433. године, остао у том статусу. Средином 15. века ово црквено средиште је запустело и његови конаци су постали рушевине. Митрополија се поново обнавља почетком седамнаестог века и њено седиште остаје у Ариљу све до аустротурског рата 1737. године.[66]

Познати су следећи митрополити који столоваше при храму светог Ахилија: митрополит ариљски Доситеј 1526. године, митрополит ваљевско-ужички и ариљски Јевтимије 1643-1654. године, митрополит ариљски Рувим 1688. године, митрополит моравичко-ужички Григорије 1697. године, митрополит ариљски Григорије 1712. године, митрополит ариљски Јосиф 1727-1730. године, митрополит ариљско-зворнички Стефан 1737. године, митрополит ариљски Јосиф 1782. године.[67] Турци су порушили манастирске зграде и појање у цркви је замрло. Бројни записи лаика и путника намерника из 18. и 19. века говоре о јадном стању храма светог Ахилија у то време, који је откривен

66 Тамара Огњевић, *Црква на немирној граници*, Ариље, 2000, стр. 19.

67 Архива цркве св. Ахилија у Ариљу. Ови митрополити и епископи се у ариљској цркви помињу о пролећним задушницама.

кисnуо све до 1829. године, када је поново обновљен, а 1833. су се поново зачула звона сада већ у парохијској цркви (а не манастиру).

Од тада па до данас обнављана је у више наврата и то: 1906. (парох Душан Јелић), 1934. (београдски трговац Сава Савић) и 1971. године (Републички завод за заштиту споменика културе из Београда), да би данашњи изглед добила пред прославу 700 година постојања – 1996. године.

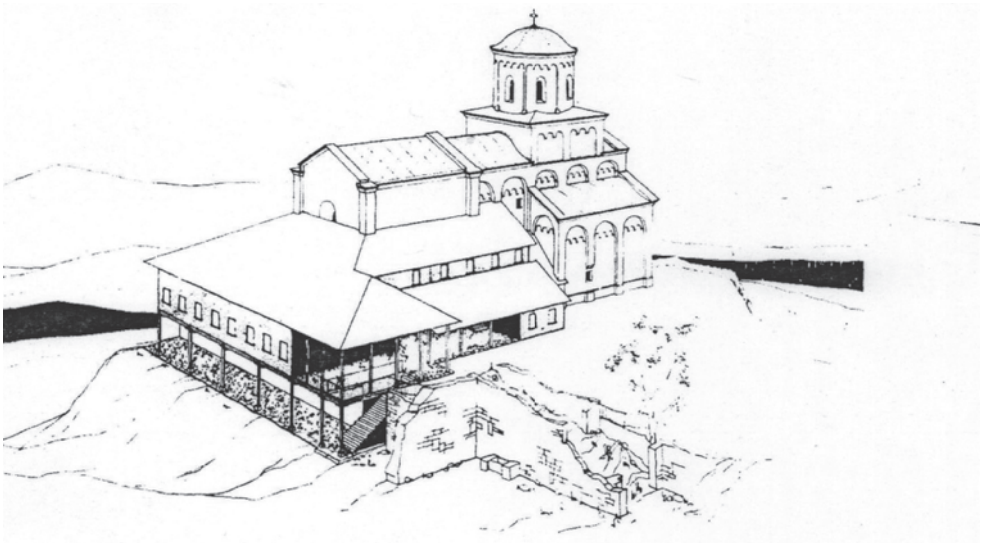

Манастир Моравице, крај 15. и почетак 16. века

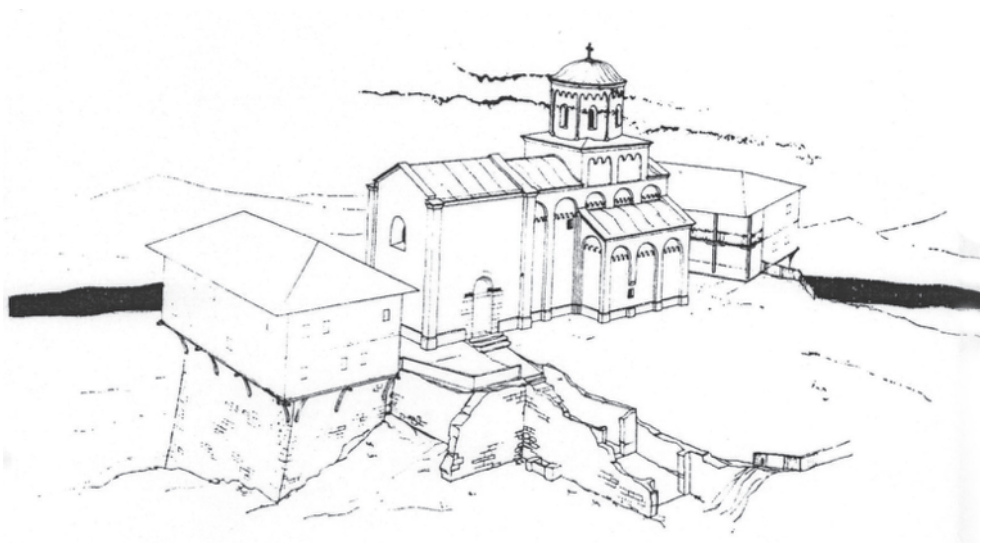

Манастир Моравице у 17. веку

Парохијска црква св Ахилија, крајем деветнаестог века

У овом кратком животопису ариљске богомоље много тога се не зна, али се поуздано зна да је ово место већ више од хиљаду година средиште духовних збивања овог краја. Поуздано се зна да је манастир више пута рушен и обнављан, да је чак претваран и у коњушницу и од Аустријанаца[68] и од Турака,[69] да је Осман Паша Скопљак побуњене Карађорђеве следбенике у Ариљу 1806. године побио и њихове главе ставио на коље, око храма светог Ахилија. А страдања се настављају и у двадесетом веку – од комуниста, али и у двадесет првом – од екумениста.

Парохијска црква св Ахилија, почетком двадесетог века

Суштина је иста: да се уништи права вера Православна и Светосавска и њене богомоље, као и земља Србија. Некада се то чинило физички, од стране спољног непријатеља, а сада на језуитски начин, преко домаћих издајни-

[68] Тамара Огњевић, *Црква на немирној граници*, Ариље, 2000, стр. 20.

[69] Милка Чанак Медић, *Свети Ахилије у Ариљу*, Београд, 1966, стр. 9.

ка, фарисеја и лицемера - изнутра. Храм светог Ахилија у Ариљу, у средишту некадашње епископије и митрополије, *на немирној граници*, претрпео је огромна искушења, носећи кроз векове поруку премудрог принца и монаха, и потоњег светитеља, Саве Немањића **– да се народ и Држава могу одбранити само истинском вером.**

... После 1934., са новим кровом, освеженом фасадом, бетонском оградом

А истинску веру имао је и ктитор храма, краљ Драгутин, који је, притиснут дубоким кајањем због својих грехова, а понајвише због завере против оца, по наговору свог таста Стефана, угарског краља, одлучује да се подвргне великом подвигу, посту, молитви, зидању храмова и физичком самокажњавању. При крају живота се одвојио од света и замонашио, и као монах Теоктист се представио Господу 1316. године. Његова везаност за храм светога Ахилија посебно се огледа у томе што је свог омиљеног сина Урошицу, који се млад представио Господу, сахранио баш у том храму, и чији гроб је био мироточив.[70] Када су мошти овог светитеља нестале, и где се сада налазе – остаје да се нагађа. Вероватно негде чекају побожније Србе – Ариљце, који ће своје светиње и своју веру православну и светосавску чувати као зеницу ока свога.

Из напред реченог се јасно види да је заједничко за све ове векове постојања духовног живота у ариљском крају то, да се он кретао, таласасто. Заправо, када је народ одступао од праве вере и живео непобожним животом, узимао Божије ствари у своје руке, Господ је допуштао страдања, рушења и чак прогон становништва, што се догодило и у овом крају, са сеобом Арсенија Чарнојевића, када је наш крај духовно опустео. А онда, када је власт и народ живео побожно и у складу за законима Господњим, Господ је слао обилату милост и благодат. И тако се смењивало добро и лоше кроз историју храма светог Ахилија у Ариљу и околини, све до данашњих дана.

---

70 Тамара Огњевић, *Црква на немирној граници*, Ариље, 2000, стр. 12.

И наше покољење је Господ удостојио борбе за веру, борбе са јеретицима, који се самопроглашавају *милозвучним именом* – екуменистима. Наша заветна, морална, национална и историјска одговорност је на испиту. Пред Богом и Родом. Да не осрамотимо потомке. Да не изневеримо претке. Подсетимо се одстојавања у вери наших благочастивих предака, еда бисмо имали аршин сопственог понашања.

...„И др Миха Крек, бивши потпредседник Краљевске владе и министар, Словенац по народности, настојао је да патријарха Гаврила приволи да учини званичну посету папи Пију XII. Рекао је да је то папина жеља и да је он, бивши министар, преузео на себе улогу посредника између римског папе и српског патријарха. Додао је да је папа спреман да помогне не само патријарху него и десетинама хиљада српских избеглица, расутих по Аустрији, Немачкој, Италији... Папа је спреман да једну раскошну вилу уступи патријарху, да га и новчано помогне и да ће се заузети да српске избеглице и српски заробљеници стигну у земље Јужне Америке, где су велике могућности за запослење и зараду. Света Столица, рекао је даље Крек, цени храброст српског народа и поштује његову борбу у прошлости...

Патријарх је дуго говорио, истичући чињенице да су усташе после проглашења њихове независне државе с Павелићем на челу, починиле злочине. Ту државу признали су само Ватикан, Хитлерова Немачка и Мусолинијева Италија. Почињени су невиђени злочини – поклали су стотине хиљада људи, жена и деце, Срби су силом превођени у католичку веру, срушено је и спаљено на стотине храмова, поклане владике и свештеници... А Ватикан? А папа Пије XII? Он ни мали прст није подигао да заустави ове злочине. Не знам да ли је ове злочине благосиљао, али се зна да је крвника Павелића примио у званичну посету... **И сада се од српског патријарха очекује да пређе преко свега и да иде у Ватикан на ноге папи! То би било подворење, што ја, као српски патријарх, никада себи не бих могао да дозволим. Ја бих се сто пута радије определио за смрт у уверењу да нисам издао свој пут и Српску светосавску цркву и српски народ који је сада под комунизмом... Било би жалосно када би Патријарха српског водило благоутробије и угодан живот, виле и помоћ Ватикана и папе! Нама никада главни циљ није био да имамо угодан живот, да живимо у изобиљу. Срби имају други правац који би се у основи могао назвати путем првих хришћана**, оних у првим вековима после страдања Исуса Христа. **Ти први**

хришћани били су задовољни кором хлеба, али су били прави носиоци јеванђелске науке коју су свуда проповедали“...[71]

После другог светског рата, УДБА је имала све у својим рукама па и црквену јерархију, не дозвољавајући да се ишта отме контроли, па је чак и нижи слој клира организовала у тзв. Удружење свештеника, како би лакше контролисали тај тзв. „реакционарни део“ друштва.

Како је тада било остати веран Господу и светом Сави, како је тада било сачувати своју крсну славу, своју породицу и све што је српско и домаћинско? Врло тешко. То је сада она унутрашња окупација, када ти твоја власт и твоја држава не дозвољавају да останеш Србин са свим обележјима који те Србином чине: вера (православна и светосавска) и породица. Било је недопустиво да се на јавном месту искажеш као Србин, да јавно славиш српску Нову годину, да славиш Светога Саву у школама па чак и у храмовима, да се верски и национално изјашњаваш. Деца која су рецитовала за светога Саву почетком и средином шездесетих година, малтретирана су, шиканирана, а њихови родитељи стављани на стуб срама.

Драгутин (лево) и Ђорђе (десно), синови Милојка Стефановића – потоњи ктитори манастира Светог Стефана - рецитују у цркви Светог Ахилија у Ариљу, на Савиндан 1962. године

[71] Антоније Ђурић, *Папа Пије узалуд чекао Патријарха*, „Православље“ – новине српске Патријаршије, број 942. (Подвлачење наше)

За незаборав остављамо сведочанство из Ариља, о томе да је учитељица Мира Доганџић подстрекивала децу да физички малтретирају Ђорђа Стефановића зато што је рецитовао у цркви за Светога Саву, а учитељица Деса Поповић је извела пред таблу Наду Солујић и Милоша Стефановића због истог „прекршаја". У свом ружењу ове деце, „доказала је" на практичном примеру како назадни родитељи, својом верском затуцаношћу, упропашћавају своју децу тиме што их шаљу у Цркву. Због таквих и сличних разлога храмови у Србији, па и у Ариљу, остају празни, службе Божје се ретко служе, црквене порте зарастају у коров, а веру нашу и храмове чувају наше баке и ђедови. И по неки храбри домаћин, који се усудио да не преза од шиканирања и прогона, коме су га излагале безбожне власти.

Деведесетих година прошлог века верски живот у Србији креће узлазном линијом, када формално пада комунизам, а са њим духовни окови нашег народа. Народ снажно исказује потребу за духовном храном и духовним животом, почиње веронаука при храмовима, догађа се нагли пораст крштења и венчања у храмовима, како младих, тако и старијих.

На први поглед милина Божја. Одржавају се духовне академије и духовне вечери, расте број вероучитеља и притисак да се уведе веронаука у наш образовни систем, обнављају се стари и подижу нови храмови, народ све више долази на богослужења. Тај духовни ентузијазам, ондашње власти користе у своје ратне опције и злоупотребљавају веру, еда би остварили своје личне амбиције, свој лични интерес и прохтеве, а не националне интересе, како су се народу представљали.

Када је спласла национална еуфорија, и када се завршише ратови које смо узалуд водили, јер смо их све сагубили, остала је пустош иза њих и материјална и духовна. Материјална у смислу материјалних губитака: од територија државе, до националних богатстава (рудника, здравих фабрика, обрадивог земљишта, изворишта воде и нафте итд.), а духовна катастрофа огледа се у томе што је наш највећи непријатељ, Ватикан, искористио све ове наше несреће (које је он највећим делом и креирао) да појача дејство на нашој територији, да обрлати наш духовни клир разним језуитским методама: некоме власт, некоме част, некоме новац, некоме уцена... И тако, када се освестисмо, видесмо велику и ђаволску силу, која нам у том периоду нанесе немерљиву штету. Она се, пре свега, односи на велико „преумљење" наших некада најелитнијих и најеминентнијих теолога и духовника. Они се, одједном, срозаше на

ниво највећих тровача и загадитеља православља и светосавља, на екуменисте и папољубце... Настаде смућење, у коме и они боље упућени у верски живот не могу лако да се снађу. Људи се питају, као у чуду, шта ово би? А зби се, у то смутно време, много чудних ствари, чије последице су катастрофалне по Србију и Српску Православну и Светосавску Цркву.

За боље разумевање ситуације у којој се данас налази наша света Православна Црква, потребно је објаснити понашање неколико кључних људи из врха СПЦ који су раније проповедали једну причу, и од православаца и светосаваца, посташе највећи издајници своје вере, своје нације и свога светоотачког предања.

Први и можда најодговорнији за све негативно што се догодило у СПЦ у задњих двадесет година па све до данас, др Иринеј Буловић, у своје време велики борац за чистоту вере наше православне и светосавске, ревнитељ и стражитељ, који је као млад јеромонах примећујући скретања са православног пута брата свога, тада владике западноевропског Лаврентија, написао исповедничко писмо из Атине, 1972. На жалост све што је тада рекао бесомучно попљува након 31 године, кад се у катедрали Дјевице Марије похвали како су он и владика Амфилохије примили од римског папе кардиналско прстење и напрсне крстове.[72]

---

[72] Група аутора, *Тајна безакоња*, треће издање, Ниш, 2012, стр. 92-98. У том свом „исповедању вере" Иринеј Буловић покушава да помири Истину и лаж, светлост и таму, односно да од служења Богу пређе на служење ђаволу.

Он, дакле, 1972. каже: „…ја Вас молим, не у своје име, већ у име Светог Саве и Св. Симеона, бораца за чистоту вере православне и за очишћење српских земаља од сваке духовне куге, тј. јереси и кривоверја, у име српских мученика и исповедника, а нарочито у име новомученика наших из последњег рата који у НДХ падоше јер претпоставише Православље јереси, у име свих Св. Отаца и Учитеља Цркве; у име Светог и неизмењеног Предања Цркве; у име свих прошлих и будућих векова историје црквене, у име самог Господа Христа, Началника и Савршитеља свете и непорочне и савремене вере наше Православне; немојте, Владико, Бога ради немојте! Досад је Српска Црква вазда уживала велики углед међу Грцима и међу Русима, и уопште у православном свету, због свога трезвеног и благоразумног става према јеретицима, става јеванђелскога, по речи: 'Будите мудри као змије, и безазлени као голубови!' Немојте, преклињем Вас, да преко Вас и за Вас нама једноверна браћа помисле да се, ето и чеда Св. Саве утопише у баруштинама пуним муља и жабокречине духовне, које се зову милозвучним именом 'екуменизам'"…

А 2003. вели: „То је показао поклонивши нам епископски крст који даје римокатоличким бискупима... Пошто сте добили крст и прстен (од папе) то вам је порука да у вама види законите епископе... као што види у својим бискупима... То је такође било дирљиво и за Амфилохија и за мене." (Подвлачење наше).

У међувремену и тај „врли борац“ и „чувар“ вере светоотачке постао је владика, па члан Синода, па портпарол СПЦ, па декан Богословског факултета, па владика још у неким Епархијама, па судија у Великом црквеном суду, па председник тог Суда, да би на крају постигао врхунац каријере: постао је бискуп њему сестринске цркве, примивши прстен и напрсни крст од његовог „светог оца“.

Какво преумљење, каква промена, од писма владици Лаврентију до дана данашњег. Шта је на њега утицало? Да ли обећана власт, добијена част, или новац, или све заједно, то само Бог (и још по неко) зна. Али оно што је очигледно: он је човођа јеретичко-екуменске пропасти којом су уздрмани темељи СПЦ. Он је, на жалост, центар упропаститељског зла, без кога не може ништа да се одлучи у СПЦ. А ако неко искочи из његовог клишеа, он ће слати деманти, потписујући Патријарха, портпарола... Или ће се такве одлуке прогласити ништавним, па ће их Синод преиначити, или ће се оне игнорисати и кршити, односно не поштовати.[73] Ако би неко Буловићевој самовољи и безакоњу стао на пут, он би прибегавао претњама попут оне чувене: „Сломићу ја кичму Артемију“,[74] па до његовог прогона прејудицирањем Одлуке Сабора,[75] или би наложио прогон, као што је случај са Милојем Стевановићем, свештеником Слободаном Илићем, монахињама из овчарског манастира Вазнесење... Куд год кренеш путниче намерниче земљом Србијом наићи ћеш на трагове који *смрде нечовјештвом*, јер су плод силе коју над канонима и светосавским чедима примењује папин прстеноносац Иринеј Буловић.[76]

Уз Иринеја Буловића, у историји СПЦ, као одступници од вере светосавске и самих себе, биће црним словима исписана имена Игњатија Мидића, Амфилохија Радовића, Атанасија Јевтића, Јована Младеновића...[77] Ако се ови јадници не покају, што нека би им дао Бог, биће уписани у памћење српског народа као вероломци и издајници.

---

73 Сетимо се одлука владике Артемија о забрани србомрзцу Џозефу Бајдену да посети Дечане; о обнови косовских светиња, о чувеној тужби међународном суду поводом злочина на Косову, о одлукама Сабора о иступању СПЦ из ССЦ, о богослужбеном поретку итд, итд.

74 В. Група аутора, *Тајна безакоња*, треће издање, Ниш, 2012, стр. 189. и „Дуга“ бр. 1638, март/април 1966.

75 Исто и РТС – Упитник, 1. март 2010.

76 У додатку ове књиге, на стр.341 оставићемо једно сведочанство о овом бесомучном човеку који заслужује наше сажаљење, јер га је ђаво преварио и преверио.

77 Острвљени и осиљени, у заносу овоземних части, власти и сласти, сметнули су с ума, јадници, шта им један покајани цар довикну кроз своје Псалме:

Али човјек у части неће дуго остати, изједначиће се са стоком, коју кољу. Овај им се пут чини пробитачан, и који за њима иду, хвале мисли њихове; Човјек у части, ако није разуман, изједначиће се са стоком, коју кољу (Пс. 49. 12, 13, 20).

КО ЈЕ НАРУШИО МИР, СЛОГУ И ЉУБАВ У АРИЉУ

После беседа и поука које смо чули од напред поменутих монаха и духовника из разних епархија, у разним приликама и ситуацијама, а које су се односиле на озбиљне девијације у богослужењима и исповедању вере, наметнуло се, само по себи, да и верни народ ариљског краја почне да обраћа пажњу на богослужењима на понашање наших свештеника и монаха који су нам долазили и то: како се односе према целивајућим иконама, како један служи са отвореним дверима, други са затвореним, један чита молитве свештеничке на глас, други у себи, неки траже да се деца, па чак и одрасли, причешћују без припреме, наводно каква је то Литургија на којој се нико не причести... Једном речју: прави хаос. Проповедају неке нове ствари, у смислу да је ово двадесет први век, да се све осавременило само је црква остала на принципима „мрачног средњег века" декадентна и заостала. Окривљују наше претке што нису примили царску веру, па не би оволико страдали јер као православци сметамо свима, а један је Бог и треба да буде један Божић и један Васкрс. И тако, ко има очи да види нека види, а ко има уши да чује нека чује.

У Ариљу, при храму светог Ахилија, све је било богоугодно до 2005/2006. године: редовна богослужења, и јутрења, и вечерња, као и акатисти Пресветој Владичици Тројеручици, петком, суботом, недељом и празницима света Литургија, а недељом и акатист Господу Исусу Христу. „Љепота Божја" – како говораше старешина храма, Милош Спасојевић, који је истини за вољу и најзаслужнији што је то тако и било. А што је црква светог Ахилија била увек пуна народа то пре свега треба захвалити посети свете иконе Богородице Тројеручице Хиландарске 1998. године, коју су побожни Ариљци преузели из манастира Преображења и у непрегледној колони аутомобила и народа, на чијем челу је био преосвећени владика Никанор, допратили у Ариље. А онда, величанствен дочек у Ариљу, са мноштвом народа, којом приликом је

Дочек иконе Тројеручице у Ариљу

дугом стазом, посутом цвећем, Икона унета у наш прелепи храм.

И тако велики број верујућег народа са великим страхопоштовањем и љубављу целива свету икону, и кажу добро упућени, у то време највеће прилоге оставише Епархији жичкој, које верни народ, с љубављу, остави на икони. А она нама велику благодат, љубав, мир и слогу. Тих наредних седам – осам година, све је било како је Богу мило. Велики број верног народа на богослужењима, заједничко прослављање слава: Светог Саве, Светог Ахилија, Светог Урошице, краља Драгутина и краља Милутина...

Сви као један: световна власт, црквена општина и верујући народ.

Али, што каже народ, ђаво не оре и не копа. Та идилична слика поче да бледи. Зашто? Јер власт имајући у цркви Светог Ахилија, на челу са протојерејем Милошем Спасојевићем још 2005/2006. године почеше са „ситним променама“ у храму. Прво „старјешина“ Милош помери целивајућу икону са централног места где је годинама била, па, затим, помери икону Пресвете Тројеручице Богородице са њеног места... На питање верног народа зашто је то урадио он вели: па, ето, треба пут ка олтару да буде слободан како би Господ неометано улазио у њега.

Народ је реаговао врло бурно, и личним притисцима на њега од стране Милоша Стефановића, Боримира Мићића и др. у више наврата и од више појединаца, он је те иконе вратио на своје место. Али, онда је почео појединe молитве да мења и чита наглас које се читају тихо, рачунајући на наше незнање. Тако смо ми изгубили поверење у старешину и клир и почели да стражимо над њиховим поступцима у богослужењима. Шта је руководило нашег старешину протојереја - ставрофора Милоша Спасојевића (до тада доброг проту) и њему потчињено свештенство, попа Мирчету Крупниковића и попа Видоја Симића, да почну да новотаре, није у потпуности разјашњено. Али је очигледно да су у питању материјални разлози, а не верски. Прота Милош је желео да

запосли сина у црквеној продавници; прота Мирчета да запопи сина... То ће се касније, заиста, и догодити. Весели поп Видоје се у почетку опирао промени начина служења свете Литургије, али је остајао у мањини и због, како он каже, прогона који је већ једном имао од владике Хризостома, који га је протерао из Ужица у Мокру Гору због служења „по старом", он „мора" као и остали. Тако наши попови, који су уживали наше поштовање и углед, падоше, заменивши веру за вечеру.

Интересантно је навести образложење проте Милоша из тог времена 2007/2008. године, када су вођене велике борбе са покојним владиком Хризостомом око богослужења, што је изазвало догађаје у Чачку и Душковцима, о чему је било речи, да измене у служењу свете Литургије нису суштинске природе и да је то мали проблем, а да време и догађаји који следе, тек представљају велику опасност за СПЦ у целини, пре свега за њен опстанак и јединство, и да највећи проблем представља могући раскол који је и најгоре решење. Очигледан „пророчки дар", или, можда, била добра обавештеност проте Милоша. Онај ко је био обавештен да је врх СПЦ злоумио да брод нашег спасења скрене у јеретичке воде, и без памети је морао знати да то неће проћи без отпора. Тај отпор њиховом безакоњу, отпадништву од светог Предања, и издаји – врх СПЦ ће покушати да прогласи расколом да се „власи не сете": „Држте лопова"! Чини се да им овај пут та латинска лукавост и варалаштво неће моћи проћи.

Но, да се после ове дигресије вратимо на 2008. годину, која је интересантна са аспекта борбе за очување вере наше православне и светосавске. Те године је народ подигао свој глас у Чачку и Душковцима, након чега је Владика донео акт који смо приказали на стр. 98. Након отпора и протеста народа у Ариљу сви ариљски свештеници су се вратили на служење Литургије онако како треба, једно кратко време. А онда, поп Мирчета и нови ђакон Немања почињу са мењањем одређених делова уз пређутан благослов старешине Милоша Спасојевића. На почетку Литургије не затварају двери, одређене молитве које се читају тихо, они читају наглас... Чак се ђакон Немања усудио да промени део Литургије где пише „оглашени изиђите" он каже *некрштени изиђите* и да, чак, проповеда на ту тему потпуно погрешно и у нескладу са православним учењем. Након нашег протеста он се „опаметио" и престао да говори којештарије...

После тога стално је у храму светог Ахилија била мучна ситуација где се у ваздуху осећа стална жеља клира да иде за својим владиком.

При том нама лицемерно говоре: *Вама је лако, ви сви имате своје послове и занимања, а шта ћемо ми, ако нас владика премести тамо или овамо, на пример у неку „Остатију“, а из овако лепог храма и великих и богатих парохија.*

То је била мера и снага вере ариљских свештеника, који би требало да буду духовни пастири и чувари вере православне. На жалост, њихова мисија се срозала на ниво рђаво обављеног заната, зарад благоутробија. Мислећи да ће вечно живети у благостању, нису презали да се сукобе са својим парохијанима, комшијама...

ПОКУШАЈ УТЕРИВАЊА СТРАХА И ИСТЕРИВАЊА БОГА

Тимотеј Миливојевић из Студенице вршио је стални притисак на старешину Милоша и остале, говорећи да они не треба да се плаше народа, да они треба да следују свога владику. Јер, *шта народ зна*!

Најзадртији и простачки најистуренији силеџија у том притиску био је намесник пожешко-ариљски Дмитар Луковић, који у Ариље није ни долазио уопште, или врло ретко, због великог отпора народа новотаријама. Често је при њиховим сусретима говорио да су ариљски попови неспособни и да би он ту брзо завео ред. Тако је једне прилике најавио проти Милошу да би он дошао да одржи неколико слова тим бунтовним Ариљцима и да среди ситуацију. И прота Милош је позвао неколико верујућих људи да Дмитар обави разговор и објасни „заблуде“ верника ариљских. Разговор се одржавао у предвечерје 25. фебруара 2008, у пријемној сали при храму Светог Ахилија, где је прота Милош позвао десетак верујућих људи.

На самом почетку намесник Дмитар је „објашњавао“ како је служење Литургије које врши владика Хризостом исправно, јер владика добро зна како треба, он је уман човек, познаје литургику, био у Хиландару дуго година, а тако се вели (он поуздано зна!) *служило у првим вековима*. На питање зашто он не поштује одлуке Сабора, не поштује своју сопствену дугогодишњу праксу, не поштује оно што је, чак, написано у књижици коју су приредили он и сурови безаконик Милић Драговић – Дмитар рече да је наша Црква „епископална“, да свештеници морају слушати епископа, а народ свештенике, у супротном то није црква...[78] На примедбу присутних, да је свако дужан да стражи над ве-

[78] У свом безумљу побркаше лончиће имитирајући своје идоле (Иринеје, Атанасије, Игњатије...) и разноразне безбожнике попут оних који су умишљали: „Држава то сам ја“.

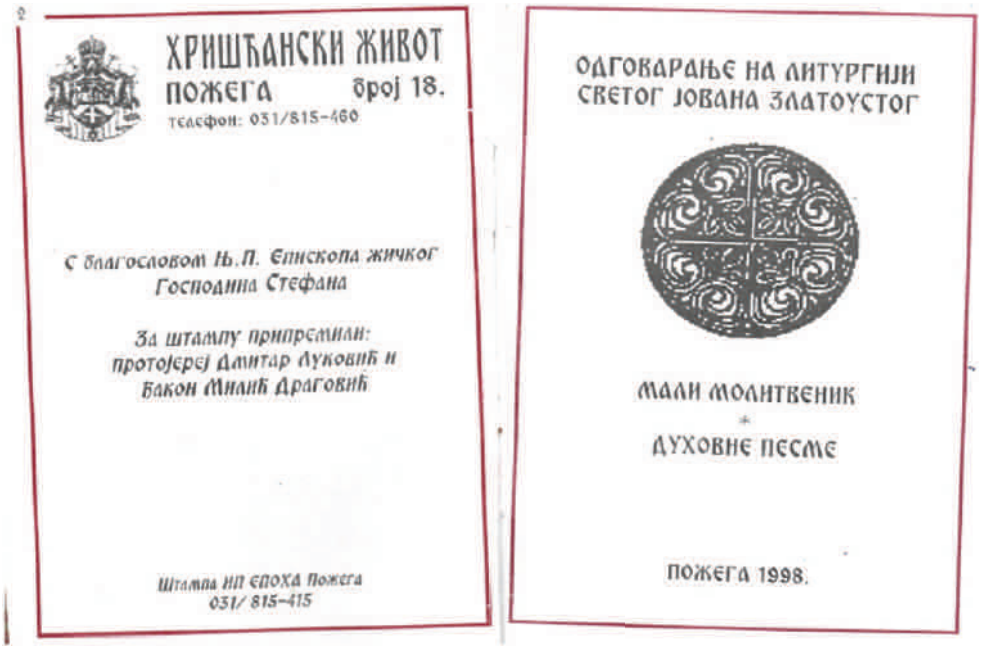

Аутори ове књиге погазили оно што у њој пише

ром нашом и да је чува као зеницу ока свога и ако неко одступи, па ма то био и владика, не треба за њим да иде и да га слуша, јер је, по светим оцима, *проклетство ићи за непослушнима.* На то Дмитар одговори: *Ја верујем у ово што радим и за ово сам спреман да погинем и да следујем епископа у богослужењу, јер владика је образац у служењу.* Верници су истакли да је владика донео акт у складу са саборском одлуком и проследио га намеснику и старешинама храмова на спровођење, који налаже управо супротно од онога што они чине, па је утолико чудније зашто он (Дмитар) сада врши на нас притисак да прихватимо новотарије и да тиме и ми саучествујемо у безакоњу. На то је намесник, лукаво попут латина, избегао одговор причајући неке сасвим друге ствари, тако рећи небулозе, што је код присутних изазивало гађење, па је у појединим деловима разговора атмосфера била врло наелектрисана и до суза поражавајућа по намесника, који се нашао у *необраном грожђу...* Разишли смо се после више од три сата жучне расправе, где је свака страна остала при своме, верни народ на истини, реду и поретку, а Дмитар Луковић у лицемерју, злоби, мржњи и неистини. Изразили смо очекивање да ће наредни Сабор још једном потврдити раније донете одлуке и натерати непослушне владике да се врате у поредак, а до тада да се у Ариљу служи као што се вековима служило. Отишао је намесник

Дмитар из Ариља видно утучен, уплакан и незадовољан, јер је наишао на жесток отпор верујућег народа, који није желео да одступи од светоотачког Предања и очувања наше вере православне и светосавске.

Дакле, озлобљени Дмитар Луковић је у Ариљу доживео „бродолом" пред непоколебљивим верницима и тај свој неуспех никад, до дана данашњег, није преболео. У њему је пастирска љубав (ако ју је икад имао) прерасла у патолошку мржњу, а разум се разбио о обале изливеног гнева који се граничио са бесомучјем. У том разговору он је изговорио и такве небулозе, које није достојно сместити међу корице ове књиге.[79]

Ариљски свештеници, подстицани од стране острашћеног архијерејског намесника Дмитра Луковића, покушали су да унесу страх међу вернике и да из њихових срца и ума отргну веру ђедова њихових.

Тако ће кренути реваншистички покушај према Милошу Стефановићу, коме су одашиљане поруке да ће бити екскомуницира из Цркве. Уз хушкачку улогу уцвељеног и озлобљеног архијерејског намесника, који је у Ариљу као што рекосмо, доживео фијаско, обезбеђена је сагласност Епископа да се крене у процедуру за „утврђивање кривице" поменутог Милоша Стефановића. Требало је најпре узети изјаву од „кривца". Тај врућ кромпир стављен је у руке Милошевом, тако рећи, првом комшији, свештенику Мирчети Крупниковићу, који је свој посао обавио 10. августа 2011. године. У документу који поп Мирчета шаље архијерејском намеснику пожешко-ариљском, Дмитру Луковићу, уз остало, стоји: **„Господин Милош је изјавио да овај разговор доживљава као пресуду без писаног документа и права на одбрану те исти моли да му закажете разговор код Њ. Пр. Епископа жичког Г.Г. Хризостома заједно са Вама и да једино на тај начин може изнети своје мишљење, извињење и кајање уколико има има доказа да је крив".**

Не зна се зашто су застали. Постоје три могуће претпоставке.

Најпре, можда због онога што им давно (про)рече **проф Миодраг Петровић**: „...Непромишљено проширују фронт против себе, односно против Српске православне цркве, јер неће сагледати крај ројењу ревносних верника који се не мире са надуваваним оптужбама и пресудама, за чију ваљаност основни предуслов јесте тај – да потичу од проверено достојних челника у Српској православној цркви. Другим речима, од тужитеља и судија у Цркви Христовој тражи се да у свему

[79] Овај разговор је, иначе, забележен аматерским снимком, пошто је познато да су новотарци склони да изврћу истину.

буду беспрекорни, а то у основи значи – да не крше засведочена учења и предања црквена. У противном, умножаваће, таквим својим поступцима, број оних који не желе да их гледају у улози кршитеља свештених канона, црквеног поретка и устројства, као залога за мир и јединомислије у Духу Светоме; јединомислије какво је у Светој Тројици, како нас уче света црквена правила...

Претње и утеривање страха у богобојажљиве правоверника представља метод који је апсолутно стран природи Цркве Христове. Такав метод је одувек обелодањивао где, ко, и са ким стоји у Цркви Христовој.

Милосрдни хришћани се неће уплашити жедних освете.

Искрено верујући у Бога неће устукнути пред прекршитељима учења и праксе Једне, Свете, Саборне и Апостолске Цркве. Оптужбе или суд оних које су црквени Оци осудили због прекршаја свештених канона немају никакву суштинску ваљаност. Шта је ослободило блудницу доведену пред Христа? Ослободиле су је неправде и греси њених тужитеља.

Охладнели вером и сви који одбацују 'страх Божји' , олако кршећи утврђена светоотачка правила, и преоблачећи ризу Цркве Христове у туђу ризу, у заблуди су ако мисле да духовно и црквено чврсто стоје.

Правоверни српски народ сит је политичара, економиста, верских аналитичара, новокомпонованих и самозваних стручњака за црквено право, али је гладан духовности у Цркви, и жудеће да је нађе тамо где још постоји. Откако су самозвани стручњаци за канонско и црквено право, на челу са бившим епископом Атанасијем Јевтићем, почели, по налогу оних изнад њих, у Српској православној цркви да заводе ред, све је кренуло како не треба. Како може Атанасије Јевтић, који је под тешком осудом црквених Отаца због **трисепископства,** да износи оптужбе против канонског епископа рашко – призренског, др Артемија?! Ко и по ком основу даје њему право на то?"[80]

Други могући разлог за застој прогона Милоша Стефановића је то што су видели да је он *тврд орах* и да нико нормалан у Ариљу не постоји, а да није присталица вере коју исповеда владика Артемије. Дакле, Ариљци немају дилему о томе да ли се прогнани Владика налази на светосавском путу, па би (сем чланова Синода и неких вероломних издајица), уз Милоша, требало искључити сав народ (а особито ариљски) из Цркве.

---

[80] Грешни Милоје, *Сине мој, не пристај,* друго издање, Чачак, 2011, стр. 484-485.

Трећа могућност се крије у томе што су полтрони сазнали да је Милош Стефановић – зет Патријарха српског, па ко веле, *ко зна шта носи дан, а шта ноћ.*

Тек, углавном, Милош није екскомуницран као појединац. Али је зато са осталим хришћанима Епархије жичке, актом Епископа, Е бр. 33/2011, ипак искључен из Цркве[81]. Том безумљу и свеукупном збитију у Ариљу посвећујемо наредне странице. Не само зато што ће се на том примеру показати куда води безумље помахниталих екумениста, који су се у својој осионости, бахатости, безакоњу, човекомрзју, рушилаштву... научили у школама – „радионицама зла"[82] које су унаказили својим кривоверјем Иринеј Буловић, Игњатије Мидић и слични им вероломци и одступници, већ и зато што се тамо догодило чудо Божје: манастирски комплекс је подигнут, Милошћу Господњом, у невероватно кратком року.

У Ариљу нема проблема

У среду, 30.1.2008. г. Епископ жички је и по трећи пут одбио да разговара са групом стараца коју је делегирао верни народ Чачка и околине, која је однела још једну молбу да се престане са безакоњем у богослужбеном поретку, а коју је, после трибине на којој је говорио и проф. др **Миодраг Петровић**, потписало неколико стотина верника.

Уместо коректног пријема и људског разговора, пред делегацију се на степеништу епархијског дома испречио владикин секретар Ђорђе. Он је, будући васпитан и образован у кривоверној школи (школи којој недостаје образ, што би рекао Свети Владика Николај) која, за разлику од „љубави" коју гаји према јеретицима, испољава крајњу осионост, нетрпељивост па и мржњу према светосавсим православним хришћанима. Том приликом осиљени секретар Ђорђе изговори, између осталог, и ове речи:

-„Миодраг Петровић, лично га познајем, није никакав стручњак"- вели секретар Ђорђе – и додаје: „Нисам прошли пут реаговао на вашу молбу, нећу ни сада!"

---

81 Факсимил тог акта на стр. 146. ове књиге.

82 Проф. др Миодраг Петровић у беседи на Св. Симеона Мироточивог, 2014, у Новом Вазнесењу: Види: https://www.youtube.com/watch?v=ZrH9y6fo3Go&list=UUwPnb1-2GfThREpIQdCnLBw под насловом: Проф др Миодраг Петровић на парастосу оцу Сави Вазнесењском.

Али врхунац изопачености ума секретара Ђорђа су ове његове речи: „У Ариљу нема проблема. У Ужицу, такође. Једино ви из Чачка идете па правите проблем. Па вам се скупи једва двеста.“[83]

Пођимо у кратку анализу речи једног, у „радионици зла“, школованог „богослова“ који је као добар екуменистички кадар постављен на врло одговорну функцију.

Да проверимо да ли то, неких једва скупљених двеста људи, чију делегацију владикин секретар Ђорђе неће да саслуша говорећи: „**Нећу! Зато што знам ко сте и шта радите. Зато нећу!“**[84] Дакле, понашање овог осиљеног и надобудног црквеног бирократе је личило на негдашње кабадахије[85]: Свемоћни, свезнајући и неприкосновени секретар Ђорђе самоуверено изусти:. **„У Ариљу нема проблема.“**

Пре него што ту његову „науку“ проверимо, да направимо мали резиме до сад реченог, о томе како су зли људи и опсенари, корак по корак, напредовали *од зла на горе*: од отварања двери, склањања завеса, преко гласних молитава до рушења иконостаса и прогона верника и монахиња помоћу полиције... да се збуде како апостол за Христом понавља и разјашњава[86] – да ће *доћи времена кад ће људи бити самољубиви, сребролюбиви, хвалисави, гордељиви, хулници, неблагодарни, непобожни, безосећајни, непомирљиви, клеветници, неуздржљиви, сурови, недоброљубиви, издајници, напрасити, надувени, више сластољубиви него богољубиви, који ће имати изглед побожности, а да ће се силе њезине одрећи.* Да се таквих злотвора треба клонити, *јер ће се они свагда учити, ал никад научити, јер никад не могу доћи до познања истине, зато што су* ***изопаченога ума и непоуздани у вери.***

---

83 Грешни Милоје, *Не помичи старе међе*, друго издање, Г. Милановац, 2008, стр. 91-94. У документарном серијалу *Исконско исповедање вере,* који је у припреми заинтересовани ће моћи да чују аутентичан глас и цитиране речи овог озлобљеног кривоверца.

84 Исто.

Интересантно је, међутим, да су га његови учитељи „научили“ да се са страхопоштовањем односи према будућем им „свецу“ Алојзију Степинцу, под чијом се „иконом“ сликају; према папи и др. сатирачима српства, те да њихове следбенике и делегације трчећи дочекују, климоглавима их подржавајући и рушењем иконостаса у Жичи, Студеници и којекуда поравнавају пут за долазак њиховог „светог им оца“ – папе.

85 **Кабадахија** (од турских речи **ка́ba** – сиров, груб, прост, неотесан и **dáhija** – силник недисциплинован у односу на поредак и државне законе, а тиранин према народу). Овај термин се користио за јаничарске старешине које су почетком 19. века ограбиле власт у Србији.

86 2. Тим. 3. 1-17.

Међутим, **мера њиховог домета је згрчена и ограничена, јер ће њихово безумље постати очигледно свима**, као што се увек догађало вероломцима и одступницима у историји Свете Цркве.

Оно што нас крепи и оснажује је порука светог апостола Павла да ће *сви који хоће побожно да живе у Христу Исусу бити гоњени.*[87] Дакле, не понеко, него: **сви!**

Нашем покољењу Бог учини милост да нас папољубиви људи попут иринеја, амфилохија, атанасија, јована и њихових чанколиза, попут разних тимотеја, дмитара и сличних полтрона и улизица прогоне. Нека би Бог дао да нас, како народ каже, *гоне до Божје куће.* Нека би Бог дао да нас гонећи утерају у Високи Заклон, у коме је уздање наше и нада наша, у коме се чују речи Заклонопримца: *Блажени сте када вас срамоте и прогоне и лажући говоре против вас свакојаке рђаве ријечи, због мене. Радујте се и веселите се, јер је велика плата ваша на небесима, јер су тако прогонили и пророке прије вас.*[88] Уздајући се у реч Господњу: **Не бој се мало стадо!** – ми наше прогонитеље и вероодступнике подсећамо на крик Јована Крститеља и реч Господа нашега Исуса Христа: Покајте се![89]

И на вапај старозаветног пророка: *Вратите се са пута злога!*[90]

Наишло је, затим, време када је за старешину цркве светог Ахилија у Ариљу постављен млади јуришник, одшколован у оној „радионици зла" Иринеја Буловића и Игњатија Мидића. Са његовим постављењем, ариљска црква је претворена у циркус, Боже опрости.

Један обичан човек, сељак, старац од преко 80 љета, Милојко, видео је боље и даље од школованог ариљског старешине храма Светог Ахилија. Наравно, то није чудо. Ученици Христови су били прости рибари и сељаци, просветљени Духом Светим, док су преучени књжевници и фарисеји били потоње моралне наказе и отпадници од здраворазумља.[91]

---

87 *2. Тим, 3. 12; Дела Ап. 14. 22.* И Господ Исус ово је прорекао, и Својим примером доказао. И апостоли су ово рекли, и својим примером доказали. И сви богоносци Оци Цркве, исповедници и мученици, ово су рекли, и својим примером доказали. Треба ли онда још сумњати, да се кроз тесна врата улази у Царство Божје?

88 Мт. 5. 11-12.

89 Мт. 4. 17 и Мт. 3. 2.

90 Јер. 18. 11.

91 Речи Милојка Стефановића на стр. 117-119. ове књиге објављене су много пре наталих догађаја. http://srbinaokup.info/?p=3344, под насловом: *Чудо у Ариљу: Попови од цркве направили циркус*, као и у књизи: Грешни Милоје, *Не дај душу, роде*, Ниш, 2013, стр. 25-35. Веома су занимљиви Ариљци као људи здравог разума, са осећајем за правду и чврстом везом са традицијом. Наравно, и у најбољој њиви има кукоља. Тако се и у Ариљу десило да се појаве људи попут Јована Младеновића, Тимотеја

Када ђаво овлада човеком баци га у бесомучје. У том стању човек доноси одлуке које му *куси* диктира и које су лишене расуђивања, па често и здравог разума. Такав човек, или такви људи, нису за осуду. Они су за сажаљење, јер потпуно наликују онима за којима је Господ, у мукама, са крста вапио: „Оче, опрости им, јер не знају шта раде!“[92]

Малочас видесмо да Владикин секретар Ђорђе није владао собом, већ је био у завади и са собом и са здравим разумом.

Да ли је то нека врста параноје, није на нама да ценимо, то је ствар одређених струка које се баве тим проблемом. Али чини се да случај Владикиног секретара Ђорђа није усамљен. Погледајмо изближе.

Скрећемо пажњу читаоца на завршну реченицу документа чији факсимил смо приказали:

Човек који је испод ових речи ставио печат, свој благослов и свој потпис, а истовремено кришом дозволио подређенима, којима је тај акт

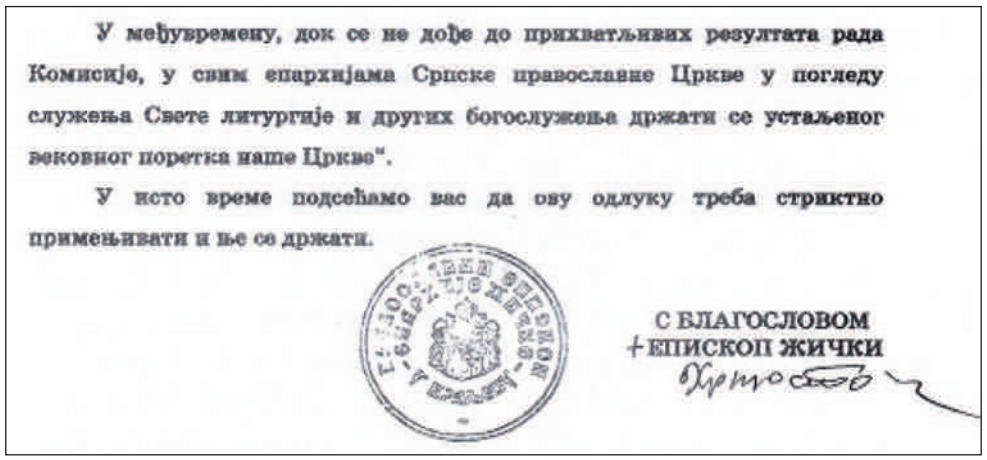
У међувремену, док се не дође до прихватљивих резултата рада Комисије, у свим епархијама Српске православне Цркве у погледу служења Свете литургије и других богослужења држати се устаљеног вековног поретка наше Цркве".

У исто време подсећамо вас да ову одлуку треба стриктно примењивати и ње се држати.

С БЛАГОСЛОВОМ
+ЕПИСКОП ЖИЧКИ

званично послао, да поступају супротно, те да и сам чини супротно, је очигледно био у великом проблему. Или је морао плаћати неком дуг таквим понашањем, па радити насупрот себи самом, или му је била нужна молитва: *Оче, опрости му, јер не зна шта ради...* Уместо те молитве његови полтрони су се молили да он „правилно“ (читај: накарадно) управља речју истине Божје, Боже прости.

Миливојевића и Германа Авакумовића. Али, никакво чудо: и Господ је међу својих 12 ученика имао једног Јуду. Међутим, Ариље је изнедрило и јереје и хиљаде благочастивих људи, који не хтедоше дати веру за вечеру, и који ће плодовима својим закрилити зле плодове својих земљака, ако Бог да.

92 Лк. 23. 34.

Наравно, такво стање духа, савести и морала духовних пастира (читај: лажних) изазивало је сумњу, збуњеност па и огорчење верног народа. Било је очигледно да се лажни пастири преобратише у вукове који распуђују и прождиру Христово стадо.

Верни народ је знао да је одлука о уклањању владике Артемија неканонска, супротна Уставу СПЦ, правди и моралу. Отуда следећи акт којим се **народ искључује из Цркве,** тако што му се: **а) забрањује улаз у цркве и манастире; б) лишава се причешћа и в) могућности да даје прилоге** (на пример, кроз куповину свећа, кроз требе и сл) – само потврђује њихово безумље и паранојy:

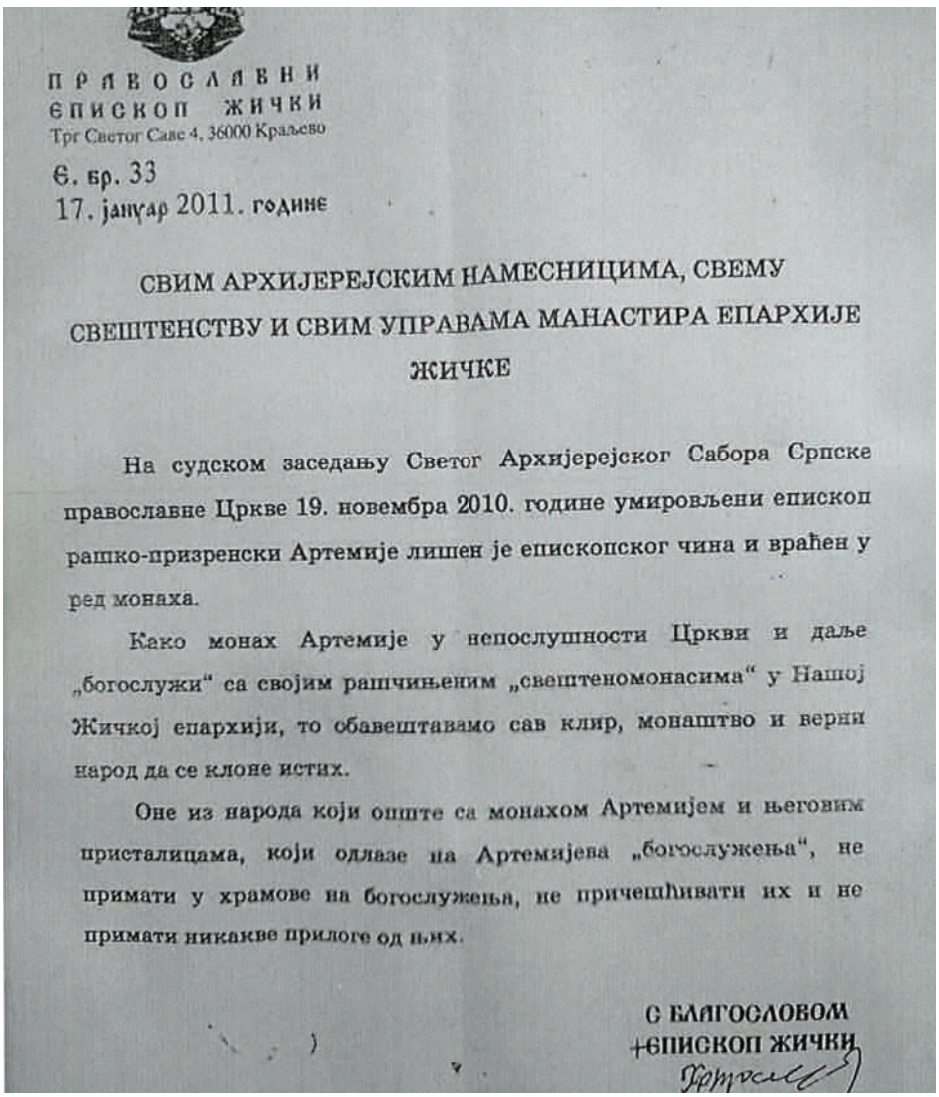

ПРАВОСЛАВНИ
ЕПИСКОП ЖИЧКИ
Трг Светог Саве 4, 36000 Краљево

Е. бр. 33
17. јануар 2011. године

СВИМ АРХИЈЕРЕЈСКИМ НАМЕСНИЦИМА, СВЕМУ СВЕШТЕНСТВУ И СВИМ УПРАВАМА МАНАСТИРА ЕПАРХИЈЕ ЖИЧКЕ

На судском заседању Светог Архијерејског Сабора Српске православне Цркве 19. новембра 2010. године умировљени епископ рашко-призренски Артемије лишен је епископског чина и враћен у ред монаха.

Како монах Артемије у непослушности Цркви и даље „богослужи" са својим рашчињеним „свештеномонасима" у Нашој Жичкој епархији, то обавештавамо сав клир, монаштво и верни народ да се клоне истих.

Оне из народа који опште са монахом Артемијем и његовим присталицама, који одлазе на Артемијева „богослужења", не примати у храмове на богослужења, не причешћивати их и не примати никакве прилоге од њих.

С БЛАГОСЛОВОМ
+ЕПИСКОП ЖИЧКИ

На истој огласној табли цркве Светог Ахилија стајао је и овај акт који говори о манастиру Вазнесење, иако је цео свет сазнао да су тамо: Епископ жички са преко стотину попова, укључујући и намесника Дмитра Луковића и ариљске свештенике, уз логистичку подршку чачанске полиције, извршили злочин, погазивши Уставом државе, Кривичним законом, Канонима и Међународним правом зајемчене људске слободе и права.[93]

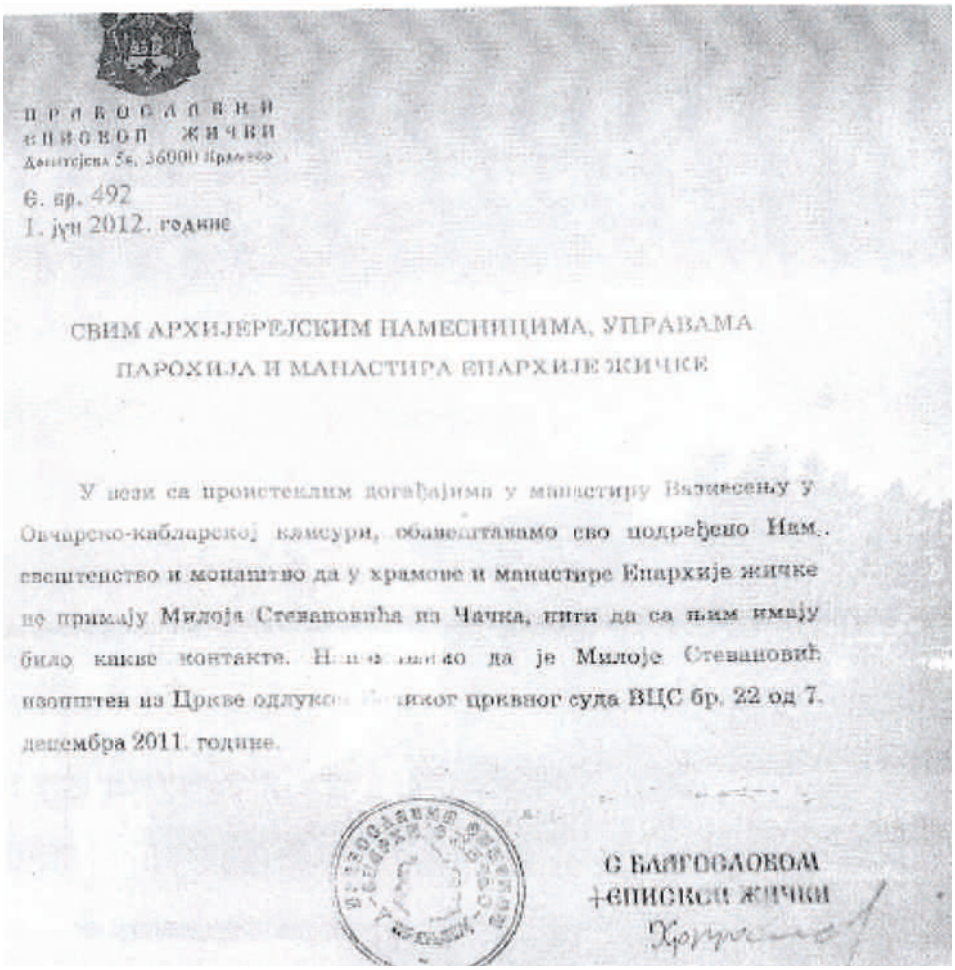

ПРАВОСЛАВНИ
ЕПИСКОП ЖИЧКИ
Димитријева 5а, 36000 Краљево

Б. бр. 492
1. јун 2012. године

СВИМ АРХИЈЕРЕЈСКИМ НАМЕСНИЦИМА, УПРАВАМА
ПАРОХИЈА И МАНАСТИРА ЕПАРХИЈЕ ЖИЧКЕ

У вези са протеклим догађајима у манастиру Вазнесењу у Овчарско-кабларској клисури, обавештавамо сво подређено Нам свештенство и монаштво да у храмове и манастире Епархије жичке не примају Милоја Стевановића из Чачка, нити да са њим имају било какве контакте. Н[illegible] да је Милоје Стевановић изопштен из Цркве одлук[illegible] црквног суда ВЦС бр. 22 од 7. децембра 2011. године.

С БЛАГОСЛОВОМ
+ЕПИСКОП ЖИЧКИ

Врхунац лицемерја, бесомучја и параноје представља акт који цркву Светог Ахилија претвара у циркус, уз потпуно одсуство здравог разума.

[93] О том безакоњу детаљније: Грешни Милоје, Сагрешења у СПЦ, Ниш, 2014, стр. 283-331.

Тај акт – обавештење, позива вернике да се играју Цркве, тако што ће једне недеље служити Богу, а друге мамону. Једне недеље ће поштовати богослужбени поредак, а друге ће му се ругати. Једне недеље ће „стриктно примењивати и држати се“ одлуке Сабора и лицемерног акта Е бр 741. од 20. јуна 2008, а друге недеље ће га бестидно погазити.

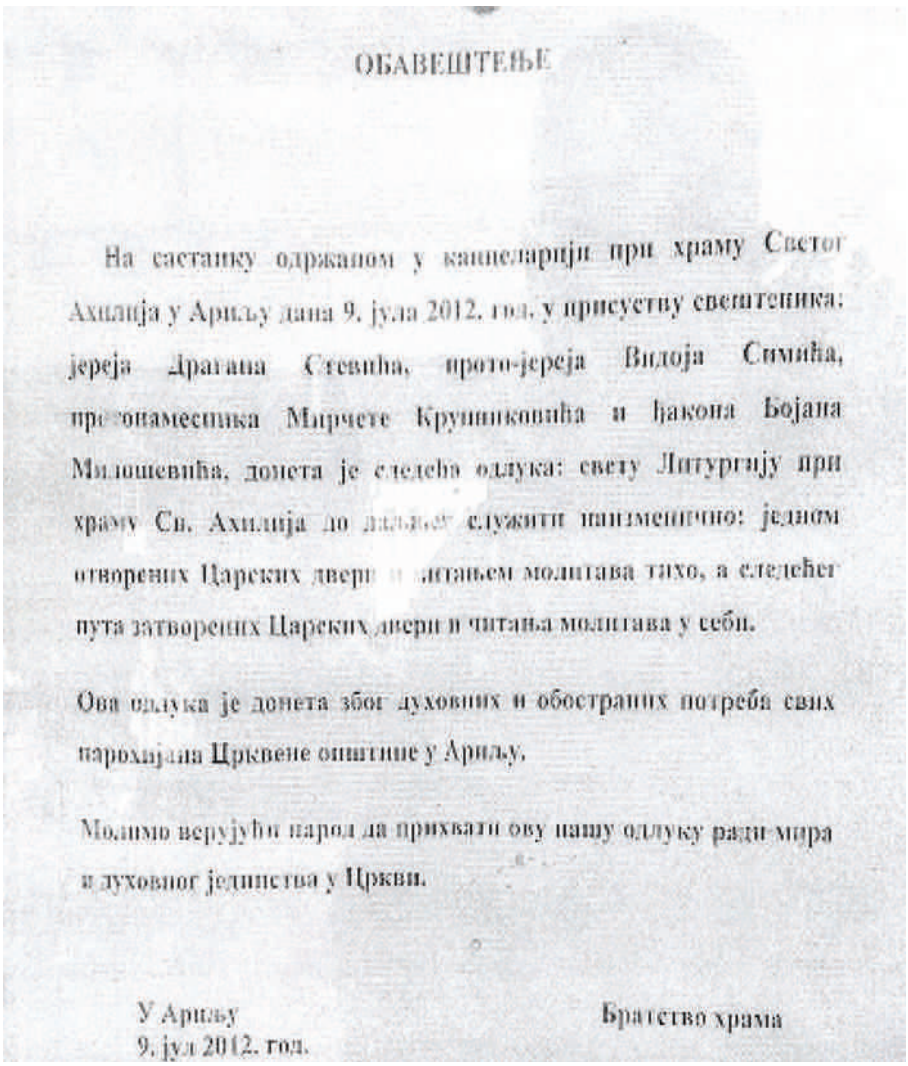

ОБАВЕШТЕЊЕ

На састанку одржаном у канцеларији при храму Светог Ахилија у Ариљу дана 9. јула 2012. год. у присуству свештеника: јереја Драгана Стевића, прото-јереја Видоја Симића, протонамесника Мирчете Крушиковића и ђакона Бојана Милошевића, донета је следећа одлука: свету Литургију при храму Св. Ахилија до даљњег служити наизменично: једном отворених Царских двери и читањем молитава тихо, а следећег пута затворених Царских двери и читања молитава у себи.

Ова одлука је донета због духовних и обостраних потреба свих парохијана Црквене општине у Ариљу.

Молимо верујући народ да прихвати ову нашу одлуку ради мира и духовног јединства у Цркви.

У Ариљу
9. јул 2012. год.

Братство храма

Суочен са овим и сличним циркузантским и небулозним актима, верни народ Ариља се обраћа Епископу жичком следећим писмом:

Преосвећени Владико, благословите.

Руковођени својом савешћу, светосавском традицијом и вером у Васкрслога Господа, ми доле потписани верни народ, при храму св. Ахилија у Ариљу, по први пут се обраћамо Вашем преосвештенству са молбом, да на нашој, жичкој Епархији, тачније речено при храму св. Ахилија у Ариљу, задржите вековни устаљени начин служења св. Литургије који је препознатљив код свих верника који долазе у овај храм – током чијег дугогодишњег спровођења није било неразумевања, смутње нити подела међу верницима, које се пак манифестују увођењем нових промена које су однедавно почеле и у нашем храму у Ариљу. Стари начин служења св. Литургије је потврђен одлуком Светог архијерејског сабора Српске православне цркве АС бр. 762/зап. 529 од 29/16. маја 2008. године и преточен у Ваш акт Е. бр. 741 од 20. јуна 2008. године.

Од храмовне славе св. Ахилија 2012. године па закључно са трећим даном Духова, надлежни јереји служе св. Литургију на нама непознат начин. Самим тим они демонстрирају своју самовољу и наносе велику штету пре свега Српској православној цркви, а и нама, верном народу. Овим је такође прекршена одлука Светог архијерејског сабора и Ваш акт.

Сматрамо, као верујући народ, од којих су многи присутни у нашем храму преко 50 година и који потичу из породица које су и у најтежа времена чувале и поштовале ову светињу, славећи храмовну славу, Св. Ахилија, и Св. Саву, када нико није смео, сада трпимо духовно насиље и безакоње од стране свештенослужитеља, који нас приморавају на такав начин, да напуштамо свој храм и одлазимо у друге епархије на богослужења и за друге духовне потребе.

Поштујући хијерархију, прво смо се писмом и потписима верног народа обратили нашим јерејима са захтевом да врате служење свете Литургије на вековно устаљени начин, што су они својим актом од 26. јуна/9. јула 2012. године изиграли, јер су донели одлуку: „Свету Литургију при храму св. Ахилија до даљнег служити наизменично: једном отворених царских двери и читањем молитава тихо, а следећи пут затворених царских двери и читањем молитава у себи."

Преосвећени Владико, ми верници којима није близак нови начин служења св. Литургије молимо Вас да наредите свештенослужитељима да служе св. Литургију како је до нових промена служена (или да уклоните свештенике који инсистирају на променама у служењу) како бисмо повратили мир у срца наша и у храм наш.

Коленопреклоно Вас молимо да то спроведете у што краћем року, како не бисмо били принуђени да овај наш проблем стављамо на увид Светом синоду, Патријарху и јавности, јер сматрамо да је доста немилих сцена и потреса у нашој Епархији.

С љубављу, Ваш верни народ.
На дан изношења Часног Крста, 1/14. августа 2012.
Следе потписи:

СТРАНА 1 ДОПИС ВЕРНОГ НАРОДА АРИЉА :143/ММС 14062012

РЕДНИ БРОЈ	ИМЕ И ПРЕЗИМЕ	МАТИЧНИ БРОЈ	ПОТПИС	НАПОМЕНА
1	Милојко М. Стефановић	1406927792222		Грасовиће
2	Милош М. Стефановић	0109955792213		-11-
3	Јелена Стефановић	2504958797228		-11-
4	Благоје Стефановић	1307984791811		-11-
5	Милош Пајовић	1209954792218		Виногоде
6	Љубица Стефановић	1604973788827		Грасовиће
7	Никола М. Стефановић	1208985791817		-11-
8	Љубица Радојевић	3010955797236		-11-
9	Славица Радојевић	1112978387701		-11-
10	Иван Радојевић	0508977792219		-11-
11	[illegible]	[illegible]		Ариље
12	[illegible]	[illegible]		-11-
13	[illegible]	[illegible]		Виногоде
14	Нада Тајић	2110955797215		Ариље
15	Здравко Јојић	2001983798048		-11-
16	Милијана Вељовић	0604950795029		-11-
17	Новаковић Нора	2806980791030		#
18	Нешо Новаковић	1607982790049		-11-
19	Милојко Вељовић	3006976792210		-11-
20	Мирјана Вељовић	0610983796836		-11-
21	Вељко Вељовић	1306943792211		Ариље
22	Гобриловић Дејан	2009777792619		-11-
23	Каменић Горданка	1712956[illegible]		-11-

РЕДНИ БРОЈ	ИМЕ И ПРЕЗИМЕ	МАТИЧНИ БРОЈ	ПОТПИС	НАПОМЕНА
24	Радомир Лукић	1310[illegible]217	Ф. Лукић	Ариље
25	Милимира Лукић	1710954797210	М. Лукић	"
26	Милојевић Чедомир	0104915779219	Милић Чедомир	Потков
27	Милојевић Радмила	0107915[illegible]213	Милојевић Радмила	"
28	Милојевић Љубомир	0102985791825	Милојевић	"
29	Ћирковић Споменка	2202958797213	С. Ћирковић	"
30	Ћирковић Миломир	0510951792215		"
31	Ћирковић Александар	0101967932236		"
32	Ћирковић Гавриловић Ана	0504980796815		"
33	Борисав Вујовић Јелена	3101964[illegible]228		"
34	Ристановић Словенка	1604945797211		Ариље
35	Павловић Милка	1003962797213	М. Павловић	
36	Јакшић Велимир	2008958792617	В. Јакшић	
37	Васић Срећко	0803957792210		Ариље
38	Пура Васић	0912957797728		"
39	Симеуновић Драган	0708965792219	Д. Симеуновић	"
40	Симеуновић Горгина	2804943792217	Г. Симеуновић	"
41	Радојевић Драгиња	3108960792218		"
42	Радојевић Јеса	2809620792814		"
43	Милић Јовановић	0910956792211		"
44	Ивић Милорад	1603954792215		"
45	Милић Букић	0704973792216		"
46	Бајко Лозоровић	16[illegible]28		"

РЕДНИ БРОЈ	ИМЕ И ПРЕЗИМЕ	МАТИЧНИ БРОЈ	ПОТПИС	НАПОМЕНА
47	Јованка Ђорђић	0609357715029		Ариље
48	Ружица Шекељић	0306953816952		
49	Слађана Дражић	0303938797210		Ариље
50	Јелка Шекељић	2510959797213		"
51	Бобан Шекељић	1211967797213		"
52	Јагода Тошовић	1760000032		"
53	Владан Поповић	1512936792211		"
54	Весна Сарић	00128751		"
55	Оливера Луковић	1107960797216		"
56	Душанка Крстевски	1203938797228		Ариље
57	Милица Цуњковић	2702942797232		Ариље
58	Љубиша Јовановић	1109477921114		"
59	Јованка Бошњак	0408982791812		"
60	Радмила Ђорђевић	0101946797222		крштење се у Православну Ариље
61	Милена Вукомановић	2903963737336		Ваљево
62	Драган Вукомановић	2909366737216		"
63	Марија Јурић	0602936797210		Ариље
64	Драгана Ћирковић	2207965715097		"
65	Михаило М. Цуњковић	1410797179727		"
66	Милентије Ђорђевић	0610987932719		Ариље
67	Милован Катрић	1704944792210		"
68	Вукосав Данило	2508957797212		
69	Недељко Сања	0211987791846		

РЕДНИ БРОЈ	ИМЕ И ПРЕЗИМЕ	МАТИЧНИ БРОЈ	ПОТПИС	НАПОМЕНА
70	Милан Рогољић	0105963782626		
71	Ана Рогољић	0202990797635		
72	Радица Бојић	3004987790039		
73	Мирко Бојић	0105974795613		
74	Росић Јанко	1307978797613		
75	Рогошић Горан	2305968797212		
76	Арсеј Срећко	0308949797214		
77	Арсенијевић Драгана	18069407922 17		
78	Аврамовић Милица	2309966306643		
79	Новковић САВЕТА	2002963797222		
80	ВРАНИК МИЛОВАН	0207974792278		
81	НАДА Срећић	0604977797236		
82	Горан Миловановић	2405977779212		
83	Ана Миловановић	0909978797213		
84	Зорица Петровић	0311956797212		
85	Стојмир Миљић	0601939792213		
86	Вида Миљић	1002947797219		
87	Снежана Вуковић	0702969797213		
88	Богдан Вуковић	1810965792215		
89	Николе Срећко	1002952792217		
90	Живојић Данија	1605953797219		
91	Гачевић Милан	2506948797214		
92	Гачевић Љубинко	2609941792210		

РЕДНИ БРОЈ	ИМЕ И ПРЕЗИМЕ	МАТИЧНИ БРОЈ	ПОТПИС	НАПОМЕНА
93	Слободан Васиљевић	2009960792216		Богоћевић
94	Радечко Петронијевић	1108968792216		"
95	Даница Васиљевић	1508935797214	Даница Васиљевић	"
96	Милијанко Васиљевић	1409307922222	Милијанко Вас.	"
97	Иван Васиљевић	2503989790020	И.Васиљевић	"
98	Милан Васиљевић	1103907900216	Милан В.	"
99	Слободанка Васиљевић	2010963797225	Васиљева	"
100	Биљана Павловић	2508967 79717	Павловић	Поглед
101	Зумина Радовић	3110963797215	Р. Радовић	Арић
102	Мирослава Мормиковић	1412963797222	М. Мормиковић	"
103	Зоиљка Маслар	0109967797210	Маслар	"
104	Јочић Милутин	0402954215		
105	Тодоровић Синиша	1409967797210		Ћићевац
106	Милоје Васиљевић	2708962792219	МВ	Богоћевић
107	Катарина Васиљевић	1307993795021	КВ	"
108	Слађана Васиљевић	1012966798914	С.В.	"
109	Бранка Васиљевић	1703934797218	Б.В.	"
110	Јелена Васиљевић	0805988795041	Ј.В.	"
111	Горан Дукић	0110968792210		Врање
112	Марија Дукић	1007977279217	МДукић	"
113	Михајловић Соња	1309975795041	Михајловић	Арић
114	Михајловић Бранко	1102976792212	М.Б.	"
115	Јевгеније Спасић	0811953798017	Спасић	"

РЕДНИ БРОЈ	ИМЕ И ПРЕЗИМЕ	МАТИЧНИ БРОЈ	ПОТПИС	НАПОМЕНА
116	Бурић Милојко	1409966792220	Милојко – Врач	
117	Бурић Даницела	0208975797228	Даницела Бурић	Врачс
118	Бурић Петар	2802938792220	Петар Бурић	Врачке
119	Бурић Цвета	2803942797217	Цвета Бурић	-11-
120	Бурић Борђе	2907992790035	Бурић Борђе	-11-
121	Бурић Небојша	0903994790013	Бурић Небојша	-11-
122	Пауновић Милан	2710960792216		Гробић
123	Пауновић Светлана	0407965797214	Пауновић Светлана	-11-
124	Бурић Бошко	0907975792256		Врачке
125	Бурић Жана	2107975796821		-11-
126	Бурић Вера	0603953797212		-11-
127	Караклајић Димитар	0811960792627		-11-
128	Караклајић Љиљана	0710963797610		-11-
129	Бурић Никола	2009986790068		-11-
130	Бурић Драгобуб	1210948792212		-11-
131	Бурић Марко	1010986790071		-11-
132	Пауновић Славица	1309987795098	Пауновић Славица	Гробић
133	Стијаиловић Александар	2711976792212		Потпис
134	Конић Марко	2108988790067		Арић
135	Буковић Милорад	1303976792218		Потпис
136	Крчевинац Небојша	0205976792212		Београд
137	Đurić Obrad	0810966792215		Потпис
138	Тобовић Весна	0906966792212		-11-

РЕДНИ БРОЈ	ИМЕ И ПРЕЗИМЕ	МАТИЧНИ БРОЈ	ПОТПИС	НАПОМЕНА
139	Драган Лукић	2612974792225		
140	Владимир Бојановић	1808982790019		
141	Драгана Бојановић	2707987797634		
142	Славица Бојановић	0309961797226		
143	Иван Јовановић	0704983720045		
144	Горан Боковић	2901975792210		
145	Анђелија Боковић	2109980787817		
146	Миленко Боковић	1801951792213		
147	Нада Боковић	1111955797213		
148	Радмила Достанић	2107938797214		
149	Бранко Лукић	1009976792212		
150	Снежана Лукић	0106976797216		
151	Гордана Николић	2109981796828		
152	Јасмина Јовановић	0810983710303		
153	Данијела Бучић	2605975797226		
154	Жељко Торлак	2402984382101		
155	Милан Торлак	1507953382114		
156	Милка Торлак	0712952387103		
157	Александар Шапоњић	2407969792214		
158	Александар Тешовић	1306961792216		
159	Бојан Марковић	0601984791813		
160	Слађана Лазовић	2202971797214		
161	Саментина Недељковић	0307999787870		

РЕДНИ БРОЈ	ИМЕ И ПРЕЗИМЕ	МАТИЧНИ БРОЈ	ПОТПИС	НАПОМЕНА
162	Савић Рајо	2009956732117		Грошић.
163	Савић Милица	0704969797221		-"-
164	Савић Катарина	1310993795022		-"-
165	Зимовић Мишо	0305978492213		
166	Зимовић Мила	0106978797213		
167	Зимовић Даница	2304954797224		
168	Зимовић Спасоје	2608942792218		
169	Срећко Јанковић	МК 3660 Г суд. Ариље		Ариље
170	Гопаловић Лазар	2408990790025		-"-
171	Ненадовић Милош	2911948792222		-"-
172	Славка Радовић	1109547797220		Београд
173	Радовић Богдан	0803950792210		-"-
174	Жукић Радмила	0306946792218		Ариље
175	Симовић Драгиња	1104793792214		
176	Димитријевић Ацо	0501980790040		
177	Стојић Ангелина	1306934797213		Ариље
178	Обрадовић Дејан	0612982790056		-"-
179	Илић Танасије	2801960792211		
180	Стојић Desimir	0602962792213		
181	Миловић Станимир	0102958792228		
182	Радица Јулел	2106964792224		Ариље
183	Јовић Душан	1511968792229		-"-
184	Јаковљевић Радован	1406966792213		

РЕДНИ БРОЈ	ИМЕ И ПРЕЗИМЕ	МАТИЧНИ БРОЈ	ПОТПИС	НАПОМЕНА
185	Гордана Николић	1807953792210	Николић	Врњачка
186	Милијана Тошић	1803949737227		Београд
187	Ђорђе Шушкар	0605939792219	Ђ Шушкар	Врњачка
188	Милојка Шушкар	0107933797219	М Шушкар	"
189	Гордана Јанковић	1406964797218	Г. Јанковић	"
190	Бошкана Јанковић	1201943797225		"
191	Мирчета Ивковић	0203962221779	3541	"
192	Лена Ивковић	3108987796835	Л. Ивковић	"
193	Савица Ивковић	1110968797216	С Ивковић	"
194	Милош Вучићевац	2010947174358	Вучић	Аранђе
195	Радојица Миловић	2810937792213	Миловић	"
196	Ђорђе Ић	3109607797	Ђ	"
197	Лела Николић	2211973797210	Лела Н.	Ваљево
198	Јевросима Павловић	0501958755024	Јевросима	"
199	Драган Јовановић	1302957150003	Драган	"
200	Вранешевић Петар	1409956792214	Вранешевић	"
201	Вранешевић Гела	3001867873726	Г. Вранешевић	"
202	Биљана Николић	2709913797227	Б. Николић	"
203	Николић Милорад	2901970792214	Николић	"
204	Никола Р - Вујчев	2904968792214	Вујчев	"
205	Вукосављевић	1808951798		"
206	Недељковић Снежана	2103958138611	Н-С	"
207	Сосијанац Крстина	2501955797226	СК	"

РЕДНИ БРОЈ	ИМЕ И ПРЕЗИМЕ	МАТИЧНИ БРОЈ	ГОТПИС	НАПОМЕНА
208	МИОДРАГ РАДОЈЕВИЋ	2008956792213		Ариље
209	МАРКО РАДОЈЕВИЋ	2109982791811		"
210	МИРЈАНА РАДОЈЕВИЋ	0509957797210		"
211	РАДОЈКО ЧОЛОВИЋ	0210963792217		Врање
212	НЕНАД ЧОЛОВИЋ	1012988730062		"
213	МИЛОМИР КОВАЧЕВИЋ	0310978792222		"
214	БРАНИСЛАВ ПЕРИШИЋ	1503953710175		Ариље
215	ДРАГАН ТРИПКОВИЋ	1411974792218		Београд
216	ДУШАН СТЕВАНОВИЋ	1107954792214		Ариље
217	МИРЈАНА СТЕВАНОВИЋ	2912955795797		"
218	РАДОСАВ НОВИТОВИЋ	0312942792214		Ариље
219	ДРАГАН ИСАКОВИЋ	2105978792212		Пожега
220	НЕЛА ИЛКОВИЋ	2403977975038		"
221	ИВАН БОЊОВИЋ	0510968782815		"
222	ЂОРЂАНА ЈАКОВЉЕВИЋ	2509637797627		Ариље
223	ЗОРАН ЈАКОВЉЕВИЋ	1807954792220		"
224	НАТАША НЕДИЋ	2812977797227		"
225	АЛЕКСАНДАР ЧОЛОВИЋ	2903974791825		Ваљево
226	Bolubović Milijin	2306[illegible]8371[illegible]		Пожега
227	Golubović Emilija	1010962797228		"
228	Зорица Гојковановић	2207963792221		Ариље
229	Јесенка Вучић	2401981795812		"
230	Братислав Никол[illegible]	1803939792219	Братислав Николић	"

РЕДНИ БРОЈ	ИМЕ И ПРЕЗИМЕ	МАТИЧНИ БРОЈ	ПОТПИС	НАПОМЕНА
231	Милија Жикић	2208968792218	Жикић М.	Арилье
232	Вујад Савић	2541944175911 6	Савић	-11-
233	Марко Савић	0602985790043	Савић	-11-
234	Снежана Савић	0612962797216	Савић Снежана	-11-
235	Бојана Савић	0601987795100	Бојана Савић	-11-
236	Јелена Савић	2502983795032	Савић	-11-
237	Милан Милетић	2404981730031		Врање
238	Милетић Наташа	0301952792210		-11-
239	Марија Милић	1005955797235		-11-
240	Тодор Миленић	0905978797620		-11-
241	Предраг Милетић	2608957579229		-11-
242	Ђорђе Тимотијевић	0816977792212		Арилье
243	Planojević Наташа	2409975793211		-11-
244	Стефановић Милена	2610954145067		-11-
245	Стефановић Драгутин	2706954145062		-11-
246	Светлана Перић	1501954715541		Арилье
247	Радован Ненадић	0407[illegible]3		Арилье
248	Миссава Ненадић	1311950795214		Арилье
249	Недељковић Слађа	1801954795215		Арилье
250	Недељковић Милован	1003968792221		-11-
251	Милан Јовановић	2502988790101		Арилье
252	Горан Сајић	0111975792214		Арилье
253	Немања Стевановић	2706956[illegible]		Арилье

РЕДНИ БРОЈ	ИМЕ И ПРЕЗИМЕ	МАТИЧНИ БРОЈ	ПОТПИС	НАПОМЕНА
254	Ђорђе Јелковић	0504979792202	Јелковић Ђорђе	Арић
255	Јасмина Јелковић	0810057796836		"
256	Милутин Стојановић	3103974792016		Грдов
257	Ђорђе М Стефановић	0704952792214		"
258	Славица Стефановић	1108955797220	Стефановић	"
259	Босиљка Симовић	1212956792216		"
260	Симовић Мирко	1702958787216		"
261	Најовић Снежана	1411959792216	Најовић	Ваљево
262	Ђурић Урошица	2811955792228		"
263	Славиша Јовић	2302968797227		Врач
264	Вукица Савић	1401963797212		"
265	Милету Совтић	0508957422219		"
266	Олга Рељковић	2805926787018		Арић
267	Душко Стефановић	1304961792218		Грдов
268	Катарина Симовић	2301983795010		"
269	Бранкица Лазовић	[illegible]		Ерак
270	Зорица Тешовић	0702944792219		Арић
271	Јосиф Алемпијевић	1005965797247		"
272	Симовић Томо	2610960792211		
273	МСимовић Милан	0806962795112		
274	Илија Богосављевић	2303938792216		Арић
275	Микарош Ранко	0303949795021		Арић
276	Јелица Селиновић	0025111923		Арић

РЕДНИ БРОЈ	ИМЕ И ПРЕЗИМЕ	МАТИЧНИ БРОЈ	ПОТПИС	НАПОМЕНА
277	Бујосава Вујзовић	2702[illegible]9407 [illegible]7215	Вујзовић	Арилје
278	Снежана Вујојчић	[illegible]84168	Снежана	"
279	Росит Нода	2806954721[illegible]	Н. Росит	"
280	Наталија Нерић	18[illegible]	Нерић	Латвија
281	Јордана Гаврилов	1110955[illegible]	Ј. Гаврилов	Арилје
282	Вукан Јочић	0112950[illegible]	Вукан	"
283	Дарија Јанковић	4039587[illegible]	Дарија	"
284	Весалин Гаврил	2207980790[illegible]	Ва	"
285	[illegible]	[illegible]	[illegible]	"
286	Бучковић Драган	3008291730[illegible]	Бучковић	"
287	Бучковић Раде	2906988790032	Раде Бучковић	"
288	Бојовић Милка	1401954797[illegible]	Бојовић	"
289	Нуо Милић	1501965792212	Нуо Милић	"
290	Ранка Милић	2901964797212	Ранка	"
291	Ботовић Катарина	003125691	Б. К.	"
292	Мићуковић Јасмина	1010987796858	Јасмина	"
293	Дејан Мићић	2802940[illegible]012	Дејан	Грчија
294	Сара Шекељић	0701997795013	Шекељић	Арилје
295	Горан Вујо	0505947797217	Горан	"
296	Горић Живан	1704940792217	Горић Живан	"
297	Светозар В	0401974[illegible]	[illegible]	"
298	Сабић Зора	0509945715011	Сабић	"
299	Сабић Видри[illegible]	1501929792141	Сабић	"

РЕДНИ БРОЈ	ИМЕ И ПРЕЗИМЕ	МАТИЧНИ БРОЈ	ПОТПИС	НАПОМЕНА
300	Раиса Рајић	0032069116	Р.Р.	Ариље
301	Драгиња Петрић	3110953791754	П.Д.	"
302	Стојанка Јовановић	1909033797229	С.Ј.	"
303	Небојша Ракић	2012965792215	Р. Н.	"
304	Горјана Предић	1707983795021	Г. П.	
305	Милош Кобац		М К	2707953797272
306	Љубица Гојгејев	0603950797211	Љ. Г.	
307	Љубинка Крстић	1011936792130		
308	Мијајла Лекић	1202939791717	Мијајло Л	
309	Јасмина Љубић	1501964797210	ЈЉ	
310	Јасмина Радовић	2802966797117	ЈР.	
311	Тешовић Вера	0201952797218	Тешовић Вера	
312	Весна Јовановић	0310966797214	В. Јовановић	
313	Стојан Јовановић	0608963792210	С. Јовановић	
314	Сања Ивић	2208984950047	С. Ивић	
315	Вера Вучићевић	2007950797219	В Вучић	
316	Радић Дејан	0607966792223	Р. Дејан	
317	Младић Марија	1402935797238	М. Младић Мар	
318	Драбовић Сино	1312958792218	Д. Сино	
319	Ђорђић Данијела	2706957797218	Ђ. Данијела	
320	Вуковић Милунка	1203932797216	М. Вуковић	
321	Вуковић Милојка	1610955797236	М. Вуковић	
322	Ђурић Мишо	0110953791837	М. Ђурић	

РЕДНИ БРОЈ	ИМЕ И ПРЕЗИМЕ	МАТИЧНИ БРОЈ	ПОТПИС	НАПОМЕНА
323	Љубица Рајковић	2205964797216		
324	Олга Пазовић	1249617997211		
325	Бранко Пазовић	2703984790013		
326	Јовановић Мирослав	2105944679216		
327	Радиша Луковић	1403949797219		
328	Радосав Дробњаковић	1104952797214		
329	Драган Остојић	0201969732228		
330	Славка Јајкић	2710932715060		
331	Славковић Милован	0809957791828		
332	Славка Новаковић	2209949979215		
333	Роса Павловић	0807961997218		
334	Дина Чоловић	2405965797213		
335	Мила Новаковић	1707977193851		
336	Тирбић Бронислав	2005990792821		
337	Вукан Рајковић	3001971792210		
338	Милан Благојевић	2508975792227		
339	Дојчо Пино	0210976792216		
340	Кондић Родоје	2002958792212		
341	Недељковић Драган	0202961792217		
342	Ана Стојковић	1106985795025		
343	Бошко Стојковић	2409961792226		
344	Весна Стојковић	2705967797236		
345	Милић Данијела	2608977788708		

РЕДНИ БРОЈ	ИМЕ И ПРЕЗИМЕ	МАТИЧНИ БРОЈ	ПОТПИС	НАПОМЕНА
346	МИЛАН ИЛИЋ	2208974792211	Илић Милан	
347	Драгица Илић	0910949792214	Драгица Илић	
348	Милосава Илић	3110953797225	Илић Милосава	
349	Војин Илић	1610976792215	Војин	
350	Боковић Зоран	0809969792218		
351	Лукић Дејан	0610987790043		
352	Лукић Љубојко	0104962792213		
353	Лукић Данијела	2103991796015	Лукић	
354	Лукић Родне	2004936792211		
355	Лукић Виторна	2510968757218		
356	Илић Младен	1507977792214		
357	Илић Слободанка	2804983792210		
358	Миладиновић Слађана	2103957792226		
359	Радовић Небојша	1812983798036	Радовић	
360	Радовић Радана	0105967797217	Радовић Радана	
361	Живић Драган	2904977792212	Живић	Драган
362	Јокић Горица	2709983798418	Јокић Горица	
363	Јокић Бобан	3007984795020	Јокић	
364	Јокић Владе	2204981791810	В. Јокић	
365	Јанићијевић Ковачић	1010961122114		
366	Пузић Жаклина	2203938792238		
367	Пузић Горан	3110986790056	Пузић	
368	Пузић Јелена	2602988795091	Пузић Јелена	

РЕДНИ БРОЈ	ИМЕ И ПРЕЗИМЕ	МАТИЧНИ БРОЈ	ПОТПИС	НАПОМЕНА
369	БРАНКО КРАСИЋ	1711955783717	Бранко К	
370	Зора Милић	1807962791215	Милић	
371	Радмила Букић	2106364793224	РБ.	
372	Сандра Букић	0301994785038	С.Б.	
373	Драгица Бјелић	1511962797229	Д.Бјелић	
374	Слободанка Стојановић	2702943792214	С.Стојановић	
375	Јелица Бјелић	1103952797228	Ј. Бјелић	
376	Ненад Гавриловић	1305977792222	НГ	
377	Софија Милићевић	0014657142		
378	Драгица Милићевић	0014657145	Д.Милић	
379	Давид Ђишић	1902975792215		
380	Владимир Ђекић	2701971279[illegible]214		
381	Снежана Ћесимовић	2510587922022	С.Ћесимовић	
382	Марија Радовановић	0709979795016	М.Радовановић	
383	ЖЕЉКО РАДОВАНОВИЋ	2709976792218	Ж.Радовановић	
384	Бунарџић Стефанка	1209962793124	С.Бунарџић	
385	Тамара Драган	1902966790023	Д.Тамара	
386	Гагицарка Миловановић	0701975192178	Ђил.	
387	Одаровић Ружица	0809963797126	РИО	
388	Горојевић Бранислав	2607795797219	Бр	
389	Рајевић Бранка		Б.Р	
390	Вуковић Иван	1205838790026	ИВуковић	
391	Вуковић милан	1102994793044	М.В	

РЕДНИ БРОЈ	ИМЕ И ПРЕЗИМЕ	МАТИЧНИ БРОЈ	ПОТПИС	НАПОМЕНА
392	Бојан Божовић	0206989730037	Б. Божовић	
393	Миланко Божновић	2004963797217	Б Миланко	
394	Милованко Божовић	1009957972210		
395	[illegible]	1603940997387		
396	Жарко Радовић	1511937729212	Ж. Р.	
397	Вучко [illegible]	1601941733215	Ковачевић	
398	Вујо Лбић	0709962732218	Вујо	
399	М. Недић	2603937792216	М. Недић	
400	Горанка Недић	1607938792	Г. Недић	
401	ВЕСНА ВРАЊЕВАЦ	0506977188781	ВВрањевац	
402	СЛАВА ВРАЊЕВАЦ	1710952797213	Срањевац	
403	МИЛОРАД ВРАЊЕВАЦ	2712950792210	Милорад	
404	Божо Ђорђић	0412954792147	Ђорђић	
405	Милан Ђорђић	1308807900035	Милан Ђорђић	
406	Дивна Ђорђић	0410953797236	Ђорђић Дивна	
407	Стојић Гордана	0202079581	Г. Стојић	
408	Јовановић Слободан	0305980782846		
409	Мирјана Јовановић	0205983795049		
410	Дејан Петровић	1760005542		
411	Бејтровић Дмитрије	2704950792228		
412	Бујовић Љубиша	0307963797212		
413	Вељислав Бајовић	1204985791811		
414	Бојовић Ђурђе	0909957792217		

РЕДНИ БРОЈ	ИМЕ И ПРЕЗИМЕ	МАТИЧНИ БРОЈ	ПОТПИС	НАПОМЕНА
415	[illegible]	3006952[illegible]	[illegible]	Србија
416	[illegible]	0810943[illegible]	[illegible]	[illegible]
417	[illegible]	1508952[illegible]	[illegible]	[illegible]
418	[illegible]	1110958[illegible]	[illegible]	[illegible]
419	[illegible]	2001951[illegible]	[illegible]	[illegible]
420	[illegible]	2508973[illegible]	[illegible]	[illegible]
421	[illegible]	1401974[illegible]	[illegible]	[illegible]
422	[illegible]	2801965[illegible]	[illegible]	[illegible]
423	[illegible]	2704918[illegible]	[illegible]	[illegible]
424	[illegible]	2012033[illegible]	[illegible]	[illegible]
425	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
426	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
427	[illegible]	0710979[illegible]	[illegible]	[illegible]
428	[illegible]	0211952[illegible]	[illegible]	[illegible]
429	[illegible]	3006956[illegible]	[illegible]	[illegible]
430	SAVOVIĆ DARKO	2207979[illegible]	[illegible]	VIGOŠTE
431	SAVOVIĆ DEJAN	1301981[illegible]	[illegible]	VIGOŠTE
432	[illegible]	2501955[illegible]	[illegible]	[illegible]
433	[illegible]	2508972[illegible]	[illegible]	[illegible]
434	[illegible]	1302758[illegible]	[illegible]	[illegible]
435	[illegible]	1208946[illegible]	[illegible]	[illegible]
436	[illegible]	2203867[illegible]	[illegible]	[illegible]
437	[illegible]	2802978[illegible]	[illegible]	[illegible]

РЕДНИ БРОЈ	ИМЕ И ПРЕЗИМЕ	МАТИЧНИ БРОЈ	ПОТПИС	НАПОМЕНА
438	Glavurić Snežana	2109953787510	Glavurić	
439	Sanja Jovanović	3010972797215	Sanja	
440	Svetlana Simeunović	2509964787128		
441	Slavica Petrović	1107969787237		
442	Aleksandra Jovanović	2407970750819		
443	Kovinska Jelena	1711956187688	Kovinska	
444	Pavlović Slađana	1103974793213	Pavlović Slađa	
445	Obradović Milica	2810964197207		
446	Nikolić Vesna	1203970792213		
447	Jovanović Sanja	1608972724		
448	Ilić Simić Sekula	1404957792218		
449	Dragica Jakobić	1409974797614		
460	Ivica Dragović	1501957715590		
451	Stanimirović	2004958792223		
462	Đurđić Stojanović	1505979796836		
453	Lukić Ana	0405972786816		
454	Marković Svetlana	0712970795065		
455	Krsmanović Lenka	1302964798815		
456	Milićević Veljković	0201973792 18		
457	Danijela Pavlović	0407977797218		
458	Gordana Vukotić	1404963796813		
459	Gaborović Ljiljana	1306960796816		
460	Todorović Marijana	2307976797227		

РЕДНИ БРОЈ	ИМЕ И ПРЕЗИМЕ	МАТИЧНИ БРОЈ	ПОТПИС	НАПОМЕНА
461	ЈАНКОВИЋ МАРГИТА	0204196478878		
462	РИСТИЋ МИЛОШ	2202961780015		
463	ЈАНКОВИЋ МЛАДЕН	1310963792215		
464	МИЛАШЕВИЋ МИЛОШ	2501961772616		
465	ВЕЛИКО КОЛЕВ	1302972792225		
466	ГАВРИЛОВИЋ ЗОРАН	2901973791839		
467	ВЕЛИМИРОВИЋ ВЛАДА	1310984797216		
468	GAZEVIĆ DARKO	2006197779290		
469	КОЈИЋ ИВАН	0405949792216		
470	ЛИЋ БОЖА	2202960792212		
471	КАЈОВИЋ ДРАГАНА	0706986795		
472	[illegible] САША	2112978793215		
473	БЈЕЛИЋ МИЛАН	2406953792228		
474	ВЕСНА СРЕЋКО	2807946792215		
475	[illegible]	1509961785010		
476	ПЕТРОВИЋ [illegible]	0911960792216		
477	ЈЕЛЕНА БУРИНЧИЋ	2806946796		
478	ЈЕЛИЦА БУРИНЧИЋ	2407987715065		
479	РАДОМ СЛАВКО	2101952783726		
480	ХРИСТОФЕ ЈОВИЋ	2012961792210		
481	ЈОВАНОВИЋ ЈОСИП	0508959792412		
482	[illegible]	1911748792		
483	ЗОРАН МИЛИЈАНОВ	0410960792231		

РЕДНИ БРОЈ	ИМЕ И ПРЕЗИМЕ	МАТИЧНИ БРОЈ	ПОТПИС	НАПОМЕНА
484	СЛАВКА СТЕФАНОВИЋ	2307979795020	С.Стефановић	Грловићи
485	Милан Тодоровић	2612977792218	М.Тодоровић	Сеоџевић
486	Драгана Тодоровић	1504976815035	Д.Тодоровић	-"-
487	Живко Тодоровић	1501950792206	Живко	-"-
488	Вера Тодоровић	2506953797222	Вера	-"-
489	Драган Тодоровић	2510974792228	Драган	-"-
490	Лукић Милић	0312951792219		Вишегра
491	Лукић Јована	1405997997235	Јована Сочка	-"-
492	Војчило Димитријевић	3105954792215	Војчило	Пагиев
493	Даница Димитријевић	0302962797217	Даница	Погпеп
494	Драгољуб Тодоровић	2204959792218	Тодоровић	Грловићи
495	Лазовић Зорке	2405971792210	Лазовић Зорке	Арилье
496	Лазовић Снежана	2305974797219	С. Лазовић	Арилье
497	Тодоровић Радиша	2510957797224	Р.Тодоровић	Арилье
498	Лазовић Јованка	0201950752218	Јованка	Арилье
499	Новитовић Живорад	1308976792236	Ж.Новитовић	Трнчевићи
500	Стојановић Slavica	0103977797210	S.Slavica	Arilje
501	Стојановић Светлана	1412973797202	Говори на ВИЦ	Арље
502	Милан Тодоровић	2106937330163	Милан	АРИЉЕ
503	Радовановић Зоран	0031112480	Радовановић Зоран	Стојчевићи
504	Вићић Бошко	1908954795278		Арилье
505	Вујисић Марија	0053179724	МВ	Арилье
506	Вујисић Драгана	0208977797217	Вујисић	Арилье

РЕДНИ БРОЈ	ИМЕ И ПРЕЗИМЕ	МАТИЧНИ БРОЈ	ПОТПИС	НАПОМЕНА
553	Ђорђе Јовић	[illegible]	Ђ. Јовић	Ариље
554	Вукадин [illegible]	[illegible]	[illegible]	Ариље
555	Љиљана Новаковић	2903961715064	Љ.Н.	Ариље
556	Љубица Новаковић	0407933715267	Љ.Новаковић	Ариље
557	Савета Сарић	0061957795	С.Сарић	Ариље
558	Нада Зечевић	001593952	Н.З.	Ариље
559	Радмила Зечевић	001509507	Р.Зечевић	Ариље
560	Милан Зечевић	1588518	Зечевић М.	Ариље
561	Рајка Зечевић	392676	Зечевић Р.	Ариље
562	Недељко Стојић	0112957710487	Н.Стојић	Ариље
563	Стеван Стефановић	[illegible]	[illegible]	
564				
565				
566				
567				
568				
569				
570				
571				
572				
573				
574				
575				

РЕДНИ БРОЈ	ИМЕ И ПРЕЗИМЕ	МАТИЧНИ БРОЈ	ПОТПИС	НАПОМЕНА
576	Димитријевић БОЛОЊА	0012264[illegible]	Л.Бологањ	
577		0012212[illegible]		
578	Стоја Димитријевић		Л. Стоја	
579	Атанасијевић Сара	3012[illegible]226	[illegible]	
580	Stevanović Jelka		[illegible]	
581	[illegible]	2004[illegible]2112	[illegible]	
582	[illegible]	2204[illegible]	[illegible]	
583	[illegible]	1611[illegible]228	[illegible]	
584	[illegible]	2701[illegible]	[illegible]	
585	[illegible]	1410[illegible]	[illegible]	
586	[illegible]	0108963[illegible]	[illegible]	
587	[illegible]	0410[illegible]	[illegible]	
588	[illegible]	2001[illegible]	[illegible]	
589	[illegible]	0802[illegible]	[illegible]	
590	[illegible]	2006[illegible]	[illegible]	
591	[illegible]	2107[illegible]	[illegible]	
592	[illegible]	0511[illegible]	[illegible]	
593	[illegible]	1912[illegible]	[illegible]	
594	[illegible]	0005[illegible]	[illegible]	
595	[illegible]	1505[illegible]	[illegible]	
596	[illegible]	1606[illegible]	[illegible]	
597	[illegible]	1001[illegible]	[illegible]	
598	[illegible]	1503[illegible]	[illegible]	

И овај молебни вапај верног народа Ариља је доживео исту судбину какву је доживела Петиција верног народа са 11.000 потписа, којом је тражено од Светог архијерејског сабора да се поштује вековни богослужбени поредак, или Петиција са 15.000 потписа, којом је народ од Светог архијерејског сабора тражио да се поништи, неканонска, неуставна и неморална одлука Синода о уклањању владике Артемија са његове катедре. Иринеј Буловић је пред носиоце ове потоње представке послао полицију, која их је спречила да прију Патријаршији. Тако су вуци у јагњећој кожи и лицемери могли да кажу: Никаква представка Сабору није стигла.

Међутим, народ Ариља престаје да одлази у своју цркву, због безакоња, па одлази на службе у манастире, као и у цркву у селу Трешњевица, где се поштује богослужбени поредак.

Како се у међувремену упокојио епископ Хризостом, Бог да му душу прости, за администратора долази Ариљац Јован Младеновић, епископ шумадијски, који је познат по свом лакрдијању и циркусијади:

– Доносио је безакона и антиканонска акта о служењу литургије;

– Онда је та акта, по одлуци Сабора, поништио;

– А затим је, како приличи човеку који је, загазивши у безакоње, калаисо образ и у пракси наставио своју самовољу, супротну и свом сопственом писанију;

– У историји Православља остаће упамћен по томе што је, у ортаклуку са г. Атанасијом Јевтићем, увео небивалу праксу да на своје ругалачке литургије, уместо у пратњи анђела, иде у пратњи „плавих анђела“ (полицајаца);

– Такође ће остати у историји Православља познат по томе што се лаосу Божјем, у селу Тулежу обратио поганоустјем: „Марш напоље!“

Елем, овај јадни човек ће преко своје перјанице г. Дмитра Луковића дотурити акт свога претходника, са својом руком исписаном поруком, којом је имао за циљ да препадне попа Мила и своје земљаке. Рачун му је био рђав. Истина, попу Милу је утерао страх у кости, али Ариљце није уплашио. Нису се они плашили ни горих. Поп Миле је изгубио вернике који су му раније пунили цркву, пред најездом силеџија – господе Дмитра Луковића и Јована Младеновића. Народ је на ову претњу одговорио онако како је то свагда бивало. Ево тог сведочанства:

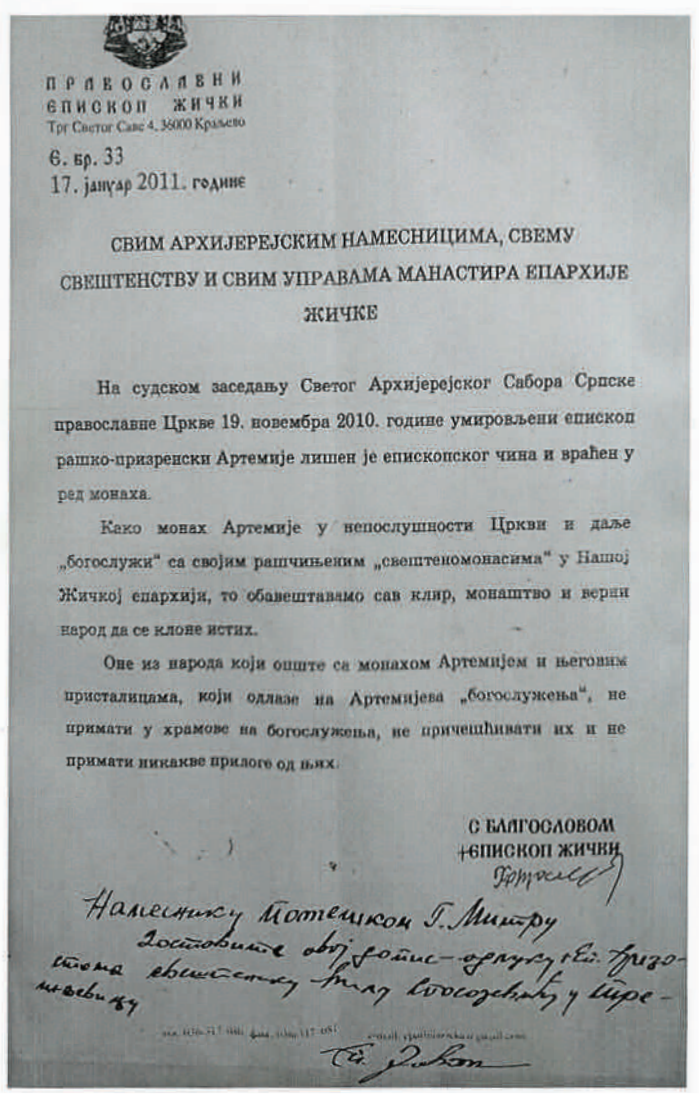

ПРАВОСЛАВНИ
ЕПИСКОП ЖИЧКИ
Трг Светог Саве 4, 36000 Краљево

Б. бр. 33
17. јануар 2011. године

СВИМ АРХИЈЕРЕЈСКИМ НАМЕСНИЦИМА, СВЕМУ СВЕШТЕНСТВУ И СВИМ УПРАВАМА МАНАСТИРА ЕПАРХИЈЕ ЖИЧКЕ

На судском заседању Светог Архијерејског Сабора Српске православне Цркве 19. новембра 2010. године умировљени епископ рашко-призренски Артемије лишен је епископског чина и враћен у ред монаха.

Како монах Артемије у непослушности Цркви и даље „богослужи" са својим рашчињеним „свештеномонасима" у Нашој Жичкој епархији, то обавештавамо сав клир, монаштво и верни народ да се клоне истих.

Оне из народа који општте са монахом Артемијем и његовим присталицама, који одлазе на Артемијева „богослужења", не примати у храмове на богослужења, не причешћивати их и не примати никакве прилоге од њих.

С БЛАГОСЛОВОМ
+ЕПИСКОП ЖИЧКИ

Намеснику Тотемском Г. Митру
Доставите овај допис-одлуку Еп. Преосвештеном свештенству свих богослужења у Шире-
невици

Тако су Ариљци истерани и из цркве у Трешњевици. Као побожни људи, који су ишли у Цркву кад многи нису смели од безбожних власти, они нису посустали ни пред безбожним епископима и још безбожнијим поповима. И онда се догађа својеврсно чудо у Ариљу.

Погледајмо чињеницама у очи. Најпре, верни народ Ариља је почео да трага за локацијом на којој би се подигла црква у којој би, из цркве протеран народ, могао да задовољава своје духовне потребе. Након већег броја потенцијалних локација, избор је пао на имање Драгутина и Ђорђа Стефановића у Грдовићима изнад Ариља. За овај избор био је потребан благослов владике Артемија.

ВЛАДИКА АРТЕМИЈЕ У ДОМУ СТЕФАНОВИЋА, ПРВИ ПУТ 7. МАРТА 2013.

Задужбинари, старина Милојко и син му Милош: Добро нам дошао свети Владико

Задужбинар Драгутин Стефановић, пуковник авијације на дочеку Владике

Задужбинар Ђорђе показује Владики своје и Драгутиново имање, које они дарују за градњу манастира

Изашавши овај свети старац на ово брдо над Ариљем рече: *Заиста је као на Тавору!*

И рече Владика: *Нек је благословено ово место будуће светиње!*

Владика Артемије са делом ктиторске породице, 7.3.2013.

ВЛАДИКА АРТЕМИЈЕ У ДОМУ СТЕФАНОВИЋА, ДРУГИ ПУТ, НА ЂУРЂЕВДАН 2013.

У ишчекивању високог госта:
старац Милојко, са сином Милошем и праунуком Јованом

Милошева добродошлица на Ђурђевдан 2013.

Преосвећени владико, часни оци, поштоване сестре монахиње, драги моји кумови, пријатељи, родбино, хвала вам што сте данас дошли да увеличате ову нашу славу.

Хтео бих на првом месту да захвалим Господу Богу што ми је подарио овакве дивне госте у нашем дому. Хтео бих, ово је прилика јединствена, да се захвалим прецима нашим, који нашу веру православну светосавску сачуваше и неокаљану и непромењену предадоше потомцима својим. На првом месту бих хтео да се захвалим родитељима својим, мајци Миланки, која се упокојила пре 18 година, и оцу Милојку, који су нас свему научили хришћанском и православном, и водили нас у храм Господњи у тим 60-им годинама, када нико није смео, и кад су они трпели озбиљне последице, а и ми са њима. Прилика је да поменем и ђеда Милутина и бабу Драгињу. Посебно тог ђеда Милутина, који је за данашње време, био скоро неписмен човек, а добио је неким заслугама орден Светог Саве Другог реда, и нама, његовим потомцима, оставио путоказ и аманет да не скренемо с пута Православне цркве. Да поменем и његовог оца Драгутина, бабу Крстину и Милована и Милицу и Обренију и Стевана и Милосаву и Јефта и Радоја и Остоју, и на жалост више не знам својих предака, а требао бих да знам, јер су они својим крштењем, Светог Ђорђа узели као заштитника дома нашег и заштитника породица наших. Хвала им свима, још једанпут, што нам веру сачуваше и нама неокаљану предадоше. Тако данас, на овај свети дан, користим прилику да подсетим и нашу чељад, да и ми, као и наши преци што су, морамо остати на путу православном и светосавском и веру нашу свету неокаљану и неизмењену предати потомцима својим.

Преосвећени Владико! Хвала Вам много што сте нас удостојили и дошли у наш дом и донели радост духовну и благодат Духа Светога у ову нашу породицу, међу нашу чељад.

Нека Вам милостиви Господ подари мудрости и духовне снаге за расуђивање, како бисте предводили Српску православну цркву још дуго година (ово ми се није омакло што сам рекао), јер на жалост, многи одступише, и многи заћуташе. Хвала Вам што Ви не одступисте и проговористе и што стадосте на чело војске Христове, да и ми који имамо велике дилеме и сталне смутње у данашње време, имамо испред себе некога, ко ће нас руководити и заједно са нама стражити на бранику

вере наше и отаџбине наше, еда бисмо сви заједно заслужили Царство небеско.

Хвала Вам још једанпут од срца.

Христос васкрсе!

Пријатан ручак и живели на многаја љета!

Владикино слово

Домаћине, нек је срећна и од Бога благословена ова слава Светог Георгија, који је, ето, ове године пао када и празник васкрсења Христа, те нам је ово дупло славље и дупла радост.

Пре свега радост због васкрсења Христовог, мада и због крсне славе овог дома и домаћина овога дома, који се сећа својих предака, своје традиције, држи оно што су нам предали наши славни свети преци и труди се да то пренесе на млађа покољења.

Нек би Господ, молитвама Светог Георгија, подарио мир, слогу, љубав свима који данас испуњавају овај дом, да сви још много, много година и лета дочекујемо ову крсну славу и да се молитвама Светог Георгија и ми спасавамо.

Амин.

Христос воскресе! Воистину воскресе!

Милош и Драгана (десно) са Владиком, о Николајем и осталим гостима

За славском трпезом домаћин Милош је обавестио Владику о томе како теку припреме за изградњу цркве, звонаре и конака. Том приликом је, на чуђење присутних, изјавио да се нада да ће до преноса моштију Светог Архиђакона Стефана бити завршене црква, звонара и бар један ниво конака.

На те речи Владика је одговорио: Нека би Бог дао да тако и буде!

Речи у дела претворене

У ишчекивању грађевинске дозволе, започети су радови на раскрчивању и припреми терена за градњу.

Овако је било

Размеравање терена

Равнање терена

На дан 18/5. јуна 2013. године Господње извршено је освећење темеља цркве и полагање Повеље владике Артемија у темеље светиње.

С лева на десно: оци Агапит, Варсануфије, Николај, Роман и Наум

Реч оца Николаја на освећењу темеља храма Архиђакона Стефана у Грдовићима 20.06.2013.

Чули смо ове свете речи, ове благослове, овај Божји благослов, као и благослов нашег духовника, владике рашко – призренског у егзилу Артемија.

Ове су молитве прочитане, благодат Божја и благослов Божји излио се једном и заувек на ово свето место. Анђео чувар постављен је да чува олтар овога будућега храма. Ово, на овом узвишеном брегу изнад Ахилијевог града, изнад Ариља, подиже се црква, још једна црква, још једна светиња у славу Божју и у част првомученика архиђакона Стефана, да буде на милост, на спасење, на благослов свима онима који буду долазили овамо и који се буду молили у овој светињи да им Господ испуни све молитве њихове, да их благослови и укрепи да у овом времену у коме ми живимо будемо и ми као свети преци наши, да носимо крст свој, узевши га и поневши га идући за Господом. Носимо га и ми као што га је носио свети Симеон мироточиви, као што га је носио свети Сава, од Свете Горе па по целој земљи Србији и шире, до Јерусалима, Цариграда и даље, и ми да носимо крст свој и да храбро и одлучно идемо за Господом Христом! Живимо у своје време! Није мудро да кажемо да је оно најтеже, свако време носи своје бреме, ми носимо своје, ми носимо крст свој и нећемо роптати и нећемо се жалити, претрпећемо и све што нас снађе, претрпећемо, трпљењем својим спасаваћемо душу своју. С вером и надом у Господа Исуса Христа и благословом Божјим,

да истрајемо у овом времену у свим искушењима, да све препреке савладамо. Као што се каже у овим благословима и у овим светим молитвама, да нас Господ подигне, укрепи, да благослови све нас, на првом месту задужбинаре и градитеље, задужбинаре овога светога храма браћу – Милоша, Ђорђа, Драгутина и све њихове сроднике по духу и телу да Господ благослови. Да благослови ове грађевинаре, ове раднике, да храбро започну и да истрају на овоме, и да се брзо доврши овај храм и да га освештамо и да се у њему молимо, и да као свети преци наши у овоме храму славимо Оца и Сина и Светога Духа, Тројицу, једносуштну и нераздељиву, кроз све векове векова. Амин. Бог вас благословио и свако добро даровао.

На овој предивној свечаности својим кумовима је даривао крст и Јеванђеље Милоје Стевановић који је том приликом рекао:

„Часни оци, драги кумови, благочастива браћо и сестре!

Ево овог радосног дана и овог радосног тренутка, када с Божјом помоћу у ову светињу полажемо камен темељац и *Повељу*. Нека би Господ дао да се људи овде вековима Богу моле и спасавају душе своје. Мој унук Јован, зет Жељко и ја испред моје чељади имамо част да данас ктиторима ове светиње и нашим драгим кумовима уручимо мале поклоне за ову грађевину коју они дижу у славу Господа, а за покољења која ће иза нас доћи.“

Краснописна посвета на Јеванђељу

Уручење Јеванђеља Милошу

Уручење крста Ђорђу

Благослов оца Николаја

Од дана полагања темеља до освећења имамо 42 радна дана

Нека буде срећно и вековечно!

Тако да се светли светлост ваша пред људима, да виде ваша добра дела

Драгана која је градњи храма приложила
љубав голему и бројне трпезе

Помози Боже!

Игуман Агапит и арх.
др Милош Миња Радовановић

Освећење звона

Расте црква наша од брвана

Још горе у брдима Вере и Наде има

Освећење темеља конака

Зло није могло победити добро

Када је било сасвим извесно да не могу спречити освећење храма, кренула је позната гебелсовско-буловићка харанга преко средстава информисања, како би се, ако ништа друго, бар народ одвратио да не оде на службу Божју и на освећење цркве посвећене Светом Стефану. Локална средства информисања су репризирала емисије (какве не памтимо ни из Брозовог времена) у којима се, сагласно заједмченом „праву“ на „истинито и објективно информисање“, шире лажи, неистине и клевете, без права оклеветане стране на одбрану. Чак је другој страни ускраћено право да накнадно, по завршеном догађају, добије снимке емисије и искористи заједмчено право на деманти.

О томе најбоље сведочи писмо Милоша Стефановића власнику локалне телевизијске станице – „ТВ КЛИК“ Ариље, г. Мишу Остојићу:

„Поштовани брате у Христу и комшија,
Ево прође скоро два месеца од како се у нашем заједничком селу Грдовићима освешта храм посвећен архиђакону Стефану (15. августа 2013.) и како Твоја и наша телевизија, ТВ Клик Ариље, не обавести нашу јавност о том догађају, иако је гласило локалне самоуправе, па реших овим писмом да Ти се обратим са пар реченица.

Пошто је на Твојој телевизији, седам дана пре освећења и све до самог дана освећења наведеног Храма, вођена медијска кампања против тог чина и против ктитора (од којих сам један ја) и позиван народ да не долази у ’приватан посед и приватну цркву’, овим путем изражавам чуђење да догађај, где је било присутно преко 1000 људи, није занимљив за неко јавно гласило, па о том догађају не би на Твојој телевизији ни једне једине речи, или је пак посреди страх, како ми Ти рече у телефонском разговору, од локалних и неких других моћника. Јер на моје питање упућено теби 13. августа ове године: Зашто ниси позвао и другу страну да дâ било какву изјаву тим поводом? – Ти ми рече да Ти лично подржаваш праву веру (за коју се ми боримо), али да си добио наређење из локалне самоуправе Ариља, која Те између осталог и делимично финансира, а да је њима то наредио владика Јован Младеновић. По њиховом налогу, рече, морао си да пустиш на Твоју телевизију др Василија Петровића, др Вита Пољавића, др Зорана Мићовића, протонамесника Митра Луковића и попове Драгана Стевића и Мирчету Крупниковића,

да они причају све негативно о Храму који је сагрђен, и о нама који смо га градили, а да другу страну не смеш да пушташ јер, како Ти рече, 'поп Порфирије ће да Ти узме фрекфенцију'.

Као што си чуо, и поред свих апела локалних моћника, владике Јована и свих медија, позивања народа и политичких партија на св. Литургију у храму св. Ахилија (која, иначе, никада до сада није служена на тај дан) у Ариљу је било бар 25 пута мање народа него на освећењу манастира у селу Грдовићима. Сама та чињеница говори да је тај догађај требао бити интересантан за сваки медиј, па и забележен на Твојој телевизији.

Али ја имам разумевања за Тебе и Твоју телевизију јер вас је страх да ће вам владика Порфирије узети хлеб насушни тј. фреквенцију за рад. Али морам да Те подсетим, као доброг и честитог човека и комшију, да знаш да је свака сила за време и да ће проћи, а ми морамо бити и остати људи.

Пишем Ти ово писмо јер сам готово сигуран да нећеш смети ни сада да дођеш и забележиш како наши Ариљци пролазе поред храма св. Ахилија и плачући долазе на брдо у Грдовиће, како би се искрено помолили Господу Богу, не размишљајући при том да ли ће служавши јеромонах служити Богу онако како је то Свети Сава оставио у аманет, или онако како то одговара непријатељима нашим (папи и његовим следбеницима).

За Твоју информацију, наш дивни храм Светог Ахилија у Ариљу, од прошле године (од Петровдана 2012) окупиран је од безаконика и насилника, који себи узеше за право да одлучују како ће се св. Литургија служити и ко на њу може долазити, иако немају право на то: нити суштински нити формално-правно. Суштински: неисправно је то што раде, зато што сви наши српски светитељи, од Светог Саве па преко Василија Острошког до Николаја Жичког и Јустина Ћелијског, служише свету Литургију како су је до прошле године служили и у нашем Храму у Ариљу. Формално-правно: неисправно је зато што још увек званична Српска Православна Црква није променила, нити реформисала свету Литургију, напротив, три пута заредом (2006, 2007. и 2008. године) СА Сабор доноси одлуке да се света Литургија има служити по устаљеном вековном поретку. Такву одлуку и покојни владика Хризостом претаче у свој акт „Е број 741", од 20. јуна 2008. године. Међутим, кад их упитасмо зашто мењају богослужења, они одговорише: *Па тако наш владика воли!?!* И то им је једини аргумент!?!

Протеравши већину верног народа из храма св. Ахилија, који се ту искрено Богу молио, владичиним актом Е број 33 од 17. јануара 2011. године, који у делу гласи: „Оне из народа који опште са монахом Артемијем и његовим присталицама, који одлазе на Артемијева богослужења, не примати у храмове на богослужења, не причешћивати их и не примати никакве прилоге од њих."

Сада за нечим кобајаги жале. О, лицемерја.

Имајући у виду чињеницу да код моје куће нема сигнала ТВ Клик и да нисам у могућности да пратим ваш програм, замолио сам Те да ми доставиш снимак емисија које су биле посвећене теми новог манастира у Грдовићима и његовом освећењу.

Сматрам да на то имам право као грађанин који сам у тим емисијама, како чујем, у више наврата помињан у негативном контексту. Ти ми у личном разговору рече да немаш снимак и да не можеш да ми га даш, јер га је одмах по завршетку медијске хајке вођене на Твојој телевизији, поп Драган Стевић (старешина при храму св. Ахилија) узео, по налогу владике Јована Младеновића (а сам знаш да си по закону дужан да чуваш све снимке емисија). Па чега се то, комшија, плаше они који су Ти наредили да предаш снимке, да ли себе и својих речи, или их је срамота што су доживели тотални фијаско на свету Литургији у Ариљу тог 15. августа.

Користим прилику да Ти скренем пажњу на чињеницу, да у поменутом случају ниси поступио ни професионално а ни људски. Професионално јер си обавезан да када дајеш медијски простор једној страни у „сукобу", онда си обавезан да и другој страни даш могућност да изнесе свој став. Друго, као одговоран човек на локалној телевизији, не дати никакву информацију о догађају, где је било присутно преко хиљаду сугрђана, неким поводом, напросто је недопустиво. О људском приступу, размисли сам, ако си икад био у ситуацији да Те неко на правди Бога напада и уместо да ти даје почасти за то што радиш општекорисно и душекорисно, он хоће да те уништи. А Ти се, комшија, стављаш на страну прогонитеља, без икаквог права прогоњеног да било шта проговори, што не доликује ни нашим традиционалним односима, а ни комшијским.

Имајући у виду Твој исказ да Ти разумеш о чему се ради и да Ти и Твоја породица подржавате борбу за очување правих хришћанских вредности, православља и светосавља, али да Теби прете и угрожавају егзистенцију, уколико непристрасно будеш извештавао на Твојој

телевизији о догађајима који су, како они кажу, ван званичне Српске православне цркве. А како је тек нама који заложисмо сав свој иметак и свој углед досада стечени, и судбину преко сто породица због прогона који, на жалост, тек почиње. И само због тога што смо Срби, православци и светосавци, и што то желимо и да останемо. И ми и наша поколења. И зато што не продајемо веру за вечеру и што не прихватамо да се мењају света богослужења, само зато што надлежни Епископ 'тако воли', а видели смо из недавних догађаја шта све наши Епископи воле (случај Качавенде, Пахомија и да не набрајам даље). Па да ли безусловно треба следити свога епископа ако видиш да те води безаконо ка промени вере, тако што мења света богослужења, што са јеретицима саслужује, што од јеретика прима части и титуле (прстење и напрсне крстове – пример Иринеја Буловића), што за себе кажу да су екуменисти (Патријарх Иринеј), а наш св. Јустин Ћелијски за екуменизам каже да је то свејерес. Да иронија буде већа, данашње владике су га канонизовале за светитеља, а ништа његово не следују, чак су и његову Догматику избацили са факултета.

Често нас питају: ко нам даје право да ми исправљамо и контролишемо владике? Па даје нам за право она фрескописана композиција у припрати манастира Милешева, која приказује страшни суд и пакао, где се тамо лепо види како у пакао одлазе, поред обичног народа, и цареви и владике и патријарси, што ће рећи: нема на земљи непогрешивог; само је папа римски умислио себи непогрешивост, што је после пада Адама највећи пад човека на земљи, када на место Бога ставља грешног човека. У историји њихове 'светости' и жена је била папа, и умрла је на порођају, да не говорим о злоделима која су почињена с папским благословом, у ранијој и скоријој историји. Даје нам за право чињеница да Цркве нема без народа Божјег.

Ето, то је један од разлога што ми стражаримо над понашањем наших епископа. А други разлог за ову борбу је: чување душе наше, јер сада већ сви знају, који хоће да знају, да је душа бесмртна и да нам није свеједно где ће она обитавати у вечности (осим владике браничевског Игњатија Мидића и његових присталица, који тврде да је душа смртна, Боже сачувај). Сазнањем те чињенице, о бесмртности душе, и чињенице да не знамо часа ни трена када ће нас Господ позвати да му се представимо, додатно повећава бригу о вери нашој и животу нашем овде на земљи. А како да се поставимо према томе, када смо суочени са истином и Ти и ја, када знамо да нам веру кваре и уништавају, када хоће да нам

душу узму још овде на земљи. И сада би требало да ћутимо и да се саглашавамо са тим њиховим безакоњем, све због ово мало комфора које уживамо овде на земљи. Ја на то нисам спреман! А ни Теби, братски, то не препоручујем.

Овим писмом Ти предлажем да обе стране позовеш на Твоју телевизију (може и округли сто) да објаснимо народу о чему се ту ради. Наиме, ко чува веру нашу, а ко је квари. Да објаснимо ко чини Српску православну цркву. Да ли ми који држимо све оно што је Господ оставио својим светим Предањем, својим апостолима – а они преко светих људи – нашем Јовану Владимиру, Светом Сави, Арсенију, Максиму, Никодиму, Макарију, Василију Острошком, Николају Жичком, Јустину Ћелијском... Или они који уводе реформе у богослужења, супротно богослужбеним прописима и Предању, који причешћују народ без икакве припреме, који саслужују са јеретицима...

На нама је да одаберемо пут којим ћемо ходити у остатку живота. Или ће то бити пут истине и правде, пут узан, хришћански, православни и светосавски, а који води у Царство небеско, или ћемо ићи путем хедонизма, личних и чулних задовољстава, који је широк и посут тренутно цвећем, а завршава се у трњу и паклу.

Ја, комшија, немам никакве дилеме! Узео сам свој крст и кренуо узаним, тесним и тешким, али Божјим путем, који и Теби, искрено, препоручујем.

Надам се да ће ово моје писмо пробудити у Теби осећај одговорности и за ову прогоњену страну и да ћеш нам омогућити да се појавимо на Твојој телевизији. Ако то не смеш, молим Те да ми доставиш снимак антипропагандних емисија у вези са освећењем храма Светог Архиђакона Стефана, како бих адекватно могао бар појединачно да одговорим свакоме од учесника, на њихове неистине и бешчашће .

У противном, бићу принуђен да ово писмо учиним отвореним, како бих, колико-толико упознао јавност са протеклим догађајима, који неки новинари и верни народ називаше 'Чудо у Ариљу'.

О зачећу св. Јована Крститеља,
2013. године

Милош М. Стефановић
Село Грдовићи, Ариље"

Напомена: Не добивши одговор на ово писмо, отварам га за јавност.

РАДОВАЊЕ НАД АРИЉЕМ

Трећи долазак владике Артемија

На дан Преноса моштију Светог првомученика Стефана, у селу Грдовићи изнад Ариља, освештана је Црква посвећена том светитељу. Ктитори манастирског комплекса су Драгутин, Ђорђе и Милош, синови старине Милојка Стефановића, чије јато до сада броји тридесет троје чељади. Након освећења Цркве и Свете Литургије, пресечен је славски колач, којом приликом се ктиторима и бројном верном народу, који је испунио цркву и порту манастира, обратио владика рашко-призренски и косовско-метохијски у егзилу, Артемије.

За време трпезе љубави приређена је свечана академија. У овој књижици остављамо сведочанство, у слици и речи, о овом предивном збитију, за које пуковник проф. др Светозар Радишић рече: *Заиста мислим да је ово један изузетан историјски догађај, о коме ће се тек причати.*

Беседа владике Артемија:

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Великога дана и великога празника, браћо и сестре дочекасмо данас у овоме светоме Божјем храму. Дочекасмо дан светога првомученика архиђакона Стефана, коме је овај нови храм посвећен, преносу његових светих моштију, и да освештамо овај храм и да га предамо на употребу нашем православном верном народу српскоме. Милост Божја је велика на нама и на нашем народу јер Бог благосиља а људи раде. Бог даје снагу и добре идеје, добре замисли, и помаже да се оне и остваре. Тако се, не тако давно, родила идеја да се подигне храм овде у Ариљу на овоме месту. И он је заиста подигнут у рекордном времену. За само четрдесет и два радна дана овај храм је изграђен овде, у коме се ми данас налазимо. Ктитори овога храма су: Милојко Стефановић и његови синови – Драгутин, Ђорђе и Милош. Они су дали и овај плац овде, и свој труд, и свој иметак, да подигну ову задужбину своју, манастир посвећен светом Стефану.

Али, како сам чуо њима је у помоћ притекло много народа, из овога места и околине, који су дошли и долазили да помогну, да даду прилог, да помогну својим радом или на било који други начин да допринесу да се ово дело Божје тако брзо и тако лепо заврши. Ево и данас Бог је даровао овај дивни дан, ни много вео ни много хладан, ни много кишан, да смо могли да лепо завршимо освећење овога храма неометано.

Али колико год да Господ даје своју благодат и излива на нас, толико се пројављује и мржња и ненавист неких којима није по вољи ово дело Божије које смо овде остварили. Као некада у оно старо време, за време светих апостола, у прве дане хришћанства, када је пострадао свети првомученик Стефан архиђакон, од тога првога дана, од тих првих времена, па ево две хиљаде година, Црква Божја је непрекидно гоњена и прогоњена од видљивих и невидљивих непријатеља. Увек је било оних који су ненавидели Господа Христа, који су прогонили Његову Цркву, који су прогонили Његове верне слуге. То бива и данас. У оно време, када је архиђакон Стефан пострадао, њега су оптужили да хули на име Божје, на Мојсија, на Стари Завет и довели га на суд. А он је, просвећен мудрошћу Божјом, изговори предивну беседу пред Јеврејима који су га судили и осудили. Тад их је подсетио на сва места из Старога Завета која су говорила и која су наговештавала и прорицала оно што ће

се десити, а то је о доласку Господа Исуса Христа као Спаситеља света. Када је поменуо то и рекао да види небо отворено и Сина Човечјега Господа Христа са десне стране Бога и Оца, Јевреји су толико побеснели да су запушавали уши своје да не слушају тобоже хулу на име Божје. И онда шта су урадили? Осудили га на смрт. И то на страшну смрт: извели су га изван града и тамо убили камењем, затрпали камењем. И тако је свети првомученик посведочио не само својом речју него и својим животом и својом крвљу запечатио веру своју у Господа Христа, који је дошао да људе спаси од греха, смрти и ђавола и да им дарује живот вечни. И свети архиђакон Стефан, при последњем издисају, рекао је, обратио се Господу молитвом. За кога? Не за себе, не за своје сроднике, него за своје непријатеље који су га засипали камењем, рекавши: „Господе не упиши им ово у грех.“ То јест, опрости им овај грех што су учинили. То је пример који нам даје свети архиђакон Стефан, то је пример који је оставио потоњим покољењима и нама, данашњим хришћанима, како да се односимо према онима који нас мрзе, који нас клеветају, који нас нападају, који нас гоне и прогоне. Не с мржњом да им одговарамо, него с молитвом Богу, да Господ и њих просвети и упути на прави пут спасења, а то је пут чувања праве, истините вере. Оне вере коју је Господ Христос проповедао, коју су апостоли примили од њега, предали светим Оцима, а свети Оци посведочили и утврдили, одогматили и предали Цркви Божјој на чување и на спасење рода људскога.

Ми данас овде сабрани трудимо се да останемо на путу тих наших учитеља, од првомученика Стефана, па свих редом, који су смрћу и животом посведочили верност вери православној, до Светога Саве и од

Светога Саве, до владике Николаја и оца Јустина, који су најновији, нама савремени учитељи и слуге Божје. Да се и ми угледамо на њих, браћо и сестре, да држимо веру као што су они држали, да не прихватамо никаква лажна учења, да не слушамо клевете које на нас говоре него да останемо на путу Божјем, на путу светосавском. И тада ћемо имати заштиту и помоћ светог архиђакона Стефана и свих оних хиљада мученика и стотина хиљада и милиона мученика који су за веру православну положили живот свој, да они и нама својим молитвама помогну да останемо и ми на томе путу и да се спасавамо том вером православном.

Данас, браћо и сестре, потребно ја захвалити, најпре Господу Богу, на овој милости коју је дао нама грешнима и недостојнима. Захвалити ктиторима овога Божјега храма, породици Стефановића, старом Милојку и његовим синовима Драгутину, Ђорђу и Милошу и њиховој фамилији многобројној, за коју смо се сада овде помолили. Њих је Го-

спод даровао и обдарио том правом вером и љубављу према Господу Христу и они су подигли овај храм у славу Божју, у спомен светог архиђакона Стефана, а као своју породичну задужбину.

Нека би Господ примио овај њихов дар, као дар многих наших славних предака – краљева, царева, велможа, архијереја, архипастира, патријараха, који су окитили земљу српску бројним храмовима и светињама подигнутим у славу Божју. Њима се придружује данас овај нови храм подигнут овде на овом брду изнад Ариља, да се у њему поје Литургија овог века и даље.

Данас је дакле освећење овога храма, данас је храмовна слава ове светиње. Као што сваки домаћин има своју славу, тако је и сваки храм посвећен једноме од светитеља или празника Господњих, који је слава тога храма. Али ово је не само храм него је ово и манастир. Јер овде се поред храма подиже конак за наше монахе који ће овде живети и служити Богу и народу овога краја. Данас је дакле прва слава овога храма.

Ктитори Ђорђе и Милош приликом резања славског колача

Домаћини ове прве славе јесу породица Стефановић, које смо поменули, брат Милош, Ђорђе, њихов брат Драгутин и њихов отац Милојко. Обичај је да у свим манастирима, на слави коју манастир прославља, увек учествује и неко од верног народа. Ове године поред манастира овде, оца Агапита и његове братије, домаћини су као што рекосмо, Милош, Ђорђе и остали њихови, а за идућу годину су се јавили Милојко и Бошко Ђурић из села Вране.

Нека прију овде нови домаћини. Ајде Милојко прими овај залог, ево да понесете кући као благослов и залог за идућу годину на овај дан,

на овај празник, онда да се ви постарате, заједно са манастиром, као што су се ове године постарали браћа Стефановићи. Честитајте старом домаћину, а он да честита вама.

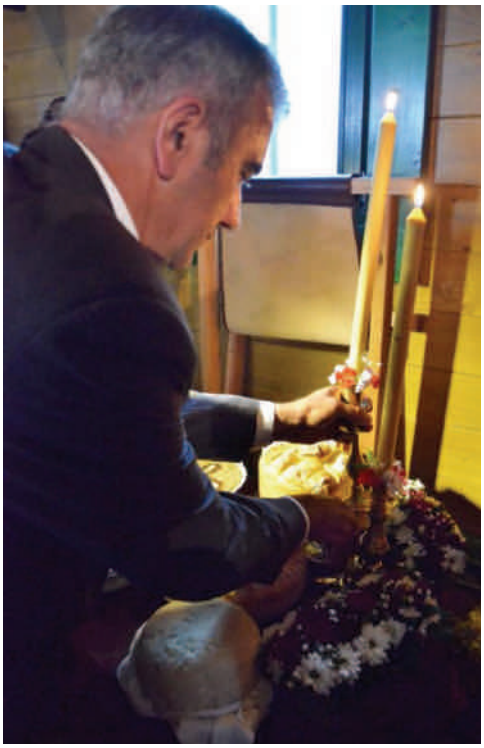

Паљење славске свеће: Владика Артемије и Милош Стефановић

Нек је Божји благослов на вама, на много и много година, у здрављу и напретку свакоме, дочекивали и прослављали овај дивни празник!

***

За време трпезе љубави приређена је свечана академија. Овако је било.

Водитељ програма, **Бобан Ковачевић**: Ваше преосвештенство, часни оци, сестре монахиње, народе светосавски, помоз Бог! Нашем данашњем радовању додаћемо скромну свечану академију. Молим представника ктиторске благочастиве 30-то члане породице Милојка Стефановића, брата Милоша, да узме реч.

Беседа Милоша Стефановића – светосавског задужбинара

Преосвећени Владико, часни Оци, поштоване сестре и матере монахиње, драга браћо и сестре, помаже Бог.

Испред ктиторске породице, приложника и верног народа овога краја, припаде ми велика част да вас све поздравим и да вам се захвалим што сте данас заједно са нама уздигли молитве Господу и присуствовали свечаном освећењу овог светога храма посвећеног Архиђакону Стефану.

На првом месту изражавам велику благодарност и захвалност Господу Богу, који милошћу својом ниспосла верном народу овога краја духовну радост подизањем овога дивнога храма баш на овом месту.

Како је ово дело започето?

Почело је тако што владајући клир при храму Св. Ахилија у Ариљу, прошле године, скренувши са светосавског пута, својим безакоњем и дрскошћу окупира храм и протера већину верног народа из њега.

Тако је настала жеђ за задовољавањем наших духовних потреба и за изградњом духовног крова над главом свих нас који држимо до вере и српства.

И поче трагање за локацијом. Обилазећи више од десетак локација подесних за манастир – свака од њих била је лепа на свој начин. Али човек снује а Господ одлучује . И тако, 21. фебруара ове године Господ пројави ову локацију као праву, преко свога гласника, за овај Дом молитве и славе Господње. Господ уреди те власници ових парцела, моја браћа, Драгутин и Ђорђе, са љубављу и без икаквог материјалног условљавања, поклонише за градњу манастира своје парцеле површине

око 95 ари, а њихову одлуку са великом радошћу благослови и наш отац Милојко.

7. марта на ову стопу земље крочи преосвећени Владика Артемије и благослови и локацију и почетак припрема око добијања дозвола за градњу, прогласивши при том Архиђакона Стефана као заштитника овог Храма и свих оних који у њему буду живели и у њега долазили.

Од тада па све до данас, у свим нашим пословима, проблемима и мукама имали смо обилату помоћ Архиђакона Стефана, који својим присуством и својим молитвама пред Господом потпоможе здушно да се овај огроман посао приведе крају. А било је проблема и сметњи доста, поготову око добијања грађевинских дозвола.

Злобници су слали пријаве инспекцији, свештеници су тражили помоћ жичког администратора еда би изградњу овог Дома Божјег осујетили. Али као што је речено: Ако је Господ с нама, ко ће против нас. Кад нам је било најтеже помолили смо се Архиђакону Стефану и

сви проблеми су нестајали и посао се настављао вођен Божјом руком.

Ко до сада није видео Бога, овде га, браћо и сестре, може угледати.

Овде је Господ зидао Свој Дом!

Овде се нису узалуд трудили зидари!

Ево доказа за чудо Божје:

- темељи Храма су освећени 20. јуна 2013. лета Господњег
- данас је 15. август.

Кад се одузму недеље и црвена слова – кад се, наравно, није радило – од освештања темеља до овога што видимо: црква, иконостас,

звонара, и 2/3 конака који су пред нашим очима – имали само 42 радна дана!

То се граничи са немогућим!

То је само Богу могуће!

Браћо и сестре,

Искористио бих прилику да се захвалим свима онима који су на било који начин помогли ово свето место, било својим добрим мислима, својим молитвама, својим лепим речима или делима својим. Сви су они помогли да се догоди ово „чудо у Ариљу", да за тако кратко време никне овај манастирски комплекс.

А верујте, није било времена да се ураде пројекти, нити времена за прорачуне, а све од некуд стиже, и пројекат за Цркву готов, од једног архитекте, а други архитекта ради конак, трећи комбинују звонару из неколико предходних, без сујете и зависти, без динара…

А тек градња:

- брвнара се ради у једној радионици,
- иконостас у другој
- у исто време ничу темељи Конака и темељи Храма.

Браћо и сестре, много би времена требало да вам опишем како се за ових 40 - так дана градило. Долазе људи и доносе ко шта има, од лепте, гибаница, пита и колача, ручка за мајсторе, до свога личног рада са и без машина, па до већих прилога.

И тако та позитивна енергија сливена у љубав према Господу, према Православљу и Светосављу чини чуда, свуда па и у нашем Ариљу.

Искористио Бих Прилику да пошаљем поздраве и захвалност и оној залуталој браћи нашој, који су се трудили тужбама и опструкцијом да ово неимарство Божје претворе у зидање „Скадра на Бојани" – надајући се да су разумели да им се не вреди против бодила пратати.

Подсетио бих одавде све оне који прогањају владику Артемија, његово монаштво и све нас који им се придружисмо на том тесном Светосавском путу, на оне речи које су се чуле СВИШЕ на путу за Дамаск: „Савле, Савле, зашто ме гониш?"

И послао бих упит Патријарху, Синоду и свим оним озлобљеним владикама нашим:

Куда то идете пастири наши?

Зашто сте скренули с пута Светог Саве, Светог Јустина, владике Николаја?

И зашто гоните благочестивог владику Артемија, монаштво његово и верни народ?

Када је само пре годину дана Храм светог Ахилија у Ариљу окупиран од „новотараца“ који одступише од светоотачког предања, одступише од Православља и Светосавља и суштински и формално – правно, суштински јер сви српски светитељи, од Јована Владимира, св Саве, Арсенија, Василија Острошког… до Николаја Жичког и Јустина Ћелијског, служише св. Литургију по устаљеном вековном поретку, и формално-правно јер прекршише одлуке Сабора, па чак и лицемерну одлуку надлежног Епископа, и донесоше невиђену, безумну одлуку – дозволите да цитирам одлуку Епископа жичког Е бр. 33. од 17. јануара 2011:

„Оне из народа који опште са монахом Артемијем и његовим присталицама, који одлазе на Артемијева `богослужења`, не примати у храмове на богослужења, не причешћивати их и не примати никакве прилоге од њих.“

Овде је крај њиховог цитата!

Али овде је и крај нашег општења с њима – одступницима!

Све док се не покају и не врате на пут Светосавски и Православни!

Шта је верни народ при храму св. Ахилија морао да ради?

Да чека и немо посматра како нас унијате и католиче они који су имали бити чувари Православља и Светосавља?

Неће моћи!

Хвала Господу Богу на његовом дару, што нам посла Владику Артемија и његово монаштво, да својом ревношћу и побожношћу сведоче прави пут, пут Господњи.

Протеранима из храмова својих, ништа нам друго није преостало него да правимо Православне и Светосавске храмове, као катакомбе у првим вековима, кад су хришћани прогоњени, и да чувамо Православље као зеницу ока свога.

Па стога користим прилику да кажем да овај наш Храм, који ових дана саградисмо милошћу Божијом, јесте Храм Српске Православне и Светосавске Цркве!

Оне праве и истините, изграђене с љубављу и молитвом.

И да гласно и јасно кажемо:

Разликујемо се од оне официјелне – у којој је извршен пуч и у којој је завладало безакоње и која је све мање српска, и коју представљају они који себе називају екуменистима.

Екуменисти су ЈЕРЕТИЦИ по учењу светих отаца. Јеретици су отели кормило цркве, усмеравајући тај брод спасења у ватиканске прљаве воде. То су они који примају од папе напрсне крстове и прстење, који папу зову „свети отац“, који јеретичку организацију зову „сестринска црква“, који са јеретицима саслужују и Богу се моле заједно.

Не желим, и не прихватам, а верујем да и сви данас сабрани на овом сада светом месту, делите моје мишљење, да нас називају „сектом“, „зилотима“ и којекаквим „синагогама“ и „парасинагогама“, већ јавно исповедамо: Ми смо Срби! Православци! И Светосавци! И то ћемо остати до краја, макар нас протеривали и у праве катакомбе.

А они који одступише од светог Православља и Светосавља нека добро размисле да ли су они Српска Православна Црква, по речима својим, и по делима својим, и шта иза себе остављају потомству, и каква их плата у вечности чека.

На крају, хтео бих игуману овог манастира – оцу Агапиту и његовом братству да поручим и пожелим да овим манастиром управљају на богобојажљив и домаћински начин, да им молитва буде на првом месту, а све остало ће им Господ придодати по потреби њиховој.

Нека би Бог дао да ова светиња буде лечилиште духовно за све нас који долазимо у њега – од сад па до краја света.

Преосвећени владико,

Ми – ктитори овога светога храма, оглашавамо, јавно пред свима присутнима и пред нашим потомцима, да предајемо на коришћење ову Светињу, са конаком и другим материјалним добрима, Рашко – призренској епархији у егзилу, без икаквог материјалног условљавања или надокнаде.

Предајући вам овај манастирски коплекс на коришћење, имамо само један, нематеријални и једини услов и молбу: останите непоколебљиво на путу Православном и Светосавском, којим сте са својом духовном децом ишли чувајући светоотачко Предање и вековни богослужбени поредак!

Док ходите тим тесним, али спасоносним путем, ето нас – народа српског – за вама.

Одавде до вечности!
Амин!

Водитељ:

Замолићу наше благочастиве монахиње да нас орадосте својим појањем.

Дозволите ми, браћо и сестре, да вам представим једног необичног српског јунака, из чијег огромног животног венца сам узео само неколико латица: Пуковник; часно обављао бројне дужности у Генералштабу Војске Југославије; у кабинету ССНО-а; био портпарол Војске Југославије; Главни и одговорни уредник часописа „Војно дело“; на листи је експерата за стратегије и доктрине; његови радови су превођени на осам језика; писац је петнаестак научно – популарних књига.

Браћо и сестре, обратиће вам се професор доктор Светозар Радишић из Београда.

Здесна на лево: монахиње – Варвара,
Олимпијада и Хионија

Беседа проф. др Светозара Радишића

„Драги владико, драги монаси и монахиње, драга браћо и сестре, хвала вам за ову могућност да присуствујем овом историјском тренутку јер заиста мислим да је ово један изузетан историјски догађај, о коме ће се тек причати, не само у нашим круговима. Причаће и о нама, али ће наши потомци имати највише користи од овога.

Проф др Светозар Радишић, пуковник

Ја знам да се ви не плашите јер ова врста људи, прави верници, не плаше се, они знају да је душа вечна. Због тога ћу вам рећи да смо ми у рату, да рат траје и да треба да се понашамо тако да смо свесни да смо у окупираној земљи, да смо припадници окупираног народа, а оно за шта обичан народ, који се не бави овим чиме се ја бавим – стратегијом одбране, нема податке или не размишља о томе а и не треба да размишља, не треба сви да будемо официри, јесте да овај рат траје већ две хиљаде петсто двадесет две године. Од петсто деведесете године пре нове ере, када је Римска империја одлучила да се статуси или државности одређују у односу на територију, а не у односу на род. Тог момента, када су одлучили да отимају душе и у рату за душе успели су да нас доведу до овог времена и много смо душа у међувремену погубили, тиме што нам је та Римска империја практично непрестано преузимала душе, а да ми уопште нисмо направили никакав одбрамбени систем да бринемо о томе шта ради Римска империја. Она се негде 395. године, поделила на два дела: на Источно и Западно римско царство. Ово римско царство још увек је присутно преко Ватикана, а ми без обзира на то што живимо у том окружењу у коме Ватикан има толи-

ки утицај, нисмо успели да направимо чак ни у министарству одбране неки одсек, неког референта, или неко одељење које брине о томе шта нам ради Ватикан данас. Тако да је можда занимљиво, тамо, један од људи који су отишли у Хашки трибунал, значи један од људи којима се суди, између осталог је заснивао своју одбрану на томе да је Ватикан практично све ово покренуо од чега ми страдамо.

Слева надесно: академик Данило Баста, Марко Јакшић народни посланик, Милан Стаматовић председник општине Чајетина, отац Николај, владика Артемије, проф. др Светозар Радишић пуковник, Ђорђе Стефановић задужбинар, Милоје Стевановић, иза Владике игуман Агапит

Значи, тих две хиљаде петсто двадесет две године је овај период стварања тзв. новог светског поретка. Тај нови светски поредак није први пут. Више пута се догађао тај нови светски поредак, али у сваком таласу новог светског поретка (рецимо, и Хитлеров би био нови светски поредак), увек је била и ера екуменизма, дакле екуменизам је заправо један метод утврђивања онога што су пре тога отели, онога потискивања народа, прогона народа, убијања народа, геноцида, практично, кад год нешто ураде у једној епохи, они покушавају преко екуменизма да утврде то што су урадили јер нико не тражи, ево и дан - данас Рим не

тражи од нас да се ми помиримо, па да будемо, да кажем, исти према Богу, да верујемо заједно, да се не одвајамо, да будемо у заједништву према Богу, дакле, они на томе не инсистирају. Али оно што је сигурно , оно све што су успели да ураде кроз историју до данас, они то хоће да задрже. Дакле ништа не нуде да се врати онима које су кроз своју похлепу, кроз ратове, опљачкали. Ово што је јако важно данас, кад смо се овде окупили, јесте да смо ми практично на једној прекретници историјској, светској, глобалној, планетарној прекретници, у времену освешћивања, у времену када је једна епоха иза нас завршена, а испред нас је нова епоха; ако се то гледа технички, технолошки, иза нас је епоха информатике, испред нас је епоха нанотехнологије. Та нова епоха ће нам пружити још више могућности да ми овима који су физичари и не виде невидљиво, и не знају ништа о невидљивом, да схвате да је и човек састављен и од материје и енергије и да има душу. Овај период иза нас је бездушан. То је период који није знао за Бога. Тај атеистички период ја мислим да је иза нас. Ово што мало нас има, а више тих који су нас довели у ово време безнађа за целу планету, то говори само о томе да негде мора и да никне. Овде ја мислим да се сеје то семе и да ће ова ера испред нас, ера освешћивања људи, планетарног освешћивања људи, потицати са таквих места на којима смо ми данас. Овај храм, који је овде подигнут и данас освећен, јесте храм који ће нашим покољењима, нашој деци, помоћи да буду освешћена, тако преносимо своја знања на њих, на нашој деци је будућност. Ја сам убеђен да не говорим празне речи, него да говорим оно што се тренутно догађа на целој планети. Видите, измислили су интернет да би нас још једном оковали, али смо ми, људски род, све више, и на њихов начин и њиховим методама, долазили до информација тако да и овакве информације, као што сте данас чули – да смо окупирани. Ми смо у последњих неколико деценија све време прогањани као народ, и гурају нас ка тзв. београдском пашалуку, али то што су они наумили сигурно неће успети, из простог разлога што постоје људи у Цркви, као што је овај скуп људи, који има на кога да се угледа – на Владику који нам је свима и углед и наш духовни отац, а исто тако мислим да ћемо одавде и са оваквих простора успети, заједно са нашом децом, да створимо извеснију будућност. Управо овај храм је један од начина да се створи извеснија будућност за нашу децу, ако будемо истинити у вери, значи, ако будемо знали да је стварно прави пут до Бога истина и љубав и оно што је данас више пута споменуто – уколико будемо на Христовом путу. Ако будемо следили нашег Светог

Саву, Светог владику Николаја, Светог Јустина Ћелијског, онда нам нико ништа не може јер ми знамо да је душа бесмртна. Само то треба да научимо нашу децу. Хвала вам!“

Водитељ: А сада вам представљам гуслара Радована Шојића.

Радован Шојић, гуслар

Водитељ: Косовка девојка – Александра ће нас подсетити на Светог Владику Николаја и његову „Борбу за веру“:

„Србине брате, теби се обраћам, да те нешто питам. Не устављај волове твоје, и не задржавај плуг твој. На питање моје можеш одговорити и орући. Не питам те за пут, да би морао дићи руку са плуга и показати ми пут. Не иштем ти воде, да би морао престати с орањем и повести ме на извор. Гле, ти цео дан ореш и цео дан мислиш, и мисли твоје остају затворене унутра у теби. Хоћу да те упитам о нечем што је унутра у теби, на што ми можеш одговорити држећи руке на плугу и корачајући лагано браздом за воловима.

Да ли још гори кандило вере унутра у души твојој?

Да ли имаш довољно уља у кандилу твоме, и да ли ти је светло унутра у души твојој? Србине брате, гори ли у теби кандило вере?

То је моје питање, и то сам хтео да те питам, али не у име моје.

Не питам те у име моје него у име родитеља твојих који те вером Христовом крстише и крвљу Христовом причестише;

и питам те у име ђедова и прађедова твојих, који из препуног и пламеног кандила вере своје налише и зажегоше кандило вере у души твојој;

и питам те у име оних даљих предака твојих, који у ропству од пет стотина година под Турцима не дадоше да се кандило вере у њима угаси, када се за пола хиљаде година беше угасила српска слобода и држава, једино што они одржаше неугашено то је кандило вере у душама њиховим;

и питам те у име оних твојих предака који јуначки примише смрт за веру своју на коцу и конопцу, као бесправни робови, у мраку робовања;

и питам те у име оних још даљих предака твојих који с честитим кнезом Лазаром на Косову битку бише и за Крст часни живот свој положише;

и питам те у име оних твојих славних и честитих кнежева, благоверних царева и благочестивих царица, опет предака твојих, који окитише ову земљу твоју славним задужбинама, белим црквама и манастирима, одакле су сви нараштаји српски после њих доливали уља у кандила своја и зажигали треперави пламен вере свете;

и питам те у име светих Патријараха српских, часних свештеника и монаха, који кроз векове борбе, и муке, и искушења и таме чуваше онај свети огањ вере у Србину да се не угаси, као прави светлоносци и духоносци;

и питам те, најзад, у име оног најсветијег духовног праоца твога, у име оног моћног и милог Саве, оног неустрашивог мужа и плачљивог молитвеника, који је исплакао срце своје пред живим небесима, да би се у народу српском до конца векова очувао свети пламен вере.

У име те велике и племените војске твојих благородних предака, чију си крв и дух и веру и ти наследио као законити наследник, у име њихово а не у име моје ја те питам, племенити Србине брате: да ли још гори кандило вере унутра у души твојој?“

Водитељ: Обратиће вам се Драган Велић, председник Српског националног већа Косова и Метохије.

Беседа Драгана Велића

„Преосвећени владико, часни и преподобни оци, сестре монахиње, браћо и сестре, помаже Бог! Ево дана, ево прилике, кад смо се овде у Ариљу скупили на освештање овако лепог храма и да се сетимо оног што је пре пар година збило са владиком Артемијем и оног што се десило у Грачаници, када је уз помоћ Ватикана и нашег да кажем Синода, наш преосвећени владика протеран из Грачанице. Ево, Богу хвала, то мало стадо уз Божју помоћ све више и више се увећава. Ал` оно што је посебно страшно за нас на Косову и Метохији, у ствари, је уз пристанак нашег естаблишмента у Београду, руководства или нашег државног врха, сваким даном све мање и мање Срба на Косову и Метохји, на жалост, и све више и више оних који одлазе, а све мање и мање наде за опстанак. Ал уз Божју помоћ и помоћ добрих људи и нашег да кажемо освештења, путем којим би у ствари требало да идемо то је она водиља којом нас води наш духовни отац, преосвећени владика Артемије, сигурно даје наду у боље сутра, не само на Косову и Метохији већ и у Србији.

Драган Велић из Грачанице.
У позадини: Александра Баровић

Срби су на жалост, морам рећи, изгубили душу, заборавили на своје претке, своје преподобне оце, заборавили на светосавски пут, заборавили на своју традицију и ево, на жалост, где се данас налазимо. Оно што желим да вам кажем, и оно што је у ствари нека наша зебња и нешто што нас мучи у овом тренутку, је у ствари даља пропаст и нестанак Срба са оваквим позивима, чули сте, нашег државног врха на престојеће изборе на Косову и Метохији, где се једноставно каже да су ти избори статусно неутрални, што нема баш никакве везе јер, једноставно, те изборе организује самопрокламована квази - држава Косово, а да би се некако народ да кажем дезавуисао, једноставно је сада борба шта ће на логу тих спискова и позива да стоји – да ли ће стајати грб републике Косово, тзв. републике Косово, или неће. У ствари, на крају ће доћи до

тога да су постигли некакав договор, ето неће га бити, а суштина је у ствари да изборе организује тзв. република Косово у којој Срби неће имати баш никакву институционалну заштиту. На жалост због те и тзв. институционалне заштите који нон-стоп неки пропагирају и кажу на жалост то можемо да чујемо и од нашег врха у Београду и од неких назови представника Срба да тамо има заштите да ће се створити некаква заједница, општина. Та заједница, општина у ствари не нуди ништа и то вам ништа друго није него онај исти Ахтисаријев план који је одбијен у Савету безбедности у УН. Да је то тако и да тај план ништа добро не нуди – имамо показатеље да данас имамо све већу продају српске имовине да се, у ствари, велики број људи исељава, а тај показатељ можемо видети најбоље кроз упис деце у основне и средње школе. Имамо десет до петнаест посто сада мање уписане деце а сигурно, када почне школска година, тај проценат ће бити и већи. Један податак који на жалост медији неће... одн. знамо да је потпуна медијска блокада у свим областима, па тако и када се тиче нарочито онога што се дешава на Косову и Метохији, имамо да је упис студената на факултетима у Митровици скоро педесет посто мањи од прошле године, што значи да будућност за четири - пет година је врло, да кажем, тамна или трагична; биће сигурно више од тридесет до педесет посто младих људи мање на Косову и Метохији. Зато порука свима нама је, ево, да искористимо прилику јер знамо да је тотална медијска блокада, сви они који имају било какав контакт са оним људима који имају право гласа: не излазите на ове изборе јер ти избори у ствари значе заокруживање косовске независности. Према томе, морамо се јасно оградити и морамо се борити на начин који нам је преостао, а то је једноставно пут којим требамо ићи, који је зацртао, да кажем, у овом духовном пољу наш владика Артемије и сигурно пут онај политички, пут који нам сигурно сада не нуди врх наше државе него је сасвим другачији пут, одн. бојкот ових избора и градња својих институција. У том погледу на Косову и Метохији одлуком... ви знате да је фебруара месеца 2010. одржан референдум Срба на Косову и Метохији, који су одбили да учествују у институцијама тзв. републике Косово, да је једноставно на скупу двадесет другог априла одбачено, декларацијом је одбачен споразум који је потписан у Бриселу, и то је једини пут којим ми можемо као косовски Срби, уз вашу подршку, да очувамо наше Косово и Метохију, а самим тим и да очувамо Србију јер Србија се брани на Косову. Хвала вам!“

Водитељ: Чујмо и почујмо, још једном, Светог Владику Николаја кроз уста сестре Александре:

„Зли ветрови ударили су са свих страна на тебе, Србине брате, осећаш ли? Видиш ли? Чујеш ли?

Хоће да угасе кандило вере унутра у души твојој.

Хоће да прекину везу твоју са родитељима твојим, са претцима твојим, са славом твојом.

Хоће да ти искидају основу живота твога, на којој си ти поткан и уткан.

Хоће да те одвоје од струје светлости и силе, која ти се спуштала у душу с неба и која те уздизала к небу.

Хоће да те оставе у тами крајњој, без кандила и без пламена божанског што ти Створитељ твој дарова кроз претке твоје и кроз цркву твоју.

Хоће да те осиромаше и оголе, да ти душу испразне и учине је пустињом, да те направе празном и пустом сенком без обадве славе, без славе твоје земаљске отаџбине и небеске.

Са три стране ударили су зли ветрови на тебе са севера и запада и југа. Остао ти је само исток, одакле је мир души твојој.

Од Истока је дошао мир души твојој. Од Истока ти је Христос јављен. Твој свети Сава окренуо те је лицем ка Истоку; кад год ти је мука, да би се окренуо Истоку и поклонио Богу Спаситељу своме.

Окрени се и сада Истоку. Сада ти је мука. Ударили су зли ветрови на те, и мука је духу твоме. Три су најгора ветра: безверство, кривоверство и маловерство.

Безверци хоће да подсеку корен душе твоје. Може ли се одржати дрво кад му се корен подсече? Шта има осетљивије од корена једне биљке? Можеш јој лишће стрести; можеш јој гране одсећи; можеш јој чак и стабло насећи - остаће жива. Али ако јој корен подсечеш, зар ће остати жива? Зар се неће исушити сви сокови њени, и зар ће се моћи икад више покрити зеленилом и цветом и плодом?

Кривоверци хоће да ти наметну своју криву веру, која је њима искривила срце и душу и карактер. Хоће, да и тебе виде искривљена слично оној лисици са одсеченим репом која је предложила свима лисицама да одсеку реп. Тако су једни кривоверци одсекли празновање недеље па узели јеврејску суботу; други су одсекли постове; трећи су одсекли светитеље, и кандила и иконе и крст; четврти су одсекли причешће крвљу Христовом, и тако редом.

Маловерци хоће да се зову хришћанима, само да се зову, али не и да буду. Плаше се мрака безверства, гаде се лажи кривоверства, али ни своју веру не држе другачије него на језику. Језиком су живи а срцем мртви. Стоје међу синовима Православља а не држе закон православни. Броје себе у синове светосавске, а не ходе путем оца свога светог Саве. Као јалова су дрвета међу дрвећем родним истог имена и у истом

воћњаку. Као изостала и изнемогла трупа, која се леђо вуче у позадини за ревносном и сјајном војском Христовом.

Безверци хоће да разбију кандило душе твоје. Кривоверци хоће да ти у кандило наспу воду место уља. Маловерци дају ти слободу да држиш кандило своје како хоћеш, само не желе да га виде запаљено.

То су три зла ветра која су ударила на душу твоју у ове дане. Нека те Свевишњи благослови да будеш благословен и снажан. Јер само благословени и снажни могу се спасти од она три зла ветра. Буди благословен и снажан, Србине, брате мој!

Водитељ:

Браћо и сестре,

Потражимо у свом срцу оно што је најдрагоценије. Потражимо Христа. Нека нас на то подстакну и песмом наше сестре монахиње.

(Монахиње певају.)

Водитељ:

По древном српском обичају на светковинама се подизала здравица. Та част и дужност најчешће је припадала куму. Позивамо кума наших задужбинара – који је и сам, са својом породицом, подигао задужбину – манастир Светог Николе у Лозници да испуни кумовску дужност.

Спремите чаше – наздравиће вам наш брат Милоје Стевановић.

Виш Ариља сабраше се људи,
Па ми ишту: здравичар нам буди!

Ову чашу наздравити оћу,
Здравит оћу, ал не знам како ћу.
Ако ј` да се по мудрости здрави,
Наздравићу Артемију ави.

Ако здравит по љепоти оћу,
Наздравићу селу Грдовићу,
Што се данас пред Христом заблиста,
Где се чува вера света чиста.

Ако ћу је здравит ком старојку,
Здравићу је старини Милојку,
Што одгаји три сокола тића,
Три јунака соја Обилића:

Драгутина пилота храброга,
И Ђорђију слугу Христовога.
И Милоша српског домаћина,
Неодступног узор хришћанина.

Чуше браћа свенародну вољу,
Светосавску дижу богомољу.
Над Ариљем Светог Ахилија,
Светосавско Сунце нам засија.

Ту попови веру испрљаше,
Зарад коре хлеба што чуваше.
Испрљаше веру своме роду.
Да угоде одступном Синоду.

Преврте се краљу Драгутине,
Што наш Синод велича Латине.
Источнику окретоше леђа,
Правоверне то боли и вређа.

За њих папа свети отац поста,
Те срамоте народу је доста.
Синодалци Степинцу клањају,
Светосавље бездушно кољају.

Још би диго чашу вина ова,
За Ариљце немањићког кова.
Све Ариљци јунак до јунака,
Што породи светосавска мајка.

Новотарци кад се осилише
Литурђију свету нагрдише
Ариљци су владици писали
Безакоње одмах д-одустави.

Ал владика кукавно ћуташе
Гордог Дмитра[94] веселник слушаше.
Кад владика ништ не одоговори
Виш Ариља вила проговори:

Ој Ариљци, пјевала вам мајка,
У вас јесте вера од предака!
Не дајите веру за вечеру,
Но дижите цркву правоверну.

Нек је свешта свети Артемије,
Јустиново чедо најмилије.
Да се чува светосавски завет,
Праотаца вашијег аманет.

За кољена што ће доћи иза,
Да их Христос милује изблиза.
Да се српска свећа не угаси,
Православље да се јопет спаси.

Нек ариљска брвнара вам цвета,
Докле буде и века и света!
Нек брвнара виш Ариља блиста,
Све у славу Спаситеља Христа!

94. Дмитар Луковић бивши архијерејски намесник пожешки, истакнути новотарац и екуменист који је, уз бројна безумља којима је уносио смутњу и неслогу у народ, прислонио бадњак уз пожешку цркву уочи католичког Божића 2010. (в. Тајна безакоња, 3 издање, Ниш, 2012, стр. 168).

Нек се Стефан архиђакон слави,
Што страдањем Христа нам прослави.
Нека Стево измоли од Христа,
Покајање свих екумениста.

Нек попови из Ариља виде,
И нека се издаје постиде.
Нек Синоду ситну књигу пишу:
Шта ће вама та миса у Нишу.

Литурђију ви свету имате
Њу сте дужни вечно да чувате
Ђедовину коју наследисте
Свом потомству часно пренесите.

Синодалци проклете вам душе,
Што искасте да се међе руше
Погазисте књиге и Предања,
Безакоњем искасте белаја.

И попове с народом свадисте,
И с прецима свезе порушисте?
Попе жале што се срамотише,
Верни народ због вас сагубише.

Царске двери срамно оскрвнише,
Богослужбе грдно наружише.
Са народом због вас се судише,
И парницу, авај, сагубише.

***

Тако збори вила, браћо мила,
Дозволите да прозборим и ја.

Наздравље вам предобри кумови
Светог Саве ви верни синови
Задужбина нек вам вековечи
Светосавску веру нек сведочи!

Здрав нам буди аво Артемије,
Светог Саве чадо најверније!
Што сачува веру рода свога,
И монаштво рукосада Твога.

Катакомбе грме ко олуја,
Над Србијом бруји: Алилуја!
Зрно соли Србију осоли
Светлост таму свлада и обори.

Катакомбе ко печурке ничу,
Србском роду да казују причу:
У зловремју братоубистава,
Светосавска битка је блистала.

Кад је Синод веру нам издао,
Верни народ није заћутао,
С Артемијем веру је чувао,
И у борбу неодступну стао!

Замукоше духовници вајни,
Ал прозбори народ православни.
Да се збуде ко што Господ рече,
Из камења вера ће да тече!

***

Зато преосвећени Владико,
Учитељу и народна дико:
Нек нам борба кано цвеће цвета
Живео нам на многаја љета!!!

Водитељ:

Браћо и сестре,

Да ставимо круну на ову нашу малу свечану академију. Позивам и молим Златоуста наших дана. Двоструком ЗЛАТОУСТА:

С једне стране по страдању

С друге стране по поукама којима нас духовно храни – да нам се обрати.

Његово преосвештенство владика Артемије.

Реч владике Артемија

Преподобни богоносни оци, преподобне сестре монахиње, драга браћо и сестре, православни светосавски народе. Данас је дан који створи Господ да се радујемо и веселимо у њему. И ми смо заиста овај дан провели у духовној радости и духовном весељу. Дочекали смо оно што нисмо могли ни сањати пре годину дана, а то је да овде изнад Ариља заблиста ова лепотица, црква брвнара, подигнута у спомен Светом апостолу првомученику и архиђакону Стефану. И да дочекамо да та

црква буде данас освећена и прва литургија у њој извршена и одслужена. Велика је наша радост и због оволког броја верног народа, који је дошао са разних страна да учествује у овом нашем данашњем слављу у радости и духовном весељу.

Поред благодарности коју дугујемо Господу Богу на овоме дару ја осећам потребу да се посебно захвалим ктиторима овога храма – то је породица Стефановића, на челу са братом Милојком и његовим синовима, који су подигли и саградили овај храм. Брат Милош малопре у своме говору рекао је, а сви смо чули, да је овај овде манастир поклоњен Епархији рашко-призренској у егзилу, да служи Богу и народу под једним само условом – да се очува вера православна и богослужење неизмењено. Надамо се да ћемо тај услов испунити.

Али исто тако на тај велики дар ја ћу сада једно мало уздарје да поклоним овој христољубивој породици Стефановића а то је : 'Епархија рашко-призренска и косовско-метохијска у егзилу додељује благодарницу породици Стефановић као уздарје на испољену делатну љубав за очување чистоте свете православне вере оличеној у ктиторству храма Светог архиђакона Стефана у Ариљу. Желећи да вам Господ наш Исус Христос подари пуно здравља и духовне радости молимо му се да ово дело прими у залог наслеђа Царства Небескога. С благословом епископ Артемије.'

СВЕТИ АРХИ ЂАКОН СТЕФАН
ЕПАРХИЈА РАШКО ПРИЗРЕНСКА И КОСОВСКО-МЕТОХИЈСКА У СУЗИЈУ ДЕЛИЈЕ
БЛАГОДАРНИЦУ
ПОРОДИЦИ СТЕФАНОВИЋ
Као ЗАХВАЛНОСТ ЗА ИСПОЉЕНУ ДЕЛАТНУ ЉУБАВ ЗА ОЧУВАЊЕ ЧИСТОТЕ СВЕТОГ ПРАВОСЛАВЉА ОЛИЧЕНОЈ У КТИТОРСТВУ ХРАМА СВЕТОГ АРХИЂАКОНА СТЕФАНА У АРИЉУ. ЖЕЛЕЋИ ДА ВАМ ГОСПОД НАШ ИСУС ХРИСТОС ПОДАРИ ПУНО ЗДРАВЉА И ДУХОВНЕ РАДОСТИ МОЛИМО МУ СЕ ДА ОВО ДОБРО-ДЕЛО ПРИМИ КАО ЗАЛОГ НАСЛЕЂА ЦАРСТВА НЕБЕСКОГ.
У АРИЉУ 15.08. 2013.
С БЛАГОСЛОВОМ
ЕПИСКОП АРТЕМИЈЕ
+Артемије

Ову благодарницу примиће у име породице Стефановића најмлађи, Милош који је нама и поклонио овај манастирски овде комплекс.

Нека је сретно и Богом благословено.

Не бих хтео даље да вас замарам. Доста је било говора, доста смо лепих речи чули и поука и овим да ово наше славље и завршимо.

РАЗГОВОР
Бобана Ковачевића са Милошем Стефановићем

Брате Милоше, нека вам је срећан и благословен данашњи дан!

Данас се овде у овом предивном манастиру, који је Ваша тридесеточлана породица подарила српском светосавском роду, сабрало ово многољудно благочестивије. Жеља нам је да за посетиоце нашег сајта објасните како је дошло до тога да се, попут светих Немањића, одлучите на овај диван подвиг, који није само материјална жртва, већ много, много више од тога. Наиме, када сте први пут приметили неке промене и одступање од богослужбеног поретка и уопште од светоотачког предања?

Па знате, та одлука на ктиторски чин је у ствари воља Божја и прст Божји, а произашла је из нужде и потребе за духовном храном,

коју смо сагубили тамо куда смо до сада одлазили. Када су храмови које су градили наши славни Немањићи пре седамсто, осамсто година окупирани и заузети од стране лицемера, фарисеја и безаконика и који су нас својим безаконим и нехришћанским одлукама одстранили тј. истерали из нашег храма, ми нисмо имали други излаз, него да тражимо место, да правимо храм у коме ће се славити име Господње онако како је Господ благословио још од првих векова, преко светих апостола и свих светих, па све до наших светитеља Саве, Арсенија, Максима, Василија Острошког, Петра Цетињског... до Николаја Жичког и Јустина Ћелијског.

Ко је од свештеника и где започео новотарије и зашто их је започео?

Тај процес је поодавно, тихо и нечујно, кренуо синхронизовано из бачке, браничевске, шумадијске, жичке епархије. А у жичкој прво су новачења кренула из манастира Студенице, Жиче, па даље системом концентричних кругова, шире се на цркве у Пожеги, Косјерићу, Ужицу, Гучи и другим местима 2006/2007. године. Тада се неприметно почело с променама и код нас у Ариљу, на које ми у почетку нисмо обраћали пажњу, не надајући се да наши свештеници имају храбрости да ремете литургијски ред тиме што отварају двери када не треба, не навлаче завесу, читају молитве наглас када треба тихо, и окрећу се ка западу када читају отпусну молитву. Тако да је све то за нас било велико изненађење, нисмо схватали у ком то правцу води и шта је њихов крајњи циљ.

Када су и сами свештеници између себе почели коментарисати о тој теми и ми смо почели обраћати пажњу све више на те детаље, и тражити објашњења за њихове поступке, брзо смо увидели да они то раде без званичног благослова Цркве и по нечијој директиви само њима знаној. Дошло је до жестоке реакције верног народа и обустављене су новотарије у храму св. Ахилија све до 2012. године, до доласка попа Драгана Стевића за старешину.

Какво је било стање у другим местима у вашој околини?

Према мојим сазнањима Пожега је веома рано „пала“, уз помоћ протонамесника Дмитра Луковића и Милића Драговића, који је то зло семе донео од владике Игњатија Мидића, његовог професора и духовника. После се то проширило и на Ужице јер је Милић Драговић пре-

мештен по задатку из Пожеге у Ужице, а такође је то било започето и у Чачку. Али ту су неки свештеници почели да се буне и владика Хризостом је хтео **да тројицу најнепослушнијих протера**: оце Мирољуба Јовановића, Драгана Никитовића и Горана Јанковића. Они су тада започели строги пост без хране и воде у храму, па је верни народ направио један огроман протест, који је уродио плодом, и владика Хризостом је морао да одступи од своје идеје да прогони и протерује свештенике, тако да смо тада сачували у Чачку литургијски поредак. То је јако уздрмало „новотарце", али они нису одустајали од злих намера и заузимања једног по једног места (Косјерић, Ивањица, Гуча, па чак и Манастири Јовање, Никоље, Успеније...)

У Душковцима се 2008. године десио преломни тренутак када је народ затражио од владике Хризостома да им објасни да ли свештеници врше промену литургије по његовој наредби или самовољно. Тако да се за догађај у Душковцима везује и наша одлука да кренемо у борбу, да почнемо да стражимо над својом вером и да водимо рачуна шта се ту заправо ради и да ли то свештеници раде онако како је Богом благословено, или по својој вољи; а временом се показало да су то нечије директиве.

Шта је епилог Душковаца и колико је тај догађај битан за касније развој ситуације?

Јако је битан, зато што смо их у Душковцима натерали да се у неким правним оквирима јасно дефинишу. Ја сам био преговарач са владиком Хризостомом, и од њега смо тражили да званично донесе свој став и напише акт како свештеници треба да служе. Ми нисмо рекли: владико треба да служите овако или онако, јер нити ми можемо да учимо владику, нити је то ред. Само смо тражили да напише да ли свештеници треба да служе по неком реформском систему, или онако како су то радили у претходним годинама службе. Значи, Душковци су кључни управо због тога што смо нашег владику Хризостома, Бог да му душу прости, натерали да донесе акт. Нормално је било очекивати да акт који је донео владика Хризостом буде у складу са одлуком Сабора, јер би просто он дошао у проблем када би донео акт супротан томе. Он је тако и поступио и донео акт у коме је цитирао одлуку Сабора, проследио га намеснику Дмитру Луковићу који га је потписао и као таквог послао клиру и народу свога намесништва на строго поштовање и спровођење. Тако да су Душковци због тога јако битни. Међутим, после то у пракси

губи значај, зато што долази до великог насиља и самовоље у служењу св. Литургије јер се свештеници додворавају своме владики и, не хајући за горе поменути акт, раде како „владика воли“. Временом су и Душковци изгубили на значају, јер кад се позивате на формално-правну ствар, они то не зарезују много и кажу, *окачите то мачку о реп.*

Па где је после тога остало да се служи, сагласно вековном богослужбеном поретку?

Служило се у Ариљу до прошле године и служило се у селу Трешњевица. Пожега је већ одавно била „пала“, Ужице је било „пало“, Косјерић са околином итд. У Чачку се вратило, били су почели да служе како не треба, па су вратили како треба. И у Ариљу су почели, па смо натерали надлежне свештенике да служе Литургију како треба. Они су то невољно радили, али смо ми вршили велики притисак, пошто је овде у Ариљу народ доста црквен и прилично се разуме у све то, то је стари народ који у цркве иде 40–50 година, и натерали смо свештенике да раде исправно. У Ариљу је прошле године дошло до пуча и окупације нашег храма, средином јуна месеца, кад је дошао нови старешина, и тада су почели да служе како не треба, иако ми је лично тај старашина, Драган Стевић, обећао да неће служити мимо правила и да владика то није наредио. Сутрадан су сазвали свештеничко веће које су чинили свештеници: Драган Стевић, Милош Спасојевић, Мирчета Крупниковић, Видоје Симић, ђакон Бојан Милошевић, председник црквеног одбора Стојан Рангелов и Вељко Спасојевић. То веће је позвало мене на тај састанак, не знам зашто, јер ја нисам ни председник ни члан црквеног одбора, а они су вероватно проценили да сам ја неки битан човек, а у ствари уопште нисам. Мало су ме извређали, и донели одлуку да крену са изменама. После тога су урадили још једну накарадну и детињасту ствар, с обзиром да они веру доживљавају као дипломатију и игру, па донесу одлуку да једне недеље служе „по новом“, а друге, „по старом.“ То је њихов однос према вери, једном да служимо ђаволу, а једном Богу, једном да се окрећемо западу, а једном истоку... Тако је дошло до кулминирања незадовољства народа у Ариљу.

Јесте ли упознати са осталим епархијама, да ли је дошло до промена у богослужењима?

Колико знам дошло је у шумадијској епархији; ту је владика Јован, затим Игњатије, Иринеј Буловић, има пет, шест епархија у којима се служи безаконито, а колко видим они производе сваке године по неког новог владику, који нормално излази из те њихове кухиње, тако да више и не знају како треба. И то је можда најтрагичније, што имамо свештенике и клир који излази из њихових школа, и који заправо и не знају како треба, већ сматрају да су новотарије нормалне и да тако треба, и то је додатна трагедија.

Да ли сте касније ишли на богослужења у ариљском храму?

Не, не. Они су донели касније акт у коме су написали: *к***о је био код „рашчињеног" владике Артемија да му се забрани долазак у храм, забрањује се причешће, присуство богослужењима, чак и примање дарова.** И онда, нормално, као културан и цивилизован човек, не желим да улазим у храм и направим проблем.

Е, како бисте Ви то назвали? – За мене је то окупација. Наши храмови су окупирани. Окупирани су и тако нас протерују, они имају неко право, они имају неку слободу да као људи који су дошли јуче у тај храм – за разлику од нас који се ту налазимо већ педесет година – и они дођу, окупирају храм и кажу: *ево ми ћемо сад то тако да радимо.*

Па зашто ћете то тако да радите?

– Па зато што наш владика воли.

То је једини њихов аргумент: *наш владика воли тако.* И онда шта ћете, кад је тако? *Сила Бога не моли, Бог силу не воли.*

Каква је веза владике Артемија са Вама и откуд Ви код њега овде, када је он био на Косову и Метохији?

Па то Вам је Господњи пут. Шта да Вам кажем? Нико се од нас није везао за владику Артемија, ја сам то више пута говорио. Пошто ме је често прозивао Патријарх Иринеј:
„*Немој ти да идеш за Артемијем и за грешним Милојем.*"

Ја не идем ни за Артемијем, ни за грешним Милојем! Ја идем за Господом. На том путу, кад погледах: тамо владика Артемије, тамо Милоје. За то ја нисам крив.

Значи: како? **Па спаја нас Господ. Један Пут нас спаја. То је једини начин на који владика Артемије има везу са нама.**

Када су већ они нама ускратили могућност да се молимо Богу у својим храмовима, онако како је то вековима чињено, онда Господ каже: Па ево вам владике Артемија, он служи како треба, он поштује све каноне, он пошутје свога Учитеља, он поштује свога Светитеља. Према томе, то је једноставна ствар, никo ни за ким није ишао, то је Господ уредио да ми идемо једним путем: о**ни су свештенослужитељи – ми смо боготражитељи**.

И тако, ето нас заједно, на једноме путу.

Која је мисао водиља у тој Вашој борби, који је крајњи циљ?

Па која је? Као и сваком нромалном Србину домаћину – да сачувамо српство и православље. Јер ако ми Срби не сачувамо православље – нас нема. Примери су једноставни, прости: када је Симо Матавуљ писао *Пилипенду,* пре више од 100 година, Далмација је била српска и православна. Данас из тог *Пилипенде* кад извучемо пуку – тамо нас нема. У Херцеговини, која је била српска и православна, сада постоје две конфесије. Управо је код нас овде био један гост, наш пријатељ, који је, ето тако, примио веру католичку, а отац, деда му био Србин, православац. Знате, мајка, бака води своје унученце у своју цркву, а ми православци не водимо. И тако то, мало по мало... он човек, шта ће, он више није Србин, он је био у *Домовинском рату.* А диван човек, он зна ко му је деда. Ето, то је та мисао, то је та једина мисао – да сачувамо православље. Ако то не сачувамо, онда нас нема.

Ви се сматрате српским православцем, припадате светосавској цркви; неки од ње одступише, како то објашњавате?

То је врло проста ствар. Знате, тако то бива у животу: ја сам човек економиста. Имате једну основну максиму у економији: *о*нај који прима нешто – он нешто и дугује; онај који даје нешто – он и потражује. Знате, он сада Вама дâ част, дâ Вам напрсни крст, дâ Вам прстен, и он

Вама нешто одмах потражује. Дакле, ако је он (папа) Вама дао крст напрсни и прстен, он нешто потражује. Је л' тако?

Дакле, то су ти односи међу људима. Ако папа да некоме крст и прстен, он од њега нешто и потражује и то је та прича. Овога уценили, овај добио част, а онај за себе каже да је бискуп, и тако... шта да Вам причам? То је то? То је суштина борбе против тих људи који нас воде ка католицизму. Јер су некоме нешто дужни. Некоме су, вероватно, нешто дужни!

Градња овог храма је заиста истинко чудо, истинко Божје чудо, од освештања темеља до данас прошла су свега 42 радна дана, а ми очима видимо до детаља завршену цкрву, звонару, чесму и две трећине конака...

То сам данас причао, то је Божје чудо, шта да Вам кажем...

То је, мислим, стварно интересантно, баш сам пар пута причао, ја сам доста био присутан ту, то је једино Господу могуће.

Знате, када сада почињете да градите нешто као катакомбу, Ви немате права да тражите званичну дозволу за цркву, него морате да кажете: ово ће нам бити кућа, ово ће нам бити економски објекат. Онда имате муку, како доћи до пројекта, а немате времена. Па онда дође... Бог пошаље пред Владику једног архитекту и каже: ево имам три готова пројекта. Каже Владика: ајде да одаберемо један... Други млади архитекта ради конак. Први и трећи звонару... Ови праве тамо (у Трбушанима) брвнару, они у Чачку иконостас. Десет људи ради два месеца без престанка, са три сата спавања, и видели сте иконостас – јединствен у Србији. Руком сва подлога испикана, руком све исклесано, руком и четкицом обојено. Значи, то само Господ може. Упоредо све иде: каменоресци, зидари, тесари, армирачи, ковачи, лимари, столари... Прст Господњи.

Замислите, како човек ово да направи за 42 дана? Не може! Значи ово је Господ и архиђакон Стефан градио! А ми само гурали колица.

Да ли сте при градњи имали икаквих проблема са официјелном Црквом?

Не, ми у самој градњи нисмо имали никаквих пробелма, и ту нас Бог чувао. Бог нас чувао. Знате како, на пример: ми освештали темеље храма 20. јуна (економског објекта), знате, а добијемо грађевинску до-

зволу 27. јуна. Ја сам, додуше, *умирао* тих седам дана, то је истина, али нас је Бог чувао и свети архиђакон Стефан каже: н*е секирај се Милоше, стићи ће грађевинска дозвола.* А сами знате да су владици Артемију, без икаквог основа, зауставили локацијску дозволу за градњу куће, на његовом имању у селу Лелићима. Нама нису зауставили, јер им Господ није дао.

Исто тако је било и за конак. Они иду да нас пријаве грађевинској инспекцији, а ми баш тај дан добили грађевинску дозволу. Они иду код надлежног епископа, он пријављује горе у министарству, а ми добили дозволу за цркву, пар сати раније.

Је л` Ви ту видите, господине, прст Божји?

Да, тако се то радило.

Шта бисте нам на крају поручили са овог места?

Шта бих поручио? – Да чувамо православље као зеницу ока свога! А ако то сагубимо, нестаћемо. И то је суштина све ове борбе.

Хвала Вам, брате Милоше, на овом разговору.

Богу хвала. И Вама!

Нек би нам Бог подарио још много добрих Срба и светосаваца, попут Вас и Ваше браће, Драгутина и Ђорђа.

Хвала!

Горица Тркуља

СУСРЕТ БОГОТРАЖИТЕЉА И БОГОСЛУЖИТЕЉА У ГРДОВИЋИМА ИЗНАД АРИЉА

Господ је Српски род изобилно даровао. Све му је дао. Српске земље – рајску башту да у њој живи. Да децу рађа и да их страху Божијем учи. Свету, саборну и апостолску Цркву да се у њој Њему, Свевишњем моли, да Њему служи и да се кроз њу, Свету, спасава...

Искитио је мој народ своје земље најлепшим бисерима: храмовима своме Богу и свима својим светима. Искитио је и све земље у којима су његови синови живели и у којима данас живе.

Најлепше молитве мој род Господу узноси у својим храмовима.

Најбољи синови мога рода из дубине душе и срца за своје потомство моле милост Божију...

И, кад се истрајно молимо, како је Господ заповедио, Србија цвета, расте, ка Небу се ваздиже...

Што смо Богу ближи, то је жешћи напад на нас, јер живот је вечна и непрекидна борба добра и зла...

Силе зла се најупорније и најсуровије устремљују баш на оне који Богу стреме. Све чине да их од Господа одврате... да их саплету, да их са пута ка Богу одгурну, да их са њега скрену... Све силе зла здружене воде жестоку битку да промене свест читавог нашег народа, да му наметну други систем вредности, да му душу отму. Да је оскрнаве. Да је обесвете, да је убију.

Воде се многе битке за душу. Видљиве и невидљиве. Знане и незнане. Али, жестоке и веома опасне.

Из такве једне битке за веру, у Грдовићима изнад Ариља, родио се светосавски храм посвећен св. Архиђакону Стефану. Да сведочи сна-

гу вере и слободе. Да вером напаја и снажи. Да отвара духовне очи... Да вида рањене душе ... Да Србе Господу води.

По вољи Божијој, овај је храм чудесно саздан за 42 радна дана. За дан његовог освећења и предаје верном народу, да у њему своје молитве узноси Господу, одређен је дан Св. Архиђакона Стефана.

Освећење храма је божанствен чин и непоновљив доживљај. Неизмерна је благодат Божија којом се душа крепи на томе светом месту.

Знамо и сведочимо да је изузетан дан када владика Артемије освештава храм. Скоро неземаљски... јер, сведоци смо Чуда Божијег. Све што се последњих година догађа преосвећеном владици Артемију пројављује чудо Божије и славу Његову. Од прогона са Косова и Метохије по налогу окупатора и моћника, а уз срамотну сарадњу црквених и државних великодостојника... до бројних катакомби широм земље Србије... и мноштва верног народа који неодступно иде за својим Пастиром Добрим.

Много је разлога да на овај, за нас далек пут, пут Ариља, кренемо... Боготражитељи се окупљају на местима где их Господ призове. Са свих страна света. Из најудаљенијих земаља. За овакву прилику се мењају стари планови, прилагођавају и отказују обавезе... Нема препрека које Господ не уклони пред Боготражитељем. Стигли су многи са далеких меридијана, да заједно потражимо храну и лек за наше душе. И да се Господу помолимо за спас рода српског.

Путујући рајском баштом уживамо у неописивој лепоти. Онај кога није шибао туђински ветар и ко није сањао да око себе чује језик свога рода, ко у лицима странаца није тражио и назирао ликове својих рођака и пријатеља, најчешће не схвата и не разуме колико је вредно баш то што он има. И не зна да цени то изобилно богатство којим нас је Бог обдарио. Не зна да цени и поштује ту несебичну љубав, страдање и жртву којом су нас наши свети преци задужили и обавезали да чувамо наслеђено и да га сачувано и увећано потомству предамо...

Они, којима срце куца за Србију са Христом у срцу немају никаквих дилема. Знају свој пут, своју судбу и све што их чека...

И иду на кладенац чисте вере, на источник светосавски... То је тамо где крочи владика Артемије, и где настаје сопот воде живе. Чудесно...

Путем нас прати киша које већ месецима нема. Ипак, сигурни смо: тамо куд смо се запутили сигурно неће бити кише. Тамо где страдални и прогнани владика освећује Божји дом, сија сунце...

Дочекују нас домаћини. Породица боготражитеља, породица Стефановић: Отац Милојко са тројицом својих синова: Драгутином, Ђорђем и Милошем. Висином су надвисили присутне. Богоугодним делом их задивили. Дали пример роду своме.

Има ли веће части за српског домаћина, него да се упише у књигу задужбинара? Књигу коју су отворили српски краљеви и владари. Књигу у коју се уписују најбољи из рода нашега. Књигу завештања потомству. Књигу живота.

Мноштво народа је ту. Гледам људе око себе. Божији народ. Немањићки сој је то. Препознајем ликове и очи са староставних фрески. То је народ из кога су српски светитељи и свеци поникли. У очима им потпуна преданост Богу, бескрајна вера и спремност да се за њу, свету, боре, да је сачувају. Знају да је то бесцени драгуљ који нам наши свети оци предадоше и завешташе.

То су људи који држе предање и завештање. Со земљи...

Гледам Светосавски род мој... Зрачи љубављу, топлином. Вером која ослобађа сваког страха. Вером која даје потпуну слободу коју нам је Христос донео и подарио...

Овде спознајем по чему смо особени, шта нас издваја, узвисује. Јер, Православног човека је лако препознати у мору инославних... Тај дубок поглед који слободарски Господом зрачи. Господом који се уселио у срце и душу православног човека. Да га Он води и да му смелост даје. Да Господу своме стреми, да царству небеском тежи... јер: „земаљско је за малена царство, а небеско увек и до века". Да се Господа једино боји...

Владика Артемије и освештава храм и служи Свету Литургију. Саслужују свештенослужитељи Епархије рашко – призренске и косовско – метохијске у егзилу. Монаси страдалници. Монаси прогнани из староставних манастира са Косова и Метохије. Монаси – заветници.

Препознајем браћу и сестре са окупираног Косова и Метохије. Окупили се око свога владике и својих монаха. Да их окрепе вером да издрже издају братску и силно страдање...

Страдални народ... осиромашен, осрамоћен, понижен у својој земљи, обесправљен... Окупио се око владике. Да се Богу моли заједно са њим. Да страда заједно са својим владиком...

Но, овај је народ и у своме страдању узвишен! На лицима спокој, непоколебљивост и спремност да се не одступи од пута светоотачког.

Прогнани Владика са својим монаштвом и мноштвом народа верног пролази своју Голготу.

Чује се често да су они извор воде живе. И да су, на жалост, ван корита. Да је корито без воде, суво, а да се вода разлива ван „корита“... Да треба да се у „корито“ врате. Тако говоре неки паметни и утицајни људи.

Но, то побуђује на озбиљна размишљања и рађа многе дилеме. Шта ако је „корито“ порозно, па вода понире? Шта ако се у „кориту“ наталожило много отрова и талога, па бистру воду могу да затрују и замуте?

Знамо: Вода увек нађе свој пут. Направи „корито“. А „корито“ без воде остане да сведочи да је туда вода некада текла...

Освећење храма изнад Ариља и појање свете Литургије нам мисли враћа и усредсређује на овај чудесан доживљај. Непоновљив. Јединствен. Са мирисом тамјана шири се дух слободе исконског православља над Ариљем. Нема му краја!

Стари српски, домаћински обичај налаже да се, после духовног окрепљења и тело окрепи. Трпезу љубави су припремили ктитори овога храма и богољубиви житељи Грдовића.

Владика је душе наше нахранио духовним нектаром, а на свечаној академији је проговорило рањено српско национално биће...

Пуковник Радишић говори смело, одсечно, војнички. А ипак, топло, братски. Говори нам о ономе о чему званична Србија ћути. О окупацији коју сви осећамо, коју живимо, а коју прикривају ововремени јањичари. Говори пуковник о систематским нападима на нашу државу и на наш народ, на нашу веру... Говори о потреби и о непостојању стратегије националне одбране. Подсећа, опомиње, саветује, моли... Позива на будност и на одбрану најсветијег што још имамо.

Док слушамо анђеоске гласове наших милих монахиња као да смо окружени анђелима...

Са Косова и Метохије одјекује још један глас. Наша Косовка девојка, Александра Баровић, казује мудре речи Светог владике Николаја. То је трубач који труби на узбуну, на буђење, на борбу за одбрану!

Кумовска здравица је свагда у нашем народу имала посебно значење. Како онда, тако и данас. Кум, Милоје Стевановић, једини (до сада) кога је, због гостољубља, Београдска Патријаршија осудила - „екскомуницирала“, одржао је здравицу. Стихови кумовске здравице грме

над Ариљем, одјекују гором и остају у душама нашим да трепере и да трају... На многаја љета.

А онда, из хиљаде грла одјекне: „Многаја љета, многаја љета, многаја љета“...

Владика беседи и даје уздарје богобојажљивој и узорној породици Стефановић.

Све је тако једноставно. Беспрекорно. Савршено и узвишено. Ово је Србија коју волим. Света Србија! Србија славна и Православна! И спонтано, човек помисли: Лепота Православља је тешко описива. Она се доживљава и у срцима носи. Она је дар Благога Христа и награда за претрпљена страдања на правди Бога... У новоосвештаном храму посвећеном св. Архиђакону Стефану, у Грдовићима наливено је уље у кандило вере у душама нашим. И свако од присутних може пуна срца да светом владики Николају одговори: Свети владико, у души мојој гори кандило вере коју сте нам Ви, наши свети, завештали! Кандило чисте вере светосавске, вере неокаљане екуменизмом, пламти у нама! И воде нас Ваше „Речи Србском народу кроз тамнички прозор“.

Богу се молимо да се и у душама свег рода нашег кандило вере разбукти као у доба најславнијих дана и дана највећих подвига.

Господу се молимо да нам чува извор воде живе, владику Артемија и све пастире добре...

Јер, док је правих светосавских пастира кандило вере у душама нашим нико не може угасити...

И док је србскога домаћина, Србија се не да расрбити!

„Господе, сачувај и спаси народ Твој“... молитва је окупљених боготражитеља, која се из Грдовића изнад Ариља шири србским земљама...[95]

У Прокупљу, септембра 2013.

[95] Преузето: Српске Новине (Serbian newspaper), Godina LXI, број 675, септембар/октобар 2013, Toronto, Canada.

ГОДИНУ ДАНА КАСНИЈЕ

Као што се око медоносне кошнице сабирају и роје неуморне пчеле, тако се и око светињеизнад Ариља сабирају хришћанске душе на молитве.

На дан Преноса моштију Светог првомученика архиђакона Стефана 15/2. августа 2014. прослављена је манастирска слава. О том догађају хроничари бележе:

Свети првомученик Стефан, архиђакон, сродник апостола Павла, и Јеврејин од оних Јевреја, који живљаху по областима јелинским. Беше Стефан први од седам ђакона, које апостоли свети рукоположише и поставише на службу око помагања сиротних у Јерусалиму. Зато се и прозва архиђаконом. Силом вере своје Стефан чињаше чудеса велика међу људима. Злобни Јевреји препираху се с њим, но биваху увек побеђивани његовом мудрошћу и силом Духа, који кроз њега дејствоваше.

Тада посрамљени Јевреји, навикнути на потворе и клевете, узбунише и народ и старешине народне против невиног Стефана, клевећући га као да је хулио на Бога и на Мојсеја. Брзо нађоше лажне сведоке који то потврдише. Тада Стефан стаде пред народ, и сви видеше лице његово „као лице ангела“ (Дап. 6, 15), то јест лице му беше озарено благодатном светлошћу као негда Мојсеју, кад је с Богом говорио. И отвори Стефан уста своја и изређа многа доброчинства и чудеса Божија, која Бог учини у прошлости народу израиљском као и многе злочине и противљење Богу од стране тога народа.

Нарочито их изобличи за убиство Христа Господа, назвавши их „издајницима и крвницима“ (Дап. 7, 12). И док они шкргутаху зубима, Стефан погледа и виде небо отворено и славу Божију. И то што виде, он објави Јеврејима: „Ево видим небеса отворена и Сина Човечјега гдје стоји с десне стране Бога“ (Дап. 7, 56). Тада га пакосници изведоше ван

града и убише камењем. Међу мучитељима његовим беше и његов сродник Савле, доцније апостол Павле. У то време стајаше у даљини на неком камену Пресвета Богородица са светим Јованом Богословом и гледаше мученичество овога првог мученика за истину Сина њеног и Бога, молећи се Богу за Стефана.

То се десило на годину дана после силаска Духа Светога на апостоле. Тело светог Стефана тајно узе и сахрани на своме имању Гамалил, кнез јеврејски и потајни хришћанин. Тако славно сконча овај првенац међу мученицима хришћанским и пресели се у Царство Христа Бога.

Здесна налево: ђакон Дамјан, оци: Димитрије, Висарион, Николај, Роман, Иринеј, Агапит и монахиња Пелагија

На празник Светог првомученика архиђакона Стефана, Његово Преосвештенство Епископ рашко-призренски у Егзилу Г.Г. Артемије, служио је Свету Архијерејску Литургију, у Грдовићима – Ариље, уз саслуживање свештеномонаха.

Епископ Артемије је извршио чин резања славског колача и благосиљања кољива, које су припремили протосинђел Агапит и домаћини овогодишње славе, Милојко и Бошко Ђурић из села Вране, као и многи други свечари.

Залог славског колача за следећу годину преузели су Милован Вранић и Божа Гордић из Ариља.

У својој беседи Владика Артемије је истакао:

Али као што се свети архиђакон Стефан није поколебао у своју веру, није се уплашио страдања и гоњења, тако је он оставио пример и свима нама да своју веру православну коју су апостоли проповедали, за коју су многи пострадали, коју су нама свети Оци предали, да и ми ту веру сачувамо, да је отворено и слободно и јавно исповедамо, и да будемо спремни ако је потребно да и ми, попут архиђакона Стефана, веру своју

животом својим и крвљу својом запечатимо. Таквом вером, браћо и сестре, задобија се живот вечни у Царству небескоме. Јер, Господ је ради тога и дошао на земљу, живео са људима, проповедао људима свето Јеванђеље, оставио Цркву Своју и благодат Своју у њој да се спасавамо, али без праве вере нема спасења. Они који оду у јереси разне, екуменизме или папизме, они се одвајају од Цркве православне и они губе онда своје вечно спасење.

И овога пута црква је била претесна за приспели народ

Иза владике: домаћини славе, Милојко и Бошко

Након свете Литургије уз трпезу љубави, одржана је и Духовна Академија са бројним учесницима, а Милош Стефановић, ктитор овог

Учесници духовне академије

манастира, предао је благодарницу брату Милоју Стевановићу јер је он указао на ово место, где је подигнут манастир посвећен Светом архиђакону и првомученику Стефану.[96]

Предаја благодарнице

Милош Стефановић:

Преосвећени владико, часни оци, преподобне матере монахиње, драга браћо и сестре,

Постоје одређене ситуације и прилике у животу сваког човека, па и народа, када човек, упињући све своје расположиве интелектуалне и друге ресурсе, не успева да их разреши и савлада.

Тако и ми, верни народ овога краја, на правди Бога, протерани из својих храмова, а жељни праве и истините вере и правих и истини-

[96] Извор: http://www.eparhija-prizren.org/home/1271-sveti-arhidjakon-stefan-proslavljen-u-arilju.html

Слева на десно: Ђорђе Стефановић, проф. др Љуба Протић, академик Данило Баста, о. Николај, вл. Артемије, Милоје Стевановић и др Зоран Чворовић

Игуман Агапит, Милош Стефановић и владикин секретар о. Иринеј

тих богослужитеља, кренусмо у потрагу за локацијом на којој бисмо подигли духовни кров над главама нашим, а по благослову преосвећеног владике Артемија.

После тумарања и тражења по ближој и даљој околини, више од пола године, заваписмо Господу и мајци Божијој за помоћ. И хвала Им. Убрзо, тачније речено, 22. фебруара 2013, Господ посла своје веснике, оца Иринеја и кума Милоја, да заједно са нама погледају једну локацију за манастир, која је била најизвеснија од свих претходних.

У таквом расположењу одосмо на трпезу љубави, разговарасмо о понуђеној локацији и пред полазак кући, одједном кум Милоје неочекивано упита?

– А чија је она башча изнад твоје куће куме, ђе сам виђао, о твојој Слави, да пасу овце?

– Један газда седи поред тебе (брат Ђорђе) а други (Драгутин) је у Београду.

– Их, што би оно било идеално за манастир.

Све прекидосмо и одосмо на лице места. Рече кум Милоје:

– Као Тавор.

И тако, Господ ниспосла своју мисао куму Милоју, да баш на месту где је била кућа родоначелника наше породице, Стефана Јевтовића, никне храм посвећен архиђакону Стефану. Добивши благослов од нашег оца Милојка, и нашег владике Артемија, зби се ово што данас видите.

Данас, када славимо први духовни рођендан овог манастира посвећеног преносу моштију архиђакона Стефана, желим испред породице Стефановић: нашег оца Милојка, брата Драгутина, брата Ђорђа, наших породица и верног народа овог краја, да куму Милоју предам ову благодарницу, као мало уздарје, које ће да сведочи теби куме и твојим потомцима, да борба за очување вере православне и светосавске није била узалудна.

Милоје Стевановић:

Преосвећени Владико, ако благословите, прозборио бих једну.

Владика: *Ајде Милоје.*

Милоје: Амин!

Благо нама, драги кумови, ђе седимо међу оволиким људима којима је омилио закон Господњи.

Али тешко мени, кумови моји драги, ако ме са овим ордењем вашим ћушнете међу оне који се отимљу у прва места, јер казано је да ће *први бити потоњи*.

Није моја заслуга ово што се догодило на овом *малом Тавору*, ја мислим да је то Божја промисао, да је то испуњење пророчанства Јеремијиног, који је рекао да ће *колибе праведничке процветати*. За неверовати је, ја сам то тек накнадно сазнао кад је овај храм сграђен, тачно овде, где се налази црква, налазила се колиба Стефанова, а тамо, отприлике, где је олтар, било је његово прочеље. Дакле, вреднoћом његових благочестивих потомака, његових белих пчела, никла је на његовом огњишту ова светиња у којој се свакодневно јутром и вечером молитве Господу узносе.

Божји дар је и то како је кум Милош пре 19 година крстио моју најстарију унуку Јану, а потом њену браћу Јанка и Јована. Исто тако је и мало чудо како је кум Ђоко постао венчани кум мени и Нади. Пошто смо се окумили, онда смо једни другима, годинама, одлазили о благданима. Тако смо ја и моја породица долазили доле код Ђока и горе, како смо говорили, код кума Милоша. Ето куме Милоше, како се то окреће: од када те знам – ти си био горе, сад више ниси горе – него си доле. Зато што је духовни центар Ариља сад, ево хвала Богу, горе.

Једне прилике о Ђурђевудне, после молитве и ручка изашао сам на пашњак, пошто смо ми сељачког соја, да видим његове лепе овце и јагањце. А онда, нити знам како ни зашто, провукао сам се кроз ограду и изашао, ево овде. Кад сам се окрено и угледо доле Ариље и угледо цркву Светог Ахилија, осетио сам у себи неки трептај који ме је подсетио на доживљај који сам на ходочашћу по Светој Земљи, имао на гори Тавору.

После тога су наишле несреће у нашој Светој Цркви: неки наши архипастири су примили од папе прстење и напрсне крстове. Онда су са богословије протерали Авву Јустина... И кренуле су земљом Србијом, па и у овом нашем крају, новотарије, рушење богослужбеног поретка, на шта се народ овог краја побунио, и том народном устанку придружили смо се моји кумови и ја. Тако се догодио Чачак 2007/2008. године, а онда и Душковци.

Онда су се појавили лажни сведоци: један је видео из Тврдоша шта се догодило у Душковцима, то је био Атанасије Јевтић, а други – Јован Радосављевић – је то видео из Новог Сада, пошто му је господин Иринеј Буловић дао задатак да напише сведочанство шта се десило у Душковцима.[97] Закључак је био: за то збитије (у Душковцима) крив је

[97] То је сам г. Јован признао пред стотинак сведока у манастиру Благовештење, што ће показати већ поменути серијал *Исконско исповедање вере*.

„патријарх Милоје", који је у ствари бивши удбаш, који је, у своје време прослањао пиштољ поповима у леђа. То је била „истина" коју су „благовестили" професори и „васпитачи" Атанасије и Јован.

А истина у Душковцима садржи три витештва, три јунаштва која ће остати записана у историји.

Један витез је био брат Славко Радовановић из Лучана који је у једном ватреном кратком исповедању вере одржао лекцију пожешким свештеницима који су *продали веру за вечеру.*

Други витез је био мој кум Милош, који је у брк рекао Владики и помахниталим поповима шта им народ мисли о безакоњу које чине и упозорио их шта ће се догодити ако наставе да иду тим, злим, путем. Ја сам се увек поносио што је мој кум Милош имењак Милоша Обилића. У задње време сам се уплашио, од када је Амфилохије почео Милоша Обилића да преименује у арнаутина – уплашио сам се да то не уради и мом куму. (*Аплауз*)

Ако сам овај аплауз разумео као подршку, онда да наставим. *(Смех)*

Трећи витез је била баба Славка из Ужица, која је са колена завапила: *Владико врати нам Службу!*

После тих збитија догодило се, милошћу Господњом, да су ти папољубиви људи који папу зову „свети отац" протерали нашег благочестивог владику Артемија. Протерали су га помоћу окупаторских војника, шиптарске полиције и уз помоћ наше полиције.

Протерали су га!

Где?

Протерали су га у егзил!

Мислили су да су га протерали. Али су га они утерали у заклон Господњи и нама у загрљај. И слава Богу, захваљујући томе, ми данас имамо ово благочешће које видимо овде и широм наше земље.

Када су црноречки монаси пошли за својим духовником, и дошли у Лозницу, први људи који су притрчали тог дана били су моји кумови Милош и Ђорђе, који су донели пуна кола јастука, јоргана, постељина и којекаквих ђаконија. А када сам добио благослов од преосвећеног Владике да правимо цркву у Лозници, они су дошли на темеље те цркве и донели једну велику кутију дарова за монаштво и мени су дали једну кесицу и рекли: *То је лично за тебе.* Ја сам то дао свом сараднику а он је, какав је обичај у нашој кући, то дао секретарици. Када сам сутрадан дошао на посао она пита:

– Како да прокњижимо оне паре што су донете из Лознице?

– Какве паре?

Ја онда зовнем кума Милоша и кажем:

– Куме ви сте мени јуче дали неку погрешну кесу. То мора да је нека грешка.

– Није куме грешка, већ намера тешка – каже.

Немојте ме питати колико је било пара. Било је онолико колика је она звонара у Лозници са све звоном и продавницом свећа.

Ето, биле су то прве лепте које су припомогле да се тамо направи црква и све око ње.

Елем, пошто се десило то што се десило у Лозници, почело се шушкати да ће мене и мога кума да истерају из Цркве. Један пут ја с њим разговарам:

– Куме ови ће да нас ишћерају из Цркве.

– И ако ће куме. Ја сам од Светих Отаца прочитао да је боље молити се у кући него са јеретицима ма у каквом храму. Имамо фала Богу у нашим кућама иконе, имамо кандила, имамо уља, имамо и тамјана. И тамо ћемо да се молимо Богу.

– Куме, ти знаш да су се они слизали са овима што су на световној власти, да се не деси да нас поћерају и из куће?

– Куме ја имам неку шумицу, вели, тамо у потоку. Ту има извор ће могу да пијем воде, а имам бритву у џепу, стално је носим. Ја ћу тамо, на церићу, да изрежем крст и да се молим Богу. Шта ће они мени сад?

Тада сам ја, у ствари, видео колика је вера мога кума Милоша и схватио сам колико је мала вера моја, мања од зрна горушичина.

Али после тог разговора, мој кум и ја смо се до те мере учврстили у неким стварима да смо поломили све страхове. И ми, заиста, никаквог страха немамо, осим Божјег.

Тако се то догодило, а она мала тајна која се збила у мом срцу када сам први пут изашао на ово брдо, откривена је захваљујући вину. Јер, када сам дошао до друге или треће чаше рекао сам куму:

– Ова парцела што ћете сутра да купите, што је благословио отац Иринеј, је много добра. Одлична. Али има једна боља.

Ја заиста благодарим мојим кумовима на доброти и на овом одликовању, али плашим се да није прерано за одликовања.

Мени се чини да борба тек почиње. Тек стижу они момци које су отровали на богословском факултету у задњих десет година, Иринеј Буловић и Игњатије Мидић. Тек стижу да сију кукољ по земљи Србији. Требаће много снаге да се измолимо за њих. Да се изборимо за њих да они схвате да су их погрешно научили њихови лажни учитељи. Владика (жички) је донео акт о искључењу народа из Цркве, тј. да се онима који су присталице владике Артемија, забрањује причешће, забрањује пријем у цркве и манастире и забрањује примање било каквих прилога. Дакле, онај народ из Ариља, који је присталица владике Артемија, је практично искључен из цркве. А како су Ариљци паметни људи, то у Ариљу и нема никo нормалан ко није присталица вере коју исповеда владика Артемије. (*Аплауз*)

На крају, пошто наша борба тек почиње, дозволите ми да подигнем ову чашу!

Дао нам Бог, богомољну војску Христову! Имамо је на свакој стопи земље српске, као што је имамо и данас, овде, на овом ариљском светом брду.

А имамо, дао нам Бог, и человођу богомољне војске Христове!

У то име дозволите ми да подигнем ову чашу у част и у здравље преосвећеног владике Артемија.

Слева надесно: о. Николај, вл. Артемије, Милоје Стевановић, др Зоран Чворовић, проф. др Драгољуб Петровић, проф. др Милан Мићуновић

Свети владико: живели нам на многаја љета!
Владика: *Хвала брате Милоје.*
Хори се: *Многаја љета!*

Дародавци и даропримац

Братство манастира Св. Стефана, здесна налево:
отац Николај, игуман Агапит, отац Јован

Породично јато старине Милојка Стефановића броји 33 чељадета. Слога, љубав, благочашће, искреност, милосрђе... красе ову породицу која је многа гладна уста нахранила, многима у невољи притекла у помоћ, прогнанима са свог огњишта обезбедила кров над главом...

Они су одлучили да попут светих Немањића граде задужбину роду, у Славу Господњу: седе: старац Милојко и синови Драгутин (лево) и Ђорђе и Милош (десно); стоје (слева надесно) унуци: Милован, Стеван, Милутин, Никола и Благоје

Милојко Стефановић

Рођен у селу Грдовићима код Ариља 1927. године од благочестивих родитеља Милутина и Драгиње.

У Ариљу завршио основну школу, и по наговору родитеља остао на своме имању да у зноју лица свога зарађује парче хлеба и издржава своју породицу. Године 1949. жени се Миланком Ђурић из села Врана, код Ариља, и са њом роди три сина: Драгутина, Ђорђа и Милоша. Као породица која је носила белег четничке куће, јер је Милојков брат, Милован, као четник, нестао после борбе са усташама код Бање Луке 1945. године, а и отац Милутин је био члан Равногорског одбора, читавој породици није било лако да живи и напредује у тешко време комунизма и

Милутинов орден Светог Саве

безбожја. Милојко се као млад истицао разборитошћу и оштроумношћу и са великом радном енергијом и трудом читаве породице успео је да повећа свој иметак на ниво доброг домаћина, да школује децу, према њиховим могућностима и жељама, а да при том води рачуна и о традиционалним и патријархалним вредностима породице, а посебно о очувању вере наше православне и светосавске, следујући пример својих предака. Његов отац Милутин је био одликован Орденом Светог Саве.

Као пољопривредник добијао је признања као добар воћар, сточар, произвођач ракије. Истицао се у свим верским догађајима који су се одигравали у нашем храму Светог Ахилија, био активан члан црквеног одбора и више пута био домаћин славе светог Ахилија и Светога Саве.

Децу је водио у цркву да рецитују за Савиндан и о другим већим празницима, због чега су и он и деца имали одређених проблема од локалних комунистичких власти и грађана. Као искрено побожан човек помагао је наше светиње где год је долазио, од Мостара, Београда, Ариља, манастира Лознице код Чачка... и на крају дао родитељски благослов и материјалну помоћ за градњу манастира Светог архиђакона Стефана у Грдовићима. Здушно подржао борбу владике Артемија за очување вере предака наших.

Драгутин Стефановић, пуковник авијације

Рођен 27.6.1951. од оца Милојка и мајке Миланке – Мице. Детињство је провео у српској сељачкој, радишној, патријархалној, православној и антикомунистичкој породици.

По завршеној основној школи 1966. године одлази на школовање у Војну ваздухопловну гимназију у Мостару, а након тога у Војну ваздухопловну академију у Задру. Академију завршава 1973. године у саставу 23. класе и стиче звање пилота борбене авијације и чин потпоручника. По завршетку школовања распоређен је на службу у 241. ловачко- бомбардерску ескадрилу у Петровцу код Скопља.

Војну каријеру у саставу борбене авијације завршио је 1986, одласком на школовање у Командно-штабну академију у Београду, коју

завршава 1987. године, у саставу 37. класе, на којој остаје као предавач. Реализацију наставе је обављао од најнижег до највишег нивоа школовања, укључујући и сарадњу са спољним сарадницима и научно-образовним институцијама. Школу националне одбране завршава 1994. године, у саставу 37. класе, а војничку каријеру завршава као предавач у Школи националне одбране, 19. децембра 1996. године одласком у превремену пензију, на свој захтев.

У браку је од 1976. године, са супругом Миленом. Има два сина, Милована и Стевана и четворо унучади: Страхињу, Алексу, Душана и Симону.

Ђорђе Стефановић

Рођен 7. новембра 1952. године у Ариљу, где завршава основну и средњу економску школу. Био је рукометаш у Црвеној Звезди, а касније и у другим тимовима у Србији. Као рачуновођа живи и ради у Ариљу. Оженио се Славицом (Ристић) са којом је изродио, васпитао и до академских титула одшколовао сина Милутина и ћерке Љубицу и Драгињу. Имају шесторо унучади: Дуњу, Тодора, Ђурђу, Ану, Наталију и Милицу.

Од 1989. године, заједно са братом Милошем, развија посао прво кроз кројачку радионицу, касније кроз производно - трговинско предузеће, које и данас успешно послује, запошљавајући стотинак радника.

Још као дете учествовао је у духовном животу храма св. Ахилија рецитујући пригодне песмице за светога Саву, па је ради тога имао и озбиљне проблеме у школи од стране учитељице и од ње наговорених колега. Ревносно уграђује веру православну и светосавску у себе и своју породицу, присуством на богослужењима и обилазећи и помажући светиње у свим српским земљама.

Од 1995. до 1998. био је председник Црквеног одбора при храму Светог Ахилија у Ариљу, активно учествујући, заједно са својом браћом, у организацији прославе 700 година од изградње задужбине краља Драгутина у Ариљу 1996. године.

Милош Стефановић

Рођен 1955. године у Ариљу, где је завршио основну школу и гимназију, а Економски факултет у Крагујевцу.

Учио живот, породичне односе и праве хришћанске вредности од ђеда Милутина, оца Милојка и мајке Миланке.

По завршетку студија жени се Драганом Топаловић из Миоковаца код Чачка и са њом рађа троје деце: Благоја, Николу и Крстину. Имају унучад Јована и Јелену.

Радио је у Конфекцији „Колор“ у својој струци, и за кратко време напредовао до места комерцијалног руководиоца. Када су у свету почели процеси демонтирања комунистичких држава (пад Берлинског зида, растурање Совјетског савеза и др.) Милош је кроз процесе који су се одигравали у његовој фирми, препознао крај једног политичког и економског система и, уз Божју помоћ, напушта државну фирму 1988. године и започиње приватан бизнис, са позајмљеним новцем и изнајмљеним простором. Још из раније младости, када су га родитељи водили у храм светог Ахилија да рецитује, на Савиндан, па преко причешћивања за време студентских дана 70-тих година 20. века, увек је био везан за веру у Васкрслог Господа. Заједно са својом супругом Драганом и својом породицом, и породицом брата Ђорђа, створили су озбиљну фирму породичног типа, која је нарасла на преко сто запослених у Ариљу, Београду и Новом Саду, која ужива велики углед у пословном свету, која је стабилна и коректна и по добру препознатљива, како у свом месту тако у целој Србији и много даље.

Милош је био успешан директор своје фирме, а ту функцију предаје синовцу Милутину на 20 годишњем јубилеју, уз аманет да у раду и резултатима рада на прво место ставља Господа, отаџбину Србију, породицу и своје запослене раднике. Јер, то сматра кључем успеха и у фирми, и у приватном животу.

Када су се надвили тамни облаци над Србијом и вером нашом светоотачком, Милош непоколебљиво стаје на браник одбране светог православља и светосавља. У више наврата учествовао је у буђењу српског народа и протестима против разних јереси и њихових носилаца у нашој Цркви, од Чачка, Душковаца, Ариља...

Приложник, добротвор, велики добротвор многих храмова, и на крају један од ктитора манастира Архиђакона Стефана у Грдовићима код Ариља.

Деда Милојко са својим чељадима: слева на десно: Јован и Благоје, Драгана, Никола, Крстина и Јелена, Милош,Љубица, Симона и Стеван, Биљана, Ана, Драгутин, Милена, Алекса, Милован, Страхиња, Душан, Саша, Љубица, Дуња, Драгиња, Тодор, Ђорђе и Ђурђа, Славица, Наталија, Славка, Ана, Милутин и Милица.

АРИЉСКА ПРИЧА О ПШЕНИЦИ И КУКОЉУ

Један старац из Ариља, узме, с времена на време, унука на крило па му казује приче, по угледу на Јеванђеље. А некад препричава Христове приче, да би унук лакше разумео.

Једна од тих прича, је и она *О пшеници и кукољу.*[98]

Има, вели старац, људи добрих. А има и злих. Они живе измешани једни с другима. Неки се чуде: зашто Бог трпи зле, зашто их одмах не кажњава? Христос је то објаснио овом причом:

Неки човек посија добро семе на својој њиви. Кад људи поспаше, дође његов непријатељ и посеја кукољ по пшеници, па оде. Но, кад усев ниче и донесе плод, показа се и кукољ.

Тада дођоше слуге домаћинове и рекоше: *Господару! Ти си добро сјеме посијао на својој њиви; откуда кукољ?* А он им рече да је то непријатељ учинио.

Слуге онда упиташе: *Хоћеш ли да идемо, да га почупамо?*

А он им одговори: *Не! Да не бисте почупали с кукољем и пшеницу, оставите нека расте заједно до жетве. А тада ћу рећи жетеоцима: Саберите најприје кукољ и свежите га у снопове да га спалим, а пшеницу скупите у житницу моју!*

Ученици после замолише Исуса, да им каже, шта значи та прича, и Он им објасни.

Сијач, који сије добро сјеме, јесте Исус, а њива је свет. Добро семе, то су добри људи, а кукољ су зли људи. Непријатељ, који посија кукољ, јесте ђаво. Жетва је крај овога света или Страшни суд. А жетеоци су анђели. Онда ће добри људи отићи у рај, а зли у пакао.

Онда деда додаје: Бог је *трпељив* према грешницима и дуго чека, да се покају и поправе. Има једна пословица која овако каже: *Бог не плаћа сваке суботе.*

---

98 Мат. 13, 24-30, 37-40.

Али онога. који остане даље у злу, неће мимоићи Божја правда. Јер је казано: *Правда је спора, али достижна.*

Тако ће, вели деда, грешници бити бачени у пакао, гдје ће бити плач и шкргут зуба. А праведници ће засјати као сунце у царству Оца свога небеског.

А друга прича је о Филипу и Натанаилу.[99] У тој причи Натанаило упита Филипа: *Зар из Назарета може бити шта добро?*

А Филип му одговори: *Дођи и види!*

На то ће унук упитати:

– Деда, има ли у Ариљу шта добро?

– Има сине, како да нема - одговори деда..

– Хоћеш ли, молим те, да ми покажеш?

– Наравно, синко.

И старац донесе писмо и један часопис и поче читати унуку, објашњавајући му смисао и значење сваке реченице.

– Ето, синко мој, тако нам је Бог дао добро класје, и добро жито, добре људе, добар род.

То Писмо и део тог записа ћемо оставити у овој књизи, како би и друга деца сазнала одговор на питање које је поставио овај радознали дечак.

[99] Јн. 1. 43-50.

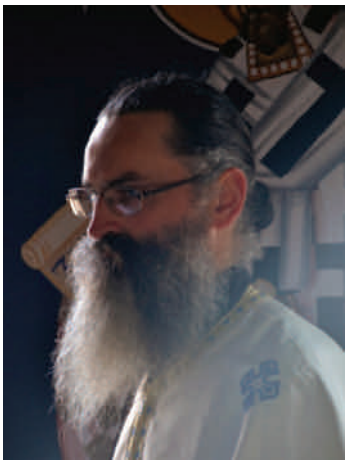

Протосинђел Димитрије (Ђоковић):
ЊЕГОВОМ ПРЕОСВЕШТЕНСТВУ
ЕПИСКОПУ ШУМАДИЈСКОМ И
АДМИНИСТРАТОРУ ЕПАРХИЈЕ
ЖИЧКЕ ГОСПОДИНУ Г. ЈОВАНУ

Ваше Преосвештенство,

Манастир Преображење, у коме сам ја, доле потписани, до сада боравио, налази се у Жичкој епархији, којом сада Ви администрирате. Увидевши да сте, као Епископ, изневерили догматско и канонско предање Цркве, овим путем Вас обавештавам да због тога прекидам свако општење, и литургијско и административно, са Вама, док се не покајете и вратите на пут Светих Отаца.

Ви сте, на свеопшту жалост свега што се данас у Србији Христовим именом може назвати, чинили много тога што је у супротности са Вашим епископством. Уместо да сте чували и надзирали православну веру у повереној Вам пастви, Ви сте много кукоља са својим сарадницима засејали и у православну паству многа смућења унели. Почели сте увођењем литургијских (или боље рећи антилитургијских) реформи, по угледу на протестантске реформе римокатолика, на Другом ватиканском концилу (= сабору папиних кардинала), од којих су најглавније: залагање за уклањање Двери и Иконостаса, а тиме, у ствари, за укидање олтара у храму и с тим у вези и за читање литургијских свештеничких молитава наглас, да чује цела црква (по Вашим речима – да се сви моле), то јест да сви присутни, иако мирјани – припадници лаиката, учествују у свештенодејству, што кулминира током Канона Евхаристије и претварања Дарова, када у овоме учествују и за свештенодејство непосвећена лица. У овоме Вам данас помаже и савремена техника и електрично озвучење, иако тога није било у времену на које се позивате да Вам је меродавно за Ваше литургијске експерименте, од којих Вас је својевремено, да поменемо и то да се не би заборавило, одвраћао и

Патријарх српски Павле, захтевајући на заседањима СА Сабора да поништите и ставите ван снаге допис који сте, као наређење, злоупотребивши архијерејско достојанство и положај, послали подручном свештенству, с наређењем да се поменуте молитве читају наглас. Акт сте повукли, али од реформи и оглушивања о Саборске одлуке о очувању устаљеног вековног богослужбеног поретка Цркве нисте одустајали, чиме сте се вишеструко огрешили о своју свештеничку и епископску заклетву да ћете поштовати сва Црквом установљена правила, одлуке донете на Сабору браће архијереја, и сва богослужења вршити строго по Уставу Цркве. Служећи се полицијом ради присилног увођења реформи или насилног спречавања благочестивог народа у пружању благословеног отпора реформама, такође сте се огрешили о правило да се као Епископ не смете користити државним властима. Сада све ово демонстрирате и на подручју епархије Жичке.

Некако сте, скоро истовремено са првим увођењем реформи у богослужење, почели проповедати и да римокатолицизам није јерес, јер није осуђен ни на једном васељенском сабору, насупрот толиким сведочанствима и општем сагласју Светих Отаца по питању латинске папистичке јереси. Иако тиме терате у лаж све древне и савремене оце Цркве Христове, право је чудо да се нисте устезали да клевећете и једног од највећих признатих православних богослова у 20. веку – Преп. Јустина Ћелијског. За њега сте тврдили да ни у једној књизи није написао да су римокатолици јеретици(!?) То једноставно није истина, јер је Авва писао дословце да је „све ван Православне Цркве – јерес“. Код нас су ретки људи који би се могли похвалити да су прочитали све од ћелијског подвижника, па сте и Ви, највероватније, усвојили нечије произвољне закључке.

Наредни период био је богат све чешћим сусретањима и дијалозима, потписивањима разних изјава и докумената штетних по православну веру (као да Православна Црква нема пуноћу благодати, уводећи или саглашавајући се са еклисиолошком јересју, да постоји више „цркава“, унизујући Православну, називајући је само једном од многих „сестринских“, а понекад је спуштајући још и ниже, потчињавајући је римокатоличкој конфесији, као нпр. потписаним Равенским документом, којим се даје примат римском папи), па често и заједничким молитвама већег дела јерархије СПЦ са јеретицима, у чему ни Ви нисте заостајали, с обзиром да сте и у муслиманске џамије улазили изувајући се. После избора за новог првојерарха СПЦ, Патријарх

Иринеј је најпре тврдио да је Црква, уколико се не бави екуменизмом и не води дијалог са инославнима, па чак и са савременим култовима, осуђена на самоизолацију и нестајање, као и било која секта (у Бечу приликом примања награде римокатоличке организације *Pro oriente*), па пошто му се нико није јавно супротстављао, изузев монаштва епископа Артемија, нити критиковао (сем тајно на интернет-сајтовима), потом јавно се хвалио да је екуменист, и најзад у јеврејској синагоги палио свеће.

С обзиром да је екуменизам окарактерисао Преп. Јустин Ћелијски као свејерес из разлога што он у себи обједињује све древне и нове јереси, сваки искрени православни хришћанин би морао бити револтиран (како саветује Св. Николај Жички, на чијем трону сада и Ви седите) према оваквим изјавама и оградити се од њих. „Коме је више дано, од њега ће се више и тражити." Сходно томе, од јерархије СПЦ се очекује и више од самог ограђивања од изјава. На све се могло на више различитих начина реаговати, од најпростијег јавног неслагања до тражења и подношења предлога, да се бар нешто од овога стави на дневни ред за заседање СА Сабора. Међутим, конкретно код Вас је приметно да Патријарха подржавате (макар и само прећутним саглашавањем) у његовим „екуменским настојањима", о чему је недавно одржао запажено предавање Патријархов викар, епископ Андреј (Ћилерџић), а српски првојерарх опет штити Вас у сукобима са носиоцима благочестивог отпора Вашим (не)литургијским реформама.

Навикли смо да од реформатора-новотара често слушамо цитирање ранохришћанских епископа, светитеља Кипријана Картагинског и Игњатија Богоносца („Ништа не чините без епископа... Где је епископ, онде је Црква."), када им је то потребно ради повратка изгубљеног ауторитета и учвршћивања сопствене власти. При том заборављају да исти светитељи, па и многи други, попут Јована Златоуста и Василија Великог, дозвољавају и, чак, препоручују одвајање од епископа који кваре светоотачко Предање, искривљују догме Христове Цркве, уносећи лажна и нова учења и постајући тиме лажни, тј. псевдоепископи, који су себе извели из саборног јединства Цркве. Они се могу и као такви организовати у „Синод" или „Сабор", узурпирајући име неке канонске Патријаршије или помесне Цркве, будући подржавани од стране неког мањег или већег броја плашљивих и слабих епископа. Какве је размере ово добило у нашој помесној Цркви довољно ће илустровати следећи пример. Када сам једном приликом упитао једног на-

шег владику да ли је иједан епископ на заседању СА Сабора поменуо Патријархов говор приликом посете организацији *Pro oriente* у Бечу, или његову посету синагоги и паљење свећа у њој, он ми је одговорио: „Ниједан." Одговор страшан и жалтосан, истовремено. Са несагледивим последицама по очување православне вере у Србији.

Ја, ипак, желећи да остатак свог монашког живота проведем у добром исповедању отачке православне вере, неугрожаване од стране јеретичких заблуда свејереси екуменизма и осталих искушења наметнутих Цркви вољом и усрдним старањем вас екумениста, што за последицу има небивале раздоре, нејединство и свеопште нарушавање саборности у нашој помесној Цркви, обратићу се канонском епископу рашко-призренском и косовско-метохијском, Његовом Преосвештенству Г. Г. Артемију, који се сада налази у егзилу, да ме прими под свој архијерејски омофор, у Епархију рашко-призренску и косовско-метохијску у егзилу.

На овај корак сам се одлучио не желећи да својим ћутањем саучествујем у делима таме и нађем се на Страшном Суду Христовом са издајником Јудом. Јер, по речима Светог оца нашег Марка Ефеског – са мноштвом грехова наших како ћемо се надати на милост Божију, ако још и веру кваримо? На какав се опроштај грехова можемо надати, ако Свете вере Христове издајници будемо? Свети Марко пише: „До сада смо имали веру која ни у чему нема недостатака, и немамо потребу ни за сабором, ни за актом неке уније, да бисмо се научили било чему новијем, ми који смо синови и ученици Васељенских Сабора, и на њима и после њих прослављених Отаца наших. Са том вером ми се надамо изаћи пред Бога и добити отпуштење грехова, а без ње ја не знам каква ће нас праведност ослободити од вечног мучења."

Подсетите се и светих речи студеничког игумана, Светога оца нашег Саве, чији сте игумански жезал неко време поносно носили, да се латинске вере треба клонити, а своју православну исповедати клонећи се јеретичких заблуда као демонских маштарија и превара. Исти је у свом познатом делу „Законоправило" записао и то да се „папа римски и они који су хришћани западне стране изван Јонске луке... ничим не разликују од старих Јелина, и безбоштвом и бестидношћу... Сви су са папом од пре много времена ван Саборне Цркве, страни и јеванђелским, и апостолским, и отачким предањима, због варварских обичаја којих се држе." Није без разлога ни Свети Герман Цариградски упозоравао православни народ: „...боље је да се сами у кућама Богу молите, него да са

латиномислећима заједно у цркве идете, да не бисте заједно са њима наследили пакао."

Ако ће латиномислећи наследити пакао, шта тек рећи за све вас који својим ћутањем одобравате и саглашавате се са безбожним прослављањем јеврејске Хануке у београдској синагоги, које безакоње чињаше једном Патријарх српски и два пута Епископ бачки, као члан Синода и портпарол СА Синода и СА Сабора СПЦ. За ова конкретна дела двојице српских јерараха, због очигледног ружења хришћанске вере и нарушавања светих канона, Апостолска правила предвиђају најстрожије казне свргнућа и одлучења од Цркве, као духовни лек за оздрављење њихових посрнулих душа. Вашом индиферентношћу и прећутним одобравањем унели сте још веће смућење у верујући народ, монаштво и свештенство ваше две епархије, које тренутно водите, и продубили саблазан као да православна вера наша има недостатака и није довољна за спасење.

Надам се, док будете размишљали о Вашој души, покајању и, макар и у последњи час, повратку и чврстом остајању на путу православног исповедања светоотачке вере, да Вас неће у томе омести професори, теолози и епископи, којима сте до сада били окружени, а који говоре да „душе не постоје онтолошки после овоземаљске смрти као бесмртне", да су оне само „у Божјем сећању", да „нема паклених мука" или да оне „неће бити вечне", већ ће човек „имати осећај као да спава" и слична демонска измишљања. Молитвено се надам Вашем, па и многих других отачаственихархијереја, пробуђењу и покајању, како би се што пре отклониле вашом кривицом настале саблазни у нашој Цркви и нашем народу и повратило редовно стање, догматско и канонско јединство, Дух саборности уселио у сваку православну душу и свака ствар назвала својим правим именом – истина истином, а лаж лажју; Црква Црквом, а јерес јересју.

Дана 29. 8. 2013. године
Јеромонах Димитрије (Ђоковић)

Архимандрит Варнава (Димитријевић):
СЛОВО О РАДИЈУ „СЛОВО ЉУБВЕ“[100]

...Знање на коме духовна авангарда са радија „Слово љубве“ тако упорно потенцира, које демонстрира и којим покушава да изгради ауторитет код слушалаца, чак се ни као реч не помиње ни у једном Јеванђељу. О знању једино пише апостол Павле Коринћанима, и то на пар места у позитивном контексту, као **дар** од Бога: (1. Кор. 12, 8); (1. Кор. 8, 3), и на три места о негативним последицама знања: *Знање надима, а љубав изграђује* (1. Кор. 8 – 1); (1. Кор.8, 10-11). И поред тога што су поверовали у Христа, Коринћани су себи дозвољавали страшна бешчашћа (блуд, разврат, прождрљивост, једење идолских жртава, судске расправе код незнабожачких судија због новца, преузношење због дарова, сумњање у учење о васкрсењу) због чега их апостол Павле строго прозива и изобличава у посланицама упућеним њима. Они су чак и апостола Павла сматрали простим, некрасноречивим и необразованим човеком. Узрок свим тим падовима била је људска мудрост, или сујемудрије, како се она назива на лепом црквенословенском језику и означава сујетну, испразну, светску мудрост, и она је мајка свих зала за оне који се у свему ослањају на њу и њоме се преузносе. Зато апостол даје то до знања Коринћанима, рекавши: *Јер је мудрост овога света лудост пред Богом*: *јер је написано: Он хвата мудре у њиховом лукавству.* (1. Кор. 3, 19), а блажени Теофилакт те речи Апостолове појашњава на следећи начин: „Мудрост овога света не помаже при стицању истинске мудрости, већ отежава, јер, имајући високо мишљење о себи, она одбацује Божанско учење, и зато, они који је имају, заувек остају у незнању и бивају по-

[100] *СВЕТИ КНЕЗ ЛАЗАР* бр. 7 (73) и 9 (75), година XVIII, Београд, 2012.

ражени Богом као безумници."[101] На другом пак месту Св. Апостол поучава Коринћане: *Да вера ваша не буде у мудрости људској, него у сили Божијој* (1. Кор 2, 5). Овај стих Блажени Теофилакт објашњава овако: „Мудрошћу људском назива (Апостол) убедљивост и красноречивост, а под силом Божијом подразумева укрепљивање немоћних и оних који су гоњени, такође и јављање знамења. Овим средствима се, Коринћани, утврђивала вера ваша, а не способношћу убеђивања и красноречивог изражавања, већ силом Божијом".[102]

И на још једном месту Апостол Павле, овај пут обраћајући се Тимотеју, поучава све нас православне хришћане како треба да се поставимо према лажном знању: *О Тимотеје, сачувај поверен ти залог, клонећи се поганих и празних разговора и спорова лажно названога знања, којему се неки приволеше и отпадоше од вере...* (1. Тим. 6, 20). – Да би нам ове речи Апостолове биле још јасније и приступачније, опет ћемо консултовати тумачење наведених стихова Блаженог Теофилакта: „Чувај све што сам ти заповедио јер су то саме заповести Господње, и ништа од тога да не одузимаш. *Клонећи се поганих и празних разговора,* тј. душегубних. Постоје, дакле, и празни разговори који нису скверни. Свети Јован Златоуст под овим речима *(поганих и празних разговора)* подразумева новачења у учењу. *И спорова лажно названога знања,* јер где нема вере, већ је све плод људских схватања, тамо нема **знања**, а реч се та само злоупотребљава. Очигледно, бивају и спорови у које се не треба упуштати, напротив, треба их се клонити, и не састајати се са људима склоним спорењу. *Којему се неки приволеше и отпадоше од вере.* – Онај, који се само ослања на људски разум, неминовно промашује суштину и циљ вере, јер вера не допушта рационализам. Мислим да све ово апостол говори о познатим у то време гностицима, који су били испуњени сваком нечистотом, коју је апостол назвао поганим и празним разговорима."[103]

Никада кроз историју Цркве они који су стекли ученост, знање или, како каже апостол Павле, *мудрост људску* (1.Кор. 2, 5), попут теолога у мантији и без ње, са „Словом љубве", нису имали никаквог преимућства у односу на оне који то немају, а искрено и јасно верују

---

[101] *БЛАГОВЕСТНИК* – Блаженый Феофилакт Болгарский – Толкование на послание Св. Апостола Павла, стр. 167: Сретенский монастирь, Москва, 2002.

[102] *БЛАГОВЕСТНИК*- Блаженый Феофилакт Болгарский – Толкование на послание Св. Апостола Павла, стр. 156: Сретенский монастирь, Москва 2002.

[103] *БЛАГОВЕСТНИК*- Блаженый Феофилакт Болгарский – Толкование на послание Св. Апостола Павла, стр. 685: Сретенский монастирь, Москва 2002.

једино што је Бог тако заповедио. То нам најбоље сведоче безбројни примери из историје Цркве и Житија светих. Нису ли управо учени ти који су наносили огромну штету Цркви кроз векове. Колико су само пута раздирали својим јеретичким учењем Христов хитон! Арије, Ориген, Македоније, Несторије, Варлаам... Све су то били велики умови свога времена и хришћанима су се називали, а Црква их ипак сваке године у Недељу православља анатемише, њих и њихово учење, као јеретичко.

Св.Владика Николај нам дивним примером из живота св. Арсенија показује како је ученост у односу на Христово смирење крајње безначајна: – Као монах, св. Арсеније се често обраћао једном **припростом монаху** за савет у духовним стварима. Неко то опази па зачуђено упита:

– Како ти, Арсеније, који знаш и грчку и латинску ученост, да се обраћаш овом **простаку** за савет?

Одговори на то Арсеније:

– Грчку и Латинску ученост ја знам, но у области духовној још ни азбуку нисам научио.

За разлику од св. Арсенија, наши савремени познаваоци грчке и латинске учености у монашком чину не само да не посећују припросте монахе, већ се са презиром односе према њима, па чак их и гоне (пример блаженопочившег старца Тадеја из манастира Витовнице и монаштво ЕРП у егзилу).

На који начин се пак стиче истинско (по)знање, које је спасоносно, супротно ономе знању са СЉ, које надима и које омаловажава и понижава ближње, то нам најбоље објашњава из личног опита преп. Јустин Ћелијски – *Нектар премудрости*: „Знање о Богу добија се животом у Богу. Из побожности – познање. Каква и колика побожност – такво и толико богопознање. У томе је сва еванђелска гносеологија. Само живот достојан Бога даје достојно знање о Богу.“[104] Једномислије које влада међу светим оцима с правом заслужује дивљење. Опит св. Јустина у погледу знања је у потпуности идентичан опиту св. Теодора Студита: „Јер, где се насели Отац и Син и Свети Дух ради душевне чистоте, тамо је и свако добро, **мудрост**, горење духа, уразумљење, назидавање и руковођење. Где, пак, њих нема, тамо су само хладне речи, показивање и самоистицање, а често и прелест и заблуда и увек бескорисност.“[105]

---

[104] Преподобни Јустин Ћелијски, Тумачење посланице Колошанима, Београд 1986, стр. 99.

[105] Св. Теодор Студит, *ДОБРОТОЉУБЉЕ*, том IV, поука 75.

А наша и свеправославна лира Духа Светога, св. Владика Николај, опевао је у Српском Еванђељу то свештено знање, подстакнут тим истим опитом и код св. Петра Дамаскина:

...А осмо је знање – познавање Бога,
Јединог Светога, Крепког, Бесмртнога.
Богословљем ово знање именују
До њега се ретки, ретки узвисују;
Највећа чистота богослову треба,
Јер нечисто срце не стиже до неба.
Дамаскин присвоји седам нижих знања
И до осмог дође, до богопознања.
А осмо се Богом даје и дарује,
Оно нит се учи, нит се заслужује.[106]

...Народи и државе могу да себе доведу у економски, политички, војни или неки други зависан положај, а Црква то никако не сме! Постави ли себе у ма какав зависан положај, у односу на било кога или шта, она аутоматски престаје да буде Црква и претвара се у слушкињу или робињу, што је и крајњи циљ екуменизма. Црква је метаисторијска реалност, и она не црпи свој идентитет ни од једне државе, цара, поглавара, јеретичке скупине или ма које земаљске власти, организације или ичега историјског, пролазног. Она је зато једина непролазна, јер је утемељена на непролазном и вечном Логосу Божјем – Христу....

...Трагично је, али и сасвим логично што су се на истом удару обзвређивања и унижења, од стране модернистичко-екуменистичке авангарде са СЉ нашли најревносни делатељи, чувари, заштитници и проповедници православног подвижништва – монаси и са њима органски повезано, благодатно старчество. Живећи у благодатним подвизима, монаштво, између осталог, тиме стиче снагу, храброст, одважност и спремност да у сваком моменту, када то околности захтедну, храбро и одлучно, ступи у борбу за очување чистоте православне вере и црквеног поретка. Свесни да је такво монаштво једина реална и озбиљна сметња њиховој апокалиптичној инвазији, екуменисти, поред тога што зазиру од њега, уједно на све начине покушавају да га и дискредитују...

***

Кад старац прочита ово писмо и запис, објасни унуку, надугачко и нашироко, шта је казано. Унук зажагри очицама па упита деду:

---

[106] *ОХРИДСКИ ПРОЛОГ*, за 9. фебруар.

– Је ли деда, а има ли у ариљској пшеници кукоља?

– Народ, сине каже: У сваком житу има кукоља. А оно што народ каже, то ти је тако и никако друкчије.

– Па можеш ли ти мени деда да покажеш како изгледа тај ариљски кукољ.

– Могу, ал да ми обећаш да то ником нећеш казати. Зато што је то срамота.

– Обећавам, нећу ником причати о кукољу, само ћу причати о пшеници.

Старац оде у собу и донесе неке фотографије изнад којих и испод којих је нешто исписано. Поверљиво их показа унуку и ставивши кажипрст преко уста и бркова, рече:

– Ово што си видео, ниси видео. Ником не причај.

– Важи деда.

Али како нема ништа тајно што неће бити јавно; нити има шта сакривено, а да не изађе на видело[107] то се ни ариљски кукољ није могао сакрити.

Зна се да је старац показао три фотографије (како деда каже: слике), са неким исписом. А да ли је показао још нешто, не зна се.

Зна се, поуздано, да старац има још много тога да каже и покаже. А кад ће, не зна се.

Мера његовог достојанства.

[107] Мк. 5. 22.

Ту је деда показао унуку *Отворено писмо верника Епархије шумадијске, владици Јовану (Младеновићу)*[108], и још којешта, па све до текста *Епископ новотарац Јован Шумадијски* – в. *државни надзорни орган и службеник на месту утеривача дугова: „Одговарајуће канонске мере“ противу неканонског неплаћања струје!*[109]

Тако је унук скроз наскроз сазнао како изгледа аријски кукољ.

Слика друга

По угледању на земљака Јована, као „смеран и смирен монах“ каже старцу од 65 љета: *Напоље! Не можеш ни са том свећом, ни без ње, на гроб оца Саве. Ја сам овде газда.*

Деда објасни унуку како овај игуман манастира Вазнесење, из кога су протеране вазнесењске монахиње, Тимотеј Миливојевић, није допустио духовној деци оца Саве да прију његовом гробу на десето-

---

[108] https://www.youtube.com/watch?v=DcvjmZPdKXY – под називом: Епископ Јован вређа појце!

[109] http://borbazaveru.info/content/view/7182/1/ - где се види „мудрост“ која стоји испод штамбиља и изнад печата и потписа тзв. еп. Шумадијског Јована у акту ЕУО бр. 1731, од 26.9.2014.

годишњицу његовог упокојења, на дан Светог Симеона Мироточивог, 2014.[110]

И још му оприча како је он, игуман, наоружан мржњом и латинском преваром, пружио велику помоћ проти Милошу, старешини цркве у Ариљу, у увођењу новотарија у ариљски храм. Овај сотвор, унуче мој, ти је рођен 1976. године, вóђе, у Ариљу. Боље би било да е осто д` игра таблић и пије шљивовицу, но што е отишо да вршља по башчи Светог Саве. Оно ти је завршило богословију па потље повантрзало. Имало е ђе да научи како треба и како је исправно служити Божју Службу. Било е добар ђак, ал га после узеше јеретици под свое. Кад је дошло из Призрена, прије но што е ошло у манастир, врло често е исправљало наше попове у богослужењима. Поп Милош једаред рече за њега, да је прави бисер. У манастиру Студеници е замонашено 1999, а за игумана га турили 2001. године, после смрти оца Јулијана. Ми се поносили како е најмлађи игуман у историји Студенице, са 25. година. Турили га за игумана после двије године монашког живота. Наши стари су за тако недоношче говорили „зелењаш." И зато што е незрело, могли су да од њега начине Јуду. И тако ти је поред такијег Симеонова и Савина Студеница претворена у учионицу за обуку овијег новотараца, што срамоте нашу Цркву.

– Деда, је л' он и сад игуман Студенице?

– Јок. Сад је дошо још гори зелењаш. А овај наш зелењаш је на игуманском месту осто двјетри године, па отишо у испосницу Светог Саве, а касније у манастир Придворицу, ђе више није служило Богу но Кризостому. Ет', тако ти оно пропаде, веселниче. Једне прилике оно ти наговори неке наше Ариљце, док је било горе у испосници, да се причесте без икаке припреме, и поред њиног великог противљења, јер се нису спремали, нису постили, исповедили, за Свету тајну причешћа и на њино опирање да нису достојни, оно вели: *Није нико достојан, прилазите*. Тако ти је њега куси, још горе, смото и узо под свое. Оно ти је у више наврата покушавало да у ариљски храм уведе служење Литургије по том њином измотавању. Оће они да бидну паметнији од нашијег светиг људи. И тако 2008. године, за ктиторску славу краља Драгутина, без најаве оно шћело да служи „његову" Летургију. Добило задатак. Народ ариљског краја на време сазна за то, те замоле оца Венијамина из Преображења да он началствује на Летургији, и тако спрече да им она

[110] Грешни Милоје на парастосу оцу Сави
https://www.youtube.com/watch?v=t83HL-e5MTM&list=UUwPnb1-2GfIhREpIQdCnLBw

рђа поквари славу. Причо потље поп Милош, како е у олтару било повуци потегни. Шћело оно да началствује наводећи како је по чину, баксем, оно, ко бивши игуман студенички, старије од архимандрита Венијамина, који је тада имао дупло више монашког стажа, него оно година живота. Кам лјепе среће и његове и наше да е кад је већ отишло у Студеницу тамо чувало овце и краве кое је отац Јулијан био напатио, а јок да се закекечи на Савин трон, а није достојно ни име да му помене.

– Па шта би, деда, после те Литургије?

– Започне ти оно да, бејаги, мудрује оном Милошу Миљојковом, горе из Грдовића.

– Је л' то онај чика Стефан?

– Јес, јес. Нашло ком ће да соли памет. И тујнак ти оно обећа и зарекне се да неће више долазити нити покушавати да служи по „новом", јер, ако је, вели, у Ариљу мир, нека остане тако.

– Е, фала Богу.

– Ма каки. Ништачина е то. Кад је дошло идуће године, за Ариљевдан, на славу и довело неке калуђерице да одговарају на Летургији – погазило дату реч. Пито га поп Милош да је се сећа да се заклео пред Милошем Стефановићем, да неће више служити по „новом"? Каже: *Да, јесам Милошу Стефановићу обећао, као старешини ариљске цркве* (чиме је шћело да рекне да је, тобож, Милош Стефановић „старешина" и њему као таквом се заклео, па како овај није старешина, то ни заклетва не важи). Како гођ било, оно ни као чоек, а јадно ти коно калуђер, вајни, није смело да прекрши дату реч. Ал џаба, нема тујнак човека ни овићка. Још му реко поп Милош Спасојевић да е гажење завета озбиљна ствар.

– А после?

– Да се мимоиђе неслога и раздор, отиђу два честита чоека, Милутин Миливојевић из Расне и Стојан Гордић из Горобиља 2011. код баксуза, навише у Придворицу, ђе је оно било игуман. И нако љуцки и братски га замоле да не уноси смутњу, да не дели и не жалости хришћане. И он им чврсто обећа да ће служити Летургију каква је увек бивала, пре доласка оног манитог Танасија и потље њега Кризостома, у жичку епархију. Пуни радости, Милутин и Стојан, обавесте своје познанике, о овој разгаљујућој вести. И тако ти се, у Нећељу тринаесту по Духовдану те године, обре педесетак православних душа у Придворици, које с љубављу приђеше дарове светињи и пођеше зготовљену трпезу љубави, да би после Летургије у љубави и слози умножили радост.

– Е, фала Богу.

– Ма каки. Тујнак ти та рђа свуче своју јагњећу кожу и покаже право лице. Лице подлаца, лажова и преваранта.[111] Споради тога е народ, виђавши његово нечовештво, злобу, надувеност, ругање, подвалу..., разумеш ти мене, са сузама прилазио целивајућој икони и након целива сви су, без једног јединог изузетка, напустили храм. Нису шћели да учествују у безакоњу поманиталих попова, који су остали са Тимотејом, набилдованим телохранитељима, веселом Евпраксијом и њеном певачицом, и онима што су пољели камере и апарате да сликају замишљени циркус – да наставе ругање светоотачком Предању. Мишљали они да е народ недотаван, ко они што су, па да ће учинити неку недоличност којом би могли да се вале. Међутим, ти часни људи и жене, богомољци, без икака здоговора, без једне једине речи напуште то ругање које зову „реформисана литургија". Није знао Свети Николај, Јустин... како се служи, но дошли наши одроди да иг уче. Ђавољи окот.

– Деда, зна ли, сем тебе, још неко да се то догодило?

– О овој неваљалштини ти је писо неки деда Милое. Ондак живљо он у Чачку, па е и он, с овима нашима, ишо у Придворицу. Еве ти благо деди у овој књизи имаш ту причу „Чуда старца Тимотеја"[112]. Ја ћу да ти прочитам мено, а ти, кад доспиш, прочитај све:

„За време трпезе, једном сабрату се оте: 'Ја ово не могу да схватим. У мојих шезесет година нисам доживео да човек данас једно обећа, а то сутра погази. То не приличи ни последњем ништаку, а камоли монаху' (јер монах је обећао да ће служити по одлукама СА Сабора и одлуци Еп. жичког Хризостома Е. бр.741/08, али је у међувремену сковао план па довео попове новотарце из Гуче и других места и обезбедио певачицу која ће их пратити у безакоњу).

На то други прозбори: 'Немојмо се, браћо и сестре, чудити овоме. Зар није казано: Проклет да је онај који се узда у човека. Ми смо Господу жртву принели. И то Господ зна.

---

111 Наиме, Тимотеј је, у тајности, довео попове новотарце из Гуче, припремио набилдоване телохранитеље, припремио ТВ камере, позвао старицу Евпраксију из овчарског Никоља и обавезао је да одржи „проповед" у цркви пред олтаром, пред почетак Литургије, довео „певачицу" – искушеницу која ће певати по њиховом новотарском „обичају". Будући да верници нису насели изрежираној циркусијади, Тимотеј је остао сам са својим глумцима у олтару, ТВ камерама, сниматељима, телохранитељима и „певачицом". Верни народ је оставио принете дарове, осим трпезе љубави, којој се приступило при повратку.

112 Грешни Милоје, *Сине мој, не пристај*, друго издање, Чачак, 2011, стр. 269.

А то што је Тимотеј показао своје лице за мене није чудо. А ево зашто: он се у Ариљу заклео да неће новотарити, па се после месец дана бестидно вратио на своју бљувотину. Ја сам тада схватио да је то (не)-човек који не држи реч, који је без части и достојанства. Ми због њега нисмо ни ишли на овај пут, него смо ишли да срцем Господу воштаницу и молитву принесемо. И Господ је то видео. Ја верујем да нам Господ неће замерити што смо изашли из цркве, јер нисмо хтели да саучествујемо у безакоњу, и верујем да нас је Бог поучио да сви, без једне једине речи, оставимо безаконике, веселу мати Евпраксију и телохранитеље, да наставе своје ругање светоотачком Предању.'

Запевасмо 'Достојно јест' и заблагодарисмо Господу. Радост се поврати на лица наша. Један међу нама проговори: 'Браћо и сестре, ево ми се сада растајемо одлазећи домовима својим. Нека Бог да, да се у радости и љубави у светињама нашим срећемо. Ми смо јутрос у порти манастира придворичког, у планини изнад Ивањице, посадили срцем својим дрво љубави! Ми смо саборно то дрво залили сузама нашим! Заливајмо га од данас молитвама нашим! Еда би рода донело! По плодовима тијем познаће нас они који иза нас дођу.

И дјете Тимотеј је са својом сабраћом у безакоњу и телохранитељима посадио дрво. И залио га човекомрзијем, преваром, бешчашћем, лажним целивима... И то ће дрво род родити!

Помолимо се Богу, браћо и сестре, за старицу Евпраксију, да се сети свог првог учитеља, Владике Николаја, и да не окуси рода са овог Тимотејевог дрвета.

А Тимотеју, нека би Бог дао, довече кад остане сам, бар једну сузу покајну. Нека би Бог дао да њоме прихрани наше дрво љубави. Да опет будемо оно што бејасмо, пре него што он узе део од блаженопочившег оца Јулијана и оде да га проћерда, као блудни син. А ја одох, ако ми Бог да, из ових стопа на Охрид, да се тамо 'Молитвама на језеру' на стазама Светог Владике Николаја молим за старицу нашу Евпраксију, еда би застала! Едаби ослушнула! Еда би чула глас с више: *Зар и ти Златице моја?!?*"

– Може ли, деда, калуђер да вара и лаже?

– Ма није то калуђера ни виђело. То ти је *споља гладац, а изнутра јадац*. Споља мантија, а изнутра глумац. Рекок ти, пошло јадно у манастир да служи Богу и роду. И завршало. И увати га ђаво под свое. И ет', оно ти сад соли памет, сије муку, неслогу, новотарије и кое каке бу-

далаштине, место да зрачи благошћу, добротом, љубављу, љепом рјечи.. И што е најгоре, у том лудилу мисли да Богу службу чини. Помоли се, благо деди за њега, јадничка.

– Смемо ли деда да се молимо Богу за кукољ.

– Смемо, благо деди, еда би се спасио прије но што дође жетва.

Слика трећа

Игуман Герман Авакумовић – прави се да верује у Бога, а верује у полицију: на дан прогона вазнесењских монахиња, о Спасовдану, 2012.[113]

А овај ти је Герман, благо деди, први „игуман“ отетог манастира Вазнесење. Он ти се прославио тако што је са 150 попова и млого полицајаца прогно вазнесењске монахиње. Нарочит му е *подвиг* то што е монахињама и народу забранио пролаз путем поред манастира којим он настојаваше, па је народ кроз шуму, на леђима, доносио све што је потребно да сестринство игуманије Јелене преживи и да се подигне шатор-црква.

– Деда, па зар то може да уради човек који је свештеник?

[113] http://www.novinar.de/2012/06/07/25074.html

– Није то чоека ни свештеника ни виђело. Оно ти је калуђерицама отело брашно, со, уље, шећер, сир, кокошке, козе, кашику, тањир... Сву њихову замуку коју су деценијама трудом и несном сотвориле. Кад је мати Јелена дошла у манастир, није имала кашику. Ни пољаву. Сада јој је то отео Герман. Он, и потље она несрећа Тимотеј, газдују на туђој замуци. Не знају они, јадни, да је *отето проклето*. И да ће иг покољења памтити и помињати по нечовештву, јер су таке трагове оставили.

– Деда каже ли за њих Његош: *Трагови им смрде нечовјештвом?*

– Каже синко. Јован, Тимотеј и Герман су ти познати по томе што се праве да верују у Бога, а верују у полицију. По томе ћете иг ви млађи памтити. И посматрајте шта ће на пошљетку бити. И никад, благо деди, немојте да будете кукољ.

– Деда, а о том Герману, шта мисле други људи?

– Еве ти, благо деди, шта овом јуришнику из тамне вазнесењске ноћи вели један благочастиви човек, прави светосавац, прави хришћанин, **Радош Стевлић** из далеке Америке. Тај Радош дословце пише вако, сад ће деда да ти прочита:

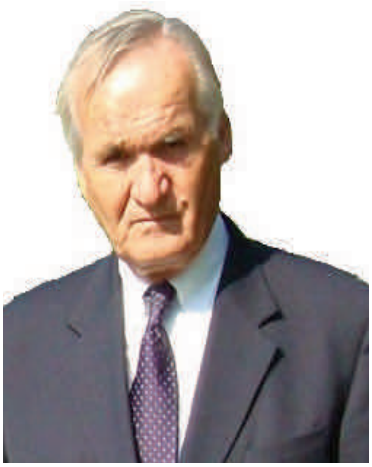

На дан Св мученика Ђорђа Кратовца,
24. феб. 2014.

Драги оче Германе,
Помаже Бог!

Нисам стигао одмах да ти одговорим на твоје „сакрално“ писмо пошто сам био доста заузет разноразним пословима. А морао сам ти одговорити, да не помислиш да је ћутање знак одобравања јер се ја, апсолутно, не слажем са овим твојим писмом и наравоученијем. Морам ти признати да ми ово твоје писмо изгледа као да га је писао онај јадни владика Атанасије, експерт да од пријатеља направи непријатеља. Ваљда си ти његов ђак. Него, да почнем испочетка.

Кажеш да ми у Америци имамо „другојачије информације“ него ви у земљи. Ту си се доста преварио. Не знам ко су то „ви“ у Америци и ја не желим да говорим у множини већ у своје лично име. Могу одмах да ти кажем, оче Германе, да ја имам боље информације о томе шта се де-

шава у Србији него ти и остала братија у Јежевици као и у целој Србији. До мене стижу вести са свих страна а поред тога редовно читам београдску штампу, патријаршијске вести, жуту штампу, страну штампу укључујући руску, па чак и ваш „Чачански глас". Једино што не знам како ви у Јежевици служите вечерње, бденије или свету Литургију. Не знам, такође, да ли вас је онај чемерни Хризостом натерао да служите по новом устројству? Тај срамотни Хризостом који избацује сестре из манастира, који су својим трудом и радом подигле из темеља, где си ти био главни јаничар (да ли осећаш грижу савести због тога?) племенитог човека „грешног" Милоја из СПЦ (учинио му је само добро) и да не помињем жалосни случај са сестрама из ман. Стјеника. Не браним много сестре, али је Хризостомов поступак за сваку осуду. Ти не знаш шта је тај, назови владика радио по Америци. Банзао је од Атлантског до Тихог океана, лутао по Калифорнији и, пошто ништа није постигао, скупио је „пинкле" и отишао у Хилендар и, Боже, тамо се посветио а ови кловнови из СА Сабора га бирају за епископа америчког и постављају га, доцније, на трон Светог Саве у Жичу. Какво светогрђе! Могао бих о њему још много да пишем мада о мртвима треба рећи само истину (односно, све најбоље). Нека му је вечни покој у Царству Божијем. Свето Предање забрањује да судимо ономе ко је већ умро, јер је он на суду Божјем.

Твој проблем, мој о. Германе је што ти *не видиш ствари какве јесу*, или не желиш да их видиш. Али то није ни чудо јер Свето Писмо каже за тебе и твоје истомишљенике „да очи имате а не видите и уши имате а не чујете". Са једном твојом реченицом се потпуно слажем кад кажеш: „монах Артемије је на жалост жртва окорелих титоиста и комуниста." Е само си пропустио да кажеш ко су ти окорели брозовци и комунисти. Хоћеш ли да ти ја наведем њихова имена? П.п. Америке Joe Biden, Борис Тадић, прокатолик Иринеј бачки, јеретик браничевски Игњатије, „префињени" Атанасије Јефтић, бискуп Амфилохије Радовић, Григорије Дурић који се у Дубровнику извињава хрватским злотворима за српски геноцид, ђилкош Јован шумадијски, бивши жички Хризостом и на врху Иринеј Гавриловић из Видове (наш земљак). Шта мислиш да ли сам их све побројао – свакако да нисам. Ти можеш да додаш остале.

Кажеш да под паролом одбране Косова група око Артемија уноси поделе и раскол у СПЦ. Је ли ти стварно верујеш да је епископ Артемије расколник? Ти ме потсећаш на патријарха Германа и његов

урнебес на владику Дионисија. Кад је злочинац Јосип Броз долазио у Америку 1962. године, Срби су у Америци припремили огромне демонстрације против тог комунистичког диктатора. На челу демонстрација био је владика Дионисије. Злочинац је угледао демонстрације и видео да их предводи човек у мантији. Питао је Жежеља (који за мало ту није настрадао од Срба) ко је онај поп. Овај му је рекао да је то владика Дионисије. Броз је одбрусио да владика мора да се уклони са положаја. Ја сам тада проводио многе дане у Патријаршији јер сам тих година био редован појац у цркви Свете Петке и Ружице на Калимегдану. А и мој први комшија игуман Платон је био тада шеф патријаршијског двора, па сам и код њега свраћао често, тако да сам добро знао шта се дешава у Патријаршији. За нас богослове владика Дионисије је био појам, идеал. Ја сам редовно читао „Весник" гласило Свештеничког удружења, не због „Весника" него сам тражио да видим ако би изашао неки чланак против Дионисија јер се тада могло прочитати „између редова" и наћи мало истине. Један пут црвени прота Милан Смиљанић се жали у том прокомунистичком листу на Владику и вели да владика Дионисије назива то Свештеничко удружење: „Зле слуге горих господара". Е ја сам тада, као млад богослов ликовао, јер су то удружењци заиста и били, а ми нисмо смели то да кажемо отворено.

Међутим, отпочела је хајка на преосвећеног Владику. Те Владика је љубавник, те Владика је коцкар, те купује кадилаке љубавницама и не знам шта све не још. Сва та халабука стизала је из Патријаршије. Питам тада једног националног и побожног београдског проту, Јанка Станића, шта се ово дешава а он ми каже: „Сад сам дошао са седнице београдског свештенства где нам је патријарх Герман рекао да хоће да рашчини Дионисија". Могао бих о томе много да пишем али ћу скратити. Почело је суђење у држави Илиноис. Ја сам већ тада био у Америци. На првостепеном суду у граду Вокингену, у Илиноису, Германова страна извела је једну лепушкасту жену као главног сведока. Она је требала да потврди да је њој Владика купио кадилак. Адвокат Германове стране јој је поставио овакво питање: „Да ли знате овога човека, колико дуго и шта је он учинио за вас?" Жена је погледала Владику, па поново уперила очи у њега и онда је рекла: „Ја овог човека никад у животу нисам видела". Судија је прекинуо суђење и ослободио владику Дионисија од сваке оптужбе јер је закључио да супротна страна доводи лажне сведоке у суд. Тако се десило и на Врховном суду државе Илиноис. Да не дуљим,

Владика је изгубио на Врховном суду Америке захваљујући „светом оцу“ папи који је преко чикашког кардинала Кодија убедио политизирани Врховни суд Америке да донесе одлуку против владике Дионисија. А ви сте тамо монаси у Србији, као метиљаве овце, понављали што вам је Герман и компанија сервирао односно да је Дионисије расколник а не Герман. Пред саму смрт, Патријарха је интервјуисао Светислав Спасојевић и тај интервју је објављен у брошури „Ја и комунисти“, где је Герман признао да је све радио под утицајем или пресијом комуниста и УДБ-е, а трубили су да то све долази од „Мајке цркве“. Ту је и Момчило Ђујић обавио прљав посао. Овде се понављала српска изрека „Ако си ми и мајка покри се“.

Сличан је случај са владиком Артемијем, једино што су се актери променили. У прорежимској штампи је писало да је владика Артемије проневерио силан новац, да је куповао куће у Београду и разним градовима Немачке, додуше нису му пребацивали да је имао љубавнице, јер је човек већ био у годинама. (Срећа његова). Читајући ту подметачину у штампи ја сам дошао до закључка да је човек купио, малтене, пола Европе. То би се у Америци називало успешни бизнисмен. Знаш ли ти мој грешни јеромонаху Германе да ништа од тога није доказано ни тачно. И он је још увек „расколник“ по твоме и по архимандриту Јовану (Радосављевићу). Знаш ли ти, о. Германе да је Артемијев највећи „грех“ што се успротивио посети онога покварењака из Америке Joe Biden-a манастиру свети Дечани. Шта мислиш да ли је то било на своме месту? (Као тадашњи сенатор, за време бомбардовања, Joe Biden је урлао против Срба и тражио да се бомбардује Босна, Србија и Косово и да се све сравни са земљом, јер, као католик, био је под утицајем хрватског жупника који му је сервирао лажи против Срба). Владичин захтев је разгоропадио онога хомосексуалца Тадића и наредио је друштву из Синода да уклоне владику Артемија. И почела је хајка на Владику баш исто онако како сам горе навео хајку на владику Дионисија – лажима. Не пада ми толико тешко кад комунисти лажу, кад политичари широм света лажу, јер лаж је део њиховог живота, али ми тешко пада када људи у мантијама, било монаси, било мирски свештеници, а још горе епископи, лажу. Зар није Господ рекао: *говори истину и истина ће те избавити, односно ослободити*. Знаш ли ти о. Германе колико је хришћанских мученика, односно светитеља, дало своје животе за Истину јер је истина Христос. Сећаш ли се кад су Господа извели на суд пред Синедрион

и довели „лажне сведоке“, њих двојицу, како нас обавештава свети јеванђелист Матеј у 26. глави. Таква је била фарисејска уједурма. Шта мислиш колико има фарисеја данас у нашој Српској цркви?

Владика Артемије није „повукао“ монахе за собом са Косова. Како тако нешто можеш да причаш? Монаси су сами кренули за њим али не сви, неки су остали на Косову да их води „слепи“ Шибалић. Једна друга тешка твоја подметачина је да се Артемије „шеткао“ по Америци и дружио се са Олбрајтовом док су „сироти Атанасије и Амфилохије сахрањивали полу распаднуте Србе на Косову“. Знаш, о. Германе, овде почињу да ми се гаде твоје речи. Ти држиш вакелу доктору теолошких наука који је далеко паметнији од тебе. Ти си према њему полуписмен човек. Владика Артемије је долазио у Америку и, како ти рече, обијао прагове по разним установама Америке. Ти би требао да знаш, бар толико, да се питање Србије а посебно Косова и Метохије решава у Вашингтону. Тога ради Владика је долазио како би основао српски лоби који би могао да помогне нашу ствар. Он би у томе и успео да није било таквих као што си ти који, су ометали сваку Артемијеву акцију, а што би требало да се стиди и (не)српска власт у Београду. Као што рече владика Николај: „Кад кућа гори гаси се споља“. А што се тиче владика Атанасија и Амфилохија нека они и даље сахрањују мртве (као да нема свештеника за то) – како рече Господ „Нека мртви сахрањују мртве“.

Мало поређења: Епископа Артемија окривљују да је проневерио, бар по последњој тужби, неких 300 хиљада долара, док у другим вестима кажу негде око 900 хиљада долара. Наравно, та лаж ће морати да се докаже. Ја верујем да ће фарисеји пронаћи два лажна сведока, а ако треба и више. Е сад, погледај другу страну. Онај покварени благајник из Патријаршије проневерио је близу три милиона долара. Куповао је луксузне BMW, коцкао се у касину на Св. Стефану, мењао жене, чашћавао љубавнице... И шта је Свјатјејши из Видове рекао: „Нека се ово заташка.“ Ма није могуће! Да се заташка? Онај тамо из Херцеговине ставио је целу епархију под стечај (хипотеку). Задужио је 6 милиона њихових марака и сада су банке власници херцеговачке епархије. И нико се због тога не потреса. Кад је Свјатјејши изабран за патријарха, није одмах отишао у Патријаршију у Београд. Знаш ли зашто? Имао је, како причају, „зли језици“, 4 милиона долара у тајним сефовима у Нишу. Требало му је 4 месеца да то пребаци у друге банке и онда се преселио у Београд. И то је за вас аминаше у реду. Све што уради Свјатјејши из Видове је у

реду, а Артемија треба каменовати. Је ли то твоја хришћанска правда, љубав, монашка смиреност и послушност? Неки пут се питам зашто си ти уопште отишао у манастир?

Ти ми певаш песму да Српска црква плови сигурним бродом... Ја бих ти препоручио да не ускачеш у тај брод док су на кормилу ови садашњи деспоти. Не знам да ли си пратио историју СПЦ у Војводини, Славонији и Далмацији из 17 и 18 века. Да није било прекаљеног и побожног српског народа сада би ти сви крајеви били покатоличени. Известан број владика је прешло на унијатску страну али је народ остао упоран и победио је Аустро-Угарску и папску ујдурму. И те унијатске владике су говориле, као и ти, да СПЦ брод плови у сигурним водама. (Читај историју од др. Душана Кашића, књиге Леонтија Павловића и напослетку др Константина Јиречека.)

Знаш, о. Германе, ти си ми мало и збуњен. Ти саветујеш владици Артемију да би требао да се угледа на светог Нектарија Егинског. У ствари, ти би требао да се угледаш на тога Светитеља, а не Артемије. Владика Артемије има доста сличности са животом светог Нектарија. Сећаш ли се кад је Нектарије био у Египту и прославио се својим радом, на чему му је патријарх Софроније био благодаран. Чак га је унапредио у чин епископа. Али зли људи су позавидели светом Нектарију и почели да га оговарају и сплеткаре код Софронија. Ти знаш шта су све Патријарху говорили. На жалост, Патријарх је поверовао овим сплеткарошима и отерао буквално светог Нектарија из Египта. Па зар не видиш ту паралелу између владике Артемија и светог Нектарија. Не вереујем да си ти толико наиван да те ствари не разумеш. Ти се угледај, брате мој, на овог Светог Оца.

Кажеш да људи око владике Артемија нису добронамерни већ плански раде на слабљењу српске цркве... Да ли би хтео о. Германе да пружиш прст и да именујеш те људе који су опколили сиротог и „наивног“ Владику и воде га у крило наших непријатеља? Је ли ти стварно верујеш да је Владика тако наиван и глуп да не види опасност око себе? Ја не знам шта ти имаш од школске спреме, али горе сам ти напоменуо да је владика Артемије доктор теологије. Знаш ли ти како се даје докторска дисертација. Сада видим, у тој ојађеној Србији, можеш добити докторску титулу за 500 долара. Е, у она поштенија времена, таква ствар је била незамислива. И твој сабрат архимандрит Јован, мора се признати да је плодан писац, није докторирао теологију јер то није тако

једноставно. Спусти мало дурбин, о. Германе, и обрати пажњу шта пишеш. Запамти: кад говориш, речи одлазе у ваздух и брзо се заборављају; али кад нешто напишеш, то остаје дуго на хартији. (То се односи и на мене и све нас.)

На крају твога писма ме молиш да ти „не шаљем расколничке текстове вукова у јагњећој кожи". Ту ћу ти жељу испунити, само што ћу ти послати још један текст брата Милоја и то ће бити крај мога обраћања теби. Ако у овом тексту брата Милоја пронађеш само једну грешку ја ћу ти бити благодаран. Само ми реци ако не читаш комунистичку штампу како ћеш знати шта они раде; ако не читаш непријатељску штампу како ћеш знати шта они мисле; ако не читаш „расколничу" штампу како ћеш знати зашто се они боре? Слободно читај све али тријериши, односно, филтрирај у својој глави шта је шта, шта је исправно а шта не. Него ево још мало поређења:

Свјатјејши у интервјуу „Народним новинама" каже: „Та идеја о спајању цркава није нова, јер црква је једна и те разлике у канонском смислу нису нешто страшно што се не може превазићи... зато смо ми увек прихватили и добро сарађивали са сестринском римокатоличком црквом и са њом смо увек били у добрим односима." Мене хвата помало језа од тих екуменистичких речи. Изгледа да он не схвата шта је та наша „сестра" учинила у време Другог светског рата у Хрватској. Тај човек је, што би Руси рекли, сумашедши. А шта каже свети Марко Ефески: „Бежите од паписта као што се бежи од змија". А шта каже пак патријарх Гаврило Дожић кад му је саветовано да успостави добре односе са Римом, кад се знало да је од усташко-католичког ножа побијено 700-800 хиљада Срба: „Како ја могу да пређем преко свега тога и одем у Ватикан на ноге папи?! То би било подворење, што ја као српски патријарх не бих никада могао себи да дозволим. Ја бих се радије сто пута определио за смрт у уверењу да нисам издао свој пут и Српску светосавску цркву и српски народ у целини." Да додам још само светог владику Николаја који каже: „Срби, мој народ, су Христови не папини".

Е сад ми реци, о. Германе, ко је овде расколник – патријарх Иринеј или Марко Ефески? Вероватно ћеш ти рећи: Није расколник ни владика Лаврентије који је водио 36 јада од свештеника који су клечећи тражили благослов од папе, тада већ на умору. Ако си посматрао то на yutube-у зар ниси осетио мучнину у стомаку? Или ти се то, можда, свидело?

Да се разумемо: Ја знам владику Артемија боље него ти. Ми смо били школски другови, звали смо га у богословији „мали Марко“. Он је стицајем околности замонашен (да не причам о томе) и онда је отишао да студира теолошке науке. После тога је отишао у Грчку и докторирао из патрологије. По повратку у земљу, тадашњи епископ рашко-призренски Павле га је поставио за игумана манастира Црна река. Ја сам тада, заједно са мојим пријатељем, Славком Стоковићем, слао помоћ преко њега и Атанасија народу на Косову. Ми смо послали нешто више од пола милиона долара. Тада је владика Атанасије био на висини и као теолог и као националиста. Морам признати да је владика Артемије правио грешке и као игуман и као епископ. Као епископ направио је две грешке. Није потребно да наводим те ситне преступе јер, како каже Свето Писмо, „Никтоже без грјеха токмо један Бог!“ Али да он буде рашчињен због неких измишљених преступа је уникум. Немој ме терати да ти наводим далеко већа согрешења других епископа и нико од господе из Синода се не потреса због тога. Ударили су на „малог Марка“ јер је имао чврсту кичму да каже оно што мисли да је исправно и на свом месту. Запамти: ја нисам за владику Артемија због Артемија, него браним правду, поштење и истину.

Не знам да ли знаш да је некада Украјина била сва православна и звала се Мала Русија. Кијев је био центар где су књегиња света Олга и син јој Владимир примили хришћанство. Онда је католичка црква почела унијаћење православног народа у Украјини. На челу унијата били су извесни православни епископи Мале Русије, јер тада име Украјина није ни постојало. И те владике су покатоличиле скоро половину данашње Украјине. За време Другог светског рата ти покатоличени Украјинци из Галиције и западних крајева данашње Украјине починили су ужасна зверства над православним живљем у тој ојађеној земљи, исто као усташе над Србима. Хоћеш ли ти, о. Германе, да се то исто поново деси у Србији и српским крајевима?

Зато бих те молио, о. Германе, да ми не држиш лекције о томе како ми у Америци имамо другчије информације од вас у Отаџбини. Знаш, о. Германе, планина се далеко боље види из даљине него из подножја. Ако будем долазио летос у Србију навратићу до Јежевице да се упознамо и мало више разменимо мишљења. Уђи у душу своју и покушај да пронађеш истину. Знај да се ја не љутим на тебе јер се држим Господњих речи а и речи светог првомученика Стефана: „Опрости им

Боже јер не знају шта чине“. Поздрави архимандрита Јована а теби желим све најлепше од Господа Христа.

Брат Радош Стевлић[114]

***

– Деда, а ко је тај Радош Стевлић?
– Ево ти тате у прави час. Он о њему све зна. Нек ти он оприча.
– Ајде, тајко, молим те.

---

[114] У наставку доносимо аутентично писмо које је написао латиницом а исправке коректора, нисмо уважили како ни у чему не бисмо оскрнавили аутентичност Германовог писма:

Postovani Gospodine Radose,

Mozda Vi tamo u Americi imate drugacije informacije, ali ovde situacija nije takva.
Monah Artemije je nazalost zrtva okorelih titoista i komunista i ko zna koga jos.
Koji su ga nagovorili da ne nosi svoj Krst koji mu je Gospod preko ljudi poslao, vec da ovde u srcu srbije unosi podele i slabi jedinu i zadnju Srbsku isntituciju u koji narod ima poverenja i oko koje se okuplja. I sada pod parolom odbrane Srbije i Srbskog Kosova, grupa oko Artemija revnosno unosi podele i raskom medju verujucim ljudima. Sto je najgore umesto da monahe posavetuje da ostanu na Kosovu i cuvaju svetinje, on ih je povukao u Sumadiju da komunistima cuvaju svinje (kao u jevandjelju o bludnom sinu). Najvecu nesrecu i podelu prave oni koji, (neki iz neznanja, neki namerno), monaha Artemija podsticu da uporno tera po svom inatu, bez trunke pokajanja i odgovornosti za Crkavu i narod.
Sta ce biti sa njegovim pristalicama kada se on, kao i svi mi jednog dana, upokoji. Podelice se i decenijama trovati napaceni i sa svih strana napadnut Srbski narod.
Sto se tice Pravoslavne Crkve njen brod sigurno plovi po Gospodnjem obecanju da je vrata pakla nece nadvladati. To se pokazalo i letos u Nisu kada su zavedno sluzili skoro svi Pravoslavni poglavari. Nazalost Artemije nije nasao za shodno da se razmisli sta radi i kuda ide.
U vezi Kosova moram vam reci da je Artemije prvi obijao pragove ambasade i parlamenta vase drzave i to mu niko nije zamerao, dok su u isto vreme po Kosovu ubijani i zlostavljani Srbi. Ne, Artemije nije bio tu, te ljude poluraspadnute su sahranjivali Atanasije i Amfilohije, Atremije se setkao po americi, a posle kad se vratio nije se razdvajao od Olbrajtove i raznih spijuna-lobista.
Ne pisem vam ovo da bih optuzio Artemija, vec da vam kazem da je njegov put bez cilja i veoma stetan po srbsku stvar. Trebao bi da se ugleda na Svetog Nektarija Eginskog.
Takodje zelim da znate da ljudi oko Artemija nisu dobronamerni, vec da planski rade na slabljenu Srbske Crkve i naroda sve u korist nasih neprijatelja.
Netraba da zaboravimo da grah cepanja Crkve nista ne moze oprati, jer ko cepa Crkvu ponovo razapinje Gospoda.
Mi se nismo upoznali, ali sam od oca Jovana dosta lepog cuo o Vama i Vasem bratu Jovisi, koga takodje nisam imao priliku da upoznam, pa zato vamA kao Srbinu i Pravoslavcu koji voli svoj narod i veru ovo i pisem.
Takodje Vas molim da mi vise ne saljete raskolinicke tekstove vukova u jagnjecoj kozi.
Oprostite i svako dobro od Gospoda Hrista gresni jeromonah German, manastir Jezevica

– Радош Стевлић ти је, синко, наше горе лист. Он је рођен 1938. године у селу Г. Горевница, код Чачка. Његови родитељи, Михаило и Десанка, изродили су седморо ђеце. Његов отац, Михаило, је слушао богомољачки курс код владике Николаја у Краљеву и био је врло активан са осталим богомољцима у Горевници после рата, односно, у време комунистичке страховладе.

Радош је по завршеној малој матури предао молбу за упис у богословију. Герман га је примио али пошто је тада квота за упис у први разред богословије била попуњена, морао је чекати годину дана, да би почео школовање 1955. године у богословији „Свети Сава", у Раковици. По завршеној трећој години, комунисти, који нису давали никакав ранг богословијама, позвали су га на одслужење војног рока као нешколованог. После војске завршава богословију на Карабурми, где је иста пребачена из манастира Раковице. По завршеној богословији, где добија *Историју Срба* на поклон од епископа Захумско-херцеговачког Владисава, као добар историчар 1962. године, покушава да се упише на Богословски факултет. Будући питомац Пакрачке епархије, моли епископа Емилијана да му дозволи упис. Он му каже да мора да се консултује са патријархом Германом. После неколико дана Патријарх му је одговорио: „Он (Радош) се неће уписати на теолошки док сам ја патријарх." Немајући куд, Радош се уписује на Филолошки факултет, групу за југословенску и светску књижевност. Радошев сукоб са Патријархом је дуга и друга прича.

На Филолошком факултету, Радош ће са своја два бивша богослова ширити емигрантску штампу, коју је добијао илегално из, тада, Западне Немачке, а која је била уперена против тадашњег комунистичког режима. То су били Божа Дрињаковић из Ваљева и Пера Генераловић из Дрниша. Тај рад је обављан неких три године. Божа је касније завршио у великој беди и немаштини, а по завршеној богословији ни један од владика, којима се обраћао за помоћ и парохију, нису хтели ни да га чују, говорећи му: „Не требају нама такви". Он је тешко страдао у затвору у Пожаревцу, где је ужасно мучен, од комуниста, јер је наивно веровао Гролу и разносио његову „Демократију". О њему је Радош писао у емигрантској штампи.

– Шта је после било?

– На Спасовдан 1966. Радош је, између осталих, на служби у Вазнесењској цркви, где је служио патријарх Герман, био у поворци која је носила чираке и црквене барјаке. Кад је Литургија завршена пришао му је студент теологије Пипилевски и рекао му да се УДБ-а распитује за

њега. Радош је схватио да је „проваљен“. Неколико дана касније, око 11 сати у ноћ неко му је закуцао на врата. Помислио је да искочи кроз прозор али је сматрао ако је опкољен нема сврхе да бежи. Најзад је отворио врата и на његово изненађење угледао свога бившег професора из богословије, проту Душана Кордића. Професор му је само кратко рекао: „Бежите, они су вам за петама.“ Окренуо се и нестао у улици. Радош није имао шта да чека. Спаковао је најпотребније ствари и отишао на београдску железничку станицу. Баш тада кроз Београд пролазио је *Експрес Оријент* који саобраћа Дортмунд – Цариград. Радошу је брат Јовиша дао име једног немачког кондуктера, ако буде решио да бежи из земље, да се њему обрати. Радош, који је знао немачки, ишао је од вагона до вагона тражећи тог кондуктера. И срећом га је нашао. Објаснио је кондуктеру да мора да напусти Југославију. Овај честити Немац је само климнуо главом и одвео Радоша у један купе за спавање и закључао исти споља. Радош је безбрижно путовао из Београда преко Загреба, Љубљане, Јасеница до првог града у Аустрији, Филаха. Воз је стигао увече у 10 сати а изјутра у 6 имао је други воз, за Трст, обилазећи Југославију. Осећао је да га Бог држи за руку и води као мало дете. У Трсту, у цркви светог Спиридона, дочекао га је тадашњи председник црквене општине, Драгољуб Вурдеља. И тако је отпочео Радошев емигрантски живот. Оставио је вољену Србију и Београд и три године завршеног Филолошког факултета. Неколико месеци касније, у Трст је дошао Радошев пријатељ и професор, Кордић. Радош га пита како је знао да ће га полиција хапсити. А он му је објаснио да је, као експерт за италијански језик, подучавао новинаре и агенте који су требали ићи на дужност у Италију. Кад је то вече завршио час и изишао горе у канцеларију, угледао је на столу цедуљицу но којој је било Радошево име. Правећи се као да не зна ко је Радош, питао је дежурног шта је са овим, показујући на цедуљу. Онај му је рекао: „Сутра идемо да га хапсимо“. Професор Кордић је право из Бранкове улице дошао код Радоша и реко му да бежи.

– Шта је после било?

– Радош је у Трсту требао да буде свештеник и пошто је добио овлашћење од владике Дионисија да га један украјински Митрополит може рукоположити, Радош је са својим духовним оцем, протом Ацом Раденковићем, отиша на рукоположење у Карлсруе, у Немачку где је овај Митрополит столовао. Митрополит је био велика сиротиња. Седиште митрополије, канцеларија и просторија за спавање, била је величине једне спаваће собе. Митрополит је, са жаљењем, одбио да рукоположи Радоша јер, како је он објаснио, тада је председник Светског

савета црквава био патријарх Герман, који је наредио свим православним епископима да не смеју рукополагати у чин свештеника ниједног богослова који је уз владику Дионисија. Он је додао, да од Светског савета црквава добија 300 марака и да је то све од чега живи. Плашећи се да не изгуби ту мизерну платицу, одбио је да рукоположи Радоша.

– Их тата, зар је и онда било кукавица?

– Увек је сине било плашљивих и храбрих. Ко што је увек у сваком житу било кукоља.

– И шта би са тим дедом Радошем?

– Врати ти се он у Трст. И једног дана Радош, његов кум Ђорђе Секулић и председник Драгољуб Вурдеља добију позив да иду у аудијенцију код Краља Петра Другог, који је тада одсео у дворцу грчке краљице Еспазије, Краљеве таште. Гондола их је одвезла до зидина дворца који је био висок око 15 метара. Спустили су висеће степенице и они су се попели у двор. У друштву Краљевом био је његов ађутант ђенерал Милићевић и адвокат Ранко Брашић, председник Удружења краљевске југословенске војске. Краљ се највише интересовао о стању у Југославији а посебно шта омладина мисли о њему. Радош је тада приметио, једну од многих комунистичких лажи о Краљу, између осталих, да не зна српски језик. Краљ је говорио течно српски, без акцента.

После тога Радош оде за Рим. Тамо ће га дочекати др Корађ и упутити у избеглички логор у граду. У логору Радош је радио као преводилац за италијански и српски, а преко викенда одлазио је у руску цркву, где је обично на литургији читао апостол. За то је имао храну и преноћиште. Познавајући италијански и историју Рима као и историју римокатоличке цркве, Радош је до танчина упознао Ватикан, базилику светог Петра, остале храмове као и чувени Колосеум. После четири месеца, Радош је добио улазну визу за Америку и отишао за Чикаго.

– И шта је радио у Америци?

– У Америци за Радоша почињу нови догађаји, нове перипетије и нове муке. Знаш како е казано: *Без муке се сабља не искова, без муке се песма не испоја*. Он се прикључује новооснованом Српском ослободилачком покрету „Отаџбина“. Док су тадашње српске организације у дијаспори тавориле, решено је да се створи једна борбена српска група која ће да понесе борбу против комуниста. Радош није могао никако да се сложи са чињеницом да Србијом влада неки лажни цар Шћепан Мали, неки авантуриста, диктатор и злочинац Јосип Броз, коме се, ни дан-данас, не зна ни ко је, ни одакле је, ни ко су му родитељи. Бајке које

је писао Владимир Дедијер о Брозу биле су најобичније лажи. Идеја за стварање једне борбене организације дошла је од министра Краљевине Југославије Ђура Ђуровића, саветника ђенерала Драже Михаиловића, коју је преко обавештајца Андре Лончарића из Париза пренео у Америку. Група је организована по одборима у свим већим градовима Америке: у Њујорку групу су водили Никола Каваја и Бошко Радоњић, У Кливланду Ђорђе Ђелић, у Акрону Ђорђе Граховац, у Торонту браћа Станојевићи, у Чикагу Никола Живовић и Радош Стевлић, у Калифорнији Блажа Божић. Свештеник Стоиљко Кајевић био је нека врста координатора. Група је радила око 10 година и на крају је похапшена. Покушана су два атентата на Ј. Броза који нису успели, а Броз је за само неколико секунди избегао ликвидацију. Сви су изгледи да је СОПО имао ком. информатора. Комунисти су тражили од Стејт Департмента да похапси 146 особа, по списку који су удбаши доставили. Ови су одговорили да не могу да похапсе толике људе и списак се смањио на шесторицу. После шестонедељног суђења у Чикагу сви су осуђени: Никола Каваја 20 година, Стоиљко Кајевић 15 година, Никола Живовић и Радош Стевлић по 10 година, Бошко Радоњић и Животије Савић по 3 године, јер су признали кривицу. Никола Каваја на другом суђењу, због отмице авиона, осуђен је на 40 година. Радош је у затвору завршио економски факултет, одсек бизнис администрације. По изласку са робије (издржао је 4.5 године) посветио се бизнису, који још увек успешно води али захваљујући, како он вели, његовом добром брату Сретену и снаји Раши.

- И сад таквом човеку тај монах Герман соли, што би деда рекао, памет.

- Не знају они сине за срамоту. Они имају задатак и мисле да тако Богу служе. А ти туви, благо мени, и причај да је Радош Стевлић цео живот посветио својој Српској цркви као и целом Православљу. Био је активан у многим црквама широм Америке. Одржао је сијасет предавања на Српском народном универзитету у Чикагу, религијске, историјске и политичке садржине. Поједини чланци објављени су у *НИН-у*, *Књижевним Новинама*, а највећи број у емигрантској штампи. Такве српске синове, никад неће ови изроди превести жедне преко воде.

***

Тад се поново укључи деда у разговор:

– Ово Радошево писмо Герману чувај, благо деди, као једно драгоцено сведочанство о ариљском кукољу.

– Хоћу деда. И молићу се Богу за Германа, ко што си ми рекао да чиним и за Тимотеја...

– Тако, тако, соколе. Еда би се спасли, веселници.

Док је дана.

Док има времена.

Прије него што сташе жетва Господња.

ДОДАТАК

НЕ ПОМИЧИ МЕЂЕ СТАРЕ
НЕ РУШИ СВЕТЕ ОЛТАРЕ

Народ Ариља и околине је из дана у дан све јасније увиђао да су првојерарси у Српској православној цркви кренули путем злим. Поред рушења богослужбеног поретка, они су почели да руше и свете иконостасе који су саградили оци наши.

Српски Епископи испод слике Стефинца

Овде ћемо оставити једно мало сведочанство злочина који су се одиграли у време кад се Синод СПЦ сликао испод иконе србомрзца, кад се Патријарх прогласио екуменистом (што је свеједно), кад су се епископи проглашавали бискупима, клечали по католичким катедралама, примали папино прстење и напрсне крстове, претворили Богословски факултрет у „радионицу зла“ из које су протерали Догматику светог Јустина, заједно се молили са јеретицима, уводили јеретике у свете олтаре, причали о „два плућна крила“ и „дијалогу љубави“ – а истовремено прогонили своју браћу по вери и крви на челу са владиком Артемијем, извршавајући задатак својих ватиканских господара.

Простор нам не дозвољава да обухватимо „рушилачке подвиге“ сумашедших по светињама широм српских земаља. Навешћемо, у најкраћим цртама, само четири примера тог небивалог вандализма: манастире Студеницу, Жичу, Јовање у Овчару и цркву у Заблаћу, будући да једна група хришћана сабира податке за посебну књигу, која би требало да обзнани све рушилачке злочине по црквама и манастирима широм српских земаља.

СТУДЕНИЦА

Порушен иконостас у Студеници

О злочину у Студеници многи одћуташе, правећи се невични или неинформисани. Али се неки и огласише. Овде остављамо неколико таквих гласова:

Глас први

Протојерej-ставрофор Србољуб Милетић:
О уклањању иконостаса у Студеници[116]

23. јун 2014.

О уклањању иконостаса у Студеници у јавности се мало говорило. Да ли уредници избегавају ову тему или је све нас обузело „мртво море“ тешко је рећи. Много људи је саблажњено тим чином, али такође, многи од њих мисле нешто попут „Коме да се жалим? Ко ће мене послушати?“ Приватно, ни патријарху се уопште не свиђа. Епископима и свештеницима који тамо гостују, у најмању руку је необично служити иза такве камене, мермерне преграде. Али и они углавном ћуте. Зашто? Не знам. Али, нешто слично је већ одавно урађено у манастиру Жичи а такорећи недавно и на Богословском факултету. То је ствар навике – неки кажу…

Колико се могло дознати, присталице камене преграде кажу да је барокни иконостас из почетка 19. века потпуно одударао од немањићке саборне цркве. Због тога је, као и у Жичи, барокни иконостас уклоњен и постављен је „реконструисани иконостас из 13. века“,[117] а старе престоне иконе у Студеници су остале на стубовима, не на иконостасу, као што је то, на пример, у храму Св. Марка у Венецији, који је копија храма Св. Апостола из Цариграда.

Студенички Игуман Тихон је докторирао на тему иконостаса и олтарских преграда. Али, како се у новинама могло прочитати, руководилац радова у Студеници је био археолог др Марко Поповић. Он је као председник у пет комисија Министарства културе сам себи конкурисао, одобрио планове и сам себи доделио средства за нови иконостас, као и за „откривање“ цркава у порти које су, као и Немањин водовод, откривене пре 20 година и чији подаци и цртежи су давно објављени. Г. Поповић је наводно „открио“ и конак чија локација је позната преко 60 година, као и неке друге ствари… каже за Вечерње новости археолог

[116] http://www.vaseljenska.com/misljenja/protojerej-stavrofor-srboljub-miletic-o-uklanjanju-ikonostasa-u-studenici/

[117] Министар обишао радове у Студеници, Б92, понедељак, 18. јул 2011.

Марија Јовин, која је руководила конзерваторским радовима у Студеници од 1965. до 1988. године. Она је потврдила да су најновија археолошка открића била позната ранијим истраживачима и да су углавном већ била објављена. Јовин се пита како један археолог може сам да доноси закључке, не само о археологији, већ и о архитектури, иконостасу, па и о сликарству?[118]

Али то су већ теме за нека државна и друштвена, научна надлештва. Шта у ствари највише интересује хришћане, православне Србе, наследнике светог Саве? Мислим да би многи имали да кажу нешто на тему садашњег ауторитативног и селективног враћања иконостаса (и још којечега) у некакво „оригинално" стање. Многи људи то слично виде и размишљају на сличан начин.

Најпре, сасвим реално, наш народ је потпуно осиромашен материјално и духовно. Једном речју, изгубљен. Не треба човек да буде велики научник да види да је приоритет свих приоритета да се овом народу, који демографски полако нестаје, ојача најпре дух и вера. Европа и светски политичари, неке наше научне установе, такве какве јесу, сасвим сигурно му неће ојачати ни дух ни веру. Ни сада, нити икада. Остаје само Црква. Стилови у црквеној уметности (као барок или неке ручно одабране старохришћанске естетске одлике) нису у врху приоритета у оваквој ситуацији. Ко у овој ситуацији може да оправда потрошени новац, време и труд на један такав гест? Шта се у крајњем смислу постигло уклањањем иконостаса? Овакво понашање међу многим верујућим и побожним хришћанима изазива неповерење, негодовање, неверицу, па и одбојност. Мислим да нећу претерати ако кажем да је чак много и оних који одлазе у неки словенски неопаганизам и у разне секте и расколе, не само зато што их они као такви нешто посебно привлаче, већ зато што су револтирани удаљеношћу, одстрањеношћу извесних наших црквених старешина од овог народа и његових стварних потреба, као и уопште, нејасним збивањима у нашој Цркви и конфузним сигналима који одатле долазе по разним питањима. Можда је довољно рећи да није јасно како ови мермерни стубови и плоче охрабрују народ у вери и доливају људима вере, боље од оног „барокног" иконостаса из 1837. године?

У Студеници се исто тако виде и барокна окована Јеванђеља, владичанске митре, дикирије и трикирије, теписи, неке одежде, покровци, сасуди, поједини крстови, панагије, жезли, владичански трон,

[118] Јовин: *Откривају откривено, Вечерње новости*, 27. август 2012.

свећњаци… Можда би њих, такође, требало вратити у неко „оригинално“ стање? (Било би јефтиније од иконостаса.) Ето нове теме за још један докторат…

Што се тиче нас, православних и светосавских Срба, многи свети су већ довољно рекли; од св. Григорија Паламе („Ми смо научили да Хришћанство меримо не по лицима и чиновима већ по истини и по тачности вере.“), преко св. вл. Николаја (о „аномалији… неограничене самовоље црквеног старешинства“ у „Војловачком стослову“ на пример), до светог патријарха Павла („Величина се у Цркви мери величином служења ближњем. Величина пред Богом се мери величином служења другима, у сваком занимању које човек ради.“)

Молимо се да све нас Господ утврди у уму Христовом; како каже св. вл. Николај „…време је да овај народ, намучен за веру Христову, као ни један европски народ, добије вође своје мисли, свога духа, своје вере, свога владања, својих вековних идеала и светих традиција (93) јер народна душа је осетљивија и благороднија од душа оних које су ‘многе књиге из памети извеле’ (101), а исти народ сачињава и српску цркву и српску државу.“ (Државу? Имамо ли је?)

Ради се о приоритетима, фокусирању на оно што је битно, као и о служењу потребама овог народа, за шта човек не треба да буде неки велики теолог да би му било јасно.

Захваљујући овом „изуму”, игуман студенички Тихон је постао „ДР“.
Ех, да је жив Нушић.

СТУДЕНИЦИ[119]

Синови таме упреше прст
Скидоше с иконостаса крст
Којиме си се поносила
Њиме благодат доносила.

Службу ти Божју преправљаше
Царске двери ти урнисаше
Источнику страг окренуше
А Богомајку уцвелише.

Рушише те време и Турци
Одолела си многој муци
Руг Јована и с њим Тихона
Рана дубока непреболна.

Нек се врате са пута злога
Нек не гневе Свевишњег Бога
Да не пошље казну на њих Бог
Што уместо свеће продају рог.

Уводише у цркве Божје
Иноверне идоле вражје
Одмет су од Бога и Саве
Срам им и поруг место славе.

Опрости њима, Света Мајко,
Уценили су их прејако
Нијесу терет издржали
Зато су Предање издали.

О, Јоване, и ти, Тихоне,
Почујте како гласи звоне:
Не љубте папско и евРОПСКО
Примиче се Царство небеско.

[119] Грешни Милоје, *Сагрешења у СПЦ*, Ниш, 2014, стр. 28.

Глас трећи

Тихоново тиховање

Како се последњих година захваљујући грамзивости манастирске братије насеље Студеница систематски претвара у недођиш, шта се догодило са хотелом и манастирском економијом, коме је тешко да одржава манастирско имање, да ли је главни пословни подухват манастира штанцовање кич икона и рециклажни центар за свеће, где су завршили манастирски комбајн и трактори, ко је купио и затворио хотел, шта се десило са задружним домом, чему служи службени стан крај месне амбуланте, ко изнајмљује простор за месну канцеларију, зашто се тражи измештање пута и од манастира прави забрањена зона... Одговоре на ова питања потражио је **Станислав Живков**, наш стални сарадник.[120]

...Од 1989. године, радови на обнови Студенице поверени су архитекти Слободану Баришићу, који је, у складу са политиком фамилијарности тадашњег директора Завода Радомира Станића, као дванаесторангирани од 25 кандидата, у Републички завод очито дошао пре свега као с**ин професора Филозофског факултета Фрање Баришића, а не због својих професионалних квалитета. Од тада па до данас траје раздобље стагнације и пропадања споменика у студеничком комплексу и уништавање његове околине...**

Тадашњи игуман манастира Јован Младеновић организовао је извођење бројних штетних радова: и поред постојања усвојеног детаљног плана уређења економије извршен је ископ за нову гаражу, при чему су уништени делови керамичког водовода из турског времена. „Стручна“ комисија у претхумном саставу: Војислав Корач и Драгослав Срејовић одобрила је локацију на којој је Јован Младеновић већ отпочео градњу котларнице на потпуно погрешном месту, уз саме зидове манастира, а кључни аргумент којим је комисија то одобрила било је то што се котларница-крематоријум гради ван порте.

Никоме није сметало то што су приликом недозвољеног ископа на археолошки неиспитаном терену уништени важни археолошки налази – металуршка пећ из времена пре изградње Студенице, а пресечен је и делом уништен првобитан водовод. **Тек након завршених радова**

[120] Извор: http://www.magazin-tabloid.com/casopis/?id=06&br=318&cl=30 Овде преносимо делове тог текста. Подвлачење наше.

вршени су притисци на службу заштите за „легализацију“ ископа и добијање дозволе за градњу...

На овај начин омогућено је даље наношење штете манастирским објектима, јер ће се убрзо указати потреба са санацијом штете настале димом и гарежи, а самим тим и потреба **нових доживотних радова сарадницима Републичког завода...**

Пошто Слободан Баришић није био у стању да сам квалитетно пројектује уређење овог простора, пројекат је довршио арх. Благота Пешић. Јавност је своједобно била констернирана чињеницом да је за уређење радних просторија, боље речено апартмана површине 50 квадрата, тада потрошено 37.000 немачких марака.

Ради амбијенталне декорације чак је сграђен и камин, а рустични амбијент је комплетиран крзном од мечке, које је отац Благоте Пешића својевремено донео као трофеј из Москве, где је претходно био амбасадор. Иначе, уштеде ради, под овог апартмана поплочан је поломљеним надгробним плочама, а такође уштеде ради прозорске нише обложене су каменим плочама пода из цркве светог Николе, који је почупан како би се уградило – подно грејање...

Иако се у манастирској порти налазе ниско сачувани зидови цркве св. Јована, коју је било могуће реконструисати и у њу увести централно грејање, Баришић је дозволио радове у цркви св. Николе како би изашао у сусрет жељама монаха. У међувремену је монасима црква св. Николе постала превише скромна и манастир је 2002. године отпочео радове на увођењу централног грејања у Богородичину цркву, те су бушени мермерни зидови и качени радијатори у наосу, али ретком правовременом интервенцијом ово је спречено...

Ново монашко гробље, ограђено каменим зидом висине два метра, никло је на археолошки неистраженом простору између јужног манастирског зида и спратне гараже како би се **постојеће гробље изместило из простора порте** због градње новог монашког конака...

Манастирски лезилебовићи

...Међутим, у последње време з**ахваљујући новом манастирском игуману Тихону**[121] траје систематско уништавање самог насеља

[121] Иначе „доктор наука“ на јеретичком факултету Иринеја Буловића (са кога је протерана Догматика светог Јустина Ћелијског) на тему: Олтарске преграде... (читај: Како порушити олтаре у српским светињама).

око манастирског комплекса који из дана у дан остаје све празније и све пустије, док се манастир шири унедоглед не хајући при томе ни за кога и ни зашта, осим за свој православни талибанизам и наводну духовност!... **а све то захваљујући манастирској братији и њиховој алавости и грамзивости.** Тако је рецимо манастир по сваку цену хтео (и успео) да купи оближњи мотел да би га одмах потом под хитно затворио.

Следило је враћање стотине хектара земље манастиру, земље која је до тада била обрађена до последњег квадратног центиметра а која је од тада претворена у упарложену ливаду. Манастиру је држава вратила објекат познат као Карађорђев конак, а једини резултат тога је чињеница да сада градска управа за просторију шефа месне канцеларије манастиру плаћа киријy...

За тотални суноврат места Студеница рачуне би одмах требао да положи архимандрит Тихон Ракићевић, игуман студеничког манастира, (доктор наука за рушење – наша оп.) који је мртав-хладан недавно за београдску „Политику“ изјавио да је братству превасходно да се моле Богу, а затим и да одржавају овај историјски и уметнички комплекс, те да се процес преласка становништва у градове не може зауставити.

Ко се из студеничке околине одавно одселио, он памти како је онда било више људи, ђака. Све је било живље и активније и сада би ти поједини исељеници волели да тако буде и данас. А што то није, они немају право да криви друге, нити други имају право да криве њих за одлазак у град. Ипак, дешава се да неко из града дође да живи у брдима која сви напуштају. То је случај са братством манастира Студенице.

Они су завршили школе и дошли да живе и раде у крају који има све мање становника. Спремни су да остану овде па макар се сви други одселили. Овде су донели своју културу и идеје. Једна од тих идеја, која је реализована, јесте, примера ради, искоришћење обновљивог извора енергије који је крила река Студеница... **Саградили смо хидроцентралу** и добијамо енергију из обновљивих извора.

Имамо радионицу за израду свећа, ради манастирски конак који прима све поклонике... А то што немамо краве, а имамо овце, зар је то тако важно. Видите, манастиру је враћена само четвртина од око 300 хектара земље. Тамо где је био мотел, ту земљу смо уз помоћ кредита купили, иако ју је пре 55 година манастир поклонио за школу, а на њој је касније сграђен угоститељски објекат који је у таквом стању да није за коришћење. Јесмо купили и задружну зграду, од задруге у стечају.

Понашамо се, дакле, домаћински, али овде су свештеници образовани и са одређеним специјалностима. И не могу, а и не знају, да раде оно што су оставили они који су одавде отишли.

Међутим Тихону је очито до сумештана стало као до лањског снега о чему најбоље говори чињеница да ће ускоро у стан који постоји крај амбуланте и који је наменски саграђен као службени стан за месног доктора, бити усељен и локални поп пошто је братији тешко да врши богослужење. Све ово говори о очигледној алавости и грамзивости епархије и велика је штета што комунизам овде није потрајао још коју деценију па да свештенство и даље дели судбину свог народа а не да га слуђује, пљачка и малтретира.

Студеница је бројним посетиоцима и мештанима деценијама била пример добра и напретка мада је временом до изражаја дошла грандоманија цркве која је кулминирала уназад годину дана од к**ада је манастирска булумента предвођена Тихоном преузела ствар у своје руке.**

Наиме, ради се о томе да се **у манастирско братство нагомилала гомила ленчуга и лезилебовића који мисле да је врхунац привређивања штанцовање кич икона на квадратне метре и прављење кубика осveћених свећа рециклирањем једва начетих свећа са горионика.**

На жалост, господа монаси су толико фини и деликатни да је за њих мисаона именица да рецимо гаје краве, пошто краве треба неговати, тимарити, млеко мусти, сирити, сено целог лета купити и денути, јер су оруђе и машине господа монаси одавно уништили и продали... А, било би јако занимљиво видети где су сада и у каквом стању комбајн, трактори, возила које су претходни домаћини манастира и света лица куповали и годинама стварали.

Сасвим је сигурно да се блаженопочивши ранији **игумани Јулијан и Платон сада увелико преврћу у гробу када гледају булументу квазиинтелектуалних трутова која их је наследила како систематски урнишу све оно што су ранији игумани муком стварали и кућили заједно са својим народом** и манастир и народни дом да би на крају уз помоћ задруге које више нема имали петљу да дигну кредит да је купе да би је угасили јер наводно ремети манастирску светост!...

Некада је монашко братство обављало верске обреде (сахране, крштења, водице), али су пре неколико година тражили да се тога ослободе и у

Студеницу је први пут од 12. века – дошао поп. Још само да се усели у стан лекара...

Редовни састанци Српског лекарског друштва у Студеници су престали да се одржавају, јер им управа манастира није дозволила да организују ручак у угоститељском конаку, па су ручак за званице припремили на паркингу. И рекли – никад више. Сада нема ни Духовне академије. Људи који су нешто значили у култури српског народа, више ни не долазе у Студеницу...

Толико о чувару природе. А, о народу... Ово **тренутно стање се гомила доста година уназад тј. од дана када је постављен старешина Тихон. Читава друштвена заједница се мора ангажовати око овог проблема, да се не догоди да се Манастир тотално искључи из друштвеног живота, што је и циљ игумана Тихона, да ли можда да се настави са циркусима и баханалијама као у време Јована Младеновића...**

Питање је само, да ли ће икада иједна од виших инстанци реаговати и нешто предузети? Па, зашто не би и црква и манастири плаћали порез држави на капитал који поседују, у околностима кад народ гладује?

Охолости краја нема то знају сви који су то доживели од стране студеничке манастирске булументе јер док се они греју на струју, деца у школи на фуруне, као пре сто година.

Порушеним иконостасом у Жичи, избаченим каменим подом, новопостављеном интарзијом у граниту и новотарским иконостасом створен је амбијент за дочек гостију из Ватикана.

Плач игуманије Екатарине

Гле, ђаво загосподари!
Зли људи и опсенари
У Јовању на Морави
Порушише олтар стари.

Ој, Јоване Крститељу,
Што нам крсти вишњег Бога,
Тугујеш ли што изнова
Разапињу Кума Твога?

Некада је Катарина[123]
Под распећем сузе лила
Сад одозго тужно гледа
Како ђаво мира не да:

Распеће развалише
Иконостас баталише
Ка западу се окретоше
А Крститељеве мошти
Опет се обретоше.

[123] Блажено-почивша игуманија Екатарина Јовањска, Бог да јој душу прости.

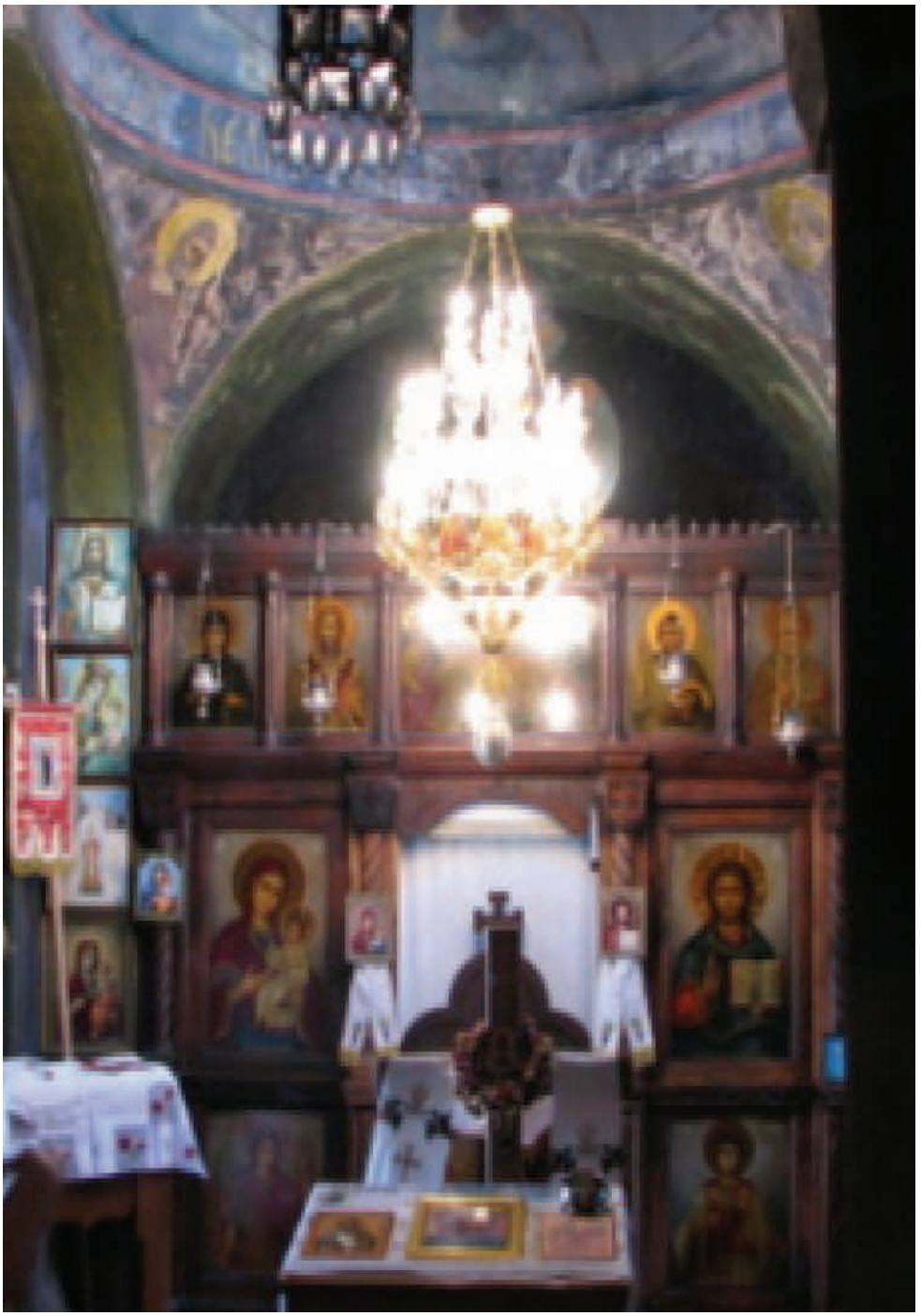

У овчарско-кабларском манастиру Јовање порушен је овај древни иконостас

И древни предивни иконостас у Заблаћу био је мета новотарског вандализма

О вандализму и безумљу у Заблаћу доносимо неке реакције православних ревнитеља. За сведочанство овде остављамо неколико редова:

Одломак из текста: ***Благодарје господину Ђорђу Мирковићу***[124]

„...Ја не знам одакле је дошао тамошњи поп Мирковић, али верујем да он отуд одакле је дошао није донео ту светињу, у коју је уткана нечија љубав, труд, молитвени уздах, пред којим су се деценијама узносиле молитве и примале свете тајне. А верујем да то није ни његов мираз. Мудри, Божји и свети људи чувају оно што им је од отаца остануло. Они други помичу старе међе које поставише оци наши, и новотаријама руше вековни поредак, па чак и иконостасе, не знајући да тиме руше себе, своје достојанство и своје потомство.

Нека би им Господ опростио, будући да не знају шта раде.

Речи које сте ми упутили у свом питању су ми породиле помисао да веома личите на свештенике новотарце који су заражени поганоустјем човека који је идол многима. О том идолу – г. Атанасију Јевтићу – коме се клања Давид из Лазаревог града и још неки идолопоклоници, говорио сам у свом интервјуу пре две године који су објавиле Српске новине, Торонто, Канада у бр 665/12, а који је преузет и у књизи Тајна безакоња, треће издање, стр. 264-296...

Надам се, г. Ђорђе, да сам се коректно одазвао Вашем изазову и да ћете из ове размене мишљења закључити најмање две ствари:

Прво, да се не треба угледати на оне који каче „каноне мачку о реп".

---

[124] http://srbinaokup.info/?p=27211

Поводом емисије „Утук Атанасију Јевтићу", огласио се Ђорђе Мирковић из Алексинца, написавши коментар учеснику емисије, Милоју Стевановићу: „Ajde Miloje daj neki komentar na ikonostas, zasto ne pokazes pravu sliku, zasto lazes i blatis ljude koje i ne poznajes mislim na one iz Zablaca".

Аутор овог текста није знао да је Ђорђе, који је покушао да га облати и оклевета у ствари поп из Алексинца, иначе син попа Мирковића из Заблаћа и брат попа Мирковића из Чачка и попа Мирковића из Крагујевца. Међутим, својим другим коментаром поп Ђорђе се сам показао говорећи у томе свом коментару: *djordje mirkovic* says: 11/02/2014 at 21:14

„Zalutala je ovo tema. **Ali stati u red sa Episkopom Ignjatijem, Irinejom , Jovanom... meni je cast i na tome Vam HVALA. Ipak ja jesam njihov ucenik.**"

Аутор текста не оспорава тврдњу и право г. Ђорђа Мирковића да се поноси својим идолима, сем што искрено жали што је он постао жртва лажних учитеља. Стога му најдобронамерније одашиље вапаје пророка Јеремије: *Вратите се, дакле, сваки са свог пута злог, поправите путеве своје и дела своја* (Јер. 18, 11).

Друго, ни кодекс лепог понашања не треба качити мачку о реп – ако претендујете да будете хришћанин, или бар отмено васпитан господин. У противном излажете се опасности да се убарабарите са онима који су васпитавани у КП домовима, или у школи Атанасија Јевтића и његових идолопоклоника, чиме би сте обрукали Ваш лепи Алексинац. Или још горе: личили бисте на оне којима је, далеко било, учитељ био Игњације од Браничева, што би их, ако се не преуме, могло одвести у погибао.

„Не тим путем људи!“ – као да чујем вапај светог Владке Николаја.

И још нешто, господине Ђорђе: Етикете никад не могу заменити недостатак аргумената. Неизоставно спадају пред поветарцем истинољубља... То што сте поновили речи г. Атанасија (да ја лажем), на моју и Вашу жалост, не мења чињеницу да је безумље порушило светињу у Заблаћу. Али г. Атанасије је објаснио да га је васпитала маала, у којој влада закон јачег. Ако ниси јачи, пљунеш неистомишљеника и побегнеш. А кад побегнеш, онда његова мама изудара, не кривца, него првог на кога налети. (Ту његову школу сам описао у другом делу моје књиге „Сине мој, не пристај“, друго издање, Чачак, 2011).

Но, да се вратимо порушеном иконостасу цркве у Заблаћу. Молим се Богу да тај вандалски чин не навуче проклетство на недужне људе који живе у том лепом и питомом моравском селу. Ни на свештеника и његов дом.

Ваша тврдња да не познајем људе из Заблаћа не стоји, па и она личи на произвољности г. Атанасија. Наиме, познајем веома много житеља Заблаћа и међу њима имам драге пријатеље, затим бројне дугогодишње пословне партнере и веома блиске сроднике. Познајем и попа у Заблаћу. Више пута сам био у заблаћкој цркви на Литургијама, као и на опелима и парастосима које је служио поп Мирковић, па чак и у његовом стану приликом једног крштења. Тада сам упознао његову супругу и децу која су, доправде, тада била мала. Више пута сам разговарао са тим човеком, лицем у лице (у његовој кући, за трпезом љубави у капели гробља у Заблаћу…) и заиста немам ништа против њега. Ја само не могу да се помирим са безакоњем и рушилачким делима онога што нам је предано, без обзира ко је рушитељ. Да ли поп из Заблаћа, Иринеј Буловић, Игњатије Мидић, Јован Младеновић… сасвим свеједно. Овде није реч о човеку, него о ГРЕХУ И ЗЛОЧИНУ!

Јер, ја немам идоле. Имам узоре, на које се са пијететом угледам, трудећи се да им следујем у складу са својим моћима. Моји узори нису атанасији, давиди, иринеји, мидићи… Православни људи су од Крститеља и богоносних светих отаца научили да јавно сведоче истину. Ако је Крститељ рекао моћном цару Ироду: „Не можеш ти имати жену брата свога“ (Мк.6,18), зар ми, обични смртници, треба да ћутимо кад нам неко руши светињу. Тим пре и више што потпуно разумемо светоотачку поруку да се *ћутањем издаје Бог*. За то нам није потребно тумачење Игњатија Мидића и њему подобних.

Иначе, за Вашу информацију, лажни учитељи младе неојањичаре на Богословском факултету уче јеретичким небулозама као што су:

–„Наш задатак није да видимо шта су свети оци рекли, него да протумачимо шта су хтели да кажу“.

–„Циљ хришћанства није испуњавање заповести Божијих и чување моралног закона“.

–„Ако је испуњавање заповести Божијих наша суштина, онда нешто није у реду са нама“.

–„Суштина Цркве није у испуњавању заповести Божијих“.

–„Посматрање хришћанства са становишта испуњавања заповести Божијих катастрофално разара Цркву“.

–„Погрешно је веровати у нешто што је било у прошлости“.

–„Није задатак догматике да понавља оно што је Црква рекла и дефинисала, или што је Господ рекао у Светом Писму“ итд., итд. – о чему ће, ако Бог даде изаћи ускоро сведочанство *за далека нека покољења*. Да се види пред Богом и родом *ко је вера, а ко је невера*.

Народ каже: *Од луда оца бидну шашава ђеца*. Зато није никакво чудо што нам деца, коју уче јеретици на Богословском факултету, руше иконостасе и богослужбени поредак. Јер њихвероломцииунеојањичарској школи и уче да руше Предање, да газе моралне и Божје законе… Задатак њихових учитеља је да униште темеље Српске православне цркве, што им не дао Бог.

ЗЛОЧИН У ЦРКВИ АРХАНГЕЛА ГАВРИЛА У ЗАБЛАЋУ[125]

Крај Мораве у Заблаћу равном
Православци у времену давном
Подигоше цркву православну
Где чуваше веру староставну.

Сад настаде нека нова мода
Безакоње крену из Синода
Богословске школе сад да знате
Уче ђаке за папске занате.

Игњатије уз помоћ декана
Погази нам сва света Предања
У папског се срозаше слугина
С училишта прогнаше Јустина.

Сад се тамо млади момци уче
Како народ од вере д-одуче
Богослужбе и поредак сваки
Мењају нам чином наопаким.

Поп Мирковић синове им даде
Па од ђеце одрод му испаде
Кад свршише јеретичке школе
Сабраше се у заблаћко поље.

Ту су оца сетовали свога
Да не слуша пророке ни Бога
Да помиче оне међе старе
Да подржи и он новотаре.

Да распеће Господње развали
Иконостас древни да батали
Награда ће стићи од владика
Парохија биће им велика.

То су веле у Жичи чинили
Учитељи њихови премили
Танасије, Хризостом и Јован
Сваки од њих за то је школован.

Студеницу Тихон оскрнави
Иконостас древни јој батали
Зато доктор Иринејев поста
Зар три попа да будемо проста.

Што учише оно учинише
Архангела грдно наружише
Иконостас бездушно срушише
Пред владиком тиме се дичише.

Да је коме стати па гледати
Како ће се овај руг да плати
Када једном испуни се време
И наплати лудост екумене.

[125] Исто.

Ето тако раде екуменисти кад се дочепају, незаслужено, власти у нашој Једној Светој Саборној и Апостолској Цркви.

Зато народ Ариља и широм Србије својом љубављу подиже цркве шаторе, цркве брвнаре, зида цркве и подиже свете иконостасе и на њима Распеће Господа нашега и Спаса нашега Исуса Христа.

Тим распећима се ругају професори Богословског факултета, пежоративно их називајући „крстачама", али се ругају и Оченашу, и Богу[126]...

А кад граде њихово ругање светоотачком Предању је, такође, видљиво.

Овде ћемо оставити једно сведочанство за илустрацију горње тврдње.

У Атеници код Чачка прилозима верног народа саграђена је црква посвећена Огњеној Марији, коју је пројектовао проф. др Милош Радовановић. Међутим при изради иконостаса, одбачено је (прећутно) његово решење и направљен новотарски иконостас, а уместо распећа постављен чудноват крст, који импонује онима који нас (за)воде у евРОПСКО царство у коме ћемо се гушити дишући на „два плућна крила".

Црква св. Марине у Атеници (Пројектант: проф. др Милош Миња Радовановић)

[126] Видети: Владика Артемије, Одбрана православног исповедања вере од кривоверја проф. др Игњатија Мидића епископа браничевског, прво и друго издање, Београд, 2014.

У ПРАВОСЛАВНОЈ ЦРКВИ КУКАСТИ КРСТ![127]

НЕДОПУСТИВО, НЕЗАПАМЋЕНО, НЕЗАБЕЛЕЖЕНО!

СКАНДАЛ БЕЗ ПРЕСЕДАНА! У АТЕНИЦИ ПРИГРАДСКОМ НАСЕЉУ ГРАДА ЧАЧКА У ПРАВОСЛАВНОЈ ЦРКВИ НАЛАЗИ СЕ КУКАСТИ КРСТ!

ВЕРНИЦИ У НЕВЕРИЦИ !

У Атеници, приградском насељу града Чачка, постоји Српска Православна Црква, а уњој кукасти крст или свастика! Црква је по неким изворима саграђена пре од прилике 12 година. Одкуд у Атеничкој цркви овај фашистички симбол, као да је строго поверљива тајна. Све би прошло непримећено да од стране верника није уочен овај крст „кукасти уљез".

Црква у Атеници: уместо распећа Господњег – кукасти крстови

[127] http://www.mojenovosti.com/index.php?option=btg_novosti&catnovosti=0&idnovost=96360#.U_RkFWd_S70

Кукасти крст или свастика симбол је стар хиљаду година, али је остао упамћен по злу, јер су га Хитлерове легије пронеле планетом и довека ће остати симбол зла и фашизма! Они који су се распитивали како је ту доспео тај фашистички крст, наилазили су на ћутање и погнуте главе, а и свештеници се боје за своје положаје. Ова Православна Црква се зове Света Марина, односно Света Огњена Марија и саграђена је добровољним прилозима житеља Атенице, који сигурно подвалу нису заслужили. Вероватно би одговор на ово питање требало да зна Вељa Илић, чија се кућа налази удаљена на само километар од цркве, а и он је ту често у близини цркве, долази у печењару која је удаљена свега двеста метара од исте. Црква је грађена за време владавине Бориса Тадића. Налази се преко пута Основне Школе у Атеници, а на том месту је некада стајао топ, како се присећају мештани, јер су се многи ту играли као деца. Али остало је забележено и да су са тог места кренули четници Драже Михајловића за Краљево, да зауставе надирање Немаца. А сад како неко рече: Ушли су подмукло, непримећено, без питања и без дозволе, без ијединог испаљеног зрна барута, на територију Србије и нико није мутав да не зна кључ за овај шифрарник, или лозинку за ову „свастику“ у срцу Србије. У питању је оно чега се многи плаше и не усуђују се то да изговоре наглас, а то је католичење Срба свим дозвољеним и недозвољеним средствима. Познато је да животиње изметом означавају своју територију, те се може рећи да су овим кукастим крстом, те исте животиње оскрнавиле, изблатиле, испљувале и испоганиле Српску Православну Цркву. Све мање сумњам да је ово „подметање“ учињено из незнања, а све више верујем да је потурено врло злонамерно, подмукло и свесно. Ово се не сме прећутати, ово је срамота и брука за Србију и нико не може да се понаша као да су им вране мозак попиле. Просто да човек не поверује својим очима, да помисли да му се привиђа, да халуцинира, да сања. Многи кад угледају „свастику“ то их подсећа на логоре, на фашисте, на Хитлерове легије смрти, немогуће је да су само Срби слепи код очију. Време је да се прогледа. Уместо да ово буде извориште духовности и место за окупљање Православаца, место са оваквим симболом постаће место избегавања. Надлежнима што пре упутити захтев да се тај кукасти крст што пре уклони, како ту, тако и свугде где буде уочен на територији Србије, јер ћемо само тако доказати да ми нисмо фашистичка земља, да смо земља божура, да нас нико не може подмукло покрштавати и католичити. Свугде где постоје закони, где год се примети кукасти крст, људи су привођени на информативне разговоре.

Код нас је недавно кукасти крст уклоњен са споменика певача Шабана Бајрамовића. Кукасти крст у цркви сигурно није пао с неба, ово је скрнављење и блаћење Православне светиње и неко за то треба да одговара. Ако се још и утврди да је можда за то подметање примио и новчану награду …

Понављам: Да се хитно истражи чије је масло тај кукасти крст и да се уклони кукасти крст из Православне Цркве. Ако треба покрени и петицију за горе наведено. Уколико то ругло и тај животињски измет творова, хијена, чедоморки и убица којим обележавају „своју" освојену територију не буде уклоњен из срца Србије, лично сматрам да су и власти у Србији за такав неодговоран пропуст одговорне и да нису ништа боље од оних који су тај крст у „великом незнању" и неупућености ту поставиле. Да их не осуђујем унапред. Овде се неко много залетео, или ногу на кочницу, или Србијо оде у провалију ако се не пробудиш на време. Много су ожиљака на срцу Србије оставили управо ти који би Србију да покатоличе силом или милом. А зна се да имамо продане душе, којима су драже католичке паре помамнице и који својим (за) лагањем Србског народа, просто се труде да у срцу Србије Србе покрсте, покатоличе и ожиле ко пелцере. Те издајнике донекле и разумем, још док су били само сперматозоиди тамо негде у Ватикану, Турској и Албанији залутали су у јајоводе својих мајки, или су их на свет донеле мајке вештачком оплодњом које су осемењене из банки сперме непознатих донатора, а који су ратовали под командом Хитлера и симболом кукастог крста.

А Срби после нек гледају куд ће и где ће, кад у својој рођеној земљи постану мањина и потлачени робови, под окупаторском чизмом Кукасти крст није добродошао нигде, а понајмање у Србији. Нек се брину ови који су благословили овај фашистички крст, јер и на њих и на крст треба бацити анатему. Далеко им лепа кућа од Србије земље божура и праведника!

Текст: Славица Јовановић
фотографија: Братислав Јефтић

Осим тога попови новотарци, древне светиње почињу, попут католика, да претварају у места разоноде и забаве.[128]

[128] Види опширније у тексту: ЕПИДЕМИЈА ЛУДИЛА У ЧАЧКУ; http://srbinaokup.info/?p=46331

Уместо да људи уче децу да Дому молитве и славе Божје прилазе смерно, прикладно обучени, са страхом Божјим, они одевени у шорцеве, мини сукње, са цигаретом међу прстима, са жваком у устима и, неретко, псовком на уснама од Дома Оца нашег Небеског направише *пећине разбојничке.*

ПОГЛЕДАЈТЕ ЧУДО НЕВИЂЕНО:

Православна вртешка

Мештани МЗ Кошутњак и случајни пролазници гледају и не верују својим очима – рингишпил и луна-парк у порти цркве …

На бројне позиве читалаца нашег портала отишли смо до цркве која се већ годинама гради у насељу Кошутњак и сами се уверили да је истина, оно што нам је речено. У дворишту цркве подигнут је рингишпил, као и цео забавни парк.

Сутра је четвртак 28. август, дан који СПЦ обележава као Велику Госпојину тј. као Успеније Пресвете Богородице. То је и дан цркве у

изградњи у МЗ Кошутњак, па је неко ко је надлежан за обележавање Велике Госпојине одлучио да поред шатре за госте у порти цркве буде подигнут и рингишпил, аутодром и још којекакве забавне игре. Уз сву

ту скаламерију иде и емитовање „пригодне“ вашарске музике на звучницима, чији се децибели не дају измерити.

Све је ово, ваљда, у духу православља и традиције СПЦ. Да уз цркву, за велики духовни празник, буде вашарска атмосфера, не би ли се народ, у свој економској муци која нас је снашла, мало одморио од реформи Владе Србије, која покушава да стабилизује економски и привредни суноврат Србије и драстичан пад стандарда становника.

Биће оних који ће нас подсетити да је традиција у Срба да се на велике верске празнике организује вашар, често и поред цркава. Ваљда по оној народној – удри бригу на весеље. Можда је и тако, али нисмо ли због тог честог и таквог ударања бриге на весеље и доспели ту где јесмо данас?

Ако нас сећање добро служи, градња цркве у Кошутњаку започела је са посветом онима који су пострадали од комунистичког терора. Како се пијетет страдалима од било каквог терора уклапа са рингишпилом и музичким стваралаштвом Мице Трофртаљке, Аце Лукаса, Цеце, Јеце а Богами и Џеја, није нам познато.

Сматрамо да времену у коме живимо, месту прославе Велике Госпојине у Кошутњаку и спомену на жртве терора више приличе наступ Црквеног хора и духовна музика, понека родољубива песничка реч – али ко нас пита, нисмо ми чланови организационог (црквеног) одбора. Ваљда неко у СПЦ зна шта ради, а ако је и новопостављени Владика Жички дао благослов за подизање рингишпила поред цркве, онда ко смо ми да се мешамо у ту работу.

Како год било, са коментаром који су нам рекли сви који су тражили да обавестимо јавност о овом догађају и ми смо сагласни:

– Црква се гради, још мало па пуних 20 година (од 1995), тако што градња из године у годину иде све спорије. Боље да су паре које ће потрошити на шатру и рингишпил уложили да се црква завршава, а не да их овако арче.[129]

Дом молитве претворен у *пећину разбојничку*

У Саборној цркви Вазнесења Господњег у центру Чачка (задужбини Страцимировој) до 2008. године часове веронауке је држао мр Владимир Димитријевић, књижевник, православни публициста, човек који је објавио или приредио преко 100 православних душекорисних

[129] http://www.ozonpress.net/drustvo/9837-pravoslavna-zabava

књига; смењен је мигом Епископа жичког, који је без писаног трага спровео архијерејски намесник трнавски Радослав Милинковић.

Можда то изазива дивљење папи и Иринеју Буловићу, његовом прстеноносцу. Али не импонује народу светосавском. Чачани су, на жалост, то безумље прећутали. Зато им је стигла казна Божја: уместо да деца улазе у порту и цркву са страхом Божјим, уместо да слушају реч Божју на часовима веронауке, она се тамо клацкају, љуљају, свађају, псују… Као да нису дошли у Дом Божји, да се уче страху Божјем – који је *почетак мудрости,*[130] него у *пећину разбојничку* да се вежбају поганоустју и подсмевачини Атанасија Јевтића – што је почетак мучнине духа.

Страцимирова задужбина: уместо веронауке – псовки и игара.

[130] «Почетак мудрости је страх Господњи» (Пс. 110,10); „Почетак је мудрости страх Господњи, и знање је светих ствари разум. Јер ће се мном умножити дани твоји и додаће ти се године животу. Ако будеш мудар, себи ћеш бити мудар; ако ли будеш подсмевач, сам ћеш теглит“ (Сол. 9. 10-12).

Грешни Милоје

КОМЕ ЋЕ СЕ ПРИВОЛЕТИ ЦАРСТВУ

– Из дневника грешног Милоја, 3. август 2014 –

Латини су старе варалице,
Бојати се какве пријеваре.
(Женидба Поповића Стојана)

Данас је богодана невеста – Епархија жичка – добила свог женика. Имао сам прилику да пре шест година упознам владику Јустина на ходочашћу светињама Свете Земље. Владика Јустин је био духовни вођа групи ходочасника на путовању, у организацији поклоничке агенције СПЦ – *Доброчинство*. То познанство са владиком Јустином, на петнаестодневном обиласку стопа Господњих, један је од разлога да се радујем данашњем збитију, и да жалим што су му латини подметнули лукавство, како би га натерали у њихово коло. Коло безакоња.

На гори изнад Јерусалима, 2008: владика Јустин са Милојем и Надом Стевановић

Јер, *Латини су старе варалице / ујака ће нашег погубити. (1)* Зашто цитирам двапут сличне стихове из нашијех народних песама? Зато што су нас латини увек преварили: и кад смо се рађали (2), и кад смо

школарци били (3) и кад смо се женили(4), и кад смо војевали за крст часни и Отечество (5) и кад смо се Богу молили (6) и кад смо умирали. И кад смо бадњаке уносили и кад смо славске колаче ломили.

Какве везе, сад, има владика Јустин са Латинима? – питаће неко.

Има. Страхујем од оне приче: *Пустио би ја њега, ал неће он мене.*

Јер, иако се надам да он није човек попут Јована Младеновића који би се отимо о трон – њега су на трон жичке епархије наместили латиномислећи људи, људи који су се преко кардиналског прстења и напрсних крстова верили с папом, који су потписали папин примат у Равени, који и даље саучествују у јеретичком и идолопоклоничком Светском савету цркава, који се моле са јеретицима, којима је папа „свети отац". То су људи које не занима да ли се њихова одлука „изволе Светом Духу". Јер, немогуће је да би Свети Дух дао да се прекрше канони и светоотачко Предање, у случају владике Јустина, што је на жалост учињено. И то драстично. (7)

Они, који су владики Јустину натоварили крст (и грех), кажу (Боже прости) да Свети Дух и језуиту призва на трон папе римског, што је за неверу. О томе сведочи *Честитка патријарха српског г. Иринеја новоизабраном папи*, која је објављена на званичном сајту СПЦ 14. марта 2013. као сведочанство бруке, подаништва, али и хуле на Духа Светога.

Данас, пак, Танјуг јавља да су се на устоличењу владике Јустина у Жичи чуле и ове дивне речи:

„Одавде се гледа на све крајеве Србије, а и они српски крајеви, на другим континентнима, сви гледају на Жичку епархију, и епархију Светог Саве, и епархију Светог владике Николаја", поручио је патријарх Иринеј.

Величанствено (мада нејасно који су то „српски крајеви" на другим континентима). Али да се вратимо, опет, горе наведеним стиховима из народних песама.

Ко је издао оца Јустина? (8)

Зашто?

Зато што је нејасно где је Патријарх био кад су се кидале Јефимијине завесе у Жичи и Студеници? Да није у Бечу, одакле нас обавести да нас остави и пребеже у јеретике-екуменисте?

Где је Патријарх био кад су се рушили и порушили древни иконостаси у Жичи и Студеници?

Где је Патријарх био кад су се по бројним светињама у жичкој епархији, и не само у њој, развађивале царске двери?

Где је Патријарх био кад су се у Жичи и Студеници ругали Светом Сави и Светом Николају, Служебнику, вековном богослужбеном поретку па чак и одлукама Сабора?

Где је Патријарх био кад се у Жичи изврши монструозно гроболомље? (9)

Где је Патријарх био кад је верни народ писао молбе, петиције, писма... да се заустави безакоње?

Где је Патријарх био кад су се пре 18 година чуле ове ђаволико-крволочне речи: „Сломићу ја кичму Артемију“. (10)

Где је Патријарх био кад је „његов“ деманти, из Москве (њега самог), стигао средствима информисања из бачке епархије? (11)

Где је Патријарх био кад из Патријаршије наружише светосавски народ и назваше *парасинагогом* зато што брани веру Светих Отаца? (12)

Најзад, где је Патријарх био кад су пред Сабор и Синод, па и њему лично, долазили бројни акти владике Артемија? У то време он није био мали. Био је члан Светог архијерејског сабора и епископ нишки.

Узимам у руке документ који је владика Артемије упутио Сабору 2000. године. Изгледа да је Синод због тога почео да спрема одлуку о братоубиству, о којој 10 година касније сведочи папољуб Амфилохије. (13)

СВЕТОМ АРХИЈЕРЕЈСКОМ СИНОДУ

Београд

Преко Информативне службе Српске Православне Цркве за 27. јули 2000. године, дошла нам је до руку *„Заједничка декларација делегације Српске Православне Цркве и делегације Комисије бискупских конференција Европске Уније (COMECE)" донете у Београду 17. јула 2000. године, под насловом „Три дана наде"*.

Читајући поменуту Декларацију, неке ствари су нам остале нејасне, те молимо Свети архијерејски синод да нам их разјасни.

1. Тако, у првом пасусу Декларације, почетак друге реченице гласи: „У заједничкој молитви...", а у задњем пасусу, стоји још јасније: „Три дана смо се заједно молили...". Остаје нејасно којом су се то „заједничком молитвом", и то „три дана молили" потписници ове Декларације? И – на основу којег Канона Васељенских или помесних Сабора? И – којег су од Светих Отаца Цркве Православне следили у таквим молитвама?

2. Под тачком 3. Декларације, потписници исте тврде: „Овде осећамо да смо као представници Цркве позвани да..." не прецизирајући коју „Цркву" они заједнички представљају, да би у задњем пасусу Декларације тврдили да „Наше Цркве имају заједничку одговорност за будућност". Остаје нејасно да ли потписници Декларације представљају „једну" (коју) или „више" (које) Цркава?

3. Под тачком 2. Декларације износи се заједничка нада „да ће процес европеизације Европске Уније бити настављен и да ће Европа убудуће моћи да дише са оба своја плућна крила". Потпуно је нејасно која су то „два плућна крила" Европе? А у многоме нас подсећа на екуменистичку теорију о „будућој уједињеној Цркви", где ће Православна и Римокатоличка „Црква" представљати „два плућна крила" једног и истог богочовечанског организма – Цркве Христове.

Поред објашњења на горе наведене три дилеме, које молимо да добијемо од Светог синода, имамо још једно питање на које очекујемо одговор.

Наиме, у Саопштењу за јавност Информативне службе Српске Православне Цркве за 21. јули 2000. године, помиње се на више места „Македонска Православна Црква", иако постоји одлука Светог архијерејског сабора да се та верска организација у БЈРМ – званично назива „Такозвана Македонска Православна Црква", будући да ни од кога још није призната као једна од помесних Православних Цркава. Користећи пак терминологију као у ИССПЦ, бојимо се да у најмању руку уводимо збрку појмова и погрешно информишемо нашу црквену јавност. Или је пак Такозвана МПЦ неком одлуком призната као МПЦ о чему ми нисмо до сада упознати?

Очекујући одговор и разјашњења горњих недоумица, остаје Светом архијерејском синоду одан у Господу

Епископ рашко-призренски
и косовскометохијски
† Артемије

Свети Кнез Лазар, бр. 3, Призрен, 2000, стр. 5- 6.

Никад, нико, ником није послао одговор на ово писмо!!! Зашто???

Зашто је Патријарх дозволио 2010. године, после изјаве, на Сретење, у цркви Ружици на Калемегдану: **„Артемије је добар, Артемије је честит човек“**, да га надгорња и надвиче папин прстенлија Амфилохије, говорећи: „**Па, Синод на ту одлуку** (реч је о неканонском чину отимања невесте – Епархије рашко-призренске од њеног канонског женика владике Артемија – прим. Г.М.) **чека пуних 10 година! То је само оно последње што је у том процесу урађено“? (14)**

Интервју Амфилохије Радовић митрополит црногорско-приморски

АМФИЛОХИЈЕ: АРТЕМИЈЕ ЈЕ КАО ДРОГИРАН!
23.11.2010. Аутор: Сандра Малишић

Бивши владика рашко-призренски понаша се као човек који не влада собом, као да га је запосео зли дух

БЕОГРАД - Артемије није човек кога сам познавао 50 година. Као да га је запосео зли дух!

Овим речима митрополит Амфилохије Радовић за Курир описује најновије потезе одметнутог бившег владике рашко-призренског Артемија Радисављевића.

*** Хоћете да кажете да се Артемије понаша као да је омађијан?**
- Ви сте то добро схватили. Само човек који је изгубио здрав разум може да уради оно што је он урадио. Говорећи црквеним и духовним језиком, његово тело није у складу с духом. Ево, први пут и изговарам ову реч, али као да га је неко дрогирао, као и већину монаха који га слепо следе. Не знам како бих другачије објаснио његово понашање.

*** Шта ће бити с њим?**
- Он је монах и Црква га таквог једино признаје. Може да буде у неком манастиру. Али све зависи од тога ко ће га од епископа примити. У Шишатовац се више не може вратити.

*** Артемије себе и даље сматра епископом рашко-призренским?**
- Знате, и Наполеон се осећао као да је царство његово, па је на крају остао и без царства, и без достојанства. То не значи да је био цар.

*** Шта уколико се монах Артемије покаје за све што је учинио?**
- Покајање је лек за свакога, па и за Артемија. Међутим, бојим се да је за њега духовна заблуда толико јака да ће ипак бити прекасно.

*** Да ли је одлука о рашчињавању донета пребрзо?**
- Па, Синод на ту одлуку чека пуних десет година! То је само оно последње што је у том процесу урађено

Преузето: *Тајна безакоња, треће издање, Ниш, 2012, стр. 188.*

Дакле, господин Амфилохије, у ретким тренуцима искрености, (2010) признаје: **„Синод на ту одлуку чека пуних 10 година“,** наравно уз изобилно клеветање и лажи.

Зашто? Зато што се горе наведеним актом из 2000-те године, владика Артемије испречио издајницима на путу вероломља и качења канона „мачку о реп“. А они, учени а незнавени, лицемерни и надувени, умислише да се може сакрити *град што на гори стоји.*

Будући да је Атанасије Јевтић, иначе, клицоноша беспоретка у жичкој епархији, на саблазном предавању у Чачку, о Савиндану 2014, више пута засведочио (лажно, разуме се, како и приличи човеку таквог духа) да „није истина да су господа Амфилохије Радовић и Иринеј Буловић примили од папе прстен“, овде желим да оставим доказ који би га морао натерати да поцрвени и да се покрије трњем и копривом. (15)

На жалост, ово прво му није могуће, јер је за то потребно имати образ. А ни ово друго му није могуће, јер је потребно претходно побећи из заробљеништва гордости, што њему, с обзиром на душевни хендикеп и гадаринску бол, није дато.

Наиме, лист „Данас“ од 7.10.2003. објављује **транскрипт снимљене беседе** владике бачког Иринеја у катедрали Дјевице Марије на Неимару. То је учинио и лист београдске надбискупије, „Благовјест“.

Danas TERAZIJE

Autentičan mostograditelj duhovnosti

Istina će nas osloboditi

To je pokazao poklonoviši nam i episkopski krst koji daje rimokatoličkim biskupima i jedan od njegovih bliskih saradnika nam je kasnije rekao, jednostavno, bratski, s ljubavlju: „Nemojte misliti, da je to samo kurtoazija. Da je kurtoazija, dobili ste nešto drugo, možda, na poklon knjigu ili nešto prigodno. Ali, pošto ste dobili krst i prsten to vam je poruka da u Vama vidi zakonite episkope crkve Hristove kao što vidi u svojim biskupima. Nas je taj čin još više ganuo.

bili kod njega". To je takođe bilo dirljivo vladiku Amfilohija i za mene.

Узгред да подсетимо на једну од вести РТС-а пред одлучан јуриш Синода у братоубиство (16) тј. у спровођење ђавоиманог поклича: „Сломићу ја Артемију кичму."

Покушавам у мислима да сагледамо још неколико разлога за акт безумља, братоубиства, оцеубиства и неканонског рашчињавања, односно прогона владике Артемија. Пред очима ми промичу вапаји владике Артемија које је упутио својој сабраћи архијерејима, који кукавно и јадно одћуташе. У прилогу овог записа остављам неке од тих докумената на које, такође, **нико, никад није одговорио.** (17) Напомена: Уз акт бр. 263 (који следи) владика Артемије шаље 3 свеске, са око 350 страна, и 3 компакт диска, 2007. дванаесторици епископа (међу њима и нишком – Иринеју), а 2008. и Сабору.

Архијереји су, о жалости, одћутали. Тај документ је прерастао у књигу: *Православно исповедање вере против кривоверја проф. др Игњатија Мидића епископа браничевског.*

Народ чита и конта. Синод је у великој опасности ако не издејствује код власти да се ова књига заплени и уништи. Јер, књиге су чудо. Оне су, као и песме – бесмртне. И покрећу људе. Најпре на расуђивање, а онда и на дела. И остављају трагове. (И оне који *смрде нечовештвом).*

Имам једног, веома драгог, побожног и благочестивог пријатеља (И. Р.) који се у затвору (у који је као дечак заглавио због нелегалног поседовања оружја) – преумио и обожио. А то му се десило тако што му је неко у затвору дотурио књигу Истинословља. И он читајући ту књигу – *Јеванђеље*, каже, у поверењу, свом другу, такође затворенику:

- Еј, знаш шта има ново?
- Шта?
- Човече, замисли: постоји Бог!
- Ма, ајде, олади.
- Најозбиљније ти кажем!
- Не лупетај, бре.
- Човече, стварно ти кажем. Слушај ово...

И почне да му чита. После неколико дана, уозбиљи се његов собни друг, и они, кад год искористе прилику, крију̂ћи се од стражара, читају *Јеванђеље.* Једног дана ће он свом другу:

- Ej, како да дођемо до неке радио – станице.
- Што?
- Да јавимо, бре, народу да постоји Бог.

Данас је тај мој пријатељ, речју и делом, исповедник вере православне. Израстао је у озбиљног духовника, са мноштвом духовних чада које напаја, са светосавског источника, водом живом.

Дакле, *Света Књига* му је отворила очи. Зато велим да је Синод у опасности ако не заплени књигу владике Артемија, која многима отвара духовне очи.

***

Елем, да се вратимо на почетак ове забелешке и мојем духовном путовођи из Свете Земље.

Радост на Гори Преображења Господњег. (2008)

Читајући врло добру беседу владике Јустина на дан његовог устоличења, копка ме питање на које у овом тренутку немам одговор. Зашто ли епископ Јустин, који је одњихан у црноречкој духовној колевци и који се код свог духовног оца, игумана Црне Реке а потом епископа Артемија, захранио тврдом светоотачком храном и задојио светосавским млеком, није поменуо име свога старца, у тој беседи?(18)

Да ли сметну?

Да л` преметну?

Да л` не шћеде?

Да л` не смеде?

Да л` имаде речи пређе?

Да л` се старца свог одрече?

За сад се не зна. Сазнаће се кад запева певац. Јесу у Жичи порушили гробље. Јесу развалили свете двери и скинули распеће. Јесу развалили иконостас пред којим је Свети Владика Николај узносио молитве и одашиљао свете благослове. Јесу склонили вековне камене подне плоче по којима су газили свети људи вековима, на којима се клечало вековима, на које су вековима капале сузе благодарнице, сузе радоснице, сузе покајнице и сузе тужбалице... Ал` једног се не сетише: нису поклали петлове по Жичи, Краљеву и околини.

Запеваће једног праскозорја петао.

Чуће га духовно чедо владике Артемија – потоњи Владика жички, и тада ће се морати сетити како му се старац зваше.

А ко зна, можда и заплакати, ко што учиње Петар кад је трећи пут чуо пој петла.

А можда и неће док не умочи, неком згодом, хлеб у солир. Ал бојати са да не буде доцкан. И у зао час.

Да ли су они што му натоварише крст (и грех!) то урадили заиста зато што су све очи упрте и „гледају на Жичку епархију, и епархију Светог Саве, и епархију Светог владике Николаја“ – што нека би дао Бог Свемилостиви.

Или је (будући да на кожи осећа љубав и намере оних који су га тамо изабрали) владика Јустин гурнут на раскрсницу, са које воде две стазе: Једна с цвећем друга с трњем. Али се од њега очекује да одабере цветну стазу. Између редова Патријархове беседе у Жичи се то назире. (19) То сведочи и овај инсерт из „Политике“, од 4.8.2014:

рода. Имаћете и једно мало искушење, нама у најновије време познато. Али, верујем да ћете вашом љубављу и вашим контактима са онима који су створили парасинагогу, створили једну посебну, нецрквену заједницу ту рану брзо залечити на радост Божију и свих нас – истакао је патријарх Иринеј.

Дакле: или или!

Или ће се владика Јустин прославити пред Богом и људима и кренути тесном, трновитом стазом, стазом Светог Саве, на којој ће стићи Светог владику Николаја, Светог Јустина и свог духовног оца

Црноречки подвижници (стоје с лева на десно): ј.м. Јустин Стефановић, игуман Артемије Радосављевић и ј.м. Николај Николић, чучи Дејан Стефановић, брат ј.м. Јустина, сада свештеник.

владику Артемија, а ону цветну препустити онима који су му натоварили крст и грех... Тад ће му измислити неку проневеру, неку жену, или мушкарца, можда чак и неку животињу... и кренуће гебелсовско-буловићвска харанга, па ће у „интересу“ цркве и народа он бити склоњен.

Или ће, пак, бити приморан да, попут оцеубице Теодосија, изврши задатак *старих варалица.*

Владика Јустин је преко Књажевца (20) стигао на *Књажеву раскрсницу.*

Нека би му Бог помого да се не определи за оно што је „за малена". (21)

Ако би папа испоганио Српску цркву (што би били ради Иринеји и тзв. митрополит), а што им не дао Бог, то би било у срцу Србије, у жичкој епархији: у Жичи и Студеници...

Није тамо случајно извршено „велико спремање" (рушење иконостаса, православног гробља и другог што рекосмо).

Владика Јустин би морао да папи откаже гостопримство, као његов духовни отац Бајдену што учини, макар пострадао.

Или ће одабрати пут зацртан у Искариоту, којим се упутио блудни син и оцеубица Теодосије.

***

Док исписивах ове речи, ноћ је поодмакла. Прилегох. Пред очима ми искрсну слика петла како три пут залепрша крилима и закукурика.

И као да видим владику Јустина како склања завесу са отвореног прозора свог дворца, пробуђен појем петла.

Ал никако да му угледам лице.

У тај мах као да чујем неко појање. Ко да се, на мах, нађох на подјеличком брегу изнад Чачка. А негде отуд, од Краљева, из правца где Сунце изгријава, ко да загрме песма:

Имењаче светога Јустина
Ти осветла образ Чачанима
Екуменску јерес заустави
И зато те народ српски слави.

Крај Мораве родила те нана
Црноречка задојила храна
Артемије не пожали труда
Светосављем он те тад умудра.

А онда ми се учини, да отуд од запада, коме Месец нагињаше, чух громогласје неко које надгорња песму. Кад песма утихну, они гласови се примицаху све ближе и ближе. И као кроз маглу назирем два

црнорисца. И знам их, и не знам их. Ко јесу они. Ко нису. Час ми се учини да сам их сретао негде по Ибарском Колашину. Час ко да сам их виђао горе, на оној ћупријици, код Светог Петра Коришког. И одједном, ко њих двојица, сложно, ко кад читају Оче наш, Боже прости, колко их грло носи, почеше да декламују:

Духовног оца сада одбацимо поуке
Држмо се Иринејаве и Амфилохијеве руке.
Артемије нам беше духовни отац
Ал нашим усрећитељима Алојзије је светац.

Нека наша духовна браћа и отац
По катакомбама терају мак на конац
А ми одосмо у владичански дворац
Да уживамо ко свети нам отац.

Они ће по катакомбама гладовати
Синод и полиција ће их прогањати
Они ће о канонима мудровати
А ми ћемо на евРОПСКОМ путу уживати.

Артемије ће се го и бос потуцати
Превазиђено Предање проповедати
А ми ћемо оцу светоме са Синодом
Студеницу и Жичу украсити ватиканском модом.

А онда ко да угледах блажено-почившег оца Јована Сјеничића.(22)

Њега су од архимандритског чина одлучили,
из светог манастира искључили,
у јеличку пећину протерали,
да би сујети својој храну дали.
Тог болесног старца који пострада,
у позној старости упознасмо ја и Нада,
понуде и лекове му приносисмо,
а кад се представи до гроба га испратисмо.
`Иљаду деветсто деведесет шестог љета
одсели се понижен с овога света.

Кад год на Сјеничића гробље одемо,
на његовом гробу воштаницу пободемо,
сетимо се његове вреле сузе
и зликовштва што му овоземну радост узе.
И сад одједном као да видим оца Јована,
у мантији ведра и насмејана,
како на оној Црној стени стоји,
над пећином која и без њега дане броји,
и одозго ми довикује насмејан,
радостан ко пролетни дан:

Давно је неко рекао,
ал кончину није сачекао:
Док се мудри намудроваше
будале се науживаше.
Дошо сам уместо Убогог Лазара
да им јавим да је свет таштина и превара.
Кажи им да ће земаљска слава проћи
и да Лазаревим и мојим путем морају проћи.

Оче Јоване! - повиках у безгласју. И пробудих се. Бејах знојав.

Напомене:

(1) *Женидба Душанова.*

(2) Убијали су нас у утробама мајки и на мајчиној сиси.

(3) Зар смо заборавили писмо генерала Лузана Мусолинију о страдању учитељице Стане Арнаутовић и њених покланих ђака? Да се подсетимо: „Дуче! Моја безгранична оданост према Вама ми, надам се, даје за право да, у нечему, одступим од строгог војничког протокола. Зато и журим да Вам опишем један догађај којему сам, уназад три седмице, лично присуствовао. Обилазећи среска места Столац, Чапљину и Љубиње – сазнам од наших обавештајних официра да су Павелићеве усташе, претходног дана, починиле неки злочин у једном селу (Пребиловци)... Недостају ми речи да опишем оно што сам тамо затекао. У великој школској учионици, затекао сам заклану учитељицу и 120 њених уче-

ника! Ни једно дете није било старије од 12 година! Злочин је неумесна и невина реч – то је превазилазило свако лудило! Многима су одсекли главе и поређали их по ђачким клупама. Из распорених утроба усташе су извукле црева и, као новогодишње врпце, растегли их испод плафона и ексерима укуцали у зидове! Рој мува и несношљив смрад нису дозвољавали да се ту дуже за држимо. Приметио сам начети џак соли у ћошку и згрануто установио да су их клали полако, солећи им вратове! И таман кад смо одлазили, у задњој клупи се зачуло дечје крклјање. Пошаљем двојицу војника да виде шта је. Изнели су једног ђака, још је био у животу, дисао је са напола пресеченим гркљаном! Својим колима одвезем то јадно дете у нашу војну болницу, повратимо га свести и од њега сазнамо пуну истину о трагедији. Злочинци су најпре, на смену, силовали учитељицу Српкињу (име јој је Стана Арнаутовић) и онда је, пред децом убили. Силовали су и девојчице од осам година. За све то време, певао је силом доведени оркестар Цигана и ударао у тамбуре! **На вечну срамоту наше, римске цркве – и један божји човек, један жупник, у свему томе је учествовао!** Дечак кога смо спасили, брзо се опоравио. И чим је рана зарасла, нашом непажњом побегао је из болнице и отишао у своје село, да тражи родбину. Послали смо патролу за њим, али узалуд; нашли су га на прагу куће закланог! Од хиљаду и нешто душа, у селу више нема никога! Истога дана... кад је извршен злочин у школи, усташе су похватале још 700 становника села Пребиловци и све их бацили у јаму или на животињски начин на путу до јаме побили... А таквих села, као што су Пребиловци, пуна је Херцеговина, Босна, Лика, Далмација. Покољи Срба су достигли такве размере да су, у тим крајевима, загађени и многи водени извори. Из једног врела у Поповом Пољу, недалеко од јаме у коју је бачено 4.000 Срба, избијала је црвенкаста вода, лично сам се у то уверио! **На савест Италије и наше културе пашће неизбрисива мрља, ако се, док је време, не дистанцирамо од усташа и не спречимо да се нама припише да подржавамо безумље!“**

Видети: *Не дај душу, роде*, Ниш, 2013, стр. 94-95; затим: http://www.novosti.rs/vesti/naslovna/aktuelno.293.html%3A410385-Ispovest-Depesa--generala-Luzana (Подвукао Г.М.)

(4) Зар се не сећамо оне свадбе кад су млада, младожења и сатови везани жицом пловили низ Саву? Видети: http://www.youtube.com/watch?v=HMstVrLukKE

(5) Зар смо заборавили логоре смрти по Јасеновцу и којекуда?

(6) Заборависмо ли оне запаљене цркве, пуне српског народа, по лијепој њиној?

(7) О томе **др Миодраг М. Петровић** у *шестој књизи Одабраних радова,* Београд, 2014, на стр. 31-40, под насловом **„Номоканонски прописи о попуњавању упражњених епархија (епископија) и премештају архијереја",** између осталог, наводи и следеће:

*„**Чему почетак није добар, за одбацивање је и све остало**, како каже Василије Велики"...*

Епископска власт је ауторитативна и правична, или боље речено спасносна, само ако је у оквирима еванђелских и канонских начела. Сила, заснована противно овим начелима, сама себе осуђује и постаје немоћна пред снагом православног учења...

Јединство Цркве не зависи само од једнодушног исповедања догматског учења вере, него и од примене канона. Колики се значај придаје канонима који се односе на црквени поредак, види се по врстама казни предвиђеним за њихово нарушавање, јер многи су у Цркви правилно исповедали веру, **али су својим поступцима нарушавали њен поредак и, игноришући каноне, изазивали раздор и шизму, због чега су кажњавани као и јеретици...**

Међу канонима видно место заузимају канони који говоре о попуњавању упражњених епархија и **забрани премештаја архијереја**. Од њихове примене много зависи развој и поредак у Цркви. Читалац ће сам расудити да ли се и у којој мери неко нашао у позицији супротној канонима ове врсте...

Наведени 25. канон Четвртог васељенског сабора говори о избору и постављању „*правог*" архијереја, а **не о премештају из једне епархије у другу, јер то канони изричито забрањују;** и не само да забрањују, него уједно најстроже казне прописују, посебно за оне епископе који настоје да малу епархију замене већом. Тако, на пример, оци Сардикијског сабора наређују, између осталог, „*да се нико од епископа не премешта из малог града у други град*(већи), *зато што је јасна позадина... Никада се нико од епископа није нашао који би се потрудио да га из већег града преместе у мањи, што показује да су такви ватрено обузети безграничном грамзивошћу и особито служе у гордости, да би већу славу стекли... такви ни са лаицима не треба да опште*". Ако ли се који епископ послужи лукавством и удеси да му се група људи писмено обрати и затражи га за свог епископа, *таквом се и на смртном часу ускраћује причест*. Оваква

казна није предвиђена ни за идолопоклонике, чак ни за убице. Оправдано се Аристин – византијски коментатор канона у XII в. – чуди и изводи закључак да се таква казна не налази нигде у канонима ни за какав други грех...

Један од карактеристичних примера је случај св. Григорија Богослова, кога је св. Василије Велики именовао 372. године за епископа безводног села Сасима. Као епископ те мале епархије премештен је 379. године на трон цариградских епископа. У року од две године успео је да Цариград поврати у православље, јер су у престоници око четрдесет година преовлађивали аријевци. Међутим, и поред постигнутог тако великог успеха, на Другом васељенском сабору (381) покренуто је питање каноничности његовог премештаја. Иако је тим поводом св. Григорије много критикован, ипак се није посебно правдао. Напротив, сасвим искрено је признао такав премештај као новину и противзаконитост, подвлачећи да је увек себе на трону цариградских епископа сматрао привременим и очекивао достојног мужа који би га наследио. Пре времена је поднео оставку и повукао се из Цариграда. У опроштајном говору пред сабором за себе је рекао да, уколико се сматра узрочником раздора, буде бачен у море као Јона, да би престала бура...

Тумачећи ово правило, Аристин бележи: „*Сасвим је забрањен епископима премештај, било да их народ или епископ присиљава да пређу у другу епархију*".

У вези са премештајем епископа, Арета Кесаријски (901-932) прокоментарисао је побуде и тим поводом констатовао: „*Премештаји се врше због грамзивости и жеље за празном славом, што је и једно и друго одвратно: прво, као идолопоклонство, а друго, као сатанска болька*"...

Строга забрана премештаја епископа са епархије на епархију има делимично за основ – поред славољубља, љубоморе и раздора који су изразити у таквим случајевима – и поређење епархије са невестом, а епископа са женихом. Блажени Јероним пише: „*На Никејском сабору су оци још и ово одлучили, да се епископ не премешта из једне у другу Цркву (епархију) како не би, презревши заједницу са сиромашном невестом (епископијом), тражио да обгрли богатију прељубницу. Трезвен, Богобојажљив и скроман човек не оставља своју сиромашну невесту због богате. „Али и ти, брате, што читаш ову Лествицу, можеш бити у добитку ма ко да си, а ако си, дакле, архијереј, не остављај своју малу епархију и не тражи да будеш унапређен на већу, него обитавај са првим својим епархијанима, јер, шта је боље, или шта је пријатније од таквог*

заједничког обитавања? Противно је канонима, дакле, да остављаш мању и узимаш већу (епархију), јер у том случају са тобом други не треба ни као са лаиком да опште, како рече Сабор у Сардици"...

Када је за најстрожу осуду настојање и жеља архијереја да са мање епархије буде премештен на већу, **за какву ли је тек осуду улагање напора да поред своје епархије администрира још неком?! Ако су славољубивог архијереја – због жеље да сиромашнију невесту, односно епархију, замени богатијом - неки црквени оци и теолози назвали „духовним блудником", какав ли тек епитет припада ономе који није задовољан једном епархијом него тражи две?! Одговор на ово питање налази се у коментару Агапија и Никодима на четрнаести апостолски канон: „*Неко од правника је рекао да зовемо двобрачником онога који је узео две епископије*".** (Подвлачење наше)

(8) Детаљно: http://borbazaveru.info/content/view/6902/1/

(9) Група аутора, *Тајна безакоња,* треће издање, Ниш, 2012, стр. 136 и 185;

(10) *„Дуга" бр. 1638, од 30.3/12.4.1996, за далека нека поколења овековечује ђаволико-крволочне речи професора Богословског факултета, Иринеја Буловића: „Сломићу ја кичму Артемију!"*

DUGA 1638 OD 30. MARTA DO 12. APRILA 1996

PRAVOSLAVNA CRKVA PRED RASKOLOM

ISTAMBUL PROTIV MOSKVE

Na osnovu odluke Svetog sinoda ruske pravoslavne crkve, patrijarh Aleksij II je prekinuo diplomatske odnose sa carigradskom patrijaršom Vartolomejem. Kakvi su uzbudljivi uzroci tog raskola u pravoslavnom svetu?

Patrijarh moskovski i cele Rusije Aleksije II preuzeo je jeseni prošle godine moskovskih prvosveštenika, episkopat ruske crkve, sa izuzetkom sedmorice, odlučio je da prekine sve veze sa Carigradskom (vaseljenskom) patrijaršom Vartolomejem. To će, kaže se, odlučio na osnovu odluke Svetog sinoda Ruske crkve, održanog početkom prošle godine. Ta sednica pravoslavnog episkopata u svojoj odluci obaveštenja je svu ovaj prekid zajedničkog rada. U njoj se kaže da je „ovo poslednja mera koju je sveštenstvo ruske crkve mogao preduzeti".

U trenutku izgovaranja prekida Moskovske patrijaršije u Vatikanu Vartolomej sklapao je mirovni sporazum sa rukovodiocima katoličke crkve. Sporazum je potpisan u Rimu, 30. novembra prošle godine, na praznik svetog Andreja, brata Petrovog, koji se smatra osnivačem Carigradske patrijaršije. Tim aktom Vatikan, u kojem je papa Jovan Pavle II, priznao je Carigradu „prvo mesto" u pravoslavnom svetu. Ovaj sporazum, koji je potpisan u Vatikanu, ima za cilj da se prevaziđu razlike koje su nastale između Istočne i Zapadne crkve. Sporazum je potpisan u Vatikanu, a ne u Carigradu, kako je to bilo uobičajeno, jer je papa Jovan Pavle II, koji je bolestan, odbio da putuje u Carigrad.

Ugledni pravoslavni teolozi Mihail Kantakuzin smatra da se Grčka danas nalazi pod pravim udarom svoje kao modela zapadnog društva. Kantakuzin, koji je bio jedan od sedmorice episkopa koji su glasali protiv prekida veza sa Carigradom, kaže da „Grčka ima 8,2 miliona stanovnika, a broj turista koji posete zemlju iznosi 10 miliona. Ovaj je broj stvorio ogromnu industriju koja je uništila prirodu i ekologiju zemlje. Ako se ovaj trend nastavi, Grčka će za 20 godina biti uništena".

Kantakuzin smatra da je Carigrad pod pritiskom Zapada, koji želi da ga iskoristi za svoje ciljeve. Zapad je, kaže on, zainteresovan za Carigrad zbog njegovog položaja na granici Istoka i Zapada, kao i zbog njegovog uticaja na muslimanski svet. Grčki, ali i pravoslavni svet uopšte, sumnjičavo gledaju na Carigrad koji je, kako kažu, pod kontrolom Zapada.

Ugledni pravoslavni teolog Mihail Kantakuzin smatra da se Grčka danas nalazi pod pravim udarom svoje kao modela zapadnog društva. Kantakuzin, koji je bio jedan od sedmorice episkopa koji su glasali protiv prekida veza sa Carigradom, kaže da „Grčka ima 8,2 miliona stanovnika, a broj turista koji posete zemlju iznosi 10 miliona. Ovaj je broj stvorio ogromnu industriju koja je uništila prirodu i ekologiju zemlje. Ako se ovaj trend nastavi, Grčka će za 20 godina biti uništena".

U današnjoj Srpskoj crkvi, nažalost, vidna je tendencija kvazigrecizacije. Po rečima jednog od grčkih sveštenika, ta pojava, svojim primitivizmom i lezbijanošću, izaziva odbojnost i kod samih Grka i može samo da šteti grčko-srpskim odnosima. Uvodi se tako,

Željka L. POZNANOVIĆ

46

47

(11) http://www.politika.rs/rubrike/Drustvo/Da-li-je-Irinej-demantovao-Irineja.sr.htm

(12) В. *Саопштење за јавност Светог Архијерејског Сабора Српске Православне Цркве са редовног заседања, одржаног у Београду и Нишу од 21. маја до 3. јуна 2013.* (Сајт СПЦ).

(13) Иначе папин вереник, Амфилохије, је по сопственој хвали – дивећи се себи, на ТВ, велики пријатељ са четворицом папа. У ствари, он сем унутар СПЦ, и нема непријатеља. Детаљније види: http://www.srbel.net/tag/vatikan/page/3/ – под насловом: *Амфилохијеви хвалоспеви о римским папама* (видео). Да се збуде по оној: *Чега се паметан стиди.*

(14) В. Група аутора, *Тајна безакоња,* треће издање, Ниш, 2012, стр. 26 и 187.

(15) В. http://www.youtube.com/watch?v=DDzPL58TCrs

(16) Медијски сервис евРОПСКЕ Србије је благоизволео дати грађанству следеће обавештење: sreda, 20. maj 2009, 12:13 – 16:07 **Bajden ipak u Dečanima** Sveti arhijerejski Sabor SPC **poništio odluku episkopa Artemija „da ne da svoj blagoslov"** za posetu potpredsednika SAD Džozefa Bajdena manastiru Dečani...

(17) Наводимо неке од тих докумената на које **нико, никад није одговорио!!!** (Видети: стр. 354 и даље).

(18) Владика Јустин је у Беседи приликом устоличења, између осталог, рекао: ...„одлучио сам да свој хришћански живот осмислим у светој обитељи пустињског манастира Црна Река, у предворју свето – лазаревског Косова и Метохије, крај кивота светитеља и исцелитеља, преподобног Петра Коришког, где сам духовно стасавао читаву деценију покоравајући се старцу и свој у Христу браћи"... Видети опширније: http://www.spc.rs/sr/ustolichen_episkop_zhichki_g_justin
Да ли се и спасао? – питају се неки.
Свему има време – одговарају други.
Пред зору се мрзне – веле.

(19) Наиме, иако су на званичном сајту СПЦ (и још неким) склонили Патријархове речи, да се „власи не сете“ и не препознају латинску лукавштину и превару, ипак нису могли да униште све изворе. Тако је *Политика,* од 4. августа 2014. сачувала Патријархову *грешку ил намеру тешку.* Дакле, није „рана“ ношење папиног прстена, паљење свећа по правим синагогама јеврејским, самопроглашење јеретиком - екуменистом, бискупом, рушење светих иконостаса, гроболомље... „Рана“ је истинско исповедање православне и светоотачке вере. Није рана његов „свети му отац“ него његов „пријатељ“ Артемије. О том „пријатељству“ опширније овде: http://srbinaokup.info/?p=42230
Што би народ рекао: *Ко га не зна скупо би га платио!*

(20) Градић у тимочкој епархији.

(21) „Земаљско је за малена царство, а небеско увјек и до вјека“ – *(Царев завет).*

(22) Блаженопочивши Отац Јован Сјеничић (1908-1996) у мирјанству Велисав, рођен у Горачићима у Драгачеву, велики исповедник, страдалник и мученик. Од власт имајућих у Цркви прогнан и добар део свог мучeништва у изгнанству провео у пећини, на Јелици планини, потез Црна стена. Бог је мени и чељади мојој учинио милост да се у његовим потоњим овоземним данима нађемо уз њега, да му олакшамо те дане и да га достојно испратимо у вечност. О њему, и убогим Лазарима, неком другом приликом, ако Бог да. Ако се узмогадне од власт имајућих богаташа (у Цркви).

Зли језици кажу да је Тито неком приликом рекао: „Пре рата смо имали 50% неписмених. Сада је сасма обрнута ситуација, што је успех наше власти.“ И веле: добио громогласан аплауз.

Неки други рече: „Уз Христа је на Крсту висио разбојник. Сада је сасвим обрнута ситуација: на многим разбојницима виси крст!“ Није добио аплауз: у Синоду аплаудирање није уобичајена пракса. Осим тога, на главним разбојницима више не виси онај крст са Голготе. Заменили су га папиним напрсним крижом!!![131]

[131] Извор: http://srbinaokup.info/?p=47962 од 22.9.2014. године.

Протосинђел Максим Новаковић

КАКО ЕПИСКОП ИРИНЕЈ БУЛОВИЋ СРПСКУ ПРАВОСЛАВНУ ЦРКВУ ПРЕТВАРА У ЛИЧНУ ИНФОРМАТИВНУ СЛУЖБУ И ОДБОР ЗА ДОЧЕК РИМСКОГ ПАПЕ

Средином августа месеца текуће године, портпарол Српске православне цркве, епископ бачки Иринеј, написао је два саопштења поводом иступа у јавност бискупа зрењанинског Ладислава Немета, у којима износи детаље везане за дуго најављивану посету римског папе Србији.

Док се у Србији духовно посрнуће народа утркује са материјалним, а оба ова апокалиптична тркача иду ка једном циљу – тоталној духовној и материјалној беди и пропасти нашег народа, дотле епископ Иринеј и њему подобни чланови клира Српске православне цркве спроводе у праксу ону народну: „докон поп и говеда крсти". Епископ Иринеј, додуше, не крсти говеда буквално, као што се ни народне умотворине не схватају буквално, али свакако *млати празну сламу* са зрењанинским бискупом Неметом.

Усред таквог духовног и националног апокалипсиса српског народа, духовни пастири Српске православне цркве (изузев једног прогнаног и обесправљеног на правди Бога) окренули се приватном и јавном ћаскању са римокатоличким бискупима, оставивши своју паству огубалу од духа овога света, сатрвену од комунистичког „раја", дотучену капиталистичким „рајем", на милост и немилост ђаволу, оцу *Новог светског поретка*, да се поиграва са њом како му воља. Међу њима свакако предњачи екуменистички идеолог, историјски гледано – нови Исидор Кијевски, отац српског екуменизма – Иринеј Буловић. Нечувено је за једног епископа православне Цркве и доктора теологије то што Цркву Духа Светога, живо Тело вечно живог Христа, својим поступањем покушава да сведе на окошталу бирократску и админи-

стративну направу, која служи његовом личном остварењу на пољу екуменистичке јереси. У томе је донекле и успео, узурпирајући мноштво институција унутар Српске православне цркве, наиме, по свом дерзновенију се овај човек представља час портпаролом Архијерејског синода Српске православне цркве, час портпаролом Архијерејског сабора Српске православне цркве, час портпаролом Српске православне цркве. Сувишно је напомињати да ни сва историја и живот Цркве не познају и не препознају ни сам термин *портпарол* као део свог предања. Површно гледано нема неке разлике међу овим набројаним функцијама, али је страшно што све њих Иринеј Буловић сам себи додељује и нико не стаје на пут таквој осионости – да на чело Српске православне цркве фактички заседне њен фамозни *Портпарол*, који је у својој личности и делу поништио апостолски епископски чин који му је дат и свео га на јадну титулу *портпарола*. Силе апостолске вере православне се одрекао, па је прибегао сили информативних средстава коју доноси титула вишеструког и вишегодишњег *портпарола*.

Општепозната научна чињеница је да је главни циљ бирократских система манипулисање масом. У циљу манипулисања људима и организацијама у савременом свету јако битно оруђе су и средства информисања. Очигледно је да ове принципе Иринеј Буловић одлично схвата и још боље примењује. Зато његови апетити по питању држања монопола власти и информисања сежу и ван Српске православне цркве и њеног званичног сајта. Доказ томе: његов доскора викарни епископ Порфирије је председник(!) Управног одбора Републичке радио-дифузне агенције, а већина црквених радија налази се у Епархији бачкој. Оваквом стратегијом епископ Иринеј Буловић ових дана охоло показује одлично функционисање свог бирократско-информативног франкенштајна, на шта покушава да сведе Цркву светог Саве. Сва еклисиологија Епископа бачког, коју видимо на делу, своди се на усмеравање Српске цркве ка *Вечитом граду* – Риму и римском понтифексу у њему. Одавно је познато да се сви екуменистички снови и прегалаштва Иринеја Буловића сажимају у његовој свеидеји, која је жеља свих његових жеља – јединство Православне цркве са римским папом. Сва његова екуменистичка ширина сведена је на ту малу реченицу: привести пре осталих Српску цркву римском папи на ноге. Јадно је и претужно што својим махинацијама овај Епископ за главни циљ и домет Цркве светог Саве намеће накарадно екуменистичко јединство са римокатолицима, тј. стару унију у новом екуменистичком паковању. Српски народ пропада

у духовном мраку, а српски епископи (неки активно, а неки пређутно пасивно) вођени Иринејем Гавриловићем, патријархом и Иринејем Буловићем, портпаролом, дадоше се у посао да Ватикан и римокатолике, наводно, путем екуменизма приведу Цркви, а у пракси не приведоше ни једног римокатолика, особито не папу. Захваљујући својој небризи и раскалашности свештенства ни свој народ не могу да врате Цркви, а камоли римокатолике и њиховог папу. Но, упркос јаду и беди у којој народ пребива, портпарол Иринеј Буловић, у свом екуменистички широком маниру, као главни и најбитнији проблем екуменистичког насилствовања над нашом Црквом и нашим народом издваја питање доласка или недоласка римског папе. Да ли га позвати или не; да ли је позван или није; да ли ће доћи или неће? Ово су „најбитнија" и „горућа" питања која нам намеће портпарол Иринеј на свом практично личном информативном сервису званом – *Званични сајт Српске православне цркве*. Косово и Метохија више нису битни (Српска православна црква је свој део прикривања режимске издаје обавила), оштећени у поплавама више нису битни, нарушено јединство вере и тиме јединство Српске цркве није битно, нико и ништа више није битно осим доласка римског папе, ето то нам поручује уређивачки одбор *Званичног сајта Српске православне цркве*, са портпаролом Иринејем Буловићем на челу.

Ова констатација, на жалост, није ирониja, ово је страшна тајна Српске цркве. Какво трагично допуштење Божје због наших грехова, али и због нашег немара, индиферентности, која порађа ову страшну истину: Српску православну цркву епископ Иринеј Буловић је претворио у личну информативну. Потврда томе: Српском православном црквом не управља патријарх Иринеј (а и како би кад се одрекао вере православне и силе побожности) – већ портпарол Иринеј Буловић. Уместо неправославног патријарха, Иринеја Гавриловића, на делу управљања Српском православном црквом имамо још неправославнијег портпарола, Иринеја Буловића. Превише је то за једног портпарола. Досад нисмо чули да је икада на челу једне помесне цркве устоличен портпарол уместо патријарха, али ових дана је уобичајено да у Србији гледамо небивале догађаје попут овог. Преусмеривши курс брода Српске православне цркве ка екуменизму, портпарол Иринеј, подупиран и опуномоћен у томе кукавичким ћутањем осталих епископа Српске православне цркве, својим екуменистичким догматским релативизмом суспендовао је веру православну као једини важећи темељ и једини обавезујући и вечни Устав Српске православне цркве. Зар тиме не по-

кушава да суспендује и власт Духа Светога, јединог истинског Суверена над Црквом? О, какав је страшан циљ овај човек себи поставио. Утешно је једино што се кроз призму целокупне историје Цркве, већ сада, јасно види страшан крај таквог нецрквеног подухвата и још страшнији крај овог несрећног делатника. Свети оци Цркву називају живим организмом коме је Дух Свети нервни систем, а Глава Сам Богочовек Христос. На место таквог нервног система Цркве Иринеј Буловић покушава да инсталира своју информативну службу, а на место такве вечите Главе Цркве покушава да заседне он сам – портпарол, гласноговорник, Иринеј Буловић. Знамо ко је умислио да је „заменик Сина Божјег на земљи", ко себе назива „намесником сина Божјег", ко носи титулу VicariusFiliiDei – то је римски папа. Ипак, да и у Српској православној цркви постоји претендент на такву безбожну титулу, нико ни замислити није могао. Међутим, оно што је здравом разуму незамисливо – портпарол Иринеј спроводи у дело, те показује да је синдром папске непогрешивости преносив попут заразе и да је најстрожија канонска забрана молитвеног општења са јеретицима потпуно оправдана. Да се Иринеј Буловић не експонира, до мере неукуса, са римокатоличким клирицима на заједничким молитвама и молитвеним скуповима, по свој прилици не би ни оболео од синдрома папске непогрешивости и од антицрквених папских тежњи и амбиција.

Сумирајући такве страшне резултате, морамо да констатујемо са болом и тугом да је Српска православна црква претворена у приватну маркетиншку фирму портпарола Иринеја Буловића за промовисање екуменизма и глобалистичких вредности. На место православног, благодатног, богочовечанског организма Цркве, Иринеј Буловић је Српску патријаршију претворио у свој умртвљени, сушичави бирократски систем, уместо ње инсталирао своју информативну службу, која у ружичасто фарба најцрње дане кроз које наша Црква пролази, а живот Српске цркве је сведен само на пуку журналистичку сензацију: те хиротонисан овај епископ, те онај; те примљен овај кардинал, те онај; те долази папа, те не долази; те примљен овај амбасадор, те онај. Организују се панађури и славља како би била замаскирана суштинска умртвљеност Српске цркве, јер су јој српски епископи, особито патријарх и портпарол, оба Иринеји, засекли жилу куцавицу, покретачку и животворну снагу Цркве и живу везу Цркве са Богом, а то је: **јасно, недвосмислено исповедање чисте вере православне и управљање Црквом по принципима ове вере**. Уместо вере у живога Христа портпарол Иринеј проповеда веру у

дијалог. Највеће „божанство“ у пантенону савременог екуменизма јесте *дијалог*, идол коме врховни жрец, портпарол Иринеј Буловић, пише стихире и славопоје и кади већ деценијама, проповедајући и утврђујући главни хуманизирани и умртвљујући екуменистички догмат – *љубав без истине*. *Екуменистички дијалог* – главни је идол савременог паганизованог, антидогматског екуменизма, коме Иринеј Буловић, са сагласношћу патријарха Иринеја, приноси на жртву свеспаљеницу све, па чак и јединство вере, а тиме и јединство Српске православне цркве. Као што је исповедање вере православне главна животворна снага Цркве, тако је исповедање лажног догмата *љубав без истине*, главна потпора лажног екуменистичког дијалога.

Но залуд Иринеј Буловић торжествује и слави свог идола, залуд објављује да „дијалог напредује“ – јер очигледно је свима, њему првоме, не напредује, на издисају је. Смрскана је глава екуменистичком идолу званом *дијалог*, отворени сукоб богоотпалог Запада, возглављеног јеретиком папом у Риму, и раслабљеног, али већински православног Истока је на прагу. *Екуменистички дијалог* већ представља заборављено идолопоклоничко божанство, коме још само Иринеј Буловић пева и кади. Ту и тамо се загрцне у том *дијалогу*, те су у таквом једном грчу и настала напред поменута саопштења у којима демантује некаквог зрењанинског бискупа, за кога тврди да је демантовао себе, а обојица су демантовали један другога. Од свих мука у Српској цркви за њеног *Портпарола* је најбитнији некакав интервју неког зрењанинског бискупа. Кад му портпарол Иринеј Буловић не би придавао толико значаја на *Званичном сајту Српске православне цркве,* тешко да би ико од Срба и знао да у Зрењанину постоји неки бискуп Ласло Немет. Није ли Епископу бачком зато и био циљ да се овим „саопштењима“ и „демантијима“ скрене пажња јавности у правцу популаризовања римокатоличких бискупа у Србији? Како год, екуменисти – и ови „наши“ и ови папски – демантују сами себе и једни друге, својом неискреношћу и лицемерним лажним дијалогом, лажним у истој оној мери у којој је лажна и њихова екуменистичка ширина и љубав, коју на сва уста проповедају. Екуменистички дијалог је, хвала Богу, умро, иако то учесници „дијалога“ не желе да признају и објаве јавности. Екуменистички дијалог је убила лаж, а сахранило га је лицемерје учесника. Са стране „наших“ представника лицемерје се састоји у недостатку смелости да јеретицима отворено кажу да су јеретици, а лицемерје и неискреност са римокатоличке стране састоји се у томе што не смеју да покажу своју једину намеру, своју

задњу намеру због које учествују у екуменистичком дијалогу, а то је привођење православних унији са римским папом. Још једино Иринеј Буловић није обавештен, иако је протпарол, а сваком нормалном човеку је јасно да је позадина римокатоличког екуменистичког ангажовања остала иста као и позадина вековног злочиначког деловања према православнима, а то је унија са римским папом. То је њихова стара жеља, а нова унијатска настојања замаскирана су екуменистичким дијалогом. Данас једино Иринеј Буловић покушава да реанимира тог мртваца, званог „дијалог љубави". У том дијалогу није учествовао главни преговарач, главна Реч и Слово Очево, Христос. Није учествовао, јер је истина прогнана са екуменистичких скупова и дијалога. *Екуменистички дијалог* није дијалог истине, већ лажи, а где нема истине, ту није ни Сама Истина свих истина – Христос. Богоотпали запад је духовни леш, могао га је као Лазара Четвородневног васкрснути само Христос, али екуменисти Њега нису позвали да учествује у „дијалогу љубави", гордо и самоуверено су се ослонили на своје „знање" и „умешност" у дијалогу. Уместо истине вере, принцип екуменистичког дијалога је разбогочовечена патетична љубав и беспутно трагање за некаквим накарадним вандогматским јединством, а све то без Истине, без главног садржаја сваке истинске љубави и јединства. Екуменисти причају о љубави, а Бога, Који је љубав, не примају на својим међурелигијским, екуменистичким округлим столовима и седницама. У какав парадокс себе уводе екуменисти. Суштинска порука савремених екумениста истоветна је поруци *Великог инквизитора* код Достојевског, коју је упутио Христу – *Зашто си дошао да нам сметаш? Јер ти си дошао да нам сметаш, и сам то знаш.* Дакле, пракса показује, то је сажетак становишта екумениста: не требаш нам Христе, иди од нас, сами ћемо градити јединство и Цркву, без Тебе, Ти нам само сметаш.

Од епископских хиротонија портпарол Буловић не прави само сензације којима покушава да симулира недостатак истинског живота Српске цркве, већ показује и своје суверено управљање Српском црквом са позиције *портпарола*, тј. неустоличеног српског патријарха. Јер је очигледно да се садашњи устоличени патријарх, Иринеј Гавриловић, не меша много у свој посао, и како би кад није дорастао чину који носи, зато све битно обавља портпарол Иринеј Буловић лично. Патријарх Иринеј је задужен само за плитке и бесмислене беседе на службама, док сва званична саопштења у којима се доносе конкретне одлуке излазе из главе и пера портпарола Иринеја Буловића – *Великог инквизитора*

Српске цркве. Међу новоустоличеним и новохиротонисаним епископима највећи број су управо духовна чеда епископа бачког Иринеја, углавном екуменистички статисти на Иринејевој екуменистичкој позорници, који ће стајати мирно кад се њихов духовни отац преосвећени *Портпарол* негде појави, а њихов главни „пастирски посао", по узору на свог *узоритог* духовног оца, биће дељење међусобног целива са јеретицима на екуменистичким молитвеним сабрањима. Ко не верује, нека погледа *Званични сајт Српске православне цркве*, на њему су и запете и тачке у духу Иринејеве екуменистичке ширине, скупа са његовим акцентима којима кити своја саопштења. Толики проценат Буловићевих духовних чеда међу новохиротонисанима, младих, преучених и у догматском смислу флексибилних, полетних екуменистичких кадрова, искључује сваку могућност указивања поверења Светом архијерејском сабору Српске православне цркве, и његовом функционисању у духу саборности, а потврђује сувереност неустоличеног патријарха Српске православне цркве – портпарола Иринеја Буловића. Јер се са разлогом поставља питање, зашто би Дух Свети поред толико монаха у нашој Цркви изабирао искључиво духовна чеда Иринеја Буловића? Зар је Иринеј Буловић најдуховнији епископ у Цркви?

Да је хиротонија таквог кадра само део екуменистичко-унијатске стратегије Иринеја Буловића показује невероватна чињеница: ако погледамо географску карту и на њој положаје епархија на челу којих је Иринеј Буловић инсталирао своја духовна чеда, видећемо да је њима заправо окружио Ватикан. Тај детаљ је приметио и један новинар у свом лаичком разматрању стања у Српској православној цркви. Од далматинског Фотија, преко загребачко-љубљанског Порфирија, аустријско-швајцарског Андреја, до немачког Сергија, имамо само низ духовних чеда епископа Иринеја Буловића, а све те епархије географски окружују управо Ватикан. Ето, колику љубав и пажњу отац савременог српског екуменизма, Иринеј Буловић, указује „светом оцу папи", окружујући га, са ове наше стране, све самим избраницима међу својим чедима. Какву награду од римског папе Иринеј Буловић очекује за овакву пажњу – не знамо. Можда се одговор налази на почетку овог чланка, где поменусмо Исидора Кијевског, једну срамну историјску личност, која је укаљала образ православне Цркве потписавши 1439. Флорентинску унију, у току које је био најгласнији заговорник исте и највећи противник светог Марка Ефеског, ревнитеља православне вере. Његова паства у Русији га је протерала и једва је живу главу извукао, пошто је потписао унију са

Римом. Овај несрећни унијата, Исидор, завршио је свој јадни живот као римокатолички кардинал, добивши овај чин као уздарје римског папе Евгенија IV за своје унијатско делање. За сада се Иринеј Буловић задовољава само бискупским прстеном и крстом које је, по свом личном и јавном сведочењу, добио од претпрошлог папе, Јована Павла II. Колико ће садашњи римски папа Франциско успети да препозна и достојно награди „жртву" коју Иринеј Буловић улаже у *екуменистички, унијатски дијалог* са Ватиканом, остаје да се види. Међутим, нека се не изненади Иринеј Буловић, а ни патријарх Иринеј, уколико их једног дана духовно пробуђени српски народ дочека као православни Руси унијату Исидора, након што је потписао унију са римским папом. Свим својим екуменистичким и папофилним делањем Иринеј Буловић је од Српске православне цркве начино одбор за дочек папе и то одбор слабих организационих способности, јер већ годинама не могу да утаначе ни датум доласка „светог оца", а камоли нешто више.

Упориште овакве узурпаторске моћи и власти Иринеја Буловића јесте чињеница да је патријарх Иринеј Гавриловић једнодушан у јереси екуменизма са њиме, али и прећутно одобравање остатка српског епископата, које више пута нагласисмо. Не улазимо у то да ли је разлог њиховог ћутања кукавички страх, или отворено пристајање на екуменизам, јер је суштински небитно, у оба случаја је њихова одговорност иста, јер је исход исти, а то је пропаст Српске православне цркве. Само онај део Српске цркве који се јасно и отворено дистанцира од оваквог папољубивог курса њених званичних представника у лику патријарха Иринеја, портпарола Иринеја и осталих, изузима се од овог нечасног дела, а то је епископ Артемије и сви они који, попут њега, отворено одбијају послушање формалном председнику *Одбора за дочек римског папе* – патријарху Иринеју, те прекидају општење са њим, било административно, било литургијско.[132]

[132] Извор: http://srbinaokup.info/?p=47002.

Свештеник Михаило В. Микић

ОТВОРЕНО ПИСМО ЕПИСКОПАТУ СПЦ

Ваша Светости, Ваша Високопреосвештенства, и Ваша Преосвештенства, Христос посреди нас! Поштована Господо Архијерејци, свјестан сам да ово моје писање Вама, Преосвећеним Владикама Светосавске Цркве Христове у вјерном народу Светог Саве, неће имати никаквог практичног утицаја на Ваш рад и одлуке Светог Архијерејског Сабора СПЦ, осим што може код појединих Владика само да навуче мржњу на мене. Али ја рекох самом себи: „ближи се крај мога живота", па хајде да кажем Истину и тако душу своју да спасим, а Ви Господо Архијерејци гледајте добро шта ћете да радите са душом својом, и *су чим ћете изаћ пред Милоша и Лазара*? Размислите добро душе своје ради, какав ћете одговор дати у своме животу Српском Народу за свој архипастирски рад у Цркви Христовој, и какав ћете одговор дати Богу Свемогућем у дан Страшног Суда Христовог?

Забринут за духовно стање у Српском Народу Светог Саве; забринут због садашњег тешког стања у СПЦ, која није ни Ваша ни моја, него НАША и Божја; забринут због перфидног цепања омофора Светог Саве и вештачких подјела јединственог Српског народог и црквеног бића по покрајинама или новооснованим „државама"; забринут због издаје Бога и Српства и прогона Истине и Правде Божје у вјерном народу Светог Саве; забринут због уништења непролазних божанских вредности и људских драгоцјености Српског Народа; забринут због уништавања Српства: Православља и Светосавља, док црквена „елита" мудро ћути, решио сам по својој савјести као вјерни и одани син Једне Свете, Саборне и Апостолске Цркве Христове у Српском Народу Светог Саве, као Србин: Православац и Светосавац, да Вам напишем ово моје писмо па куда пукло да пукло, јер сам разочаран таквим Вашим држањем и саблажњен екуменским и антисрбским изјавама и поступцима појединих црквених великодостојника.

Подижем зато свој нејаки глас, који долази из превареног и обманутог Српског Народа, у одбрану Правде и Истине Божје, у одбрану непролазних божанских вредности и људских драгоцјености Српског Народа, у одбрану Светоотачког Православља и начина богослужења, у одбрану слоге и јединства Српскога Народа и Цркве Христове међу Србима.

Поштована Господо Архијерејн, забринут за опстанак Српског Народа на Косову и Метохији, а данас је Косово цијела Савина Србија, сматрам, вјерујем и осјећам да је моја света дужност и обавеза као Србина и српског православног свештеника, да Вам се обратим са овим мојим,

ОТВОРЕНИМ ПИСМОМ

И да Вам укажем на поједине грешке и промашаје администрације СПЦ од којих зависи опстанак или нестанак Српског Народа на његовим вјековним српским огњиштима. Зато немојте унапред као до сада да судите без суда и суђења, као што сте осудили неке друге Српске Родољубе, него ме барем саслушајте па послије тога радите што Вам је воља, или како то наш Српски Народ лијепо каже: „Ради аго што је теби драго …!"

Прво, у синовској љубави и оданости замољавам Епископат СПЦ, и нашу Мајку Цркву у цјелости, да она у ова смутна и тешка времена и пресудне тренутке по живот СПЦ и Српског Народа, ради „мира у кући", пажљиво проучи и добро размисли о своме досадашњем раду: о својим донесеним одлукама и своме сналажењу у овоме свијету за последњих петнаест и више година, од чега су корист највише имали само непријатељи Бога и Српства, а најмање СПЦ и Српски Народ Светог Саве!

Друго, позивам Свети Архијерејски Сабор СПЦ, да на идућем своме редовном годишњем засједању, у мјесецу мају, СПЦ врати у оквире њезиног уставног и канонског поретка, и да поништи све донесене неканонске одлуке, поготово оне које су уперене против Његовог Преосвештенства Г. Артемија, Епископа Рашко-призренске Епархије, и његових монаха и монахиња, и свих других Срба и Српкиња који остадоше и поред свих прогона и клеветања од стране непријатеља Христових, Богу вјерни а Српству одани.

Треће, подсећам богољубиве Владике наше Свете Цркве, на одлуку Сабора од 1997. године, о иступању СПЦ из свејретичког Светског савета „цркава". Тражим у своје име, и многих других Православних Срба и Српкиња, који мисле и осјећају исто, да Свети Архијерејски Синод СПЦ ту одлуку Светог Архијерејског Сабора, као највишег законодавног тјела у СПЦ, спроведе у дјело, јер њезино неизвршење је почетак свих неспоразума и свих сукоба, свих данашњих несрећа у СПЦ и Српском Народу.

Четврто, тражим такође, да се односи са римокатоличком „црквом“ и другим вјерским заједницама врате у нормалне пријатељске односе без саслуживања или било каквих других молитвених општења која се косе са црквеним законима и прописима Једне Свете, Саборне и Апостолске Цркве Христове.

Пето, противим се и не слажем, као и већина других Срба Светог Саве, најављеном Папином доласку у посјету Светосавској Српској Цркви у Србији. У случају да се та несрећа ипак догоди противно вољи Српског Народа, желим унапред јавно да скренем пажњу Епископату СПЦ, да ће то бити кап воде у чаши која ће препунити стрпљење Православног Српског Народа, који не треба више кушати. Он може изненада да се покрене и свакоме дâ плату по дјелима његовим. Господо Архијерејци, у томе случају сами ћете бити криви и сносити одговорност за нереде и последице, до којих ће неизбјежно доћи због Папине посјете Србији!

Шесто, тражим да се прекине и обустави сваки рад од стране Српске Православне Цркве на пропаганди за промјену Старог Јулијанског Календара и перфидно увођење новог, римокатоличког календара, чему треба да послужи као превара и обмана Српског Народа Светог Саве „увођење“ Календара Милутина Миланковића од 1923. године. Питање Календара, као православне иконе времена није питање науке и његове тачности, јер од Јулијанског Старог Календара као Светоотачког наслеђа нема тачнијег Календара за употребу у Православној Цркви Христовој. Него је то питање духовне везе између земаљске и небеске Цркве, питање канонског празновања Васкрса, очувања установљеног годишњег круга прослављања Светитеља, поста, богослужења и много чега другог, што би било нарушено и промјењено увођењем новог, римокатоличког календара!

Седмо, тражим да се прекине досадашња пракса у СПЦ од стране појединих Архијереја који у потаји раде на цепању Омофора Светог Саве, и подјели Српске Православне Цркве Христове у Српском Народу Светог Саве, на „Покрајинске црквице“ из којих се брише наше Свето Српско име. Тражим зато да Свети Архијерејски Сабор СПЦ ријеч СРБСКА врати у име садашње Православне Митрополије Црногорско-приморске. Из њезиног назива она је незаконито избрисана без одобрења и сагласности Сабора!

Осмо, тражим као Србин из Западне Србије или честите српске земље Босне поносите – Светог Саве дедовине, која много пострада током Другог светског рата од римокатоличких хрватских крижара, са

благословом највиших достојанственика римокатоличке „цркве“, да се у Календар СПЦ поново унесе број од 700 000 (седам стотина хиљада) Јасеновачких Светих Српских Новомученика, којима службу написа Свети Владика Николај Српски, и да се у Календару СПЦ обиљеже сва друга стратишта и мучилишта из последњих ратова, по свим земљама Светог Саве, у којима су Срби страдали на правди Бога, ни криви ни дужни, само због наше Свете вјере Православне и нашег Светог Српског имена. То је наша света дужност и обавеза као њихових потомака, према својим Светим Прецима, који пострадаше у многим ратовима за нашу Свету вјеру Православну и Српско Отечество, у праведној и светој борби „за Крст часни и Слободу златну!“

Свети Архијерејски Сабор СПЦ, све то може да уради на своме идућем редовном годишњем заседању у мјесецу мају, ако његови чланови буду сложно и јединствено стајали у Истини Христовој и Правди Божијој, ако Архијереји СПЦ са љубављу и страхом Божијим буду служили Богу и Српском Народу!

Свети Архијерејски Сабор СПЦ, осим ових грешака може лако да исправи и све друге почињене грешке Сабора и Синода, и тако поново уз Божију помоћ и свој труд да успостави међу Србима Светог Саве истински мир и братску љубав. Слога и јединство је најпотребније Србима сада више него икада прије. Свесни смо барем толико, да „само слога Србина спасава“ и да Срби могу само ако су заједно да буду јачи од многобројних непријатеља Бога и Србства. Срби могу само обожени, сложни у умножени кроз љубав према Господу, која се огледа у нашој љубави према Богу и Србству, Православљу и Светосављу, да изађу неукаљана образа из садашњег смутног времена свога општег пада и безнађа, у коме нигдје никога свога немамо осим Бога и Светих на небу, и једни друге на земљи!

Зато чврсто верујем, да већина Владика СПЦ код којих се налази сада нож и погача, и који ће појести онако како буду одрезали, да они, и поред учињених грешака, желе и даље да иду путем Светог Саве, који „води у живот вјечни“. Људски је грешити, а хришћански је кајати се. Зато се надам, да већина Архијереја СПЦ жели и даље да служи Богу и Српскоме Роду, исто онако како се вјековима до сада служило у Цркви Христовој, по примјеру Светих Богоотаца наших. Колико мудрости Божије у себи имају владике Светосавске Цркве наше, и колико Духа Светог имају на себи Архијереји Светосавске Српске Цркве, Светог

Саве, Цркве Христове у Српском Народу, видећемо ускоро у мају на редовном годишњем заседању Светог Архијерејског Сабора?!

Зато се молим Богу, да љубав надвлада завист, инат и мржњу, а божански ум и разум да надвладају земаљско знање и мудрост!

Налазећи се на Голготи и распећу Христовом заједно са мојим Српским Народом, и свим Истинољубитељима и бранитељима нашег милог и Богу драгог Светосавља, као врхунца хришћанске православне националне идеологије и српског начина живота, у очекивању радосних празника Христовог Васкрсења, и с надом да ће ускоро из гроба васкрснути и божанска Правда и Истина, и наш богољубиви и слободољубиви Српски Народ; да ће ускоро међу Србима доћи до истинског братског помирења у Христу; да ће ускоро доћи до повратка Срба њиховим коренима и путу Светог Саве који „води у живот вјечни", да би тако сви Срби цијелог свијета, у Отаџбини и туђини, могли чврсто да буду збратимљени у вјери Светих Отаца својих; целивајући Вам Десницу, и молећи за Ваш Свети Архипастирски благослов, ја Вас, поштована Господо Архијереји, у синовској љубави и оданости још једном само подсећам на познату српску народну изреку и мудрост у пракси потврђеној безброј пута до сада, а коју Ви знате боље од мене, да је „зло рађење, готово суђење и да је свако ковач своје среће".

Поштована Господо Архијереји, знате Ви боље од мене да се ћутањем изађе Бог и Србство: Православље и Светосавље, да се ћутањем издаје Истина и Правда Божија, и да „САМО СЛОГА СРБИНА СПАСАВА"! За име Бога, проговорите зато већ једном у духу Истине Христове о најновијим жалосним појавама и срамним догађајима у СПЦ, јер ако Ви Господо Архијереји о томе нећете да говорите, проговориће Српски Народ Светог Саве „ни по бабу ни по стричевима, већ по правди Бога истинога!"

Од Бога Вам здравље и спасење, а од народа награда и плата по дјелима Вашим! С поштовањем, Ваш у Христу Господу, свештеник:

О. Михаило В. Микић
У Индианаполису, Индиана САД,
у Недељу Православља,
11/24. марта 2013.[133]

[133] Извор: http://www.vitovnica.rs/istina/otac-mihailo-v-mikic-otvoreno-pismo-spc.html; http://www.novinar.de/2013/03/30/otvoreno-pismo-episkopatu-spc.html

НЕЗАБОРАВАК

Православни Епископ
Епархије рашко-призренске
и косовско-метохијске
Бр. 263
08. ОЧ. 2008. године
Призрен – Грачаница

СВЕТОМ АРХИЈЕРЕЈСКОМ СИНОДУ

Б Е О Г Р А Д

ЗА САБОР

„Боље ти је дати да ти се језик отсече,
него ли ћутати када покушавају
праву веру да искваре“
св. Теодор Студит

„Православна вера наша,
она је богатство наше, она слава,
она род, она венац, она похвала.
Нећемо те се одрећи љубљено
Православље, нећемо те издати
веро од Отаца нам предана, нећемо
одступити од тебе мајко побож-
ности, У теби смо рођени и у теби
живимо, у теби ћемо се и упокојити,
а ако и време позове и хиљаду
пута за тебе ћемо умрети“
Јосиф Вријенније
учитељ св. Марка Ефеског
ученик св. Григорија Паламе

Ваша Преосвештенства,

Иако најмањи у дому Оца свога, и најнезнатнији међу браћом својом, а имајући у виду горе наведене речи Светих Божјих људи (и многе сличне у светоотачком Предању), с једне стране, и пратећи шта се све догађа у нашој Српској Православној Цркви (па и шире у читавом Православљу), с друге стране, сматрам да даље не смемо ћутати.

Пре годину дана, захваљујући храбријима и умнијима међу браћом Архијерејима, почео је дугоочекивани процес борбе за чистоту вере и очување богослужбеног реда и поретка у нашој светој Цркви „устаљеног у вековној пракси". Сви знамо како је то била жестока борба. Плод те борбе на предпрошлогодишњем јесењем и прошлогодишњем мајском заседању Светог архијерејског сабора, биле су две ОДЛУКЕ у вези новотарија које се у појединим Епархијама Српске Православне Цркве уводе у богослужење пре свега у служење Свете Литургије. Нажалост, те саборске одлуке се и даље не поштују и не спроводе у живот од неке браће Архијереја и подручног им свештенства. То само значи и сведочи да је наша Црква заиста у великој опасности да такав однос према одлукама САС доведе до продубљивања подела у телу Цркве, како у клиру, тако и у верном народу. То се мора спречити по сваку цену. До мира и јединства се неће доћи блаћењем неке браће Архијереја називајући их „незнавеним" и недовољно богословски образованим.

Међутим, повод овог Нашег обраћања Вама, је нешто још озбиљније и опасније. На прошлогодишњем мајском Сабору, у жару дискусије о богослужењу, узгред је поменуто од појединих Архијереја и питање новотарија у предавањима појединих г-де професора на Богословском факултету, који отворено уче и предају студентима нова неправославна учења дијаметрално супротна учењу Цркве и светих Отаца. Тој теми на мајском Сабору није посвећена одговарајућа пажња, и она је остала на маргинама догађања. Сматрамо да се о томе не сме и даље ћутати и овлаш преко тога прелазити. Морамо на предстојећем САС то питање поставити у сами центар нашег рада и донети судбоносне одлуке, да наша Црква не би била она која „има обличје побожности, али је се силе њене давно одрекла" (Тим. II, 3, 5).

У прилици смо да Вам доставимо потресни материјал једног од наше сабраће у Сабору (који, нажалост, није и једини који такве заблуде и јереси исповеда) смештен и разврстан у три приложене свеске.

У првој свесци је „Уводно предавање из догматике" које је Епископ Игњатије Мидић одржао на Теолошком факултету у уторак 23. 10. 2007. године. Први део (до 36. стране) садржи текст предавања (на аудио-снимку и транскрипту у писаној форми), подељен на 50 смисаоних целина са нужним објашњењем које служи као кључ у даљем излагању, и резимеом целог предавања. Иза тога, у другом делу, странице 37. и 38. садрже сажето формулисане основне ставове Епископа Игњатија који су супротни учењу Православне Цркве, да би даље од стране 39. до 70. сви ти поменути ставови били суочени са изворним цитатима светих Отаца, наведених према Догматици оца Јустина Поповића, а који јасно показују сву неправославност и неоснованост ставова Владике Игњатија. На самом крају, (стр. 71) дат је ЗАКЉУЧАК изведен из предавања Владике Игњатија на основу Догматике Православне Цркве.

Будући да је ово своје Уводно предавање Владика Игњатије замислио као „ПРОГРАМСКО ПРЕДАВАЊЕ", постаје јасно чему ће се све учити наши студенти, који ће даље, као професори Богословија (или чак и

Епископи), то „учење“ преносити на ученике Богословија, а ови, као будући свештеници и пастири – у народ. Систем је јасан: Факултет је као срце у организму које крв (своја новаторска учења, заблуде и јереси) упумпава до последње ћелије црквеног организма и тако наркотизује и некротизује само биће Српске Православне Цркве.

У другој Свесци приведено је УЧЕЊЕ О БОГУ, изложено на предавањима Епископа Игњатија Мидића, обрађено по истом принципу као и претходни материјал, а све у светлу позитивног учења Светив Отаца Цркве Свете Православне.

И, најзад, у трећој Свесци, изнесени су ставови и учења Епископа Игњатија Мидића о РАЗНИМ ПИТАЊИМА ВЕРЕ која су у директној супротности са учењем Светих Отаца Цркве Православне, што је уз много труда показано у другом делу Свеске (стр. 79. до 151).

Молимо Свети архијерејски синод да приложеном материјалу поклони дужну пажњу, и исти уврсти у дневни ред за редовно мајско заседање Светог архијерејског Сабора.

Решавање овога питања, завођења од стране Синода и Сабора контроле над богословским школама (од веронауке до факултета), што им је и дужност по Уставу СПЦ, је најважније животно питање које се данас поставља пред нас, које је Бог поставио да „пасемо стадо Божије, које је Он стекао крвљу својом“. Сва друга питања су маргинална у односу на ово.

Светом архијерејском синоду одан у Господу

ПРАВОСЛАВНИ ЕПИСКОП ЕПАРХИЈЕ РАШКО-ПРИЗРЕНСКЕ У ПРИЗРЕНУ

Епископ рашко-призренски
и косовско-метохијски
+ АРТЕМИЈЕ

Православни Епископ
Епархије рашко-призренске
и косовско-метохијске
Бр. 355
14. 05. 2008. године
Призрен – Грачаница

П Р Е Д С Т А В К А

СВЕТОМ АРХИЈЕРЕЈСКОМ САБОРУ

Част Нам је упознати Свети архијерејски Сабор да смо још 08. априла текуће године, под Ебр. 263 поднели Светом архијерејском синоду акт, насловљен. ЗА САБОР, са три приложене свеске о догматском учењу, одн. о неправославном учењу професора догматике на Богословском факултету СПЦ, Преосвећеног Г. Г. Игњатија Мидића, које се даље преко студената и професора Богословија рапидно шири у српском православном народу, које додатно, поред питања о новачењима у богослужењу, узнемирава црквену јавност, што доводи до оштрих сукоба и деоба у нашој цркви. На крају нашег акта смо умолили Свети архијерејски синод да приложеном материјалу поклони дужну пажњу, и исти уврсти у дневни ред за редовно мајско заседање Светог архијерејског Сабора.

Када смо на првој седници добили дневни ред са одређеним темама о којима Сабор треба да расправља и донесе одговарајуће одлуке, били смо не мало изненађени, да ово питање није унето у дневни ред. Далеко би нас одвело ако би смо испитивали ко је и због чега заобишао ово горуће питање, те оно није нашло места у редовно предложеном дневном реду.

Сматрајући, пак, да је решавање тог судбинског питања наше Цркве, али и спасења многих душа, најважније животно питање које се данас поставља пред нас, које је Бог поставио да „пасемо стадо Божије, које је Он стекао крвљу својом", Ми подносимо ову Представку Светом архијерејском Сабору са молбом да решавање овог питања, завођења од стране Синода и Сабора контроле над нашим богословским школама (од веронауке у основној школи до факултета), што нам је и дужност по Уставу СПЦ, буде уврштено у дневни ред и узето у расматрање током овог заседања САС.

У прилогу достављамо наш акт Ебр. 263 од 08. 04. 2008. године.

Светом архијерејском Сабору одан у Господу

Епископ рашко-призренски
и косовско-метохијски
+ АРТЕМИЈЕ

Православни Епископ
Епархије рашко-призренске
и косовско-метохијске
Бр. 363
19. 05. 2008. године
Призрен – Грачаница

ПРЕДСТАВКА
СВЕТОМ АРХИЈЕРЕЈСКОМ САБОРУ

Већ осам месеци Србија брује о „РАВЕНИ“, а тога питања нема у „Дневном реду“ за Сабор. Верни народ, коме је стало до своје вере Православне, очекује од овог Сабора јасан одговор шта се у Равени десило од 08. до 15. октобра 2007. године. И не само народ. То очекује и већина нас Архијереја који овде седимо. И ми имамо више питања и недоумица које овде ваља разрешити.

Учесник догађања у Равени, Његово Преосвештенство Епископ бачки Г. Господин Иринеј, после више од три месеца (23. јануара 2008. године), доставља Светом архијерејском синоду „Извештај о десетом пленарном заседању Мешовите међународне комисије за богословски дијалог између Православне и Римокатоличке Цркве, одржаном у Равени (Италија) од 8. до 15. октобра 2007.“ Свети архијерејски синод то прослеђује Високопреосвећеној и Преосвећеној Господи Архијерејима 05. фебруара 2008. године, а Ми то добијамо како ко, зависно од удаљености наших седишта и ажурности поште.

У том међувремену, од октобра 2007. до фебруара 2008. било је доста времена за разна нагађања, претпоставке, врачања и гатања шта се у Равени збиља догодило? Шта се потписивало? Од кога? Са чијом сагласношћу и благословом? Да ли у име самих учесника или у име свих Нас Архијереја и наших верника?

Добивши акт Светог архијерејског синода бр. 131/зап. 66 од 05. фебруара 2008. године са прилогом Извештаја брата Иринеја, очекивали смо да нађемо у њему одговоре на наведена питања. Али их не нађосмо. Остаде нада да ћемо о томе сазнати на овом заседању Светог архијерејског Сабора, кад, тог питања и нема у дневном реду!

Да не бисмо остали и даље у лавиринту многих питања, Ми подносимо Светом архијерејском Сабору ову Представку у жељи да сазнамо званично:

1. Када су, којом одлуком и од којег црквеног тела одређени представници наше Цркве владика бачки Ириниеј и владика браничевски Игњатије да учествују у раду „Мешовите међународне комисије за богословски дијалог између Православне и Римокатоличке Цркве“?

2. Да ли је том Одлуком (уколико постоји) тим представницима наше Цркве дат „доживотни мандат“ или конкретан благослов за учешће у конкретном заседању те Комисје?
3. Да ли су одређени представници наше Цркве пре одласка на те скупове дужни да се консултују са Светим архијерејским синодом или Сабором, и да ли се усаглашавају ставови које ће они тамо у име наше Цркве заступати?
4. Конкретно, у вези Равене, сазнајемо из Извештаја Епископа бачког, да тај Документ усвојен у Равени представља „богословски увод у расправу о положају римског епископа у Цркви“, па се питамо: Како је могуће расправљати о „положају римског епископа у Цркви“, када римски „епископ – папа“ и није у Цркви него у јереси, ван Цркве? Зар није неопходан предуслов расправе о његовом положају у Цркви, његов повратак у Цркву? Није ли „равенским документом“ прејудицирано уједињење Православне и Римокатоличке Цркве?
5. Тражимо да нам се презентира списак учесника у Равени 2007. бар што се тиче помесних, Православних Цркава.
6. Подносилац Извештаја Светом синоду, Епископ бачки говори о „медијским шпекулацијама о некаквом потписивању тог Документа и о тобожњим уступцима“, тврдећи да то није ништа друго „до глупе лажи и бесмислице“. Међутим, из других извора сазнајемо да је управо било и „потписивања и уступака“ и да то нису „лажи и бесмислице“, него горка истина и чињенице.
7. Очекујемо да овај Сабор СПЦ заузме по том питању свој став, одбаци равенски Документ и све оно што су представници наше Цркве тамо учинили, а наша нису имали сагласност овог Сабора.
8. Очекујемо такође, да овај Сабор поново расмотри и преиспита своју одлуку о учешћу СПЦ у раду „Мешовите међународне комисије за богословски дијалог између Православне и Римокатоличке Цркве“, будући да после сваког таквог „дијалога“ у црквеној пуноћи СПЦ доживљавамо разорне земљотресе и урушавање поверења наших верника у ставове Архијереја наше Цркве.
9. Очекујемо да овај Сабор са ревидирањем те Одлуке, обнови, оснажи и спроведе у дело своју Одлуку из 1997. године о ИСТУПАЊУ Српске Православне Цркве из „Светског савата цркава“, и тако поведе свој народ путем Христовим и путем светосавским, који и јесте једини пут спасења.

Светом архијерејском Сабору одан у Господу

Епископ рашко-призренски
и косовско-метохијски
† АРТЕМИЈЕ

Напомена: Претходна три документа су преузета из књиге: Владике Артемија: ОДБРАНА православног исповедања вере ОД КРИВОВЕРЈА проф. др Игњатија Мидића, епископа браничевског, Београд, 2014, стр. 15-26.

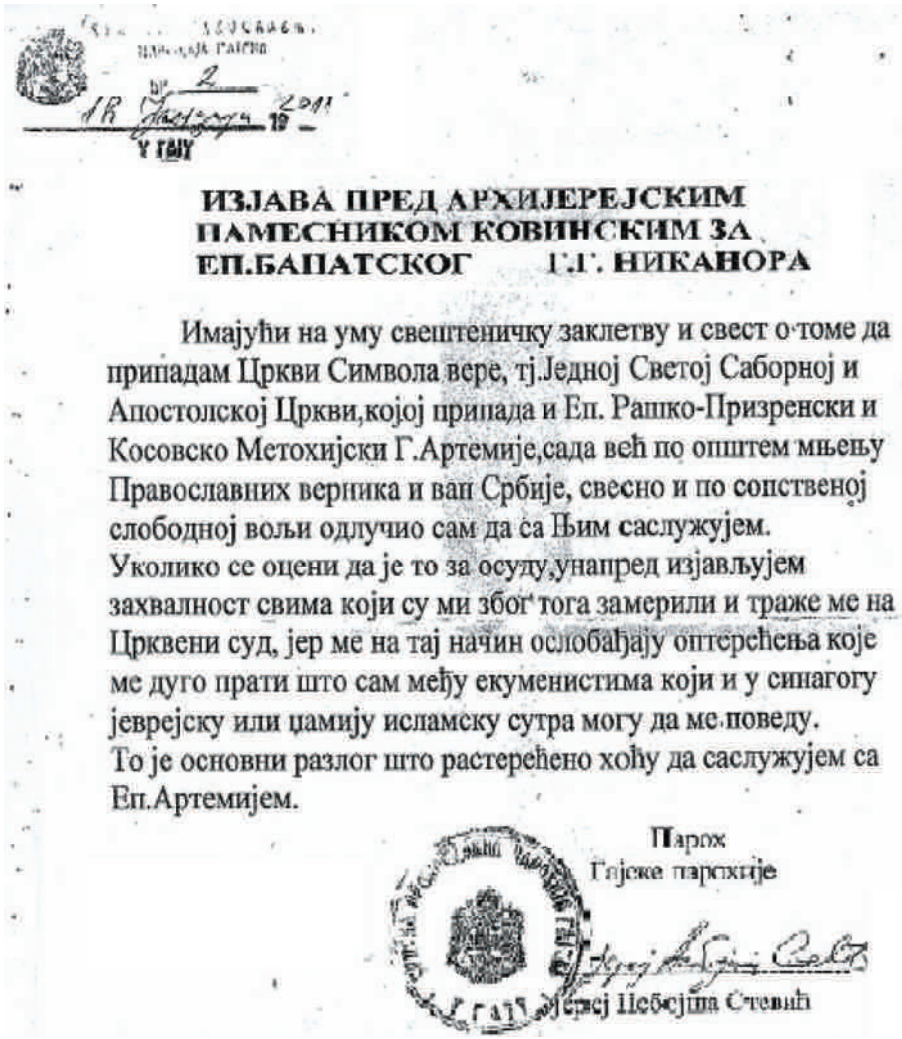

ИЗЈАВА ПРЕД АРХИЈЕРЕЈСКИМ ПАМЕСНИКОМ КОВИНСКИМ ЗА ЕП.БАПАТСКОГ Г.Г. НИКАНОРА

Имајући на уму свештеничку заклетву и свест о томе да припадам Цркви Символа вере, тј.Једној Светој Саборној и Апостолској Цркви,којој припада и Еп. Рашко-Призренски и Косовско Метохијски Г.Артемије,сада већ по општем мњењу Православних верника и вап Србије, свесно и по сопственој слободној вољи одлучио сам да са Њим саслужујем. Уколико се оцени да је то за осуду,унапред изјављујем захвалност свима који су ми због тога замерили и траже ме на Црквени суд, јер ме на тај начин ослобађају оптерећења које ме дуго прати што сам међу екуменистима који и у синагогу јеврејску или џамију исламску сутра могу да ме поведу. То је основни разлог што растерећено хоћу да саслужујем са Еп.Артемијем.

Парох
Гајске парохије
Јереј Небојша Стевић

Пред Патријаршијом 2006.

Под омофором истинског Владике

Првоборци за веру отачку: о. Симеоном и о. Небојша

Обавештење
његовом преосвештенству епископу жичком г. г. Хризостому

Преосвећени Владико,

С обзиром на отворено декларисање патријарха српског Иринеја као екумениste и пацифисте и на прећутно одобравање ове јереси и безакоња које се у циљу њеног наметања спроводи у нашој Цркви од стране наших појединих пастира: архијереја, намесника и пароха, не пристајући на ту злославну јерес и чувајући своје душе од ње, ми, доле потписани, се од ње и од оних који је посредно (прећутно) или непосредно (активно) подржавају ограђујемо, следствено предању које смо од нашег духовног оца, а преко њега од Светих Отаца примили, а према коме се управљамо у овим временима беспоретка, превирања и духовног отпадања нашег епископата и свештенства од вере отачке у нашој Цркви.

Пошто се Ваше Преосвештенство ни на који начин не ограђује од поменутог јеретичког одступања административног врха СПЦ, већ напротив, спроводи богослужбене реформе, које су, као црквоурушилачке новотарије, само претходница и приправљање пута за потпуни улазак Српске цркву у духовну тмину богоодступничке јереси екуменизма, ми се сходно 15 канону Прво-другог цариградског сабора ограђујемо од молитвено-литургијског и канонског општења са декларисаним екуменистом патријархом Иринејем и сходно томе са Вама и Вашим клиром, до његовог евентуалног покајања и одступања од свејереси екуменизма.

Како не бисмо били лишени духовне, светотаинске опскрбе целокупно сестринство са нашим манастиром прелази под омофор епископа рашко-призренског и косовско-метохијског у егзилу г.г. Артемија. Ова наша одлука биће на снази све до Вашег евентуалног покајања и исправљања, које ће се огледати у јавној осуди свејереси екуменизма и прекида општења са екуменистом – патријархом Иринејем; у одступању од новачења у литургијском и свеукупном црквеном благочешћу; до тада, нама наша савест налаже да идемо само за пастиром који неодступно одстојава на путу еванђелске и светоотачке истине, а таквог пастира препознасмо у лику владике Артемије, који је тога ради гоњен, а у чијем прогону сте и Ви неславно учествовали.

мај, Теленга
Монахиња Ефросинија
Монахиња Магдалина
Монахиња Марина
Монахиња Ирина
Монахиња Артемина
Монахиња Хионија
Монахиња Евгенија

24.05.2012

Вазнесењски шатор нови дом молитве

КАД СЕ ЧАША ПРЕЛИЛА

Из средстава информисања[134] током септембра и октобра месеца 2010. године, па и касније, дознајемо да је Владика упутио Синоду два писма, из манастира Шишатовац.

Како из тих извора сазнајемо, очигледно је дошао крај (с)трпљењу зла које су овом часном човеку приредили острашћени и озлобљени вуци у јагњећој кожи, односно чланови Синода, који су: „У дане ове, пред очима васцелог рода нашег, догодило се чудо невиђено, чудо над чудима: супротно Уставу СПЦ, супротно Канонима, супротно људском разуму, части, поштењу, истини, достојанству... склонише са епископског трона владику рашко-призренског и косовско-метохијског Артемија (Радосављевића). Затим га отераше из Епархије, развалише му фиоке и келије, отеше и продадоше аутомобил, забранише му да служи службу Божју, да говори, да буде духовни родитељ својој духовној деци... Потом га рашчинише и протераше у егзил, уз помоћ шиптарске полиције. Све то учинише једном добром, честитом, радном, вредном, поштеном (како су говорили његови егзекутори) богољубу и верном сину Светосавља, владици Артемију који, као свети Марко Ефески у време оно, стајаше чврсто на бранику вере светоотачке. Тај свети човек, владика Артемије, беше препрека Синоду СПЦ у његовој намери да потопи брод наше Свете Цркве у смрдљивим „баруштинама, пуним муља и жабокречине духовне, које се зову милозвучним именом екуменизам."[135]

Овде преузимамо у целости писмо владике Артемија Синоду које је *Новинар. де* објавио дана 20.9.2010:[136]

---

134 Штампа, радио, ТВ, бројни интернет сајтови... су о томе писали надугачко и нашироко, на пример, Јелена Чалија: *Политика* (http://www.politika.rs/rubrike/Drustvo/Sta-je-vladika-Artemije-napisao-Svetom-sinodu.sr.html)

135 Група аутора, *Тајна безакоња*, треће издање, Ниш, 2012, стр. 25-26.

136 http://www.novinar.de/2010/09/20/sinod-spc-od-10-februara-pravi-raskol-u-spc.html

А Р Т Е М И Ј Е
Умировљени Епископ
Рашко-призренски
13. 09. 2010. године
МАНАСТИР ШИШАТОВАЦ

СВЕТОМ АРХИЈЕРЕЈСКОМ СИНОДУ
СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ
Б Е О Г Р А Д

Изненађен, шокиран и дубоко повређен садржајем, клеветама и претњама којима обилује најновији акт Светог архијерејског синода Број 924 од 26. августа 2010. принуђени смо да на исти одговоримо по дужности и савести.

Многе Ваше неканонске и против-уставне одлуке и радње неколико година уназад подносили смо и прихватали и поред израженог неслагања са њима. Разлог томе је било Наше тадашње уверење да је за Цркву и народ боље Наше подношење Ваших у почетку мањих, а доцније све већих и тежих, безаконих упада у Наше Богом Нам даровано архијерејско право и власт у Епархији рашко-призренској, него умножавање и заоштравање сукоба у Цркви.

Треба ли да подсетимо на питање Наше тужбе поднете у Стразбуру у вези штете настале у догађајима од 17. марта 2004. године и њеног присилног повлачења, питање Меморандума такође од марта 2005. године, пријема „обновљених" објеката 2008. и 2009. године, питање манастира Високи Дечани и створеног раскола његове управе, питање Нашег права да судимо и награђујемо Наше клирике… На крају смо, такође не слажући се, ипак прихватили против-канонско и неуставно отимање Наше Епархије и протеривање Нас са Косова и Метохије.

Све то чинисмо и поднесмо у циљу мира, слоге и јединства Српске Православне Цркве. Надали смо се миру и сагласју. Да ли је Наше уступање пред Вама донело мир у Цркву? Није. Настао је хаос. Вашим деловањем нанета је ненадокнадива штета Епархији рашко-призренској. Разјурили сте њено монаштво. А сада га излажете шиканирању, уценама, претњама судом – црквеним и државним. Оспоравате му право на духовни однос са Нама, њиховим духовним оцем.

Сарађујете са незаконитим шиптарским институцијама и тако помажете осамостаљивање сецесионистичке творевине на српском Косову и Метохији. Већ сте примили и похвалу од противника.

Разрушен је и уведен у хаос литургијски поредак и у рашко-призренској Епархији. Уз све то, остављајући Свештене Каноне и Свето Предање, целу Српску Православну Цркву гурате на пут богомрске уније. На шта личи говор Његове Светости у Бечу ових дана?

Немамо више оправданог разлога да и даље прихватамо оно са чим се не слажемо. На то више немамо право, ако смо га икада имали. Као Епископ рашко-призренски не смемо, не желимо и не можемо саучествовати у разграђивању Светосавске Српске Православне Цркве. Оци и браћо, овим обраћањем Вама као члановима Светог архијерејског синода, нека се сматра и зна да се уједно обраћамо и Светом архијерејском сабору, Поглаварима свих помесних Православних Цркава и њиховим архијерејима, свештенству и монаштву, као и читавом православном народу широм ове планете. Основни повод за то је овај Ваш последњи акт, кога у почетку овог обраћања наведосмо.

Наумили сте да Нам нову казну наложите, показујући тиме да се још нисте задовољили толиким, до сада, изреченим и у дело спроведеним казнама без правог канонског покрића.

Свима је постало познато, и ван граница Епархије рашко-призренске, па и ван Србије, шта се, у ствари, крије у дубљој позадини као повод да нас уклоните са Косова и Метохије, забрањујући Нам чак и то да тамо, макар у статусу на који сте Нас неканонски и противуставно свели, обитавамо у неком од Нас обновљених или подигнутих манастира.

Такве Ваше казнене мере према нама довољне су многима за закључак о томе ко од кога осећа страх и зашто; која је страна канонски исправна, а која није.

Опште је познато, такође, да смо се ради мира у Српској Православној Цркви повиновали Вашим одлукама, сваки пут наглашавајући да то повиновање не значи и слагање с Наше стране. Нисмо могли да се сложимо да Нам насилнички отимате Епархију рашко-призренску од Бога Нам дату, и да је предајете у руке другом и трећем женику при Нама живом. Премудри црквени Оци такве радње су назвали „блудочинством", из којег само лош пород може да се очекује. Ко данас може бити поносан на пород који се из такве неблагословене свезе као коров намножио? Само непријатељи.

Њих, на жалост, има много, не само споља него и изнутра. Али о томе остављамо да више размишљају зачетници и извршитељи пакле-

ног плана да будемо лишени Епархије и одсечени од Косова и Метохије.

Зло је наставило да се грана. У ланчаном неканонском чињењу с Ваше стране не само да сте Нас лишили трона и протерали са Косова и Метохије, него сте Нам и стадо разбили. А стадо познаје свог пастира. Словесно је и као такво самовласно се опредељује да иде за њим. Неће наметнутог туђег пастира који хоће да га држи у страху, претећи, судећи и кажњавајући.

Имамо ли право да се одрекнемо сопственог стада које се нас не одриче? Какав ћемо одговор дати Христу Спаситељу Који Нас је поставио да будемо пастир словесном стаду, Коме смо и заклетву положили на верност доживотно?

С обзиром на све то, браћо моја у Христу, изјављујемо и покајнички признајемо да нисмо добро чинили када смо наглашавали и објављивали да се Вашим одлукама „повинујемо али се са њима не слажемо". Наше „повиновање" пред Вама, дакле, није донело очекивани, с Наше стране, мир Српској Православној Цркви. Напротив.

После свега тога, дужни смо да званично повучемо све Наше, до сада дате, изјаве о „повиновању", јер видимо да за њих морамо Господу да одговарамо. На оном свету нећемо одговарати Вама, него Њему Који нас је и преко свих Апостола, Мученика, Учитеља и Светитеља Цркве Његове, учио да се већма покоравамо Богу, а не људима.

Имамо осећај да смо се нашим узмицањем пред Вашим одлукама, којима су претходиле својеврсне уцене, претње и стравични притисци, од којих је сваки потоњи био жешћи од претходног, тешко огрешили наспрам своје Епархије која се зове „Рашко-призренска"; наспрам повереног Нам духовног стада, што ће рећи наспрам доживотне обавезе Наше пред Свевишњим Богом да у складу са црквеним канонима и положеном архијерејском заклетвом непоколебиво стојимо на духовној стражи.

Зато с правом тражимо да нам вратите отету катедру Епископа рашко-призренског, чиме и у СПЦ враћате канонски поредак и мир.

У противном, овим обзнањујемо да се од сада па убудуће ослобађамо осећаја сопствене кривице због ранијих „повиновања", јер смо Ми у Цркви и пред Богом доживотни канонски архипастир Епархије рашко-призренске. У том својству, никаквој се, убудуће, Вашој неканонској одлуци нећемо повиновати, посебно имајући у виду да су и

све претходне донете по диктату нецрквених, политичких и непријатељских чинилаца.

Непобитна сведочанства и збивања која говоре у прилог томе што кажемо, свима су добро позната и о њима ће коначни суд донети непристрасни историчари, а пре њих – општа свест праведног народа Божјег.

Уколико, браћо Архијереји, у Вама преовлада свест о томе да нико од Вас никада и ни под којим условима не би дозволио да му неко преотима или било како угрожава Богом поверену му Епархију провађивањем са стране, односно да му други Архијереји крше права која су црквеним канонима стриктно загарантована, онда Нас можете разумети и оправдати за све што рекосмо. А уколико те свести нема, лицемерно ће се говорити о љубави међу Нама и узалудан ће бити труд на путу васпостављања мира и поретка у нашој Цркви.

У том контексту, дође ли до РАСКОЛА у Српској Православној Цркви, што да не да Бог, будите спремни да примите и понесете одговорност за исти и све последице које ће наступити после тога. О расколу у нашој Цркви нити ко говори, нити ко на њему ради до чланови Светог архијерејског синода, почев од 11. фебруара ове 2010. године па све до данас. Ту истину свет види и препознаје. Она се не може закопати нити заташкати. Нити се одговорност пребацити на другога.

Ми пак, у својству канонског Епископа рашко-призренског и косовско-метохијског остајемо непоколебиво привржени Архијерају свих Нас – Христу, који Нас је и призвао на доживотно архијерејско служење у канонском јединству са свим Архијерејима Српске Православне Цркве.

Светом Архијерејском Синоду одан у Господу
Епископ рашко-призренски и косовско-метохијски
+ АРТЕМИЈЕ

ЗАВЕТ ИЛИ ИЗДАЈА[137]

Америчка амбасада се брутално умешала у кадровска решења СПЦ, а потврду ове тврдње имамо и у депеши Америчке амбасаде из 2010, коју је објавио Викиликс и која описује сусрет патријарха Иринеја и америчке амбасадорке Ворлик:

„*Иако неке од његових раних изјава наводе на то да он (п. Иринеј) и даље тражи свој пут у оквиру огромне одговорности вођења СПЦ, његова жеља да се бави контроверзним питањима као што је помирење са Ватиканом и санкционисање епископа Артемија дају наде за будућност. Крај коментара.* Ворлик.“(10BELGRADE248)[138]

---

137. Књига др Зорана Чворовића и мр Владимира Димитријевића *Српска Црква и Викиликс/ Завет или издаја*, Романов, Бања Лука, 2013. на стр 22-23. анализира овај и још неке извештаје, из којих се види како Патријарх српски улива наду да „уједини Цркву и преузме мисионарску улогу у поновном враћању хришћанства у српско православље“. Шта то значи? То значи да су Срби православци, али нису хришћани!

„О садржају ове књиге

Књига се састоји од неколико текстова. Први, 'Глас народа и дух самопорицања/ Из најновије историје Српске Цркве', подробно излаже један апел, који је, после смрти патријарха Павла, а пре но што је упућен СА Сабору СПЦ, потписало преко пет хиљада људи. Други чланак бави се улогом СПЦ у доба распада СФРЈ и у периоду разарања Србије који се, од милоште, назива 'транзиција'. Трећи оглед је посвећен односу врха СПЦ према Хашком трибуналу, а четврти се бави проблемом напуштања јасних светосавских и светолазаревских позиција кад је у питању Косово и Метохија. На крају књиге, дати су сви важни апели српских интелектуалаца који се тичу настојања да се у Цркви сачува исправан канонски поредак, спречи раскол и учврсти доследност када је Космет у питању.

Мора да се напомене: аутори ове књиге сматрају да је неканонски прогон епископа рашко-призренског Артемија са Косова један од најважнијих догађаја у новијој историји СПЦ. Он је спроведен по диктату САД-ЕУ-НАТО Империје, и значио је атентат на канонско устројство Цркве коју је основао Свети Сава – самим тим, и на канонски поредак Цркве Христове у целини. Сви апели српске интелигенције, дати у додатку ове књиге, сведоче да су родољубиви делатници српске културе настојали да СА Сабору СПЦ укажу на трагичне последице овог чина, и да их, са љубављу и поштовањем, умоле да спасу што се спасти може. Наравно, њихови апели нису били услишени – Вашингтон и његови сателити, укључујући ту и Ватикан, имали су много јача средства да убеде архијереје како треба слушати силу, а не правду (иако наш народ вели да правда држи земљу и градове).“

138 http://www.novinar.de/2010/09/20/sinod-spc-od-10-februara-pravi-raskol-u-spc.html – под насловом: *Митрополит Србије Михаило и епископ рашко-призренски Артемије: „Although some of his early public statements suggest that he still is finding his way amidst the tremendous responsibility of leading the SOC, his willingness to take on controversial issues such as reconciliation with the Vatican and sanctioning Bishop Artemije bode well for the future. End Comment. WARLICK“ (10BELGRADE248)*

Да ли је у питању завет или издаја?

Није потребно много памети да се изведе правилан закључак из депеше америчке амбасаде да је у питању издаја. А можда и нечији „завет“ некоме. Коме? Погледајмо пажљиво још једном: „... његова жеља (патријарха Иринеја) да се бави контроверзним питањима као што је помирење са Ватиканом и санкционисање епископа Артемија дају наде за будућност.“

Зашто то? Откуда то?

Нека нам на то питање пружи одговор проф. др Смиља Аврамов, познати и признати научник нашег времена:

Проф. др Смиља Аврамов:

„Између САД, Ватикана и Немачке склопљен је 1976. године тајни споразум у 11 тачака. Једна од централних теза овог споразума била је идеја о федерализацији света… Једна од тачака која је мене посебно погодила, кад сам читала тај споразум, била је – **тоталноуништење Православља.**

Православље мора бити избачено из светских комуникација, као религија, јер је то једини хомогенизирајући моменат православних земаља који има политичке димензије, и глобализација уз Православље тешко да ће успети. Отуда уништење Православља, **али и продор у Православну Цркву и бацање тешких пара да би се придобили поједини руководиоци Православља и да би се на тај начин уништила срж теологије православне.** Јер оно што су констатовали, а што нама православцима, који верујемо у Православље, што је врло значајно, и што је констатовано на једном од њихових састанака, – да је једина теолошка мисао – православна, која се може везивати са цивилним схватањем друштва и са оним што они зову глобализација, уз онај минимум социјалног момента.“[134]

Дакле: Издаја!
Доле издаја!!!

[134] Извор:http://srbinaokup.info/?p=50483 (Подвлачење наше).

Протосинђел Наум
БУЈИЦА ЕКУМЕНИСТИЧКЕ
ЈЕРЕСИ = ИЗДАЈА ПРАВОСЛАВЉА

Протосинђел Наум, настојатељ манастира Преподобног Јустина Ћелијског у Барајеву, Епархија рашко-призренска у егзилу, приредио је брошуру поводом Писма које је Синоду СПЦ упутио отац Јустин из манастира Ћелије, 1974. године – ***о заједничким молитвама са неправославнима.***
Иза објављеног Писма, преузетог из књиге св. Јустина: *Сетве и Жетве,* Београд, 2007, стр. 650-653, отац Наум закључује:

Тако је писао Свети Јустин во времја оно када је екуменизам био поточић. Данас је он набујала река која прети да потопи Српску Православну Цркву и не само њу. Уместо смиреног и смелог сведочења о Истини = Свеистини, о Богочовеку живом и истинитом, и о свеспасоносној и свепреображајној сили Православља, представници наше јерархије још и даље иду у понижавању Свете Православне Светосавске Цркве. Наведимо неке срамне примере таквог понижавања:

- Изјава патријарха Иринеја: „*Ја сам екуменист и пацифиста*“ (Танјуг 30.09.2010. год.).
- Патријарх Иринеј 8.12.2010. год. на јеврејски „празник слободе и светлости“ - Хануке, посетио београдску синагогу и, насупрот 71. Апостолском канону, запалио једну од свећа на осмокраком свећњаку менора. На исти начин Цркву Христову осрамотио епископ Бачки Иринеј.
- Изјаве патријарха Иринеја у Загребу у јуну 2012. год. у емисији на ХРТ у којој он папистичке јеретике назива црквом: „*Ми смо представници Цркве, и Православни и Римокатолици*“, затим износи неправославно

учење о заједничкој молитви православних са римокатоличким јеретицима: „*Ја лично, немам ништа против тога*“. Тада смо сазнали да за заједничку молитву са римокатолицима препреку Патријарху чине само „*зилоти*“. И док за заједничку литургију има „канонских препрека“ дотле му исти канони, нажалост, нису препрека да неправославно учи: „*Ми можемо бити присутни, као што смо и врло често присутни на мисама...*“.

- Присуствовање патријарха Иринеја 09.09.2012. год. „мисном слављу у катедрали Срца Исусова“ у Сарајеву поводом почетка Међународног сусрета за мир.
- Хула патријарха Иринеја на Духа Светог у честитки упућеној новоизабраном папи Фрањи 14.03.2013. год.: „*Стога се молимо Господу нашем Исусу Христу, да Вам подари обиље своје милости и духовне снаге у новом звању за које Вас је Дух Свети призвао...*“. У истом писму Патријарх претечу антихриста ословљава са „Његова Светост“.
- Присуствовање Патријарха, на Сретење 2014. год., на миси у католичкој „цркви“ Краља Христа у Београду којом су католици прославили стогодишњицу конкордата између краљевине Србије и „свете столице“.
- Епископ захумско-херцеговачки Григорије, у јануару 2013. год., постао први српски епископ који је „служио“ са папским јеретиком. Именовани је са дубровачким бискупом Матом Узинићем служио молебан за јединство свих хришћана у православној Цркви Светог Благовештења у Дубровнику. У својој изјави за медије после „молебана“ себе назвао „бискуп херцеговачки“.
- Епископи Српске Православне Цркве примају прстење и напрсне крстове од папе. Сасвим сигурно као симбол синовске оданости и признања за успешно урушавање Православља.

Ово су само нека срамоћења Цркве Христове и примери **издаје православне вере**. Када би се сва одступања од Правоверја у протеклом периоду од 40 година набројала били би потребни читави томови књига.

Шта ли би тек на све то Преподобни Јустин Ћелијски данас рекао? Можемо само мислити.

УПОЗОРАВАЈУЋИ ГЛАС НАРОДА

Ко не чује народ, чуће громове!

КО СЕ С НАРОДОМ СУДИО, ПАРНИЦУ ЈЕ ИЗГУБИО!

У суботу 22. децембра 2007. године Господње, група од петнаестак представника, испред већег броја верника, након претходне најаве предала је молбу архијерејском намеснику трнавском, Радославу Милинковићу, и старешини храма у Чачку, Саши Јоловићу. После уручења молбе иста је прочитана у интегралном тексту који гласи:

„Часни оци,

Као верни, мада недостојни, синови Српске Цркве, обраћамо Вам се овом

МОЛБОМ

Молба се тиче наше жеље да се богослужбени поредак свете Литургије врати у своје првобитно стање, у складу са одлукама Светог архијерејског сабора, одржаног у мају 2007, као и са прописима Служебника, који је 2007. године објавио Свети архијерејски синод, у коме је и наш епископ Господин Хризостом. Богослужење је жила куцавица вере наше и наде наше, и зато желимо да се у нашем парохијском храму, Светог Вазнесења Господњег, коме крштењем и причешћем припадамо, успостави благообразни поредак од стране свих свештеника.

Ми најдубље поштујемо наше свештенике и као своје оце и пастире Вас молимо да служите како се у Српској Цркви служи од Светог Саве до Светог Николаја Жичког. Они који су изменили поредак богослужења учинили су то у име верника – да би они видели олтар и чули свештеничке молитве. Али, пошто то није у складу са Светим Предањем и омета нашу молитву, нама такве промене нису потребне. Јер, узимају нам се отварање двери на Малом входу – излазак Христа, до тад непознатог, на проповед, и отварање двери на Велики вход – одлазак Христа на страдање. Узима нам се појање песме „Достојно и праведно јест поклањатисја Оцу и Сину и Свјатому Духу“, и прозбена јектенија

пред *Оче наш*, а да и не говоримо колико гласно читање свештеничких молитава омета наше усредсређење на свенародно молитвено појање и умно стајање пред Богом. Нас верне нико није питао да ли ми желимо такву врсту богослужења или не, а све је рађено у наше име. Сада као синови Цркве молимо свештенство да наше жеље има у виду.

Надамо се да ће свештенство Страцимирове задужбине услишити ово наше обраћање да не бисмо, с болом и горчином, морали да се обратимо вишој инстанци.

Остајемо у свему одани нашим пастирима и Првом Пастиру Христу, и целивамо свету десницу.

У Чачку, 2007. године Господње“
Предато на руке Господи из наслова
од стране доле потписаних верника.[139]

Ту смерну молбу коју је верни народ упутио, преко 14-15 својих представника, архијерејском намеснику трнавском и старешини цркве у Чачку, тај тихи вапај хришћанских душа не уважише озлобљени и од лаоса Божјег отуђени лжипастири.

Након 5 година непотребно просуте енергије, на 3-4 километра од Чачка, према казивању саобраћајне полицијске патроле било је преко 1.000 (и словима: преко хиљаду) аутомобила, осим аутобуса и минибуса, којима је пристигао народ светосавски на сабрање, да би одаслао поруку својим залуталим вођама.

Још увек је је то тихи шапат, али сада неколико хиљада верника. Да ли ће однарођене, слепе духовне вође чути тај глас, или ће сачекати олују и тутњаву громова, да ли ће им драже од свог народа бити папино прстење, екуменистичка јеретичка превара... остаје да се види.

У манастиру Светог Николе, у Лозници код Чачка, одржани су на почетку јуна 2013. и 2014. године Молитвени црквенонародни сабори којима је присуствовало мноштво православних душа из свих српских земаља и дијаспоре.

На тим Саборима су једнодушно усвојене ***Посланице*** упућене православним хришћанима као и власт имајућима у Српској православној цркви.

---

[139] Грешни Милоје, *Не помичи старе међе*, друго издање, Горњи Милановац, 2008, стр. 33-34.

Ко има уши да чује нек чује! И ко има очи да види нек види![140]

А ко не жели да чује јаук лаоса Божјег, и не жели да види плач његов – нека одслушне глас Светог Владике Николаја:

Устаните и збијте се у редове. Божја војска је на земљи! Стратилати Христови, устаните. Мало вас је – утолико сте жељенији. Бог воли малене војске што побеђују велике. Такве победе су датуми у историји небеској и земаљској. ***Мањина добрих против већине злих.*** *Заиста, Бог воли малене, а добре војске...*

Пренте се из сна и скините лонац са свога жишка; нека засветли. ***Не стидите се своје вере;*** *јер безумни се стиде најбољег свог имања...*

Скрените с пута безбожничког, скрените одмах, ма попали у трње и теснац. Јер пут безбожнички је гладак но – кратак, и завршава се магарећом кљусом. ***Нека вам се смеју они што ходе по путу глатком и утрвеном – ви ћете се смејати на крају крајева.***[141]

---

140 Први Сабор се може видети и чути овде: http://srbinaokup.info/?p=11144 под насловом: **МОЛИТВЕНИ ЦРКВЕНОНАРОДНИ САБОР У ЛОЗНИЦИ (ВИДЕО)**
Други Сабор се може видети и чути овде: https://www.youtube.com/watch?v=MYllsCGAnFY под насловом: **МОЛИТВЕНИ ЦРКВЕНО-НАРОДНИ САБОР 2014. У ЛОЗНИЦИ (ВИДЕО)** (Подвлачење наше).

141 Владика Николај, *Духовне поуке*, http://www.svetosavlje.org/biblioteka/vlNikolaj/Duhovnepouke/Lat_14.htm#n1

ПОСЛАНИЦА ЦРКВЕНОНАРОДНОГ САБОРА У ЛОЗНИЦИ

Православно обележавање 1700. годишњице Миланског едикта, 2013.

Вођени Духом Светим, а са благословом Његовог преосвештенства епископа рашко-призренског и косовско-метохијског у егзилу, Господина др Артемија, слегло се данас – уочи прославе Светог цара Константина и његове мајке свете Јелене, на овом освештаном месту, у Лозници код Чачка, у исповедничком манастиру посвећеном светом оцу Николају Мирликијском – велико мноштво свештених лица и православно побожног народа, што прераста у величанствен Црквенонародни Сабор који на православан начин обележава 1700. годишњицу *Миланског едикта*, обнародованог 313. године.

Многи поводи су утицали на то да се одржи овако велик Црквенонародни Сабор: не само поменута годишњица *Миланског едикта*,

него, превасходно, и бројна одступања у правоверју, црквеноканонском и богослужбеном поретку, која се, нарочито у последње време, умножавају у Српској православној цркви, као и болно питање отимања од Србије свете земље – Косова и Метохије.

Присутни православни народ није изненађен отпадништвом у Цркви, које за последицу има пропаст, јер знамо за пророчке речи апостола Павла о томе да „Дух изричито говори да ће у последње време одступити неки од вјере, слушајући духове преваре и науке демонске“ (1.Тим 4,1). Али знамо и за заповест истог Апостола, која гласи: „Бдите, стојте у вјери, мушки се држите, снажите се“ (1.Кор 16,13). Налаже нам, посебно, да држимо *Предања*: „Тако, дакле, браћо, стојте чврсто и држите предања, којима сте научени, било нашом речју, било посланицом“ (2. Сол 2,15).

Ради свега тога, овај Црквенонародни Сабор саставља и обзнањује

САБОРНУ ПОСЛАНИЦУ

Обузима нас не мала забринутост, гледајући како се у нашој Цркви све учесталије нарушавају отачка предања, канонско благоустројство и, авај, њено православно догматско утемељење. Господ наш и Спаситељ Исус Христос, утврђујући ученике у познању вере, рекао је: „Мир мој остављам вам, мир мој дајем вам“ (Јн 14,27). Увео нас је у познање вере да се не би нико противио догматима благочашћа и побожности, него да бисмо свима објавили проповед Истине и да бисмо разумели то – да без држања праве вере нема мира у Цркви. Јер „цркве нису просто грађевине и украшени храмови, него пуноћа православних, који су у њима, и песме и славослављa којима они служе Богу“.[1] Зато и ми сада овде, пре свега, кличемо славећи Бога пророчким славословљем: „Ко је Бог велики, као Бог наш! Ти си Бог наш, који једини чиниш чудеса“ (Пс 76[77],13-14).

„Стога вас, браћо и чеда – по речима Светога Саве Српског – ово прво молим – да се, положивши сву наду своју на Бога, држимо пре свега праве вере Његове. Јер, као што рече Апостол, ‘темеља другога нико не може поставити осим онога којега постави’ Дух Свети преко светих Апостола и богоносних Отаца, а то је: права вера која је на светим седморим васељенским саборима потврђена и проповедана. И зато на овом темељу свете вере треба нам зидати злато и сребро и драго камење, то јест добра дела. Јер, нити исправност живота користи без праве и просвећене вере у Бога, нити нас право исповедање вере без до-

брих дела може извести пред Господа, него треба имати обоје, да 'савршен буде човек Божји', а не да због недостатка (једног од то двоје) храмље живот наш. Јер, као што рече Апостол: 'Спасава вера, која кроз љубав дела'."

Покренути старањем и бригом о Цркви Христовој, Његовој непорочној Невести „која је без мрља и бора" (Еф. 5,27), при том привржени речима апостола Павла који вели: „Један Господ, једна вера, једно крштење" (Еф. 4,5), држимо се непогрешивог учења светих Отаца, запечаћеног у светом *Символу вере*, тако што сви једнодушно исповедамо веру у ЈЕДНУ, СВЕТУ, САБОРНУ И АПОСТОЛСКУ ЦРКВУ, онако како нас Сам Господ Исус Христос научи и предаде преко својих Апостола и великих црквених Отаца.

„Верујемо да саборну Цркву Свети Дух учи јер Он је Онај истинити Утешитељ кога Христос шаље од Оца зато – да учи Цркву кроз свете Оце и учитеље саборне Цркве." Благодарећи управо томе, учење Цркве је савршено и непогрешиво. „Верујемо да су чланови саборне Цркве само верни, тј. који несумњиво исповедају чисту веру Спаситеља Христа (коју смо примили од самога Христа), од Апостола и Светих васељенских сабора," и који су крштени по православном обреду Цркве Божје. „Једино Црква поседује и казује главну Истину свих светова. Све што је ван Ње, ма како изгледало привлачно и слатко, обмана је."

Свако другачије учење по којем Црква није Једна, већ јој се јеретичке заједнице и секте попут римокатолика и протестаната придружују као некакве „сестре", или „друго плућно крило"; свако учење у којем је изнета измишљена „теорија грана" по којој Једна Црква нема пуноћу благодати и истине, већ је она само једна од грана на дрвету неке „универзалне надцркве"; свако учење које садржи било коју јеретичку лажну богословску теорију што подржава или се уграђује у савремену свејерес звану *екуменизам* – одбацујемо, осуђујемо и проклињемо као страно Светом Предању Цркве и предајемо анатеми.

Ставове и тврдње оних који јеретичког поглавара државе Ватикана и римског папу називају „светим оцем", сматрајући да га је „Дух Свети изабрао" за предстојатеља римокатолика; оних који римокатолицима и осталим јеретицима признају благодатност у крштењу и осталим обредима, тиме и апостолско прејемство, алии ставове оних из Православне цркве, који са поносом носе папско прстење и папске крстове -осуђујемо и одбацујемо као стране непогрешивом Отачком учењу Цркве.

Поступке и ставове оних који учествују у свејеретичком екуменском покрету и суделују у тзв. *Светском савету цркава*; који се јавно декларишу као екуменисти и моле се заједно са јеретицима, навлачећи тиме на себе проклетство светих Апостола и Васељенских сабора којистрого забрањују мољење са јеретицима, чак и приватно; који тиме саблажњавају неутврђене у вери и који, учествујући у лажном *дијалогу љубави,* релативизују или газе догмате Православне цркве – осуђујемо и одбацујемо као стране учењу Цркве Христове. Јер „*свој став према јеретицима (а јеретици су сви који су неправославни), Црква Христова је једном за свагда одредила преко светих Апостола и светих Отаца, то јест преко светог Богочовечанског Предања, јединственог и неизменљивог. По томе ставу: православнима је забрањено свако молитвено општење и дружење са јеретицима. Јер, какав удео има правда с безакоњем? или какву заједницу има видело с тамом? или како се слаже Христос с Велијаром? или какав удео има верни с неверником? (2. Кор 6,14-15). Светих Апостола Правило 45. наређује: 'Епископ, или презвитер, или ђакон, који се са јеретицима само и молио буде, нека се одлучи; ако им пак допусти, као клирицима, да што раде, нека се сврже'.*"

Реформаторско деловање и протестантски став и дух је оних који сматрају да *Свете тајне*, особито *Света евхаристија*, нису сачуване у Православној цркви у изворном облику, те руковођени својом самовољом и одсуством страха Божјег „дорађују" и мењају чин истих, одбацујући оно богослужбено предање које смо од наших претходника примили; њихово настојање да уведу нови календар у црквену праксу и да скрате и избаце постове – осуђујемо и одбацујемо као потпуно стране вери Пророка, Апостола и светих Отаца, коју преко њих примисмо од Самога Христа.

Зато заједно са светим Оцима говоримо: „Пророци како видеше, Апостоли како научише, Црква како је примила, Учитељи како су одогматили, Васељена како се сагласила, Благодат како је засијала, Истина како се доказала, лаж како је протерана, Премудрост како се смело исказала", Христос како је изобилном благодаћу потврдио, тако мислимо, тако говоримо, тако проповедамо: да постоји само ЈЕДНА СВЕТА, САБОРНА И АПОСТОЛСКА ЦРКВА, као што је Један Христос, глава Цркве, и да ван Ње, „која је стуб и тврђава истине" (1. Тим 3,15), нема спасавајуће благодати Божје, нема истините вере, нема спасења. Јер, по речима светог оца Јустина Ћелијског: „Нема хришћанства ван Цркве". Стога сви једнодушно и једним гласом исповедамо, потрђујемо и гово-

римо: „Ово је вера Апостола. Ово је вера Отаца. Ово је вера Православних. Ова вера васељену утврди."

Ми „примамо и све Свете саборе који су се Божјом благодаћу у разним временима и местима сабирали ради утврђивања православног јеванђељског учења, које прима Саборна Црква. А оних којих се одрекоше свети Оци, одричемо се и ми; и које проклеше они, проклињемо и ми."

Када смо тако са сваком брижљивошћу и складношћу то изложили, овај молитвени, Црквенонародни Сабор је одлучио да ником не дозволи да нам другу веру произноси, или пише, или саставља, или домишља, или подмеће, или о Цркви Христовој другачије учи и мудрује. А оне, пак, који се усуде да састављају другу веру, или наопако проповедају, или уче и предају други *Символ вере* онима који желе да се из безбоштва или какве јереси, обрате у познање Истине – такви, ако се не покају, него упорно остају у својој јеретичкој заблуди, нека буду туђи и страни Цркви и спасењу, као што већ и јесу страни и одсечени од Ње, будући да не исповедају православну веру како треба, било да су то патријарси, епископи и остали клирици, монаси или световњаци.

После напред исповеђене вере и осуде јереси и јеретичких настојања, позивамо челнике Српске православне цркве, и све који су се делом или речима укаљали јересју *екуменизма*, да озбиљно схвате наше речи и јавно се покају, да иступе из свејеретичког збориштa званог *Светски савет цркава*, да одступе од унијатског и папофилског стремљења, као и од безбожног богослужбеног реформисања и сваковрсног нарушавања Светог Предања. Како не би и даље навлачили на себе осуду Отаца свих седморих васељенских сабора, и како не би и даље својим јеретичим исповедањем и деловањем себе одсецали од црквене пуноће, позивамо их да својим покајањем учине да у Српској православној цркви и шире завлада мир и процвета љубав у саборном једнообразном саслуживању са једнодушним исповедањем непромењене вере православне, онакве какву примисмо од светих Апостола и светих Отаца, преко нашег Светог Саве.

Сходно напред изложеном, сматрамо да је прослава јубилеја *Миланског едикта,* организована онако како је то испланирано од стране званичника Српске православне цркве, заправо злоупотреба истог. *Милански едикт* је донео слободу хришћанима и мир Цркви, и то је велико дело светог равноапостолног цара Константина, али *Милански едикт* нити је био, нити је сада, позив на уједињење Цркве православне са онима ван Ње, тј. са јеретицима и неверницима, како то кроз поменуту прославу представља и покушава да подметне административни врх

Српске православне цркве, истрајавајући тако у својим екуменистичким стремљењима, и покоравајући се, на тај начин, својим ватиканским и глобалистичким налогодавцима, а не Христу и Његовој божанској науци. Административни врх Српске православне цркве таквим прослављањем јубилеја *Миланског едикта* на екуменистичком нивоу изврће и кривотвори сам *Милански едикт*, дајући му погрешан, екуменистички садржај, тј. позива на лажно уједињење православних са јеретицима. Уједно, административни врх Српске православне цркве, у свом екуменистичком заносу прогони све правоверне клирике и мирјане, који не пристају на екуменистичка, јеретичка стремљења. Зато упозоравамо званичнике Српске православнецркве да без одлагања прекину са таквим поступањемзато што Црквуврађају у период пре *Миланског едитка,* преузимајући срамну улогу прогонитеља хришћана, а *Милански едикт* је донет управо против тих прогонитеља. О изругивању *Миланском едикту* од стране званичника Српске православне цркве, али и државе, најречитије говори њихова спрега да у садејству свештеника и полиције немилосрдно поступају са нејаким свештеним лицима, изгонећи их из светиња зато што се противе кварењу вере, богослужбеног и, уопште, црквеноканонског поретка.

Са тим у вези, једнодушно и саборно захтевамо од Архијерејског сабора Српске православне цркве да званично поништи иначе ништавне, канонски и предањски гледано, пресуде и оптужбе против епископа др Артемија, али и против свих клирика и мирјана оне на сличан начин изречене неканонске мере.

Такође, позивамо јерархију Српске православне цркве да заузме недвосмислен став о Косову и Метохији, тако што ће јасно и јавно осудити сва деловања и све потписане споразуме којима се Косово и Метохија одвајају од Србије, а црквена баштина постепено предаје у руке нехришћана, у чему је, на велику жалост, и са́ма разним уступцима и погрешним одлукама, суделовала. Косово и Метохија, као духовна колевка српског рода и „родни лист“ сваког православног Србина чини 15 посто територије нашег Отачаства, окупираног од стране евроамеричких завојевача. Према уставно-правном поретку, нико нема право да потпише капитулацију земље, јер се тиме одриче њеног суверенитета и територијалне целовитости. Ко је Србин и српскога рода не треба ничим, нигде, никада и ни на који начин да саучествује у комадању, растурању и отимању косовско-метохијске територије од целине нашег Отачаства, посебно не тамошњих бројних светих храмова и гробаља. Зато су званичници Српске православне цркве у обавези да од Владе и

Скупштине Србије захтевају да јавно и недвосмислено прогласе окупацију Косова и Метохије.

Ми, са овог Црквенонародног Сабора, „позивамо све побожне православне хришћане: останите у ономе чему сте научени, у чему сте рођени и одрасли – тј. у неизмењеној вери православној – и када време и прилике захтевају, пролијте и саму своју крв да бисте сачували веру коју су нам наши Оци предали". Јер, не треба заборављати Спаситељеве речи: „Али Син човјечији када дође, хоће ли наћи вјеру на земљи?" (Лк 18,8). Апостоли су управо зато непрестано проповедали *Јеванђеље*, „утврђујући душе ученика, и саветујући их да остану у вјери, и да нам кроз многе невоље ваља ући у Царство Божје" (Дап 14,21-22).

За праву веру се безусловно жртвује, зато што је речено да ће „праведник од вјере живјети" (Рим 1,17; уп. Гал 3,11), а „ако ли одступи, неће бити по вољи души мојој" (Јевр 10, 38). Ми међутим – по речима апостола Павла – „нисмо од оних који одступају на пропаст, него од оних који вјерују на спасење душе" (Јевр 10,39). Зато, на општу радост, исти Апостол закључује: „Оправдавши се, дакле, вјером, имамо мир у Богу кроз Господа нашег Исуса Христа" (Рим 5,1).

У манастиру светог Николаја Мирликијског, у Лозници код Чачка, уочи светих – цара Константина и Јелене, лета Господњег 2013.

Предстојатељ Црквенонародног Сабора
Епископ рашко-призренски и косовско-метохијски
у егзилу др Артемије[142]

[142] *Молитвени црквенонародни сабор у Лозници код Чачка,* 2013*, Ревнитељ,* Ниш, стр. 17-22.

ПОСЛАНИЦА ЦРКВЕНО – НАРОДНОГ САБОРА У ЛОЗНИЦИ 2014.

Саборска посланица са Црквено-народног молитвеног сабора у манастиру светог Николаја Мирликијског у Лозници, код Чачка 1. јуна 2014.

Благочестиви народе Божји, толико мноштво на овом величанственом молитвеном сабору који се претворио у море народа, нико није на силу довео. Сабрали су вас свети оци и учитељи Цркве, које данас, у Недељу светих отаца, празнујемо. Њиховим заступништвом сабрани у име Оца и Сина и Светога Духа, на овом свештеном, Црквено–народном молитвеном сабору у манастиру светог Николаја Мирликијског чудотворца, у Лозници код Чачка, настављамо традицију црквено–народног молитвеног и богомољачког саборовања, како бисмо потврдили доследност у свему ономе што смо на прошлогодишњем Црквено–народном молитвеном сабору овде, у Лозници, установили. На ово дело одважили смо се будући одлучни у намери и настојању да останемо на путу светих отаца и светога Саве Српског, ради очувања вере православне и Српске православне цркве, онакве какву су нам наши оци основали и предали. Баш у Недељу светих отаца, тј. данас, следити њиховим стазама није случајност, него је свесно истрајавање у нашим главним смерницама, сагласним са данашњим празновањем. Овај светли празник Богоносних отаца празнује и званична Српска православна црква, међу њима и Патријарх и епископи екуменисти и новотарци; устима их празнују а делима, пркосећи им одричу се њихове вере и предања. Данас се, такође, навршава четврта година од прогонства свештеномонаха, монаха и монахиња, од стране Патријарха и Синода Српске православне цркве, са простора наше Епархије рашко-призренске. Пуне четири године, дакле, та Епархија пребива у прогонству, тј. егзилу. Због свега наведеног саставили смо и објављујемо:

САБОРСКУ ПОСЛАНИЦУ

Светила и учитељи васељене, свети оци, сабрани на Шестом васељенском сабору које, између осталих, такође данас празнујемо, научише нас овоме: Кад се започиње било говор, било дјело, најбољи је ред, по речима богослова, од Бога започети и с Богом завршити. Зато смо и ми започели ово исповедање благочашћа, тј. вере православне, у

име Свете, Јединосуштне, Животворне и Нераздељиве Тројице – Оца и Сина и Светога Духа. Таквом почетку учи нас, такође, и богомудри отац и благовесник истините православне вере, преподобни Јустин Ћелијски, који каже: У Свему што је црквено учествује сав Богочовек, а кроз Њега и Њиме и сва Света Тројица. Стога свети оци неуморно благовесте: у Цркви све бива од Оца кроз Сина у Духу Светом. Ко год и што год је ван тога – ван Богочовека је, ван Свете Тројице је, ван Цркве је.

Свети Сава је пре много векова рекао, а ми за њим понављамо: Браћо и пријатељи и оци и чеда богозвана, приклоните богољубива срца ваша да чујете божанске догмате. И чувши ове свете речи ставите их, браћо, у срца ваша и у савести душа и пред очи ума, и разумите их.

Следујући примеру светих отаца, следујемо и њиховим речима, те будући сагласни са њима, саборним гласом понављамо: Кад ми данас исповједамо благочастије, и Црква, у којој је Христос темељ, сваким даном расте и напредује... започињући сада свети говор, Божјом благодаћу установљујемо, да се има чувати чиста од сваке новштине и неповријеђена вјера, коју су нам предали свети оци и слуге Слова, богоизабрани апостоли; затим вероисповједање три стотине и осамнаест светих и блажених отаца, који се сакупише у Никеји... јасно научише вјерне, да једнаким поштовањем поштују Оца и Сина и Духа Светога...

Током два миленијума постојања Цркве Христове многе буре и таласи на мору њеног историјског трајања претили су да је потопе – Њу коју називамо Барком спасења, чији је Крманош сам Христос Богочовек. У складу са предањем светих апостола и светих отаца, положивши сву своју наду и поуздање на Христа и на Његове божанске речи утехе, упућене светим апостолима, кад беху у страху витлани буром на мору: Не бојте се; ја сам, не плашите се (Мт 14, 27), постављамо почетак овом нашем саборном делу исповедања вере православне и борбе за њено очување. Уздајући се тако у Христа као Темељ, ми смело са светим оцима светог Трећег васељенског сабора понављамо: Овај свети Сабор учинио је својим председником и својом главом самога Христа.

Од нашег духовног оца и оснивача Српске православне цркве, светога Саве, као и од осталих светих отаца, научени смо да се, без обзира на историјске околности, на искушења и невоље, пре свега и изнад свега, држимо праве вере, оне вере коју је сам Богочовек Христос установио, коју су пророци најавили, апостоли проповедали, а свети оци примили и нама у наслеђе оставили. Црква Христова, као наша духовна мати, која нас рађа за живот вечни, утемељена је и изграђена на тој и

таквој вери, зато и ми, њена духовна деца, као чеда верна својој духовној мајци, другог темеља осим праве вере Христове немамо и не прихватамо. На тај начин следујемо упутству и поуци отаца светог Седмог васељенског сабора, који рекоше: Нека нас исправе учења благоглагољивих Отаца. Црпећи из њих, ми смо се напили истине; следујући њима, ми смо прогнали лаж... Оци проповедају, а ми остајемо послушна чеда и хвалимо се пред лицем матере Предањем Васељенске Цркве. Наша вера је вера апостолска, вера светог Символа вере, вера светих Седморих васељенских сабора, на којима су свети оци Цркве, Духом Светим сабирани и руковођени, правилно испитали и утврдили свете догмате и свете каноне, чувајући их као богооткривену истину од било какве примесе мудровања по људском разуму, јер Догмати су вечне богочовечанске светиње. Такву непромењену и целосну веру апостолску и веру отачку и ми исповедамо и настојимо да у њој живимо и да њу као богопредану сачувамо. Чувајући веру православну, чувамо себе.

Богочовек Христос је за Себе рекао: Ја сам пут и истина и живот (Јн 14, 6). Ходање тим Путем и том Истином у Живот вечни јесте живљење у вери Христовој, вери православној коју морамо да сачувамо. Другог пута ка спасењу нема. Зато је потребно стражити и бдети да не бисмо са тог пута залутали, да не бисмо били заведени. Из тог разлога Господ у светом Јеванђељу поручује: А што вам кажем, свима кажем: стражите (Мк 13, 37).

На будност и стражење очински нас упућују и речи светог и богоносног оца нашег Саве Српског, који нас упозорава кад вели: Многу јерес у разна времена и раздобља ђаво измисли и многи кукољ зловерја кроз слуге његове јересеначелнике посеја у васељени ради кварења и смућивања праве вере, које ми проклињемо, и с њима оне који измислише зле догмате, и гнушамо се сваке нечастиве јереси. Овим очинским речима поучени, сведоци смо да се и данас суочавамо са таквом опасношћу која у виду свакојаких јереси, екуменизма, реформаторства и отвореног прогона правоверних нарушава спасоносни мир и јединство вере у духовној градини светога Саве, Српској православној цркви и уопште, у Цркви широм Васељене. Ми, пак, наоружани истином и силом свете вере православне смело и смерно стојимо у њој и спремно устајемо у одбрану исте, руковођени поуком и примером светих отаца, који су у сличним временима говорили и писали: Како, дакле, да се ћути када је вера нападнута и када су толики заблудели! Нећемо ли се појавити на Христовоме суду? Нећемо ли одговарати за тако безраз-

ложно ћутање? Таквом ревношћу и таквим речима је, у своје време, веру бранио неустрашиви стуб православља и отац Цркве, свети Кирило Александријски.

Остајући на линији таквог отачког ревновања и предања радујемо се поновљеном изласку из штампе књиге догматског садржаја, коју је приредио епископ Артемије под називом Одбрана православног исповедања вере од кривоверја епископа проф. др Игњатија Мидића. Са гнушањем одбацујемо све јереси и новачења побројана у тој књизи, а у целости прихватамо све светоотачке наводе, богонадахнуте речи и божанску науку православног исповедања, што су насупрот јереси изложене у поменутој књизи. Садржај књиге нас наводи на жалосну констатацију да се у Српској православној цркви, особито у црквено-образовним установама, не иде путем који су нам свети оци оставили. У овим установама не само да се вера православна не чува од штетног утицаја и светског, људског умовања, већ се чини супротно. Насупрот таквом поступању у Српској православној цркви, наше богослужбено предање нас опомиње и учи: Божанско је, неприкосновено је, неизменљиво је свето правило Цркве: Не треба ништа ни додавати, ни одузимати Светом Предању православне вере наше. О томе расудивши, свети Тарасије Цариградски, као председавајући на светом Седмом васељенском сабору додаје: Што се тиче догмата то, погрешити у малом или у великом, свеједно је; јер се и у једном и у другом случају нарушава закон Божји.

На жалост, у Српској православној цркви је овакво предање погажено, те се уместо православне вере и светоотачке истине проповеда и учи нека нова вера, која је пород људског изума, схоластицизма и „академске преучености". Такво неправославно богословствовање као крајњи циљ има приправљање пута екуменистичким, унијатским стремљењима јерархије Српске православне цркве. Од таквих стремљења, штетних за Цркву православну, јерархија Српске православне цркве не одустаје, иако је много пута до сада опомињана и упозоравана, како од стране правоверних пастира, тако и од стране верног народа. Пркосно крупним корацима иде у све веће дубине екуменистичке јереси и глобалистичке сервилности. Таквим њеним поступањем најгрубље се нарушава суштинско јединство у исповедању православне вере у Цркви Христовој. А суштинско јединство се рађа из светоотачке саборности и представља темељ црквеног јединства искључиво ради очувања правоверја и спасења душа.

Свети архијерејски сабор Српске православне цркве, тј. сви њени епископи су пре шест година, залагањем и трудом епископа Артемија, који је испоштовао регуларну процедуру, били упознати са јересима и недопустивим новачењима у крилу Српске православне цркве. Пре свих, од стране професора догматике на Богословском факултету Српске православне цркве, епископа браничевског др Игњатија Мидића, како напред поменусмо, али и од многих других клирика и професора у Српској православној цркви. Суочени са оваквим стањем у Српској православној цркви, покренути истинском хришћанском љубављу и залагањем за очување јединства вере и јединства Цркве, све који се поводе људском умовању по питању светих догмата, овом приликом подсећамо на деветнаесто правило светог Шестог васељенског сабора које заповеда: ...да предстојници цркава сваки дан, а особито у дане Господње, поучавају сав клир и народ речима благочастија, изабирајући из божанственога писма мисли и расуђивања о истини, и држећи се у томе установљених већ граница и предања богоносних отаца. Чак и кад искрсне какав спор о неком месту у Светом писму, нека никако друкчије то место не тумаче, него како су га изложили у својим списима светила цркве и учитељи, и са тим списима нека буду задовољни, а не да састављају своје речи, да не би, будући можда неискусни у томе, пренебрегли оно што треба да се чува. Дакле, канони нас јасно поучавају и упућују да по питању вероисповедања у свему и у потпуности следимо свете оце и њихово предање, а не да измишљамо неко своје предање, нити да састављамо неку своју науку, која није у складу са јеванђелским, апостолским и светоотачким богословљем.

С обзиром да од поменутог Архијерејског сабора Српске православне цркве 2008. године, па све до данас, ни један епископ осим епископа Артемија, није стао у одбрану исповедања вере православне од новопроповеданих догматских застрањивања, постаје јасно да сви они сносе непосредну одговорност за такву небригу због напред наведеног урушавања и гажења православног исповедања вере. Иако су, као епископи обавезни, у складу са положеном епископском заклетвом, да страже над својом паством и да чувају јединство исповедања вере православне, они то не чине. Шест је година протекло, како већ истакосмо, од дана када су епископи упознати са јересима проповеданим унутар Српске православне цркве, протекло је и три месеца од објављивања већ два издања поменуте књиге епископа Артемија о тим јересима, а

српски епископи и даље ћуте, упорно истрајавајући у равнодушном ставу наспрам издаје и кварења вере православне.

Својим ћутањем српски епископи се придружују нецрквеним и неправославним поступцима патријарха Иринеја, тј. заједничким молитвама са јеретицима, углавном папистима-римокатолицима; његовом учествовању у јеврејској служби паљењем свећа у синагоги; његовој изјави о томе да су све вере добре; његовој честитки римском папи Фрањи, у којој истиче да га је Дух Свети поставио на трон римских епископа; његовој заслепљености у томе да не одустане од тог екуменистичког неправославног усмерења и бедне сервилности глобалистичкој доктрини. Особиту саблазан међу православним верницима изазвало је и дрско увођење мирјана, чак и жена, у свети олтар, од стране епископа новотарца, Григорија захумско-херцеговачког, који себе назива бискупом. На све то српски епископи и даље ћуте, и ћутањем настављају са издајом вере.

Смело и отворено у одбрану те вере стао је само један епископ Српске православне цркве, кога напред поменусмо, а то је епископ Артемије. И како је он због такве ревности „награђен"? „Награђен" је изгоном из поверене му, одозго, Епархије рашко-призренске и косовско-метохијске; прогоном; медијским линчом; исконструисаним оптужницама и разноврсним и свакојаким понижењима. Све то поменуто овде, остављамо на савест свим учесницима Светог архијерејског Сабора Српске православне Цркве, историје ради. Сваки од њих понаособ одговоран је колико и цео Сабор због толиких канонских и догматских застрањивања. Упркос томе, нас правоверне и страхом Божјим прожете, духовно крепе и јачају речи светог оца Јустина Ћелијског који, пишући о истинској саборности у Цркви, вели: Истина богочовечанске, еванђелске вере није у броју, већ у сили и Духу Светоме. Јачину и истинитост вере проверава бројем папизам, а православље никад и довека. Докле год смо верни предању светих отаца, дотле ћемо ходити њиховим путем. Заједно са њима бројнији смо и јачи. На тај правац нас у новије време усмерава и преподобни отац Јустин Ћелијски упозоравајући јерархију Српске православне цркве, речима: Ако наша Помесна црква жели да остане православна и да иде напред, она то може једино ако корак који хоће да учини напред учини саборно: са свима апостолима, са свима мученицима, са свима исповедницима, свима светим оцима. Такву саборност ми данас овде проповедамо као насушну и спасоносну. Зато је наш превасходни задатак да чврсто стојимо на путу светих

апостола, светих отаца, светих мученика и свих светих. Држећи се вере коју су они држали, ми имамо неразрушиво и несумњиво јединство са њима. Исти црквени отац је записао: Свети Оци наши су стражари Васељенске Цркве; они непрестано страже над мисленим бедемима њеним... Стражећи над мисленим бедемима Цркве, а то су свети догмати и канони вере наше, ми се прибројавамо светоотачким редовима. Имајући њих за саборце у овој духовној борби војујуће Цркве на земљи, треба да удаљимо од себе сваки страх, сваку колебљивост, јер сви који за пријатеље и заједничаре имају угоднике Божје, за свог савезника имају самога Бога. Докле год пребивамо у јединству вере и побожности са њима, нема разлога за малодушност, јер за свог помоћника имамо самог Началника и Савршитеља спасења нашег, Христа Богочовека, дивнога у светима својим (Пс 67, 36). Тако верујемо, тако исповедамо, јер нас тако Црква, као наша брижна духовна мати молитвеним гласом учи песмом: Постарајмо се побожно проводити живот, да постанемо заједничари светих Отаца, у којима је богатство православног учења.

Таквом вером прожети, те покренути јеванђелском одговорношћу за њу и Цркву православну, ужасавамо се над страшним призором који се пре педесет година догодио у најсветијем граду Јерусалиму, када се у цркви Светог гроба Господњег патријарх цариградски Атинагора сусрео са римским папом Павлом VI, да би годину дана касније међусобно „скинули анатеме". Чин скидања анатеме, од стране цариградског патријарха, без превазилажења узрока исте, (а узрок је римокатоличка јерес) представља негацију свих Седморих васељенских сабора и целокупног догматског предања Цркве православне. Таквим сусретом у Јерусалиму започет је такозвани „дијалог љубави" а римокатоличка верска заједница је названа „сестринском црквом". Ужас оваквог призора додатно увећава вест о томе да је педесетогодишњи јубилеј тог несрећног и јаловог догађаја, ове године био обележен у Јерусалиму сусретом између цариградског патријарха Вартоломеја и римског папе Фрање, 25. јуна. Сваки православни хришћанин се с правом пита какав је досадашњи плод таквих сусрета и свих јалових теолошких дијалога, као и мноштва потписаних неправославних декларација, током протеклих педест година? Плодови су горки и очигледни: римокатолици се нису одрекли ни једне своје јеретичке заблуде, а мноштво православних је дубоко саблажњено и потресено лицемерним „дијалогом љубави" и, са њим повезаним, заједничким екуменистичким молитвама православних епископа са јеретицима. Светом Марку Ефеском било је

довољно годину дана расправе са латинима да схвати њихову неискреност и неспремност на покајање и прихватање православног учења, зато је о томе овако писао: Много је било изгубљеног времена, додавши, између истине и лажи не може да се нађе ништа средње. Никада се човече, оно што се односи на Цркву, не решава компромисом... Очигледно је да епископима екуменистима ни педест протеклих година није довољно да се уразуме и схвате поменуте речи светог Марка Ефескога, као и непобитну чињеницу о томе да досадашњи бесплодни „дијалог љубави“ није донео ништа добро. Напротив, породио је савремену екуменистичку јерес и свеопшту саблазан у Цркви.

Поступци епископа екумениста и њихов „дијалог љубави“ рађају многе недоумице, од којих је и ова: Откуда екуменистима и зашто толика љубав према јеретицима, ради које демонстрирају окрутну мржњу према антиекуменистима и исправнима у вери?!

Имајући у виду такву настројеност екумениста, овом приликом изражавамо, такође, забринутост због најаве Свеправославног сабора који би требало да се одржи 2016. године. Шта нас, углавном, дубоко забрињава? Начин припремања тог Сабора; црквени великодостојници који га припремају, међу којима су углавном осведочени екуменисти и реформатори; вештачки наметнуте теме тог Сабора, као и остало што ће евентулано тај догађај пратити. Све то улива оправдану бојазан да такво саборовање неће бити у Духу Светоме, у духу светих апостола и светих отаца. Јер, како каже свети Јован Златоуст: Чему почетак није добар и остало је за одбацивање. И заиста, оно што је у самом зачетку лоше, не може имати ни добар крај. У том духу свети владика Николај Жички каже: Ко је од почетка пошао кривим путем, мора се вратити назад и ухватити правилан почетак, тј. корачати ногом правим путем. На ово нас упозоравају и пророчке речи многих савремених отаца, осведочених својом побожношћу и светим животом. Посебно истичемо речи оца Јустина Ћелијског које је упутио као озбиљно упозорење ондашњој јерархији Српске православне цркве, а које остају савремене, свеже и оправдане и у нашем времену: Свестан ... стања у савременој Цркви Православној и уопште стања у свету... савест ми налаже да се поново обратим молбом и синовским вапајем Светом Архијерејском Сабору мученичке Српске Цркве: да се наша Српска Црква уздржи од учешћа у припремама за назови „Васељенски“ сабор, и поготову од учешћа на њему. Јер ако до таквог Сабора – не дај Боже! – дође, од њега се може очекивати једно: расколи и јереси и погибија безбројних душа.

А гледано из апостолско-светоотачког историјског искуства Цркве, такав Сабор ће уместо лечења већ постојећих створити нове ране на телу Цркве и створити јој нове проблеме и недаће.

Уместо јеванђелски целисходне и насушно потребне осуде синкретистичког екуменизма, као духовне пошасти и јереси какве до сада није било под капом небеском, за тај, такозвани Свеправославни сабор спремају се теме и канонска питања која не представљају суштински проблем Цркве православне, већ средство остварења личних амбиција неких црквених поглавара. А знамо колико амбиција, као лик и подобије гордости и индивидуализма, разједа и наноси штету Цркви. Екуменистичка јерес се, пак, међу темама тог Свеправославног сабора представља, авај, у похвалном смислу, тј. – као неопходни дијалог са инославнима у мисионарске сврхе, иако је свакој православној савести јасно да је савремени екуменизам, као јерес, у потпуности лишен истински православног, а тиме и мисионарског садржаја. Основна тежња данашњег екуменизма своди се на то да све назови „цркве" изједначи и представи као гране преко којих се подједнако постиже спасење, што представља директан атак на Символ вере из којег знамо за Једну Цркву и Једну Њену Главу – Христа, Који није глава „многих тела" као ни „цркава". Православни народ и сва православна васељена, стога, жеравично ишчекује саборну осуду ове јереси од стране православних пастира, како би у Цркви завладао мир и поредак, толико потребан, а толико нарушаван јересима и новачењима у вери и предању. На ту потребу, јерархију Српске православне цркве упозоравамо и ми, скупа са оцем Јустином који је у вези са тим пре више од тридесет година писао архијерејима Српске цркве: ...Питање које би, по нашем осећању и сазнању, могао и требао да расправља један уистину Васељенски Сабор Православне Цркве данас, јесте питање „екуменизма". То би у ствари био еклисиолошки проблем тј. проблем Цркве као Богочовечанског организма једног и јединственог који је савременим екуменским синкретизмом доведен под сумњу.

Такође, из историјског искуства знамо какву штету је папизам нанео Цркви Божјој и колико је људских душа папизам, као јеретичка институција, одвео далеко од пута спасења. Отац Јустин је још онда предвидео шта је суштинска тежња тадашњега, као и садашњега, на жалост, цариградскога патријарха, а то је жеља за апсолутном влашћу у Цркви; жеља за првенством, не по части које му канонски припада, већ по власти и управљању. На ово је указивао отац Јустин и следећим ре-

чима: У последње време Цариградска патријаршија је произвела огроман број епископа и митрополита, све углавном титуларних и фиктивних. Ваљда се врши припрема да се на будућем „Васељенском Сабору" бројношћу титула обезбеди већина гласова за неопапистичке амбиције Цариградске патријаршије... у понашању представника Цариградске патријаршије последњих деценија осећа се исти онај нездрави немир и болесно духовно настројење које је Цркву у 15. веку довело до Флорентијског издајства и срама.

Тако, дакле, размотривши питање одржавања Свеправославног сабора, најављеног за 2016. годину у Цариграду, са позиције апостолско--отачког предања ми унапред одбацујемо одлуке тог и сваког другог сабора, уколико оне не буду доношене у Духу Светоме; уколико не буду духом и словом у континуитету и у складу са свим васељенским и помесним саборима, који су као богонадахнути прихваћени од стране Цркве Божје. Томе смо научени од светих отаца, који на светом Седмом васељенском сабору овако исповедише: Ми смо последовали Предању Васељенске = (Католичанске = Саборне) Цркве, и ништа нисмо ни одузели ни додали, и с љубављу примамо све што је испочетка примила писмено и усмено света Васељенска Црква... Оно пак што су одбацивали божанствени Оци, то одбацујемо и ми, и сматрамо то за непријатељско Цркви. Истинити и најправилнији суд Цркве састоји се у овоме: не допустити у Цркви новачења, а исто тако и не одбацивати ништа. И тако, следујући Отачким законима, и добивши благодат од једнога Духа, ми смо све што се односи на Цркву сачували непромењено и без одузимања. Ми следујемо древном законодавству Васељенске Цркве. Ми држимо заповести Отаца. Ми анатемишемо како оне који ишта додају учењу Васељенске Цркве, тако и оне који ишта одузимају од тога учења. У свему држећи се учења богоносних Отаца наших, ми проповедамо то учење једним устима и једним срцем, ништа не додајући и ништа не одузимајући од онога што нам је предано; напротив, ми се утврђујемо у њему и окрепљујемо њиме. Ми исповедамо и учимо онако како су прописали и утврдили Свети и Васељенски Сабори. Нека свако у Цркви разуме и нека се умудри, да дрско мењање догматског и канонског православног предања носи са собом анатеме отаца свих православних васељенских и помесних сабора.

На овом црквено–народном саборовању дужни смо, такође, подсетити да се ове године навршило петнаест лета од злочиначког бомбардовања наше земље, од стране западне војне огранизације НАТО,

након којег је извршена окупација Косова и Метохије. Навршило се и десет година од Мартовског погрома, који се догодио наочиглед окупаторских НАТО снага на Косову и Метохији. Материјална штета која је тим злочинима причињена веома је велика, али духовна штета је много већа, јер су уништене светиње и људски животи. Рана, настала током бомбардовања и окупације наше земље и даље је незалечена; отворена је, те и даље боли сваког православног Србина. Зато је наша хришћанска и људска дужност да то страдање и жртве које су у њему пале никада не заборавимо, апелујући и овом приликом на Владу Републике Србије да прогласи окупацију Косова и Метохије, а не да уз прећутну сагласност Српске православне цркве, наставља политичке процесе издаје наше свете лазаревске и мученичке територије. Дужни смо да се напред поменутим страдањем поучимо и да схватимо ко су нам пријатељи, а ко непријатељи. Тако поучени састрадавамо са нашим истинским пријатељима и браћом по вери и крви, са великим Руским народом, особито са оним делом тог народа који ових дана страда у Украјини, тј. Малорусији. Западне империјалистичке, колонијалне и фашистичке снаге користе у својој инвазији на Украјину, своју уобичајену стратегију: лажну демократију, медијски рат, обмањивање светске јавности, дакле, иста средства примењивана против српског народа деценијама уназад. Не изненађује нас ни страшна чињеница да је Запад у овом неделу и овај пут окриљен благословом Ватикана, тј. благословом украјинских отпадника од православља – унијата, који су, као и много пута кроз историју, позивали на убијање и истребљење православног руског народа у Украјини. Из нашег свенародног трагичног искуства знајући са каквим непријатељем се суочавају, дужни смо пред Богом, историјом и својом савешћу, да свим својим срцем стојимо уз нашу православну руску браћу. Будући сами окупирани од стране истих непријатеља, немоћни да својој православној браћи пружимо помоћ у физичком смислу, упућујемо им своју молитвену и моралну подршку, испуњену истинском братском љубављу и састрадавањем.

Ове године се навршава и стогодишњица почетка Првог светског рата. Захваљујући чојству и јунаштву наших славних предака, ту свеопшту људску несрећу памтимо као трагични, али и славни део наше историје. Еванђелска традиција српског патријархалног друштва увек је надахњивала наше претке да, кад је то потребно, и своје животе положе у одбрани отаџбине и свог народа, супротстављајући се тиранима у сваком времену. Наш дуг према њима и њиховој жртви је, не само да

се њих сећамо, да се њихове жртве опомињемо, већ да их у томе и следимо, супротстављајући су, у мери наших могућности и ововременим тиранима. Дужни смо пред Богом и пред нашом историјом да уградимо себе у ту вечиту борбу православног српства за Крст часни и слободу златну. А та борба и даље траје и трајаће докле год Косово и Метохију не ослободимо од окупатора.

Од посебне је важности, и света је дужност одупирање свима и свакоме ко тенденциозно прекраја историју на штету и поругу наших часних жртава у Првом светском рату, али и пре, и после њега, све до најновијег рата у Босни и Херцеговини, и бомбардовања Србије, Косова и Метохије. Намере непријатеља су да нас, као жртву, представе за агресоре, а западне завојеваче великих освајачких апетита, да представе за недужне жртве, иако управо ови носе директну одговорност за толика почињена зла над српским народом.

Уз тугу и жаљење за свима пострадалима, не смемо се оглушити ни о поруку коју нам са собом носе последња страдања нашег народа од водених стихија. Када људи својим грехом бунтују против Бога, онда и природа бунтује против човека. Бог је природу створио да послужи човеку, али када човек не служи Богу, природа престаје да служи човеку. Српски народ је утонуо у грех неверја. Потрошачки менталитет западне антикултуре развејава као ветар остатке лажног комунистичко-материјалистичког морала без Бога, а Србија се показује као морална и духовна пустиња. Зато поплаве од Србије чине пустош и у физичком смислу. Мало је оних који се искреном вером и служењем обраћају Богу, а још је мање истинских пастира који људе приводе покајању, поучавањем у истинској вери и исправном живљењу по православном учењу и предању. Са још већом тугом слушамо, кад је реч о недавној поплави, анемичне поруке и „поуке“ јерархије Српске православне цркве, пре свих патријарха Иринеја, који нема пастирске смелости и апостолске одважности да каже народу истину о поплавама – да су оне између осталог, и последица свенародног греха; да поучи народ онако како је то чинио свети владика Николај, пишући: Потоп (симболички) представља греховни потоп, као што је јасно из потопа у време праведнога Ноја. Ако се греси не сузбију, него се оставе да се множе и расту, они брзо као водена бујица надођу и потопе душу једног човека или једног народа. Потоп водени тада долази, да то стање душа људских објави, да би се људи освестили, сетили Бога и покајали.

Духовни помор и мноштво умртвљених душа и савести у нашем народу собом доносе и физичке жртве проузроковане многим болестима, катастрофалним поплавама и најстрашнијим грехом – чедоморством. На стотине хиљада нерођене деце бива убијено од стране њихових родитеља још у утробама мајки. Западна антикултура жање свој страшни род међу морално посрнулом омладином, којој није усађена свест о православним породичним вредностима, о разликовању хришћанске љубави од разврата и блуда. Отуда таква лажна љубав, као грех, порађа још већи грех – чедоморство и пад наталитета. На тај начин наш народ постаје сопствени егзекутор. Духовном и физичком одумирању нашег народа доприноси и душегубно представљање и наметање содомског греха настраности и изопачења, званог хомосексуализам, као прихватиљиву норму и правило живљења.

Услед свега тога из Београдске патријаршије се уместо гласа који позива на свенародно покајање, чују само позиви на екуменизам, дијалог са римокатолицима и инославнима, све са крајњом жељом да нас римски папа удостоји своје посете. Уместо бриге због трагичног духовног стања српског свештенства, а последично и народа, већина епископа Српске православне цркве се брине превасходно за такозвани „дијалог љубави", запостављајући истину, и за уједињење са Ватиканским јеретичким престолом, а остатак њих заокупљен је остварењем личних интереса, стицањем профитабилних епархија и парохија. Изнад бриге и старања о сопственој пастви, српски епископат се дао у васпостављање јединства са непокајаним јеретицима, посредством јеретичког екуменистичког покрета. Напред је речено и показано, што је већ сада очигледно, да ће плод таквих екуменистичких стремљења бити само још једна срамна унија, записана црним словима у историји наше Цркве. Потребно је имати богочовечанске циљеве, али и богочовечанску методологију, по речима оца Јустина, јер циљ не оправдава средства, (што је супротно јеретичкој доктрини) а савремени екуменизам није богочовечанска методологија, већ глобалистичка и антихришћанска.

Видимо да су се на веру православну и Цркву Христову многи непријатељи устремили. Ипак, утешно је, браћо и сестре, то што у свакој помесној цркви православној има православно стојећих, који у мери својих снага и могућности пружају отпор јересима и надошлим таласима урушавања православне вере и живљења. Дубоко смо свесни смисла православне саборности и заједничарења у једној вери, остављеној у наслеђе, али и на одговорност нама православнима. Свесни те одговор-

ности овом приликом, смирено и братски, упућујемо позив на саборну антиекуменистичку борбу и на обједињење и саборност у духу и исповедању вере православне, свима који верују и мисле православно и антиекуменистички.

Упркос свим побројаним искушењима, која нису мала, нити безазлена, велики је и од њих већи и моћнији наш Бог, Који хоће да се сви људи спасу, и да дођу у познање истине (1. Тим 2,4). Зато нас Свевишњи усред свих ових невоља призива на крепку веру у милост Његову, и преко пророка Исаије храбри: Укрепите клонуле руке, и колена изнемогла утврдите (Ис 35,3). Упућује нас Господ на веру која је делатна, која покреће на покајање и исправљење, која позива и мало и велико; пастире и вернике; властодржце и просте на покајање које је Богу угодно, а за душу благотворно. Да се утврђујемо у таквој вери учи нас и апостол Петар, образлажући циљ и смисао искушења која Господ допушта, јер каже: А Бог сваке благодати, који вас позва на вечну своју славу у Христу Исусу, Он да вас, пошто мало пострадате, усаврши, утврди, укрепи, утемељи (1.Петр 5,10). Сам Господ нас, такође, опомиње и усмерава којим путем да ходимо, слично је поучавао и упућивао изабрани народ израиљски, говорећи им: Зато укрепите се добро да држите и творите све што је написано у књизи закона... да не одступате од њега ни надесно ни налево (Исус Нав 23, 6).

Речено је: Мудрост крепи човека (Проп 7, 19) а мудрост светоотачка нас преко светог Саве саветује да држимо веру чисту и молитву честу , тј. да се у православном исповедању вере држимо и побожног живљења у посту, молитви, исповедању грехова својих, причешћивању и свеукупном држању заповести Божјих, са добром надом у Бога који таквим прегаоцима дарује вечна добра у будућем веку, а у овом животу све што је неопходно. Само побожним животом стичемо снагу за чување и исповедање вере православне. Без побожног живљења нема ни побожног исповедања вере, а без једног и другог нема спасења. На Господа своју наду полажимо, поучени псалмопојцем који каже: Стави на Господа бреме своје, и Он ће те поткрепити (Пс 55,22) и таквом вером наоружани смело наставимо своју борбу за духовни и национални опстанак и опоравак.

Неисцрпне су ризнице Божје милости и снаге коју дарује верним слугама, јер је речено у Светом писму: Богатство и слава од Тебе је, и Ти владаш свим, и у Твојој је руци моћ и сила, и у Твојој је руци узвисити и укрепити све (1. Дн 29,12). Када је изабрани израиљски народ градио

свој храм Господу, људи су у једној руци држали мач, бранећи се од непријатеља, а другом су градили; у таквим невољама крепили су једни друге речима: Устанимо и зидајмо, а последица тога исказана је даље у Светом писму: И укрепише им се руке на добро (Нем 2, 18). Зато и ми устанимо и зидајмо, градимо пре свега домове наших душа, као храмове Духа Светога. Затим, ограђујмо и подупиримо Цркву нашу православну, чувајући њене темеље, веру нашу, уграђујући себе у Њу побожним животом нашим. У томе нас охрабрује псалмопојац Давид, подсећајући нас да су чврста обећања Божја, да ће Бог бити уз оне који Му служе и држе заповести Његове, јер вели: Закон је Господњи савршен, крепи душу; сведочанство је Господње верно (Пс 19,7) и још: Неће дати довека праведнику да посрне (Пс 55,22).

А сам Господ Бог наш, у Кога верујемо и Кога исповедамо у Светој Тројици, Отац, Син и Дух Свети, са Којим почесмо и завршавамо, оснажује нас, крепи и охрабрује говорећи: Не бој се, јер сам Ја с тобом; не плаши се, јер сам Ја Бог твој; укрепићу те и помоћи ћу ти, и подупрећу те десницом правде своје (Ис 41,10).

У манастиру светог Николаја Мирликијског, у Лозници код Чачка,
у Недељу светих отаца,
лета Господњег 2014.

Предстојатељ Црквено-народног молитвеног Сабора
Епископ рашко-призренски и косовско-метохијски у егзилу
др Артемије[143]

[143] Зборник саопштења са другог Молитвеног црквено-народног Сабора епархије РПКМ у егзилу одржаног у Лозници код Чачка 1. јуна 2014, Ревнитељ, Ниш, стр. 37-55.

САДРЖАЈ

СЛОВО ПРИРЕЂИВАЧА 7
УМЕСТО ПРЕДГОВОРА 10

ПРВИ ДЕО
СТРАЖАРИ НА БРАНИКУ ВЕРЕ 13
СТРАЖАРИ 15
Отац Сава Вазнесењски
ПОБОЖНОСТ – ПУТ СПАСЕЊА 17
Отац Венијамин
ДАНАС МНОГИ У МАНТИЈИ СЛУЖЕ АНТИХРИСТУ 35
Протојерej ставрофор др Жарко Гавриловић
ПИСМО ЕПИСКОПУ ЖИЧКОМ ХРИЗОСТОМУ 38
Отац Симеон Рукумијски
ОДГОВОРИ БОГОТРАЖИТЕЉУ 43
ВАСКРШЊА БЕСЕДА ОЦА СИМЕОНА (РУКУМИЈСКОГ), 2010. 50
Отац Јоил Ћириловачки
ВИЂЕЛА ЖАБА ЂЕ СЕ КУЈУ БИВОЛИ 55
Протојерej ставрофор др Матеја Матејић
У ПРАВУ СУ, АЛИ... ГРЕШЕ 58
КРИВДА КАО ПРАВДА 61
ДА ЛИ ЈЕ ОН ЦРКВА? 66
БЛАГОДАРЈЕ СТРАЖАРИМА 72

ДРУГИ ДЕО
БУЂЕЊЕ НАРОДА 73
СЕЉАЧКА БУНА У ТУЛЕЖУ 75
ЧАЧАНСКА БУДИЛИЦА 82
ДУШКОВЦИ: НАЈАВА УСТАНКА ПРОТИВ БЕЗАКОЊА 88
НЕ БОЈ СЕ МАЛО СТАДО 100
Протосинђел Евтимије
КРАТАК ОСВРТ НА ПРОГОН ВЛАДИКЕ АРТЕМИЈА 102
УДАР НАЂЕ ИСКРУ У КАМЕНУ 111

ТРЕЋИ ДЕО
АРИЉЕ НА ГРУДОБРАНУ СВЕТОСАВЉА 121
АРИЉЕ – ГРАДИЋ ШТО НА ГОРИ СТОЈИ 123
КО ЈЕ НАРУШИО МИР, СЛОГУ И ЉУБАВ У АРИЉУ 135
ПОКУШАЈ УТЕРИВАЊА СТРАХА И ИСТЕРИВАЊА БОГА 138
ВЛАДИКА АРТЕМИЈЕ У ДОМУ СТЕФАНОВИЋА, ПРВИ ПУТ 176
ВЛАДИКА АРТЕМИЈЕ У ДОМУ СТЕФАНОВИЋА, ДРУГИ ПУТ 178
РАДОВАЊЕ НАД АРИЉЕМ 195
БЕСЕДА ВЛАДИКЕ АРТЕМИЈА 200
БЕСЕДА МИЛОША СТЕФАНОВИЋА 205

БЕСЕДА ПРОФ. ДР СВЕТОЗАРА РАДИШИЋА 211
БЕСЕДА ДРАГАНА ВЕЛИЋА 216
Милоје Стевановић
АРИЈСКА ЗДРАВИЦА 220
РЕЧ ВЛАДИКЕ АРТЕМИЈА 222
РАЗГОВОР БОБАНА КОВАЧЕВИЋА СА МИЛОШЕМ СТЕФАНОВИЋЕМ 225
Горица Тркуља
СУСРЕТ БОГОТРАЖИТЕЉА И БОГОСЛУЖИТЕЉА
У ГРДОВИЋИМА ИЗНАД АРИЉА 233
ГОДИНУ ДАНА КАСНИЈЕ 239
СЛОВО О КТИТОРСКОЈ ПОРОДИЦИ 251
АРИЈСКА ПРИЧА О ПШЕНИЦИ И КУКОЉУ 257
Протосинђел Димитрије (Ђоковић)
ЊЕГОВОМ ПРЕОСВЕШТЕНСТВУ ЕПИСКОПУ ШУМАДИЈСКОМ
И АДМИНИСТРАТОРУ ЕПАРХИЈЕ ЖИЧКЕ ГОСПОДИНУ Г. ЈОВАНУ 259
Архимандрит Варнава (Димитријевић)
СЛОВО О РАДИЈУ „СЛОВО ЉУБВЕ“ 264

ДОДАТАК 289
НЕ ПОМИЧИ МЕЂЕ СТАРЕ НЕ РУШИ СВЕТЕ ОЛТАРЕ 291
СТУДЕНИЦА 292
ЖИЧА 302
ЈОВАЊЕ 304
ЗАБЛАЋЕ 306
ЗЛОЧИН У ЦРКВИ АРХАНГЕЛА ГАВРИЛА У ЗАБЛАЋУ 310
У ПРАВОСЛАВНОЈ ЦРКВИ КУКАСТИ КРСТ! 312
ПОГЛЕДАЈТЕ ЧУДО НЕВИЂЕНО 315
Грешни Милоје
КОМЕ ЋЕ СЕ ПРИВОЛЕТИ ЦАРСТВУ 319
Протосинђел Максим Новаковић
КАКО ЕПИСКОП ИРИНЕЈ БУЛОВИЋ СРПСКУ ПРАВОСЛАВНУ ЦРКВУ
ПРЕТВАРА У ЛИЧНУ ИНФОРМАТИВНУ СЛУЖБУ И ОДБОР
ЗА ДОЧЕК РИМСКОГ ПАПЕ 339
Свештеник Михаило В. Микић
ОТВОРЕНО ПИСМО ЕПИСКОПАТУ СПЦ 347
НЕЗАБОРАВАК 353
КАД СЕ ЧАША ПРЕЛИЛА 362
ЗАВЕТ ИЛИ ИЗДАЈА 367
ЗАШТО НАС ЈЕ ИЗДАО ВРХ СПЦ? 368
Протосинђел Наум
БУЈИЦА ЕКУМЕНИСТИЧКЕ ЈЕРЕСИ = ИЗДАЈА ПРАВОСЛАВЉА 369

УПОЗОРАВАЈУЋИ ГЛАС НАРОДА 371
КО СЕ С НАРОДОМ СУДИО, ПАРНИЦУ ЈЕ ИЗГУБИО! 372
ПОСЛАНИЦА ЦРКВЕНОНАРОДНОГ САБОРА У ЛОЗНИЦИ 2013. 375
ПОСЛАНИЦА ЦРКВЕНОНАРОДНОГ САБОРА У ЛОЗНИЦИ 2014. 382

Група аутора
ЧУВАРИ ВЕРЕ ПРЕДАЧКЕ

Уредник
Др Десанка Крстић

Издаје
Ревнитељ, Ниш

Библиотека
БРАТОЉУБЉЕ

Коректор
Љубица Наранчић

Фотографије и документа
Из личних архива чланова уређивачког одбора,
аутора прилога и са фејсбук профила

Прелом књиге:
Ивана Павловић

Штампа
Штампарија Светлост, Чачак, 2014.

Тираж
1.000 примерака

Поруџбине
031 894 222
063 439 652
e-mail: milos.stefan@stefan-doo.co.rs

CIP